Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinvm Novvm

Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob

Basileae, 1628

Σ

urn:nbn:de:bsz:31-107465

Visual Library

Ἀναῤῥώννυμαι, refocillor vel conualesco: vnde ἀναῤῥωσθεὶς, apud Synes. cp. 67. vbi conualuerit.

Ἄῤῥωστος, ον, ὁ, & ἡ, minimè robustus, inualidus, infirmus, imbecillis. Item languidus, infrenuus, Hocr. in Panath. ὡς ἂν εἰδεῖεν ἀῤῥωστοτέραν εἰδώς, quum sciret eam languidiorem esse ad negotia. Sic apud Xen. ἀῤῥωστος τὴν ψυχὴν, remissus animo. Item æger, ægrotus.

Ἀῤῥωστῶς, inualidè, infirmè. Et ἀῤῥώστως διακεῖσθαι, infirma valetudine conflictari, ægrotare.

Ἀῤῥωστία, infirmitas, imbecillitas. Apud Thucyd. ἀῤῥωστίᾳ τῆς στρατιᾶς, tædium militandi. Item, aduersa valetudo, morbus. Hocr. ad Dem. τὰς ὑγιείας πλείστου δεῖ μαλλον ἢ ἀῤῥωστίας. ὅθεν τοὺς λύτας τοὺς ἐκ τῆς ἀῤῥωστίας ἀπαμυνεῖν. Vitur & Plu. in Lan. seu admonit. cap. & Arist. de hist. anim. l. 8.

Ἀῤῥωστιῶ, infirmus sum & imbecillis. Item infirma sum valetudine, ægroto. Dem. ξυμπροφασιζόμενος ἀῤῥωστεῖν τινὶ, excusauit hunc quòd diceret ægrotare. Athen. l. 5. τοῦτο φανερὸν ἐστὶ ἀῤῥωστοῦντες οἱ ἀῤῥωστοῦντες τὰ μὴ γίγνεται ὠφελοῦντα.

Ἀῤῥωστημα, τος, ægrotatio, ægritudo, morbus. Chrysostom. Πάντων ἀῤῥωστήματα, sedans morbos. Vitur & Cicer. Tuscul. quæst. 4.

Ἐπιῤῥωννύω seu ἐπιῤῥώννυμι, idem quod ῥώννυμι. Thuc. l. 4. Πολλῷ μᾶλλον ἐπῤῥώσθη, multo magis confirmatur. Luc. ἐπῤῥώσθη σεαυτὸν, corroborasti te ipsum. Item animo, incito, impello. Plut. ἐπῤῥώσθη πρὸς πόλεμον.

Ἐπιῤῥώνυμαι, confirmor, corroboror: vnde ἐπῤῥώσθησαν apud Thuc. confirmati sunt, quod apud eundem etiam exp. in suo proposito firmi esse cœperunt. Herodian. ἐπῤῥωσθεὶς τὴν ψυχὴν corroboratus animo. Et ἐπῤῥώσθη ἐκ νόσου, à morbo confirmatus est. i. melius habere cœpit, apud eundem.

Ἐπιῤῥωσις, εως, ἡ, roboris seu virium confirmatio, corroboratio. Arist. rhet. 3.

Εὔῤῥωστος, robustus, validus. Plut. ὁ μὲν γὰρ εὔῤῥωστος καὶ μάχιμος. Idem, εὔῤῥωστος τὴν ψυχὴν. Εὐῤῥώστως, robustè, validè, fortiter. Et metap. de animi fortitudine, vt εὐῤῥώστως ἐνέγκοι, fortiter tulit. Plut. in Apophth.

Εὐῤῥωστία, robur, firmitas, fortitudo. Item sanitas, bona valetudo. Hesych.

Εὐεξία, bona habitudo, sanitas, apud eundem.

Ταχύῤῥωστος πελειὰς, velocitèr robusta, seu robustè velox. Sophocl.

Ῥοξόμυγμος, vide in Ῥύγνυμι. Ῥῶπος, &c. vide in Ῥωφ in Ῥέπω. Ῥωστιφωνικὸς, in Ῥωστος.

Σ

Nota literæ quam vocant σίγμα. ¶ Est etiã nota arithmetica, de qua vide in Appendice. ¶ Attici eam mutant in ξ, in præpositione, tam in compositione quam extra compositionem. Interdum in τ: vt in τοῦτλον pro σοῦτλον, θάλατα pro θάλασσα. Aliquando mutatur in ζ, vt apud poetas ζμικρὸς pro σμικρὸς. ¶ In quibusdam dictionibus abundat aut deficit, vt docet Eustat.

Σίζω, verbum factum ex imitatione soni literæ σ: dicitur de stridore seu sibilo, quem emittit ferrum candens quum in aqua extinguitur. Od. ι. (de oculo Polyphemi) ἐσίζε δὲ ἐλαΐνῳ ἐν μοχλῷ. Dicitur & de eo quod frigitur, apud Athen. l. 7. & apud Aristophan. in Acharn. Dicitur & ἀνεμίαις σίζειν apud Quintilian. Pollux proprium esse putat anium, quæ κόψυχα appellantur.

Σιγμὸς, ὁ, stridor qualis est ferri candentis dum in aqua extinguitur. Reperitur & στιγμὸς pro eodem.

Σίζις, idem. Arist. meteorol. l. 2. Eust. ait esse, ἡ τῶν σόψυχων.

Composita.

Ἄσιγμος, ον, ὁ, & ἡ, carens litera sigma. ἄσιγμος φωνὴ, apud Athen. lib. 10.

Ἐπισίζω, canes insligo seu incito sibilo quodam. Aristophan. in Vesp.

Ἐπίσιγμα, canum insligatio.

Ἐπίσιγον, canum in venatione incitamentum.

Πολύσιγμος, abundans litera σ. frequenter habens repetitam literam σ: vt ille ex Euripidis Medea versus, Ἐνοῦμα δ' ὡς ἴδοιν Ἑλλήνων ἄγν.

ΣΑΒΟΣ, vox quædam bacchantium, quæ subiungitur voci εὐοῖ vt apud Dem. pro cor. καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ. ¶ Item σαβοὶ, qui Baccho sunt initiati. Item Baccho consecrata loca. Exponitur etiam Bacchi sacerdotes. Thracum vel Phrygum vox esse traditur.

Σαβάζιος, dictus est Bacchus, vel (secundum alios) Bacchi filius, à Thracibus.

Σαβάζειν, bacchari, bacchantes imitari clamare euoe. Hesych. Traditur esse nonnunquam persultare, sed indecoro & mem & gestu.

Σαβαζμὸς, idem quod εὐοιασμὸς, vociferatio bacchantium. Vide Harpocr. & schol. Aristoph. in Vesp. & in Aues.

Σαβαζίαι, Dionysiacæ, quę chyadum instar debacchari consueuerunt. ¶ Σαβακὸς autem Hesychius significare ait putridũ. Pro purulento vsurpasse traditur Hippocrates de morb. lib. 1. ¶ Σαβαρὸς, austerè, asperè, acerbè.

ΣΑΓΑΡΙΣ, εως, ἡ, securis quoddam genus quod Amazonum gestamen erat. Xenop. anab. l. 4. ἔχει δὲ τόξον Περσικὸν καὶ φαρέτρας καὶ σαγάρεις οἷαν περ αἱ Ἀμαζόνες ἔχουσι.

Σάγη. Σαγήνη, &c. Σάγμα, σάγος, vide in Σάττω.

ΣΑΘΕΡΙΟΝ, ου, τὸ, satherium: animal quadrupes ex mari vitium quærens. Arist. hist. an. l. 8. c. 5.

ΣΑΘΗ, ος, ἡ, pudendum virile. Aristoph. in Lysistr. ἐὰν μὴ δίδῳ τοῦ χεῖρα τῆς σάθης ἄγω.

Σάτυρος, quomodo hoc pertinear, vide suo loco.

Ἀνδροσάθων & ἀνδροσάθης, (comp.) virilia grandiora habens, membrosus. Suid. & Hesych.

Σαθρὸς, &c. vide in Σάττω. Σαθρωσις Σάτω.

ΣΑΙΡΩ, F. αρῶ, scopis purgo, verro. Eurip. in Ione. Καλλίστας φροντίδας ἐσαίρετο. Κ' ἐν θόλῳ συμμίγας σάρον. Ibidem, Κ' ἐσάρω δ' ἀπὸ δόμων θεῶν. Plut. in Dione, ἐσαίρω καλλιώτερον τοῖς τοῦ θεοῦ οἰκίαν. ¶ Præteritum σέσαρα præsentis significationem habens ponitur enim, sum ore aperto seu hianti: & propriè de canibus dici putatur, qui deducto rictu, ita vt conspiciantur dentes, minitantur, seu qui ringuntur. Interdum de iis dicitur qui ore hianti sunt & dentibus renudatis, ita vt ridere videantur, siue simulent risum, siue re vera rideant. Plut. in Apophth. γελῶν καὶ σεσαρώς. Pro quo particip. Doricè dicitur σεσαρώς, apud Theocr. id. 7. χαῖρε μὰ τὰν ἁρπαλέα τε σεσαρὼς Ὀμματι μειδόωντι. At particip. σεσαρώς, apud Hesiod. in Asp. regulariter & citra dialectum, formatum est à masc. σεσαρώς.

Deriuata à σαίρω verro.

Σάρμα, τὸ, quod purgando collectum est, sordes. Hesych. ex Rhinthone. Aliam signif. vide in sequenti classe deriuatorum.

Σαρόω, idem quod σαίρω. Luc. 15. ἐρεῖ τὴν οἰκίαν. Et metaphoric. mundo. Greg. ἵνα ἑαυτῷ τὴν ἐπιγνώσεν σαρώσαντες καὶ κοσμήσαντες.

Σαρόομαι, ῶμαι, scopis purgor: vt σεσαρωμένος εἶδος. Matt. capite 12. (collectæ. Suid.

Σάρωμα, τὸ, & Σάρωσις, ἡ, sordes & quisquiliæ verrendo

Σάρωθρον, τὸ, ipse scopæ. Apud antiquos etiam augmentũ significabat, per antiphrasin, teste Eust. non enim augentur aut crescunt ea quæ scopis purgentur.

Σάρος, vel Σαρὲς, idem quod σάκκος. schol. Aristoph. & Hesyc. ¶ Est etiam numerus & mensura quædam apud Chaldæos, teste Suid. & Hesych.

Composita.

Ἄσαρον, τὸ, scopis non mundatum: seu quod scopis mundari nequit Helyc. ¶ At ἄσαρον herbæ nomen, vide suo loco.

Ἀσάρωτον, τὸ, dictum fuit pauimenti genus, quòd scopis non purgaretur, sed manibus purgamenta inde colligerentur, & spongiis mundaretur: seu quoniam simile erat scopis non mundato. Plin. lib. 36. c. 25.

Παρασαρόω, idem quod σαρόω. Hesych.

¶ *Deriuata ex præterito σέσαρα, sum ore hianti.*

Σάρμα, τὸ, hiatus. Etym. Σαρμὸς, ὁ, cumulus terræ. Hesych.

Σαραγξ, αγγος, ἡ, & frequentius in plur. σάραγγες αἱ, rimæ & fissuræ terræ, cauernæ, fauces, apud Arist. de an. l. 5. Exponitur etiam, fistulæ, apud Diosc. l. 4. c. 167.

Σαραγγώδης, ης, ὁ καὶ ἡ, rimosus, cauernosus.

Σάραν, ανος, ὁ, pudendum (mulieb.) Item libidinosus. Hes. ¶ Est & Deus nauticus: vnde proverb. σάραν ναυτικὸν τρέφω, de quo vide Erasm. Σαραῖς. Hesychio sunt venatorum tela.

Σαραιδες, αἱ, arbores cauæ: vel specialiter, excauatæ quercus. Etym. aut quercus hiantes ob vetustatem, vt exp. Hesy. Sic vtitur Callim. hymno in Iouem.

Σείριος, ὁ, Syrius. Latin canicula: quam (secundum Homer.) κύν' Ὠρίωνος ἀστέρα καλέουσι. Stella esse dicitur omnium stellarum maxima. Λαμπροτάτη, πολλὰν πυρετὸν τανύουσα φέρουσα, teste Hom. Hanc Hesiod. in Erg. σείριος absolutè & σείριον ἄστρον vocant. Accipitur & pro Sole, apud Archiloch. teste Helyc. vt & apud Hesiod. à quibusdam exponitur. In qua significat. dicitur & σεῖρ, apud Suid. Idem Helyc. & Suid. annotant. Ibycum omnia astra σείριον appellasse. ¶ Dicitur autem ἀπὸ τοῦ σειαίνειν, vel quòd lucem quasi hiando emittat: vel quòd canes σειαίνειν, cogat, i. ore hianti esse, præ vehementissima siti.

Σειριάω ῶ, exp. ἀστράπτω. fulguro, in rhet. lex. teste Eust. vbi & annotatur hinc dici σείριος & σειρίος: quum potius σειριάω à σείριος, deriuetur. Item capitis inflammatione illa laboro quæ sirialis dicitur. Alex. Aphr. probl. 98. l. 1. σειριᾷ δὲ dicit in-

fantes,

santes qui à vulgo dicantur καῦμα ἔχειν, i. æstu correpti esse. Dicuntur & equi σειριῶν, vel σειριᾶν τὸς πόδας, quum suffraginis vel suffragionum vitio laborant, à nomine σειρά, (de quo suo loco) in Hippiatr.

Σειρίασις, ἡ, dicitur esse capitis inflammatio ex vehementi Solis ardore atq; æstu, qua præcipuè pueri & infantes infestãtur. Scribitur & σηρίασις, pro eodem, sicut σειριᾶν, pro σηριᾶν.

Σειραίνω, sicco, exicco, Orus Milesius apud Etymol.

Σιρός, vel [vt Suid. scribit] σωρός, ὁ, ἡ, scrobs seu fovea, in qua condita frumenta asservantur. Eur. in Phrixo, Ἀνοίξαι μοῦ σιρὸς ὡς ἄξω. Invenitur & scriptum σῑρός, apud Simpl. comment. in lib. 2. φύσικ. ἀκροάσ. Hinc quidam σειρᾶν & σειρίασιν nomẽ accepisse putant h. e. à sincipitis cavitate, quam derivationem sequitur & Ætius. Etymologus tamen compositam dictionem esse vult scribens σιρὸς dictum esse quasi σιτηρὸς ἀπὸ τοῦ σῖτος τηρεῖν.

Σιρδωνίος γίλως, quomodo huc pertineat, vide in Σιρδών.

Σικκος, &c. vide in σίττος.

ΣΑΚΚΑΡ, vel σακχαρον, τὸ, saccharum, Gal. ac simpl. facult. l. 7. ἡ, τὸ ἄκχαρ ὁ καλούμενον, ὅπερ ἐξ Ἰνδικῆς τε καὶ τῆς εὐδαιμονοῦσ Ἀραβίας κομίζεται. Strabo lib. 11. ἔφασκε ὁ κ. τοῦ καλάμου, ὅτι ποιοῦσι μέλι μελιστῶν μὴ ἐόντων. Vide & Diosc. lib. 2.

ΣΑΛΑΚΩΝ, ωνος, ὁ, qui quum pauper sit, dives haberi vult qui in paupertate opulentiam simulat. Suid. Ab Hesych. exp. pauper iactabundus. item qui sumptuosus est in iis rebus vbi non oportet, apud Theophr. Sic & Arist. Rhet. l. 2. putatur accepisse. Scholiastes. Aristophan. tradit Σαλάκων a fuisse quendam mollem & luxui deditum, Autolyci patrem.

Σαλακωνία vel σαλακωνεία, simulatio diuitiarum in paupertate, iactantia in paupertate. Hesych. Item pecuniarum profusio illegitima & superflua. Item mollities, luxus, deliciæ, apud Alciphr.

Σαλακωνεύω, & σαλακωνίζω, opes iacto in paupertate. Item sumptus facio vbi non decet. Item delicias facio atque mollitie diffluo. Item pro ceneo.

Διασαλακωνίζω. [comp.] idem quod σαλακωνίζω, mollitie diffluo vnde apud Aristoph. in Vesp. τρυφερόν τι διασαλακωνίζον. vide Schol.

ΣΑΛΑΜΑΝΔΡΑ, ας, ἡ, animal lacerti figura de quo vide Arist. Ælian. Diosc. Plin.

Σαλαμανδρεῖος, ου, ὁ, ἡ, vt σαλαμανδρεῖον δ' ἐλαιον δ' ἀκτῶ αἴνει ἀπεχθής, apud Nic.

ΣΑΛΟΣ, ου, ὁ, salum: maris ora in qua stant naues ad anchoras quæ ad littus accedere nõ possunt. Polyb. l. 1. καθεύδοντας τοὺς τὸ τελισμάτων ἀλίμενον μὴ σάλως ἔχον. ¶ Item iactatio eius qui navigat præsertim ea quam affert tempestas. Luc. in Hermot. κυβερνῶ τὸ ὑπὸ τῆς σάλου. Eurip. initio Hec. Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκτῆς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ. Metaph. apud Plut. in lib. de fort. Rom. ὑποφερομένους τοῖς πράγμασιν ἀγκυροβόλοις σάλοις καὶ πλάνοις. Etym. ab ἅλς, ἁλὸς derivat. ¶ Σάλος ab Hes. & Suid. exp. etiam φροντὶς: pro quo apud Etym. σάλη. Hinc comp. ἀσαλὴς, ὁ, ἡ, qui nullius rei curam gerit, nihil curans: vt ἀσαλὲς μανία, apud Æschyl. teste eodem.

Σαλεύω, f. εύσω, sto in salo, fluctuo fluito. Synes. de insomn. μικρὸν ἐκφυείσαν πρὸς ἰῶ τινα γλῶ τὸ ἐπάφῳ σαλεύει. Metaph. apud Herod. l. 4. ἐφ' ὧ πάσα Ῥωμαίων ἐσαλεύετο ἀρχή. Et apud Suid. πολλὰ καθ' ἑαυτὸ βαλεύσας, multum secum ipse fluctuans. ¶ Item actiuè, iacto, agito, concutio. Luc. Et metaph. apud Plut. in lib. aduersus Colot. τίνα δ' ἔξω ἐσαλεύετο. Et apud Diod. l. 8. c. 4. σαλευόντες ἔνυχες, mobiles vngues.

Composita.

Ἀνασαλεύω, concutio, quasso, exagito.

Ἀποσαλεύω flo in salo. Thuc. l. 3. ἀποσαλεύσας ἡμέραν καὶ νύκτα ὑπὸ τῆς φρατοπόδου. Plut. ὁ Πομπήϊος ἐπ' ἀγκυρῶν πρόσω τὰς ναῦς ἀποσαλεύειν ἐκέλευεν.

Ἀσάλευτος, ὁ, ἡ, inconcussus, immotus, firmus, stabilis in Axioc. & apud Phil. (τοῦ πάλαι.

Διασαλεύω, vehementer concutio & quatio. Luc. δ' ἐσαλεύετο.

Ἐπισάλος, qui agitatur, qui est in iactatione, mobilis, instabilis: apud Suid.

Ἐπισαλεύω, exp. concutior, agitor, apud Philostr.

Ἡμισάλευτος, dimidia ex parte concussus & agitatus. Hes.

Κοτίσαλος, seu κοτισαλος, ὁ, pulvis excitatus aut motus: ἡ κόνις ἐσαλευμένη, inquit Etym. Il. γ. & ι. Vide & in deriuat. à κόνις.

Παρασαλεύω concutio, vel aliquantum concutio.

Ἀπαρασάλευτος (decomp.) inconcussus, immotus, firmus.

Περισαλεύω concutio. Exponitur & tripudio: apud Aristoph. in Pluto. τοῦ ποδὸς ἐν ᾠδῇ περὶ νεκάλεύων.

Ὑπόσαλος, idem cum ὑπόσα: vel subinstabilis, subinstabilis. Diosc. l. 1. c. 141.

ΣΑΛΠΗ, ης, ἡ, salpa, pisces genus apud Aristot. lib. 5. de hist. an. & Athen. l. 7.

ΣΑΛΠΙΓΞ, ιγγος, ἡ, tuba, buccina. Il. ε. ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ. Eur. in Hercul. ἔστι δ' ἐπώνυμον ἔρθιον Τυρσηνικὴ σάλπιγγι. Est & Minervæ cognomentum apud Argivos: quòd illa tubæ perhibeatur esse inventrix. Etym. & Eust. Dicitur etiam sumi pro tubæ sonitu. apud Arist. Rhet. 2 & pro musico instrumento, apud Themistium. ¶ Hesychio est etiam nomen auis cuiusdam. Item piscis marini. Idem apud archilochum sic dici ait τὸν τρόμβον.

Σαλπίζω, (quod inusitatum esse putatur) & σαλπικτίζω, f. ίσω, & ίσω, tuba cano, buccino, Il. φ. Ἀμφὶ δ' βάλπιγξεν μάχης ὑπαρνός. Epigr. l. 2. σάλπιγξον βροτέοις ἀσαλπιστικόν. Athen. l. 10. ἐξυνὴ δ' ἐσάλπισεν.

Σαλπίζομαι, tuba canor, tuba promulgor. Basil. ἐξ ἀνθρωπίνας σαλπιζομένης ὀφελῶ. Et general. promulgor: metaph. ducta à præconibus tuba canentibus.

Σάλπισμα, τὸ, tubæ sonitus, clangor tubæ. Poll.

Σαλπιγκτὴς, ῆ, ὁ, buccinator, tubicen. Demosth. Arria Loc.

Composita.

Ἀριστοσαλπιγκτὴς, præstantissimus tibicen. Poll. l. 4. c. 11. ex Menand.

Ἀσάλπιγκτος, seu ἀσαλπικτος, ὁ, ἡ, qui tuba proclamatus non est seu non proclamatur. Ἀσάλπικτος ὥρα, apud Sopho. in Lemniis dicitur media nox, eò quòd vespere duntaxat & mane tuba canere solerent, inquit Hesych.

Διασαλπίζω, peruulgo, diuulgo. διασαλπίζομαι, diuulgo, peruulgor.

Περισαλπίζομαι, tubarum seu tubæ sonitu excitor, vel tubam sonantem audio. Plut. ὁ λέγων ὑπὸ τῶν περισαλπίζομαι.

Ἀπερισάλπιγκτος, (Dec.) qui tubarum clangore non circumsonatur, seu non circumsonat. Et general. quem nihil circumsonat. Suid. (indicat.

Σιγηλοσάλπιγξ, Hesych. est κῆρυξ, præco: quòd tuba silentium.

ΣΑΜΒΥΚΗ, ἡ, instrumentum musicum, item instrumentum oppugnandis vrbibus idoneum: teste Hesych. Apud Polyb. l. 8. machina in bello nauali.

Σαμβυκίστρια, quæ ludit sambuca instrumento musico. Legitur & σαμβυκιστρίς.

ΣΑΜΨΥΧΟΝ, sampsuchum: herba de qua Dioc. l. 3. c. 47. Latinis maiorana dicitur, vt est in eius append. Cyziceni & Siculi amaracum eam appellant, teste Diosc. ibid.

Σαμψύχινος, vt σαμψύχινον μύρον, sampsuchinum vnguentum. Diosc. l. 1. c. 59. (chi.

Σαμψυχίζω, sampsuchi odorem repræsento, sum odore sampsu-

ΣΑΝΔΑΛΙΟΝ, ου, τὸ, sandalium, calceamentum muliebre, teste Hesych. vt apud Luc. Hercules dicitur πεφορῆσθαι τὸ σανδάλιον ab Omphale. Tribuitur tamen & viris: apud Athen. l. 8. Sic & Act. c. 12. Pro eodem reperitur & σανδάλιον, apud Homer. hymn. 2 in Mercur. Theocr. id. 15. & Luc.

Composita.

Ἀσανδάλος, sandaliis carens ἀνυπόδετος. Bion Smyrn. idyl. 1.

Χρυσοσανδάλος, aurea sandala habens. Apud Eurip. in Iph. Aul.

Χρυσοσανδάλου ἴχνος, vestigium quod imprimitur auteis sandaliis.

ΣΑΝΔΑΡΑΧΗ, ης, ἡ, sandaracha: est succus concretus terebinthi & quodammodo vstus. Vide Diosc. l. 5. c. 122.

Σανδαρακίζω, sandaracham colore imitor seu sandarachæ colorem. Diosc. l. 5. c. 113.

Σανδαράκινον χρῶμα, sandarachæ color.

Σανδάρυξ, υκος, ἡ, ceruſſa vsta, donec rufa & similis sandarachæ euaserit, sandaracham Vitruuius appellat ob similitudinem coloris. Est etiam collyrij nomen.

ΣΑΝΙΣ, ίδος, ἡ, tabula, asser. Epigr. l. 1. Κλαυθμόνες σανὶς ἐν ὑδάσι δ' ἔρεν ὕδατο. Διοτὶ ὑπὲρ μόνος μαρμάρου σανίδος. Sic & apud Luc. Item specialiter, tabula cui maleficos alligabant. Eust. ex rhetorum Lexico. Sic apud Herod. ζώνας δ' ἐν σφίσι σανίδα διεφαίνετο. Et αἱ σανίδες, tabulæ in quib. leges aut alia quæ ad iudicia pertinent, inscribebantur: Aristoph. & Æschin. Significat etiam libros: apud Eur. in Alcest. οὐδέ τι φάρμακον θρήσκας ἐν σανίσι. Τῆς Ὀρφέως κατέχει λόγος. Sumitur & pro valuis. Od. χ. σανίδας δ' ἐπὶ πᾶσι ἔπεσον.

Σανίδιον, τὸ, tabella. Æschin.

Σανιδώδης, ος, ὁ, ἡ, tabulæ seu asseri similis. Peculiariter apud medicos σανιδώδεις dicuntur, quibus scapulæ instar alarum prominebant, ita vt propterea thorax angustus ipsis fit & in modum tabulæ depressus. Gal. in lib. de temperam.

Σανιδόω, ῶ, tego tabulis, tabulo, contabulo.

Σανιδῶμαι, vnde particip. σεσανιδωμένος, tabulis stratus, tabulatus, contabulatus.

Εὐσανιδώτος, (comp.) bene tabulatus, bonum habens tabulatum.

Σάνναις, &c. vide σαίνω in σείω. Σαος, σαοῦν, in σῶς.

ΣΑΠΕΡΔΗΣ, ου, ὁ, saperda, piscis, apud Athen. ex Archestrato, & Laert. in Diog.

Σαπφὶς

Σαφοῦς, &c. vide in Σάφω.

ΣΑΠΦΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, sapphirus: gemmæ nomen, apud Dioſc. & Dionyſ. de ſitu orb.

Σαργάνη, vide in Σαγήνη.

ΣΑΡΓΟΣ, ὁ, ſargus, piſcis è magnum genere apud Ariſtot. an. 1. c. 11. [Ariſtot. l. 9.

Σαργίνοι autem dicuntur eſſe piſces gregales, apud eundem

ΣΑΡΔΩ, & Σαρδόω, ὁ, Sardinia, inſula in mari Liguſtico. Dion. de ſitu orb. Σαρδώ τ' εὐρυβίην τε καὶ ἀπειρεσίην ἐν ἁλὶ Κύρνῳ. ¶ At Σαρδόνιος, tertia pars quædã. Helyc. ex Xẽ. Cynegetico.

Σαρδόνιος vel Σαρδόνιος, vt apud Dioſcor. Σαρδόνια πόα, quæ & Σαρδόα, Sardonia herba, quæ in Sardinia multa naſcitur guſtus acerrimi, cuius eiu mentem adimi autores quamplurimi ſunt, atque ita contorqueri ora, vt riſus imaginem referant qui ob id Σαρδόνιος γέλως dictus eſt Homero Σαρδόνιος. Odyſ. 1. pro quo ſcribitur & Σαρδιανὸς γέλως apud Plut. & Σαρδὶς γέλως apud ſchol. Lycophr. Quidam tamen inter quos eſt Euſt. Σαρδόνιον γέλωτα dictum autumant ἀπὸ τῆς σεσηρότος τοῦς ὀδόντας. à renudandis dentibus, vide Eraſm. in Chiliad.

Σαρδωνικὸς & Σαρδόϊος, idem quod Σαρδόνιος.

Σαρδόω, Sardonium rideo. (Σαρδώ Luciano.

Σαρδὸς λίθος qui & Σαρδίνος, Sardius lapis, Sarda Plinio, Σαρ-

ΣΑΡΙΣΣΑ, ης, ἡ, ſariſſa: Macedonica haſta, vel Macedonicum venabulum, apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 11.

ΣΑΡΞ, κός, ἡ, caro ſive hominis, ſive bruterum animantiũ. Eurip. in Med. κοῦν ἴκτιν ὁ κρόμιος Λεύκιος ἐξ κατὸν Σάρκας τοῖς ὀνοδάμοσι. Et Σαρκὸς ὑείας, apud Athen. ¶ Item corpus: vnde apud Mercodot. Σαρκὸς δύς κθὶς καθίστημι. Cic. exp. firma affectio corporis. ¶ In nouo teſtamento pro corpore & toto homine vſurpatur, & ſpecialiter pro homine non renato: apud Paulum. Interdum & de hominis non renati ea animi parte dicitur quam τὸ ἄλογον nuncupant philoſophi, cui opponitur ὁ νοῦς, ſeu τὸ λογικόν: apud eundem. ¶ Σὰρξ κολλίου, apud Dioſc. exp. callus limacis. ¶ Apud Theophr. de cauſ. pl. l. 6. c. 11. pro pulpa numi dicitur.

Σαρκίον & Σαρκίδιον, τὸ, carunculа. Gregor. & Plut.

Σαρκινος, ὁ ἡ, ἡ, carne conſtans, carneus. vt Σάρκινος ἰχθύς, apud Theocr. idyll. 22. cui ibidem opponit χρύσεον.

Σαρκικὸς, ὁ, carneus, vel carnalis. Apud Theologos ſignificat carni dedituum eum, in quo corrupta natura dominatur vt paſſim in epiſt. Pauli. Τὸ Σαρκικὸν τῆς Χριστοῦ, exp. incarnatio Chriſti apud Gregor.

Σαρκικῶς, carnaliter, more eorum qui carnales ſunt.

Σαρκοῦς, idem quod Σάρκινος.

Σαρκόω, carneum reddo, carne oppleo, incarno. Item corpulentum reddo. Galen.

Σαρκοῦσθαι, corporari & carne induiſde Chriſto dictum.

Σαρκωσις, εως, ἡ, carnis generatio. item excreſcentia carnis. Dioſc. l. 5.

Σαρκωτικὸς, carnem reſtituendi vim habens, ſeu reſtituens. vt Σαρκωτικὸν φάρμακον.

Σαρκάζω, carnes detraho: propriè de canibus famelicis dicitur qui illa carne denudant diducto rictu, teſte Suid. Ariſtoph. in Pace. Σαρκάζουσι ὥσπερ κυνίδια. Dicuntur & animantia Σαρκάζειν, quum prata tondent: vel quum labra inter ſe tam vehementer committunt, vt auellere & abſcindere partem aliquam graminis valeant: aut quum dentibus inter ſe ex vtraque parte commiſſis ſcindunt. Gal. apud Hippocr. comm. 1. εἰς τὸ ἄκρον ἄρξον. ¶ Item diducto rictu oſtenſisque labris irrideo: vel motis labris ſubſanno. vt idem exp. in Lex. Hippocr.

Σαρκασμὸς, ὁ, irriſio quædam amarulenta, ſeu iocus amarulentus. ſchema ibet. de quo Iul. Ruffin.

Compoſita.

Ἀπαλόσαρκος, ὁ ἡ, ἡ, qui molli eſt carne. Gal. ad Glauc.

Ἀποσαρκόω, in carnem concreſcere facio. vnde apud Ariſtot. in probl. ἀποσαρκούσθαι σάρξ, caro coaleſcit & conſpiſſatur.

Ἀραιόσαρκος, raram ſeu laxam carnem habens. Athen. l. 7.

Ἄσαρκος, carne carens, non conſtans carne. Anacreon. item non carnoſus, macilentus, ſtrigoſus. Ariſtot.

Ἀσαρκία, carere carne. Item gracilitas, macies.

Ἐκσαρκόω, carnem excreſcere facio.

Ἐκσάρκωμα, τὸ, carnis excreſcentia. Dioſc. & Gal.

Ἐξαρκίζω, excarniſico. item carnem auello. vnde Ezech. cap. ἐκσαρκιοῦσθαι τὸν ὀστῶν.

Εὔσαρκος, bonam habens carnem. item bene habitus, corpulentus, carnoſus. Xen. in L. ac. pol. & de re equ. & Hipp. in aphor.

Εὐσαρκία, ἡ, corpulentia, plenitudo corporis.

Εὐσαρκόω, reddo corpulentum & carnoſum. Gal. therap. l. 14. Τὰ εὐσαρκοῦσθαι κωλύοντα μόνον καὶ σφίδρα καὶ καθολλεῖν.

Ἐνσαρκος, carni ſeu cuti adhærens.

Καθίσαρκος, carnoſus, item corpulentus, obeſus. Athen.

Καθισαρκόω, obeſum reddo.

Λεπτόσαρκος, ſeu λεπτόσαρκος, & λεπτοσαρκὴς, q. d. qui deficitur carne, macilentus. vt λεπτοσαρκὴς πυρετός, in Epigr.

Λινόσαρκος, q. d. lineam carnem habens, i. ex lino. vt λινόσαρκος τροφαλίδες, apud Antiphanem, i. tenues & molles, vt exp. Euſt.

Μαλακόσαρκος, idem quod ἀπαλόσαρκος. Gal. de alim. l. 3.

Μυλόσαρξ, idem cum μύλη, i. caro informis & inutilis in mulieribus vtero concepta. Heſych.

Πηρόσαρκος, ſiccam carnem habens. Athen. l. 7.

Περισαρκίζω, carnem ſcalpello circino. (& 8 c. 1.

Περισαρκισμὸς, circinatio carnis quæ ſcalpello fit. Dioſc. l. 7.

Πολύσαρκος, carnoſus, aut valde carnoſus, carne abundans.

Πολυσαρκία, ἡ, corpulentia.

Πυκνόσαρκος, qui denſa eſt carne: qui ſolidum habet corpus & ſucci plenum.

Σκληρόσαρκος, qui duram habet carnem ſeu duriuſculam.

Συνσαρκία, exp. carnis bonitas. apud Theophr.

Συνσαρκόω, carnem cum carne coaleſcere facio.

Συνσάρκωσις, q. d. concarnatio: quidam exp. incarnationem; alij carnis concretionem. apud Gal. & Ægin.

Ὑγρόσαρκος, humidam carnem habens.

Ὑπερσαρκεῖν, q. d. ſupra modum carnoſus fio: ſupra modum corpulentus euado. Athen. ὑπὸ ἡρεμίας καὶ καθ' ἡμέραν ἀδηφαγίας ἅλματον ὑπερσαρκεῖν.

Ὑπερσαρκώδη, dicuntur quæ corpulentiora iuſto euadunt.

Ὑπερσάρκωσις, & ὑπερσάρκωμα, carnis excreſcentia, carnis inutile incrementum in quacunque corporis parte.

Ὑποσάρκιος & ὑποσαρκίδιος, qui ſub carne latet: vt ὑποσαρκίδιος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ὑποσαρκία, carne ſubter repleo. Gal. ad Glauc. (τοῦ ὀφθ.

Φιλοσαρκία, ἡ, amor carnium, libido edendi carnes. Vtitur Suid. in Σαρδανάπαλος.

Σαρόω, &c. vide in Σέσαρα. Σάτινος, &c. in Σάττω.

ΣΑΤΡΑΠΗΣ, ου, ὁ, ſatrapa: prouincia præfectus, ſeu præſes: Perſica eſt vox, teſte Heſychio. Iſocr. in epiſt. ad Phil. οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν σατράπαι καθεστῶτες. Ariſtot. de mundo. τὴν σύμπασαν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας διελόμενοι κατὰ ἔθνη σατράπαι καὶ βασιλεῖς. Plut. in Alex. ἀφῆκεν αὐτῷ ἀρχὴν τῶν ἐθνῶν, σατραπείαν καλοῦντες.

Σατραπεύω, tum ſatrapa, tum præfectus vel præſes. Plut. in Themiſt. Σατραπεύειν τῆς ἄνω Φρυγίας.

Σατραπεία, & Ioniсè σατραπηΐς, præfectura: aut prouincia cui præeſt ſatrapa. Herodot. l. 3.

Σατραπικὸς, ἡ, ὁ, ſatrapicus, ad ſatrapam aut ſatrapas pertinens, aut ſatrapis conuenienſ. Plut. ſympoſ. l. 1.

ΣΑΤΤΩ, F. ξω, P. χα, onero, onus impono: φορτίζω, Euſt. Propriè de iumentis clitellariis dici putatur quibus onera imponuntur. Exponitur etiam, farcio & impleo preſſim. vnde metaph. apud Ariſtot. probl. ſect. 22. τὸ ὑπὸ τῶν ἀναπνοῶν προσφερόμενον σάττει μᾶλλον καὶ πληρεῖ τὸν θυμόν. Item conculco, conſtipo. vt Σάττειν τὸν γῆλω, apud Xen. in Oecon.

Σάττομαι, onero, item farcior, impleor. Ariſtot. ibidem. τὰ ὑγρὰ γεῖα σαττόμενα. οὐδὲν μᾶλλον γὶ γνεῖ. Et apud Luc. κεφάλαιον φάλαγγος σεσαγμένον.

Σάγμα, τὸ, onus iumenti ſarcinarij. Plutin Arat. item congeries ſtipata, acerus. idem in Cat. ¶ Item theca ſcuti, & aliorum armorum. Ariſtoph. in Acharn. Eurip. in Androm.

Σαγμάτια, (ὑποζύγια) iumenta quibus σάγματα imponi ſolebant. Suid.

Σάκος, ου, ὁ, ſacco. Ariſtoph. in Pluto. Σαλπὶρ, idem. Heſych.

Σάγη, ἡ, exp. ὅπλον, apud Suid. & ſchol. Ariſtoph. vnde compo. πανσαγία, ἡ, exp. πανοπλία, apud eoldem.

Σάγος, lagum. Polyb. & Plut.

Σάκος, εος, τὸ, ſcutum, clypeus: dictum quaſi σάγος, inquit Etym. Il. ρ. φέρων σάκος οὔτε πόδεσσιν. Heſiod. in Aſp. Χερσὶ γὰρ μὲν σάκος εἶχε, ibid. δόρυ δ' μέγα σάκος ἄρουρε. Hinc compo. Εὐρυσάκης, ου, ὁ, ἡ, latum ſeu amplum habens ſcutum. apud Soph. in Aiace. Et Φερεσάκης, ſcutifer ſcutatus: bellicoſus. Heſiod. & in Anth. Epigr.

Σάκκος, ου, ὁ, ſaccus, cilicium, Eſaiæ 20. Quidam à σάττω deriuant, alij ab Hebræo שק.

Σακκίζω, per ſaccum excolo, liquorem per ſaccum colar do tranſmitto. Quidam exp. ſacello. Theophr. de cauſ. pl. lib. 4. οἶνος σακκιζόμενος. Dicuntur etiam σακκίζειν ſacculari ſuci.

Σακκελίζω, idem quod σακκίζω.

Σακκίον, ου, τὸ, ſacculus. Poll.

Σακκίας οἶνος, vinum per ſaccum tranſmiſſum. Poll.

Ὑποσακκίζω, (comp. ὑπὸ, ſubſaccello, vel ſubcolo, item ſuor, vt χρῆμαθ' ὑποσακκίζειν, apud Herodot.

Σάτινον, τὸ & σατίνη, ἡ, plaſtrum, vehiculum. Dictum à σάττω, quoniam onera plaſtris imponuntur & ſic vehuntur. Plinius apud Hom. hymno primo in Venerem, v. 13. Πεῖραι σάτινα γὰρ ἁρμάτων πυκινὰ χαλκῷ. Poſteriore vnum Eurip. in Helen.

Ἀλλ' ἔχουσ' ἀνὰ σάτινον τὰν ἀρτιπόνητον κιβωτὸν χρυσῶν ἐξω παρθενίων, &c. itidémque Heſych. σάτινα, exp. αἱ ἀμαξαι.

Σαγήνη, ἡ, sagena: retis genus, Latinè verriculum, seu everriculum. Exponitur & nassa. Plut. sympos. l. 8. καίτοι βέλτιον ἰχθύων σφίσι πόλιν φασὶ Πυθαγόραν, εἶτα ἀφείναι κενὴν τὴν σαγήνην. Sunt qui velint esse propriè sinum retis in quem capti pisces deveniunt.

Σαγηνεύω, sagena includo, sagena irretio. Quidam interpr. everriculo. Philo de vita Mos. lib. 1. καθάπερ βέλεσι ἰχθύων πάντας ἐν κύκλῳ σαγηνεύσας ἐπιπτῶν. Dicitur etiam de eo qui alio etiam modo irretit, vt apud Lucianum in somn. dicitur de Vulcano Martem & Venerem irretiente. Dicitur etiam σαγηνεύειν aliquam vrbem, aut regionem, apud Herodotum & Platonem, de leg. lib 3. apud Herodianum exp. indagine cingere. Oecum. in acta de Apostolis metaphoricè vsurpauit homines ad fidem Christianam conuertentibus.

Σαγήνευσις, actio illa includendi sagena, seu irretiendi: verriculatio, everriculatio. Exponitur etiam piscatus.

Σαγηνεύς, ἱως, ὁ, & σαγηνευτήρ, ῆρος, ὁ, & σαγηνευτής, οῦ, ὁ, qui sagena vtitur: verriculator, vel everriculator. Item piscator in Epigramm.

Ἐκσαγηνεύω (comp.) è sagena seu reti explico. vt apud Plutar. in lib de discern. amico ab adul. ἀλλ' αὐτὸν ἐκσαγηνεύει.

Σαγήνη, ἡ, porta 2. Cor. c. 11. Exponitur etiam cista & crates. Item vinculum, nexus: apud Hesych. * Etymol. deriuat à σάττω, vt sit quasi σαγάνη & pleonasmo τοῦ σ σαγήνη, quòd videlicet vas sit cui onera imponuntur.

Προσαγανεύω, (comp.) annecto, alligo, affigo. Lycophr.

Composita ex σάττω.

Ἀποσάττω, depono clitellas aut stragula, seu quicquid est instratum iumento. Genes. c. 24. ἀπόσαξε τὰς καμήλους. Item obturo, obstruo, apud Herodot.

Ἄσαττος, ον, terra non conculcata & constipata. Xenoph.

Ἐπισάττω, impono clitellas seu stragula, aut quicquid equo imponi solet. Et simpliciter, impono, insterno. Xen. ἐπισάξαι τοὺς ἵππους, insternere equos. Idem, ἐπεσάτουν ἀσκοὺς ὅσοι τοῖς καμήλοις. Exponitur etiam constipo & conculco: vt apud Aristot. in probl. ἡ γῆ ὑπεσάχθη καὶ κατεστάθη τῷ ὑγρῷ.

Ἐπισάττωμα, vnde ἐπισαττόμενος ἵππος, cui imposita sunt ephippia, stratus equus. (clitellæ.

Ἐπίσαγμα, τος, centones qui supponuntur clitellis, & ipsæ

Ἐπισάξις τῆς γῆς, accumulatio terræ. Theophr.

Κατασάττω, constipo, aggero, condenso. Idem.

Παρασάττω, refercio.

Περισάττω, circumstipo, circum accumulo. Theophr. [ces.

Περίσαξις τῆς γῆς, accumulatio & aggeratio terræ circa radi-

ΣΑΤΥΡΟΣ, ου, ὁ, satyrus. * Etymol. à nomine σάθυ deducit virile membrum significante: quoniam ad libidinem proni sunt satyri.

Σατυρικός, ὁ, satyricus, satyro seu satyris conueniens. vt σατυρικὴ ἀρχήσις, & ποίησις σατυρική. Exponitur etiam, dicax, mordax, more nimirum satyrorum. Plut. in Pericle.

Σατυρίζων, ουσα, ὁν, ἡ, satyros seu satyrorum mores imitans, ad satyrorum mores accedens. Item hispidus. Lucian.

Σατυρίζω, & σατυριάω, ῶ, prurio ad venerem instar satyri.

Σατυρίασις, & σατυρισμός, de pruritu illo dicuntur: & peculiariter ita vocatur pudendi palpitatio, de qua vide Paul. Ægin. Item σατυρισμός est etiam tumor aliquantum prominens, siue augmentum adenum post aures: apud Gal.

Σατυρικός, nomen morbi faciens hominis ita mutantis vt satyro similior quam homini videatur. Aristot. de gener. an. l. 4.

Σατυρικὸς χορός, satyricus chorus.

Σατυρία, ας, ἡ, esculenti genus ex herba.

Σατύριον, herba ad venerem incitans de qua Dioscor. lib 3. c. 143. & 144. ¶ Item nomen animalis amphibij apud Aristot.

Σατυρικόν, nomen cuiusdam antidoti, quæ describitur à Paulo l. 7 c. 11.

Σατύρισκος, idem quod σάτυρος. Legitur apud Theocr. idyll. 4.

Τίτυρος, ου Satyrus, calamus vel auis. Hesych. Ælian. ἔτι εἰ συγχορεύοι τοῖς Διονύσου σάτυροι ἴσον εἰ ὑπ' ἐκείνου Τίτυροι ἐνομαζόμενοι.

Τιτυρλίδος, fistula pastoralis ex stipula. Hesych.

Τιτυσκοί, saltatores quidam, quorum saltatio turpes motus & gesticulationes habebat: Appia. in Libyca hist. καὶ χορεῖς κιθαριστῶν τε καὶ τιθυρισκῶν ἐκ μεμιμημένου τὸν τῆς Τυρρηνικῆς σκευωρίας.

ΣΑΥΛΟΣ, ῆ, ὁν, delicatus, mollis, item fluxus, lenis, quietus. Homerus hymno in Mercurium, (de testudine) Σαυλὰ παρὲξ βαίνουσα, tardè pedibus incedens. Sic apud Simonidem in Iambis, Καὶ σαυλὰ βαίνων ἵππος ὡς κεκρυμμένος. ¶ Etymon vide in sequenti σαυλόομαι.

Σαυλόομαι, ῶμαι, delitior, luxu diffluo. Apud Eurip. in Cyclope, quidam interpr. tripudio. Suidæ σαυλοῦσθαι est ἁβρῶς βαδίζειν καὶ εὐνοεῖσθαι τῷ σώματι.

Διασαυλούμενος, (comp.) delitians, luxui deditus, apud Aristoph.

Σαυνίων. vide Σαυνίων in Σαύνιον.

ΣΑΥΡΑ vel σαῦρα, ας, ἡ, & σαυρωτή, ἡ, lacerta, lacertus. Theocr. idyll. 1. σαῦραν τοι τρίψασα, κοὐ κακὸν ἄθρει ἐόντα. Idem idyll. 7. Ἀ ἴκα δ' ἐ ἁ σαῦρα φ' αἱμασιᾶος καθέδραν. ¶ Est & nomen pisces, apud Aristot. Ælian. & Athen. l. 7.

Χλωροσαῦρα, viridis lacerta, schol. Theocr.

Σαυρίδιον, vide in Κάρδαμον. Σαυρωτήρ, vide in Σαυρός.

ΣΑΥΣΑΡΙΣΜΟΣ, ῶ, ὁ, aridæ linguæ & hæsitantis affectio linguæ hæsitatio: apud Aristot. probl. sect. 17. ἴσως δ' καὶ ξηρὸν πίνων καὶ ὁ βουβαρισμὸς καὶ τοιαῦτα γίνεται διὰ τὴν ἀναφορὰν τῶν σπερμάτων ἅμα καὶ θερμῶν.

ΣΑΦΗΣ, ές, ὁ καὶ ἡ, manifestus, apertus, perspicuus. Demosth. pro cor. σαφὲς γὰρ τῶν τὰ καταπύστων βραχὺς καὶ σαφὴς ἐξήγησις λόγων. Item certus, interdum & verus. vt σαφὴς μῦθος, apud Eurip. & σαφὴς πίστις Phil. Et apud Thuc. τῶν ἠκριβωμένων τε καὶ σαφῆς, rerum gestarum veritas.

Σάφα, (nomen aduerbiale factum ex plurali σαφέα) certè vt Il. β. Οὐ γὰρ πω σάφα οἶδ' οὐδ' νόος Ἀτρείδαο. Sic Odyss. α. ἢ τοι νῦν σάφα οἶδ' ὅς.

Σαφῶς, manifestè, apertè, perspicuè, dilucidè. Demost. Isocr. Item certo. Aristoph. Xen. pæd. 8. Compar. σαφέστερον, manifestiùs, apertiùs, item certius. Superl. σαφέστατα, manifestissimè, apertissimè, certissimè.

Σαφόω, f. ώσω, manifesto, clarè notum facio, declaro.

Σαφωνής, idem cum σαφής. Herodot.

Σαφωνίως, & contractè σαφωνῶς, idem quod σαφῶς. Æschyl. in Prometh.

Σαφήνεια, ἡ, perspicuitas, dilucida oratio. Plat. de rep. l. 6. Exponitur etiam explanatio apud Luc. & Phil.

Σαφηνίζω, idem cum σαφόω. Aristot. σαφηνίζει τὴν φωνήν. Vtitur & Xen.

Σαφηνιστής, declarandi facultate præditus: aut declarator, explanator. Greg.

Composita.

Ἀποσαφῶ, manifestum reddo, do intelligendum, significo. Plat. in Protag. οἶδ' ἀποσαφῶ ὁ Προταγόρας οὑτωσί πως λέγει.

Ἀσαφής, non manifestus, obscurus: item incertus. Thucyd. l. 4.

Ἀσαφῶς, non apertè, obscurè. Item non certò.

Ἀσαφεία, ἡ, obscuritas. Plut. Sumitur & pro sortis nomine proprio, apud eundem ex Emped.

Διασαφῶ, idem cum ἀποσαφῶ. Theophr. & Matth. c. 18.

Διασάφησις, ἡ, declaratio, expositio.

Διασαφητικὸς σύνδεσμος, coniunctio expositiua vel declaratiua: apud Gramm.

Διασαφηνίζω, idem cum διασαφόω. Suid. & Polyb.

Σαυσάω, & c. vide in Σάος.

ΣΒΕΝΝΥΜΙ, seu σβεννύω. F. σβέσω. P. ἔσβεκα (pro quo vitiatus est aor. 1. ἔσβεσα, tanquam à σβέω) extinguo, restinguo. Et metaph. comprimo, cõpesco. Plat. de leg. l. 8. Πάνων δὴ πρεσβύτατον εἰ μάλιστα ὑβρεῖ σβεννύασιν ἀρχαὶ εἶσιν. Ælian. λεμβὸς δὲ ἐπὶ πλοῖον ἔσβεσεν ὁ ἄνεμος. Sic & σβεσθεὶς μόλις, apud Hom. Il. π.

Præterium ἔσβηκα per κ. passiua etiam signif. ponitur pro extinctus sum, sicut & ἀπέσβηκα: apud Plat.

Σβέννυμαι, extinguor: Plut. in præcept. conuub. τὸ πῦρ σβέννυται. Et metaph. supprimor, comprimor, compescor: Hesiod. in Erg. γάλα τ' ἀγλαὸν σβεννυμένοιο. Xen. in symp. αὐτὴ μὲν δὴ ἡ παρουσία αὐτοὺς ἔσβεσεν. Item extinguor, i. morior: vt in anthol. Epigramm. ἔσβεσθε γηραιὲ Σοφοκλεῖς. (primo frig.

Σβέσις, εως, ἡ, extinctio. Aristot. de iuuent. & senect. Plut. de

Σβεστήρ, ῆρος, ὁ, extinctor. Σβεστικός & σβεστικός, q. d. extinctiuus, seu restinctiuus: i. extinguendi vim habens: seu aptus ad extinguendum. Galen. therap. l. 10. & Aristot.

Composita.

Ἀποσβέννυμι, & ἀποσβεννύω, f. ἀποσβέσω, & ἀποσβήσομαι. Aor. 2. ἀπέσβην, tanquam ab ἀποσβήμι, extinguo. Plut. symp. 2. τὸ πῦρ ἀποσβεννύει. Et metaph. aboleo, perdo. Xen. pæd. 8. Ἢν ἀποσβέσωσι τὸ ἡμέτερον γένος καὶ ὄνομα. Item supprimo, cessare facio. Plut. τοῦ μὴ ἐνδοκεῖν ἀδικεῖν, πολὺς πολλὰς πολλαγοῦ τῆς νυκτὸς ἀπέσβεσεν. Præt. ἀπεσβέσθη, & aor. 2. ἀπέσβην passiuè etiam vsurpantur. Xen. pæd. 8. τὸ μὲν τοῦ τῶν ἱππικῶν μαθημάτων καὶ μελετῶν ἀπέσβετο, exercitatio rei militaris extincta est. Theodori. hist. eccles. l. 3. ἀπέσβη τε καὶ τὸ δόγμα, καὶ παρῳδεῖν τῷ λόγῳ. Ἀποσβήσει, exp. etiam, concidit animo, relanguit, apud Plut. in Demosth.

Ἀποσβέννυμαι & ἀποσβεννύομαι, extinguor. Item intereo. vt Περσῶν καρτερία ἀποσβεννυμένη, apud Xen. pæd. 8. Item supprimor vt γάλα ἀποσβεννύμενον, Aristot. de gen. an. l. 4.

Ἄσβεστος, ὁ καὶ ἡ, extinctus, qui extingui nequit. ἄσβεστος φλόξ. Homer. Il. ω. Item qui non est restinctus aqua. Gal. & Dioscor. Metaphoricè λίθος ἄσβεστον & χάλκος ἄσβεστος, apud Hom. Dicitur & esse nomen lapidis coloris ferrei: apud Plin. l. 37. cap. 10.

Ἐνσβέννυμι, extinguo in vrnde ἐνσβεσθείς, extinctus in.

Καθασβέννυμι, seu κατασβέννυμι, idem quod ἀποσβέννυμι, Il. φ. καταβεβρεχὼς πυκινὰς ἀνὰ δ' ἄνεμος ἔσβεσε. Et Metaph. καταβεσβεσμένη θεραπεία, apud Xen. pæd. 5.

Ἐξαποθνήσκειν, (decomp.) extingui in.

ΣΕΒΕΝΙΟΝ, τὸ, id corticosum quod in summa palmula conscitur, Hesych. Vsus est hac voce Archigenes apud Gal. περὶ κ̄ τροφῶν, l. 2. Sic dicitur etiam ἐλάτη καὶ κατάθη in palma, i. fructus palmæ recentis adhuc & florentis inuolucrum: apud eundem Gal. de simpl. l. 8. & Diosc.

ΣΕΒΩ, veneror, adoro, colo, Eurip. in Hippol. Ὦ θεοί, τί δ' ἄντα τιμῶν οὐ λύσω στόμα, Ὅστις γ' ὑφ' ὑμῶν εἰς σοφὸς διήλυμαι; ibid. Ἐπίστασθαι γὰρ φρόνημα μὴ θεοὺς σέβειν. Thucyd. lib. 2. τὸ μὴ κρίνοντες ἐν θυσίαις καὶ σέβειν, καὶ μή. Luc. de sacrif. κ̄ ἵδρυσε σεβόμενον. ὁ μὲν Δελφὶς τὸν Ἀπόλλω.

Σεβόμαι idem. Interdum colo, obseruo, veneror, de omnibus dictum: vt σέβου ἥρωας ἁγνοὺς, apud Pythag. Et Xen. præd. 8. οἱ τὰ ἀρχαῖα νόμιζοντες Κύρον ὡς θεὸν ἐσέβοντο. De rebus: Xen. apomn. l. 1. λίθους καὶ ξύλα καὶ τὰ τυχόντα, καὶ θηρία σέβεσθαι. ¶ Item passiuè, adoror, color, veneratio mihi exhibetur. Greg. ἀπὸ τοῦ νόμου κελεύοντος ταῦτα ὡς θεὰ σέβεσθαι. Item pro αἰδοῦμαι & ἐκπλήττομαι, inquit Eust. apud Hom. Il. ζ. Ἀργεῖοι ἰόμορφοι, ἐλεγχίστους οὔ τοι σέβεσθε;

Σεβαστὸς, ή, ὸν, venerabilis, venerandus, augustus.

Σεβαστικὸς, q. d. adoratiuus, cultiuus. Σεβαστικῶς, idem. Sic peculiariter dicebatur vna ex nouem solennitatibus quæ Delphis in honorem Apollinis celebratur. Plut. in Hellen.

Σεβάζω, idem quod σέβω. Hesych.

Σέβας, τὸ, (nomen indeclinabile, vt putatur) veneratio, adoratio, cultus diuinus. Greg. or. item res quam veneramur & adoramus res augusta, apud Eurip. & Soph. ¶ Item stupor ex admiratione: Od. ζ. σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα. Exponitur etiam, pudor, reuerentia, apud Hom. Il. ε. σέβας ἔχε θυμὸν ἰδόντα.

Σεβάζομαι, idem quod σέβομαι. Greg. in Macc. ens. Θαῦμα τοῦ σεβασθέντος καὶ ἡμέτερα, ἃ τοῖς ἡμεῖς ἐξορῶμεν. Apud Hom. Il. ζ. σεβάσσατο γὰρ κατὰ θυμὸν, quidam exp. irreligiosum esse putauit. alij, religiosum id ei fuit.

Σέβασμα, τὸ quod veneramur seu adoramus: id in quo Deus colitur. Act. cap. 17. Σεβασμὸς, veneratio adoratio, cultus. Plut. & Strab. Exponitur etiam, religio & obseruantia: apud Phil.

Σεβάσμιος, venerabilis, venerandus. Item augustus: vt σεβάσμιος γάμος apud Herodian. l. 5.

Σεβασμιότης, ητος, ἡ, q. d. venerabilitas.

Σεβασμιάζω, veneror.

Σέβασμος, ου, ὁ, veneratio, adoratio. Plut. in Col.

Σεβαστὸς, veneratione & adoratione dignus, venerandus, adorandus. Exponitur etiam, augustus: & plerunque cognomen erat Rom. imperatorum: apud Herodian. l. 2. & 7. Plut. Dion. Strab. Fœm. σεβαστὴ augusta, i. quæ erat vxor Cæsaris: apud Herodian. Et σεβαστὴ σπεῖρα. Act. Apost. 27.

Σεβίζω idem quod σεβίζομαι. Eurip. in Elect. σεβίζω δ' ἴδε καὶ μακαρίζω Πλούτου καὶ μεγάλας δόξας ἀμφιπόλους. Aristoph. Εὐπρεπῶς τὸν νόμον ἀμφιέσας ἐν σεβίζει.

Σεβιστὸς, idem quod σεβαστὸς. Hesych.

Σεμνὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀσεβὴς, ές, ὁ, ἡ, qui non colit nec veneratur cœleste numen, ideóque impius, irreligiosus. Interdum absolutè, interdum cum præp. εἰς vel πρός: vt apud Xen. præd. 8. &c. Τὰ ἀσεβῆ, impium, irreligiosum, nefarium. Plat. Xen.

Ἀσέβεια, ἡ, impietas, contemptus venerationis & cultus diuini. Plut. Athen. Greg. &c.

Ἀσεβῶ, irreligiosus & impius sum. Item impiè ago. Dem. in Mid. ἕτερον ἄλλο τι ἢ ἀσεβεῖν φήσομεν; Athen. l. 13. ὡς ἀσεβοῦντα καὶ θεοὺς καὶ τὰ πάτρια νομίζοντα. Et cum præpos. Xen. Hell. 1. ἀσεβεῖν εἰς τὰ μυστήρια. Sic & apud Herodot. & Herodian. Et cum accus. Xen. præd. 8. καὶ τὴν ἱστορίαν τὸ ἀσεβοῦντα.

Ἀσεβοῦμαι, impiè & nefariè committi. Æschin. in Ctesiph.

Ἀσέβημα, τὸ, facinus irreligiosum & impium, facinus nefarium. Thucyd. l. 7. Æschin. ibid.

Ἀσέβημα, ἡ, actio impia & nefaria. Plut.

Ἀσεβὴς, idem quod ἀσεβὴς: apud Soph. & Eurip. in Iphig. Aulidensi.

Δυσεβὴς, idem cum δυσσεβὴς. Eurip. in Elect.

Δυσεβεῖα & poeticè δυσεβίη, idem cum δυσσέβεια, Eurip. in Cycl. & apud Nonn.

Δυσέβημα, idem quod δύσσεβημα.

Εὐσεβὴς, pius, religiosus, qui probè colit & veneratur Deum. Eurip. in Hippol. τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ θεραπευόμενοι κ̄ χαίρουσι. Luc. de calumn. πρὸς τ' εὐσεβῆ κ̄ φιλόθεον ἀθῶος κ̄ ἀνίσων ἀφιλος ἢ φιλαλλήλους). [crat. &c.

Εὐσεβὴς, & contractè εὐσεβῆς, piè, religiosè Dem. Plat. Isocrat. &c.

Εὐσέβεια, ἡ, pietas, religiositas. Æschin. Isocr. Plut. &c.

Εὐσεβῶ, probè & religiosè Deum colo, pius sum, piè ago. Cũ accusat. rei: Eurip. in Phœn. τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών. Isocr. in Nicocl. τοὺς θεοὺς τοὺς θεοὺς εὐσεβοῦμεν. Cum præpos. Eurip. εὐσεβεῖν θεοὺς ξένους. Et in Epigr. εὐσεβῶν πρὸς τοὺς θεούς. Apud Eurip. in Bacch. Διόνυσος ἡμᾶς εὐσεβεῖν, exp. Bacchus nobis hęc sacra tradidit vel religiosè tractare ea nos docuit.

Εὐσεβεῖσθαι, dicitur quod religiosè & piè fit: vt in Axioch. ἵνα κ̄ τοῦτο εὐσεβοῦμεν.

Εὔσεβημα, τὸ, pium factum, officium pietatis. Demetr. Phal.

Εὐσεβὴς, venerabilis.

Θεοσεβὴς, qui Deum piè colit, religiosus. Plat.

Θεοσεβῶς, religiosè, piè, more eorum qui Deum colunt.

Θεοσέβεια, ἡ. Dei cultus, cultus diuinus. Iobi c. 2.

Θεοσεβοῦ, Deum colo. Chrysost.

Θεόσεπτος, ὸς, ὁ, ἡ. Dei instar colendus, venerabilis, venerandus: Aristoph. in Nub.

Θεοσέπτωρ, ορος, ὁ. Dei cultor. Eurip. in Hippol.

ΣΕΙΡΑ, ᾶς, ἡ, catena: apud Suid. ὁ βασιλικὸς δοῦρα ἴσταλαι τοῖς Ἀβάροις σειρᾶς χρυσᾶς διαπεποικιλμένας. ¶ Item funis, restis: vt σειρὰς δικλίκτους. Il. ψ. Exponitur & habena Poll. Apud eũdem σειρὰ ἡνιοχικὴ, exp. crines plexi & intorti. ¶ Item linea: vt πατρῴα σειρὰ paterna linea, in Pand. ¶ Item sera & obex foriũ, eo quòd antiquitus fune communire ianuas solerent. ¶ Σειραὶ, mores in iumentorum suffraginibus præcipuè prouenientes, ob id & suffrago dictus: Apsyrt. in Hippiatr. φύεται ἐμπεφυκυῖα εἰς τὰς σφύδας τῶν ἵππων ἃ τινες εἶπον σειράς. Hinc & σειρῆς, de quo in σειρῆς. * Deducitur autem σειρὰ ab εἴρω, necto, vt dicatur quasi εἱρὰ inquit Etymol. ¶ Inuenitur & σεῖρα apud Hesych. quod significare dicit apem, aut apis cellulam. Item vestimenti genus subtile, ἀπαθῆς, i. non tucelando tramam stamini per spatham confectum. Pro quo apud Suid. στίκτον.

Σειρᾶς ἵππος, dicitur equus extra iugum ferens catenam seu habenam quibusdam helcariis: Soph. in Electra.

Σειρὰς, ᾶδος, ἡ, idem quod σειρὰ funiculus. Σειρὶς, ίδος, ἡ, idem. Xen. Σειράδιον, pro eodem. Eustath.

Σειρόω, catena constringo. Et simpliciter, constringo, connecto, Eurip. in Here. fur. Σὺν τοῖς γέρουσι δ' ἐστὶ σεσειρόω βρέχω.

Σειρήν, ἡνος, ἡ, siren, monstri marini genus: sic dictum διὰ τὴν σειρὰν (vt quidam volunt) quod suauitate cantus velut catena in naufragium pellicat. ¶ Est etiam insectum api non dissimile, de quo Aristot. hist. an. l. 9. cap. 40. & Plin. lib. 11. cap. 16. ¶ Σειρῆνες dicuntur etiam sidera, vt Eustath. ex rhetorum lexico tradit ἀστέρας τὸ σειρῆνα, ὃ ἐστι κρατῆρα.

Σειρηνιάω, vt Σειρηνιάσαν μέλος, Sirenum cantus.

Σειρὰ, quidam pro σειρᾷ dictum putant, teste Suida qui apud Herodot. & pro μίτρᾳ accipi tradit. Est & genus vestis apud Xen. anab. lib. 6. Apud Hesych. legitur & ζειρατὸς, quod dicit esse vestimenti genus apud Syros.

Composita.

Ἀνασειράζω, retraho catena: Hesych. & Suid. Et generaliter, retraho. Apoll. Argon. 1. Ἀ̄ ἀνασειράζοντες ἵππον φοροῖμεν κτέρας.

Ἄσειρος, ὸν, ὁ, habena carens seu habenis. Et generaliter non vinctus. Hesych.

Ἀσείρωτος, idem vt ἀσύζυγον ἵππον ἔχουσα ζυγῶν, curuus qui non trahitur ab equis ei alligatis: Eurip. in Ione.

Δεξιόσειρος, exp. κ̄ τὸ δεξιὸν φερόμενος κίρκος, metaph. ab equis qui in curru δεξιόσειροι εἰσι: Schol. Soph. apud eum in Antig.

Παράσειρος, equus ad iugum deuinctus, seu qui latera stipat: qui & παρίππος. Eustath.

Σείριος, &c. vide in Σείρω.

ΣΕΙΩ, Γ. σείσω, Ρ. σεσα, concutio, quatio, agito. Euripid. in Electr. οὐδ' εἴας δ' ἐπὶ Ἕστίας ἀστιβῆ πόρα σείοντες βίλη Πυλάδ τε Ὀρέστης τ'. Peculiariter de terræ concussione dicitur: idque vel cum accusat. τῷ γαῖαν, vel sine eo: sæpe apud Paulan. Aor. 1. ἔσεισε, terræmotus fuit, apud Thuc. ¶ Item σείω pro συνοφαρπάζω, Hesych. qui & addit sumptam & metaph. ἀπὸ τοῦ ἀκρίδος σείοντος.

Pro σείω eodem interdum metri gratia dicitur σίω, apud poetas: vt apud Anacreontem Θρῄκιον ἄμα σίοντ' ἄνεμον. Ortus apud Etymol. hinc deriuant σίτος.

Σείομαι, concutior, quatior, agitor: vt Σείετο πᾶλαξ, apud Homer. Aliquando exp. tremo, tremisco.

Σεισμὸς, οῦ, ὁ, concussio, quassatio, motus: Plerunque de terræ motu. Aristot. de mundo. Thuc. Xen.

Σείσμα, idem. Σεισμοτάφιον, ὁ, vt τοῦ σεισμοτάφου, sepulchrum eorum quos ruina ex terræ motu oppressit: apud Plut. in Cimone.

Σείστειρα, ἡ, concussio, quassatio. Gal.

Σειστὸς, ὁ, qui concuti seu quassari potest: seu concussus.

Σείστρον, ου, τὸ, sistrum, crepitaculum quoddam sacris Isidis adhiberi solitum. Suid. [tur & Σείστον.

Σεῖστρα, patella in qua aliquid commouetur & frigitur. Poll. Dicitur.

Σείω, cieo, agito, concito: Il. λ. Ὀλμοι δ' ἐν ἑνὶ κυλίνδον κυλίνδετο δι' ἀμάλλης. Item persequor, incessantem fugo: Iliad. ζ. Ὀξὺ γὰρ μαινόμενος Διονύσιος τόλμησας Σεῖ' ἐπ' ἠγάθεον Νυσήϊον. id est Σείων δ' ἔνοσι, vt exponit Eust. Od. ξ. Τὼ μὲν ἐμοὶ κλέος οὖτι κτεάτων ἀλλοδ' ἄλλη Πυκνὸν λαβὼν σείοιτο, fugaret.

Σείομαι, idem quod σείω, vt Il. γ. ὅσσον δ' αὖ κείνοιο σείονται βοστρύχοι τε κυῶν θαλέοντε κάρητι. Item Pass. incitatè feror, prorumpo, ruo: vt Il. β. ἵππε τε σείονται ἐπ' ἀλλήλοισι. Ab hoc verbo quædam tempora deducuntur per elisionem literæ ι: vt σείετο pro ἐσείετο, concitabatur: ἐσείοντο pro ἐσείοντο, pro quo & ἐσείοντο geminato ι metri causa, prorupi, prorui. Porro ἐσείομαι, per hypethesin dici pro σείομαι traditur: σείομαι autem pro σείσομαι: vnde part. ἐσειόμενος apud Hom. incitatus, & tendens aliquò cum ardore quodam & impetu. Exponitur & properans. Alij malunt hæc tempora formare à σείω seu σείομαι, inusit.

Ἐσειόμενος, incitatè, cum impetu, cum studio & ardore, properanter, celeriter. Il. ο. ἐσειόμενοι ἐμάχοντο.

Σείδην celeriter & inferendo se cum impetu: aut erumpendo cũ impetu: vel impetuosè, cum impetu, ὁρμητικῶς, Hesych.

Σῖς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Σίθω, f. σω. p. κα, excutio cribro, cribro. Exponitur etiam, incerno & succernо, vnde σῆθι in suppiatr. Eustath. à σείω deducit.

Σίθομαι, cribro excutior, cribror. vnde Σισυμβρὶν τίφρα, Dioscor.

Σίσησις, cribratio, succretio quæ fit cribro. Exponitur etiam cribri agitatio, quassatio: apud Suid.

Σῖστρον, τὸ, cribrum, Hesych.

Σείσιος, quomodo huc pertinat, vide in Σῖτος.

Σείω, idem quod σείω, quatio, concutio. Hesych. Item moneo, commoneo, turbo, vnde pass. σίεται, turbari, 1. Thessal. 3. ¶ Item caudam quatio seu moueo: canum propriè & brutorum quæ caudæ agitatione adulantur. Odyss. ε. Ὡς δ' ὅτε κύων ἀμφὶ ἄνακτα πάσσυδ' ἀγιθεῖν ἐσθλὰ σαίνῃ, αἴτε γάρ τε φορῇ μεθέωσι δαῖτα. &c. Od. ω. Οὐδ' ἄρα μιν σῆμα λάθε σαίνοντα, cauda blanditus est. Item metaph. adulor, blandior, assentor. Hominibus etiam tribuitur. Demetr. Phaler. πᾶν τὸ εὖ ἐν τῷ κακοῦ λόγῳ σαίνοντι ἄμα ἐοικότα καὶ ἀκόντα. Plut. in Colot. ἀκατάσχετον καὶ σαίνουσα πορεύεται. Sic apud Luc. σαίνει με.

Σείρομαι, cõcutior, quatior, turbor, cõmoneor, vt 1. Thess. c. 2.

Σάιος, & Σαῖος, ὁ, stultus, fatuus. Eust. ex Cratino: qui & sic dictum esse scribit ἀπὸ τοῦ σαίειν: aut à fatuo quodam eius nominis: aut à Tranno, barbaris populis.

Σαῖον, ὀ, penis, cauda, ἀπὸ τοῦ σαίειν. Hesych. Item hasta, Poll. ex Menandro vel potius Persicum telum. Diodorus. φασὶ βαλὼν τοῦ σαίου ὅτι τὸν Ἀλεξανδρον. In hac signif. scribitur & σαῖον, legitúrque apud Dionys. Halicarn. & apud Plut. in Pyrrho.

Σάος, ὁ, impetus, ab Hesychio exp. ὁρμὴ πρὸς αὔξησιν. At σάος, salus, vide suo loco.

Σάω, in fugam conicio.

Σάομαι, in fugam conicior, fugio seu incitato cursu feror. vnde imperat. σῶ, pro σῶ, curre, apud Hesych. Et σώσθω, currat, apud Soph. in Aiace. Item σῶσθε, currite, apud Callim. hymno in lauacra Palladis. Itidem σῶ, apud Hesych. exp. διώκει φεύγει, à σεω, fugo, in fugam conicio.

Σῶσι, ito, curites: apud eundem. Hesych.

Σάω, idem quod σῶ, citato gressu currere cogo: vnde pass. impert. σῶτο, Hesych. exp. ὁρμᾶτο.

Σώτρον, siue σῶτρον, τὸ, signum orbiculare rotæ quod radios in se cõtinet. Poll. l. 1. c. 14. Pro eodẽ dicit & σώτρωμα. Hesyc.

Composita: ac primùm ex σείω.

Ἀνασείω, quatio, concutio. Hesiod. in Asp. Ἀιγίδ' ἀνασείεσκε. ¶ Item persuadeo, concito: vnde apud Lucam & Marcum, ἀνασείει τὸν λαὸν, concitat populum, i. ad seditionem incitat. Apud Demosth. contra Aristogit. ἀνασείας, exp. minitatus.

Decomp. Ἐπανασείω, concutio vibrando adversus aliquem.

Ἐπανασείομαι adversus aliquem concutior. vnde ἐπανασείεσθαι, contra aliquem vibratus. Ἐπανάσεισις, concussio: vt ἐπανάσεισις ὅπλων, apud Thucyd. concussio armorum, qua crepitus excitatur.

Προπανασείω, q. d. antè concutio vibrando: à cuius pass. est προπανασείεται, apud Thuc. l. 5. quod exp. προσπαλλόμενος.

Ἀπασείω, seu potius Ἀποσείομαι, concutiendo à me repello, excutio. Item simpliciter à me repello: vt apud Xen. pæd. γ. ἵππος ἐφαδ' ἅζων ἀποσείοι τὸν κύβον, excutit Cytum. Greg. orat. 1. cõtra Julian. ἐπειδὴ τὸ σῶμα τοῦτο ἀπασείετο, concutiendo à se repellebat. Luc. ἀποσείεσθαι τοὺς ἑταίρους, quum à me repulisset socios. Item amolior, ablego, apud Herodian. Et de medio tollo, apud eundem, ἐξ ὑποψίας αὐτὸν ἀπασείεται. Apud Herodot. pro ἀποσείομαι inuenitur ἀποσείομαι.

Ἀπόσεισις, excussio. ¶ Sic etiam appellatur impudica quædam saltatio, de qua Poll. l. 4. c. 14.

Ἄσεις, ὁ, inconcussus, non quassatus: qui non potest concuti seu quassari. Chrysost.

Διασείω, concuto nor vehementer concutio. Item metaph. apud Luc. λόγοις ἐξαπατῶν τοὺς ὄχλους, labefactans. In prand. exp. etiam, terreo auctoritate. Item vexo & per magistratus licentiam exhaurio obnoxios redimendis criminibus & litibus. Exponitur etiam, muneribus corrumpo & quasi concutio.

Διασεισμὸς, concussio magistratus quæ fit muneribus, corruptio magistratus donatione munerum.

Ἐκσείω, excutio: seu quassando emouco aut expello.

Ἐπισείω, incutio, infligo. Hesych.

Ἐπισείω incutio, quatiendo vibro. Item simpl. vibro Herodian. ἐπισείων τε δ' ἀκόντα, & ἐπισείων τὴν αἰγίδα. Item metaph. apud Ioseph. ἐπισεῖσαι αὐτοῖς τὸ κινδυνῶν, importare ipsis periculum. Apud Plut. ἐν Πύρρῳ ἐπισείων, exp. non incutiens illis terrorem à Persis. Et ἐπισείων, Hesych. exp. ἐκφοβῶν: item ἐπισείων, ab eodem exp. ἐπικελευόμενος, adhortantis.

Ἐπισείομαι, cõcutior, cõcutiendo vibror. Luc. ἐπισείετο κάρα.

Ἐπίσεισις, coma ventilans, Lucian. in somn.

Εὐσεής, qui facilè potest concuti. Item peculiariter, terræ motibus obnoxius.

Κατασείω, decutio, vt καταστείειν τὸ καρπὸν, decutere fructum ex arbore. Item deturbo, euerto. Et metaphoricè, deturbo seu multis poculis prosterno, ita vt præ ebrietate aliquis in terram prolabatur. Athen. l. 10. ¶ Item concutio, quasso. Philo de vita M. l. 1. Item concutio, terreo. Greg. Item concutio, tremefacio, apud Synes. ¶ Item manu deorsum commota seu quassata silentium indico, seu aliud signum do. Xen. pæd. 5. & Synes. in epist. ad Euopt.

Καταστείομαι, decutior, deturbor, euertor. Greg.

Decomp. Ἀκατάσεισ, ὁ, ἡ, inconcussus, firmus: qui decuti seu deturbari non potest.

Ἐπικατασείω, q. d. superdecutio, vel superdeturbo, aut superprosterno. Ioseph. ἐπικατέσεισεν ἑαυτὸν τὴν ἐλυφαίαν, super se prostraut.

Παρασείω, vtrinque quatio, vel obquatio. Aristot. probl. εἰ θέοντες θᾶττον θέοιεν παρασείοντες τὰς χεῖρας, demissas vtrinque manus agitantes. Sic apud Aristot. l. 4. ethic. ad Nicom. aliquis dicitur φεύγων παρασείας, qui in fuga concitata vtrinque se se agitat & concutit.

Περασείω, circumcirca quatio seu concutio.

Προσείω, antè concutio. Eurip. in Bacch. Ἐνδῶν προσείων αὐτὸ, (πλίκαμον) ἀνασείων τ' ἐγὼ καὶ βακχιαζῶν, ἐξ ἰδρῶς μιθύω.

Συασείω, simul quatio aut concutio. Greg. Naz.

Συασεισμὸς, concussio. Exp. etiam turbo, l. 4. Reg. c. 2.

Ὑποσείω, succutio, latenter excutio.

Ὑποσεισμὸς, succussio seu succussus.

Ὑποσεισμα, micæ concussu elisæ, manna thuris. Plin.

Composita partim ex σείω, partim ex σείομαι, inusit. cum præpositione.

Ἀποσείω, seu ἀποσείω, idem quod ἀφορμῶ.

Ἀποσείομαι, erumpo, prosilio, exilio. Hesiod. in Theog. ἀπέσυτο τοῖς ἄνακτος, exilut seu emicuit. Apud eundem in eodem libro φαιδίμοις ἀπέσυτο guttæ eruperunt.

Ἀπέσυτος excitus, excitatus. Nonn.

Διασείομαι, cum impetu pertranseo seu peruado.

Διασείομαι, idem. Item simpliciter, transeo, seu pertranseo. Il. β. διέσυτο λαὸν Ἀχαιῶν, transibat per populum Archiuorum. Sic apud eundem. διέσυτο βόθρον, fossam traiecit.

Ἐξείσομαι erumpo. vnde apud Hom. Il. β. ἐκ δ' ἔσυτο λαὸς, extra ruebat populus. Od. μ. ἐξέσυτο νήδυμος ὕπνος, exilicus abiuit à me somnus.

Ἐπισείω, concito seu impello aduersus aliquem. Od. ι. ἐπὶ κῦτος ἔθηκεν μέγα δ' ἄμμι, incitet in me. Et Odyss. ξ. δμῳὰς ἐπισείας, famulas infligans & adhortans.

Ἐπισείομαι, concitatè & cum festinatione conferor cum impetu, ruo, prorumpo. Od. ι. Νῆας ἐπισείοντο, ad naues properabant. Item actiuè apud Apol. Arg. 1. ἐπισείοντο γυναῖκας, festinanter ire cogebant. Apud Nonn. ἐπισείοντο κορείαν, iter accelerabant, seu citato gradu iter faciebant.

Ἐπισείομαι, incitor, impellor. Hom. Il. α. εἴτε θυμῷ ἐπίσυσσαι, si tibi animus huius rei desiderio est incitatus. Hinc & partic. ἐπισυμβλήσ, incitatus. Item cum impetu superuenio, irruo. Il. φ. τρίς σε ἐπίσυσσε δαίμων ἰδέ.

Ἐπίσυσσος, impetuosus, ingruens, incumbens. Eur. in Hippol.

Συσσείω, simul concutio seu agito. Hom. hymn. in Merc. Τοῖσιν φᾶς σύσσεισε θεοῦ ἐφέσιμα καρήατα.

Composita in συτος desinentia sine præpositione.

Αὐτόκυτος, ὁ, ἡ, ex se excitatus. Nonn. (dem.

Θεόκυτος, à Deo impulsus, à Deo profectus, diuinus: apud eun-

Κραιπνόκυτος, velociter concitatus: seu celeritate inclinatus: celer. Æschyl.

Λαβρόκυτος, impetu ruens, cursu concitus.

Παλίσκυτος, q. d. ad retrogradum gressum incitatus: vel simpl. retrogradus, cessim ieus. Eurip. in Supplic. Exponitur etiam, resiliens: vt παλίσκυτος βέλος. Theocr. idyll. 16.

Παλισκυτέω, retrogradus feror, retrogredior.

Composita remotiora ab eadem σείομαι.

Αἰσυμνήτης, quomodo huc pertineat, vide in Αἰσυμνήτης.

Αἰλεσσόη, vna Nereidum apud Homer. Νοῦ δ' ἐν ἀλὶ σύσσεο. Apud eundem dicitur etiam de mari, seu aqua maris quasi ἀλὸς ὀσσαῖς. Vide Eustath.

Πανσυδίη seu πανσυδίη, omni impetu. Il. ζ. Apud Thuc. l. 8. inuenitur & πανσυδεί, seu πανσυδεί, quod exp. funditus, omnino.

Composita

Composita ex Σήθω.

Ἀλληρότησις, ἡ, cribrũ quo farina cribratur. Pro ἀλληρότησις enim à σήθω dici, scribit Etym. ex Philone. item farinæ tenuissimum. Suid.

Ἀποσήθω, cribro, cribro excutio.

Διασήθω, cribro, incerno. Diosc. l. 5. c. 26.

Composita ex Σαίνω.

Λίσσητος, non adblandiens, propriè canum, blandas mouentium caudas. Hesych.

Περισαίνω, seu σεσαίνω, caudam mouendo circum aliquem adblandior. Od. ω. & κ. (Hesych.

Προσαίνω, ante adblandior, vel adblandiendo antè demulceo.

Προσσαίνω, adblandior, seu adblandiendo delecto. Æschyl. in Prometh. εἰ τῷδ' ἐπιστρόφοις σέ τι, si quid horum tibi adblandiatur.

Ὑποσαίνω, ubblandior.

Composita ex Σείω & Σώσσω.

Δεινοσείης, ὁ, ἡ, ν. hasta impetuosus. Hesiod. in Asp.

Δυσσείης, quem difficulter persequi possumus, qui vix abigi potest. Theocr. idy. 4. Vide & in comp. ex adiect. σείω.

Ἐπίσσωτρα, τὰ, dicuntur ferramenta curua quæ extrinsecus ligno illi, quod σώσσον dicitur, imponuntur, ne ipsum lignum deteratur continua agitatione. Poll. l. 1. c. 14. Pro eo poeticè dicitur ὑπόσσωτρα vt Il. ε. & ψ.

Εὐσσωτός, seu εὐσσώτης, bene instructus σώσσοις: εὐσσώτης ἐν ἀτίμοις, cuius pulchra ligna in suo ambitu extremo habentis. Hesiod. in Asp. Exponitur & facilè currens.

Λαοσσόος, qui populum concitat. Martis epith. homines ad arma concitantis. Il. ρ. Vide & in comp. ex σείω, saluus.

Λιθοσείης & λιθοσσείης, lapidum iactu fugans, lapidator. Nonn.

Νεκροσσείης, mortuos suscitans. Christi epith. Apud Nonn. νεκροσσείης ὁρμῆς, tempus, in quo mortui suscitabuntur. Vide & in comp. ex σείω, saluus.

Νισσός quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Σέλας, τὸ, fulgor, lumen. Il. ι. Καίομεν ἀμφὶ πυρὶ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκει. Et δ' αἰθὲρ σέλας. Od. σ. Sic σέλας ἠέλιο, σέλας πυρός, &c. interdũ & ipse ignis σέλας, appellatur à poetis. Apud Aristot. de mund. σέλας δ' ἐστὶ πυρὸς ἀθρόον ἐξαφθὲν ἐν ἀέρι. Τὸ δὲ σέλας ἀεὶ ἀκριβῶς ἐστὶ πυρὸς ἀθρόου. σέλας est ignis collecto qui in aëre exaffuit. Suid. Etymon. exprimens scribit. σέλας ἐστὶ πυρὸς ἀθρόου ἀναφθέντος, ὅ ἐστι συνεφθαρμένου καὶ ἐξεφθαρμένου, πυρὸς δ' ἀναδοθέντος.

Σέλας, splendeo. Nic.

Σελαγίω, fulgeo, loceo. Oppian. de venat. l. 3. Χρειὼ δὲ ἀφνοῦ σιλαγεῖ πλουρὰς τε καὶ ὤμω. Aristoph. in nub. σιλαγεῖ πόνοις σιλαγεῖ. Suid. exp. λάμπεται & ἐκπυρῶται. (γεῖ.

Σελαγίζω, idem quod σιλαγίω. Suid. & Hesych.

Σελήνη, ἡ, luna. (dicta ἀπὸ τοῦ σέλας, teste Hesych. vt & Lat. luna à lucendo.) Il. σ. Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν, itũ σελῆναι, placetæ rotundæ, & latæ: Suid. ex Eur. Erechtheo.

Σελήνεια, seu σελήνη, idem quod σελήνη. Aristophan. Pro quo Doricè σιλάνεια, apud Theocr. id. 2.

Σελληνικός, ἡ, ὁ, lunaris item substantiuè, lunaricus: alij exp. qui epilapsia seu comitiali morbo laborat. Alex. Trall.

Σελληνιάζομαι dicitur qui & σεληνιαζόμενος. Matth. 14. & 17.

Σελληνίτης λίθος, lapis lunaris, qui & ἀφροσέληνος: sic dictus quòd noctu crescente luna reperiatur plenus, vt tradit Diosc. l. 5. cap. 159.

Σελλίνη, lunula, item quiddã in paruæ lunæ formã factum. Plut. in probl. item amuletum quod pueri collo gestant. Hes.

Σέλλινον, τὸ, lunæ luxu vel lunæ sidus. Athen. l. 7.

Σέλαχος, ἐος, τὸ, priciũ genus cartilaginosum. Aristot. hist. an. l. 3. c. 1. Galenus in expositione gloss. Hippocr. σελάχη vocari scribit pisces omnes qui squamas non habent atq; animal pariũt. ita autem appellata existimãtur, quòd eorum cutis aspera noctu luceat: à nomine σέλας, cuius etymi meminit & Gal. de alim. l. 3. [alim. l. 3.

Σελάχιον, ου, τὸ, dimin. idem quod σέλας. Athen. l. 8. Gal. de

Σελαχώδη, ἐος, quæ sunt cartilaginei generis, cartilaginea. Athen. lib. 7.

Composita ex Σελήνη.

Ἀσέλληνος, ου, ὁ, ἡ, ν, illunis, luna carens. i. lunæ fulgore. Diosc.

Ἀφροσέληνος, ου, ὁ, q. d. spuma lunæ: nomen lapidis, qui & σελενίτης, quod vide.

Βακεσέληνος, decrepitus simul & delirus. Aristop. in nub. Compositum ex βάκκος, quod Phrygum lingua panem significat.

Ἐπισέλληνα, placentæ lunatæ. i. in lunæ formam factæ. Hesych.

Εὐσέλληνος, lunæ fulgore illustris, non illunis. Hesych.

Πανσέλληνος σελήνη, q. d. plenilunis luna: luna quom est in plenilunio: non tamen addi solet σελήνη, Æschin. Aristoph.

Προσέλληνος, q. d. antelunis i. antiquior luna.

Προσελληνάς, pro eodem.

Τρισέλληνος, q. d. triluuis, i. tres lunas habens: in Epigr.

Ψευδόσελληνον, ου, τὸ, luna obscura. Hesy. & Suid. Sic dicitur quoniam videtur fictitia & euanida esse, si cum fulgẽte cõferatur.

ΣΕΛΕΥΚΙΣ, ίδος, ἡ, poculi genus. * A Seleuco rege nomen habens. ¶ Dictæ sunt & quædam mitremes σελευκίδες: vide Bayf. ¶ Σελευκὶς est etiam auis locustis vescens: cuius meminit Oppian. in Ixeut. Plin. l. 10. c. 27. Basil. in eth. ¶ Item σελευκὶς, quoddam calceamentum muliebre. Hesyc.

Σελλοῦν, vide in Σέλας. Σελούσιον, in Σέλας.

ΣΕΛΙΝΟΝ, ου, τὸ, apium: herba de qua Diosc. l. 3. c. 74. * Quidã ita dictũ volunt ἀπὸ τοῦ ἐν ἕλεσι φύεσθαι seu φυόμενον: vide Hom. Il. β. ἐλεόθρεπτον σέλινον vocant, in palustri loco proueniens. ¶ Est & pudendum muliebre Hesych.

Σελινίτης οἶνος, selinites vinum, i. ex apio compositum, apud Diosc. l. 5. c. 74.

Composita.

Ἀγριοσέλινον, apium sylueſtre. Diosc. l. 3. c. 78.

Ἑλεοσέλινον, seu ἑλειοσέλινον, apium palustre. Diosc. l. 3. c. 75. Plin. lib. 19. c. 8.

Ἱππωσέλινον, apium satiuo multo maius quod Romanis olus atrum dicitur, sic appellatum vel ob magnitudinem, vel propter equorum strangiuriam. Theophr. hist. pla. l. 7. c. 6. Dioscor. libro 3. cap. 78.

Ὀρεοσέλινον, apium montanum, in locis montosis nascens. Diosc. lib. 3. c. 76.

Πετροσέλινον, apium petræum, apium in locis petrosis & saxosis nascens. Diosc. l. 3. c. 77.

ΣΕΛΙΣ, ίδος, ἡ, spatium inter lineas Suidæ. Ponitur & pro pagina. Dicitur esse & spatium inter tabulata nauis, vbi nomine σέλμα, vide Eust. Il. π.

Σελίδιον, pagella apud Polyb.

Σελίδωμα, τὸ, tabula lata.

Σέλμα, τὸ, idem quod σελίς, spacium inter tabulata nauis, transtrum. Soph. in Antig.

Εὐσέλμος, (*comp.*) bona seu pulchra habens σέλματα, bonis instructus transtris & tabulis. poeticè pro hoc dicitur εὐσελμος, vt Il. π.

ΣΕΛΛΟΣ, ου, ὁ, Sellus nomen fuit cuiusdam, qui quum pauper esset, diuites haberi studebat. Sic dici putatur generaliter ὁ ἀλαζών, qui & βλάκων. vide Suid. & schol. Aristoph. in Auib.

Σελλίζω, diuitias simulare in paupertate, idem cum βλακωνίζω. Exponitur etiam ἀλαζονεύεσθαι. Suid. & schol. Aristop. & Hes.

Σέλμα, vide in Σελίς.

ΣΕΜΙΔΑΛΙΣ, ἡ, similа, similago. Est farina ex tritico communi. * ἀπὸ τοῦ σεμοῦ καθαροῦ καὶ τοῦ ἄλευρος τοῦ λεπτομερεστάτου. Ety. Σεμιδαλίτης ἄρτος, panis ex similа confectus. Gal. de alim. l. 2.

ΣΕΜΝΟΣ, ὴ, ὸν, venerabilis, reuerendus, augustus, sanctus. Eur. in Hippo. Πῶς οὖν σὺ σεμνὸν δ' ἀμοὶ ἡ φροσυνοῦσ', ibidẽ. Ὁ δ' ὁ σεμνὸς, ἐγὼ δὲ θεοσέβειαν. sanctus ego ille & diuini numinis cultor. Sic & apud Ælian. σεμνὰ ἱερεῖα. Suid. expo. σεμνότατα. Exponitur etiam, honestus: vt apud Phocyl. σεμνὸς ἔρως ἀρίστης· ὁ δὲ Κυπρίδος αἰσχρὸς, ἐφέλκει. Interdũ exp. maiestate præditus, cui maiestas inest: vnde τὸ σεμνὸν, ipsa maiestas apud Demosth. in Mid. ¶ Itẽ gravis, i. tumidus, non affabilis, cui oppon. δημοτικὸς, apud Eurip. in Hippol. Μισῶ τὸ σεμνὸν, κ, τὸ μὴ πάσιν φίλον, & paulo pòst. Τὸν δ' ἀσεμνὸν ἀχθομαι βροτῶν. Expon. & ostentabundus: vt σεμνοὶ λόγοι, apud eundem Eur. & Aristop. * Formatum est ex prima persona præt. pass. inusitata σέσεμμαι, à σέβομαι, cuius etiam significationem retinet.

Σεμνῶς, cum quadam veneratione seu reuerentia, venerabundè. Item cum maiestate, gravitatem præ se ferendo. Demosth. pro cor. Item graviter, i. tumidè. Xen. in symp. & Luc.

Σεμνότης, ητος, ἡ, gravitas, maiestas. Aristot. Herodian. Exponitur etiam, reuerentia, apud Eurip. Item sanctimonia & seuerita morum.

Σεμνεῖον, τὸ, sanctuarium: locus sacer & sanctus: Phil. & Suid.

Σεμνόω, speciosum reddo, speciosè fingo, adorno Herodot.

Σεμνωμα, τὸ, ornamentum, decus.

Σεμνύω, venerandum & augustum reddo. Plat. item orno, honore & dignitate afficio. Dem. ὑμᾶς ἐσεμνύομεν.

Σεμνύομαι, gravitatem præ me fero, cum gravitate ago & compositè: vel ad gravitatem me compono. Hoc. σεμνύομαι δὲ οὐ μικρόν· ἀλλ' ἡ βαμολοχία μου. Exp. & efferor, glorior, iactito me: apud eundem in Euag. τοὺς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τῷ ἀνδρῶν οὐχ ὅτως δεῖ τοῦ κάλλους τῷ σώματος σεμνυνομένους.

Composita.

Ἀντισεμνύομαι, gravitatem p. iuitati oppono: vicissim glorior, & me iactito. Aristot. in polit.

Ἀποσεμνύω, verbis effero, magnificè celebro. Basil. in Hexaëm. hom. 11. βλεπόντων ἀποσεμνυόντων τὸ ἀνθρώπου. Item orno, cohonesto. Idem ibidem. Item iacto, vendito, ostento. Niz.

Ἀποσεμνύομαι, verbis efferor, magnifio. Item ornor, cohonestor. Basil. Sonitus & actiuè, apud Aristoph. in Ran. Κἀποσεμνύνθη φρόδρον ἄπερ ἑκάστοτε ἐν τοῖς τραγῳδίοις ἐστρατηλάτει.

Κόσμιος, ὁ ἡ, ὁ, minimè venerandus, nihil maiestatis habens: aut grauitati non conueniens. Aristot. de mun. Exponitur etiam, inhonestus, fœdus apud Herodian.

Ἑκατόνσεμνος, augustum, multum, magnum. Hesych.

Περίσεμνος, admodum grauis & magnificus. Aristoph.

Ἐνεσεμνύνθην, vehementer glorior & efferor, vehementer me iactio. Xen. in Symp.

Σεωτός &c. vide in Σέβω.

ΣΕΡΑΠΙΑΣ ιδος, ἡ, herba quam & ἔρχιν & τριόρχιν appellari scribit Paulus l. 4. c. 25.

ΣΕΡΙΣ, ιδος, ἡ, intybi genus, siue cichorij Dioc. l. 2. c. 163. & 164.

ΣΕΡΙΦΙΟΝ, vel σέριφον, absinthium marinum, Dioscor. lib. 3. cap. 27.

ΣΕΡΙΦΟΣ, γραῦς, anus quæ in virginitate contenuit. Metaphora sumpta est à sylueſtri locusta, quam vocant γραῦν σερίφειν & μαστιγίαν. Suid.

ΣΕΡΦΟΣ, insecti genus formicæ simile, cui ex secundum quesdam. Ab hoc animalculo est prouerbium, ἴσχε κἂν μυρμηκιὰν κἂν σέρφον χολήν de quo lege Erasmum.

ΣΕΣΕΛΙΣ, τὸ, & σέσελις, ἡ, herba est, de qua Dioſc. l. 3. c. 63. Aristot. hist. an. l. 9. c. 5. καὶ ὅτι τὴν σέσελιν ὁ τράγος καὶ φαγὼν ἀνίησι, ἴσχει δ' ὁ τόκος τὴν πάλιν.

Σέλινα Σέλιν, vide in Σεσελις.

ΣΗΚΟΣ, ἡ, stabulum: propriè ouium & caprarum, teste Poll. Odyss. 1. ἐν δ' ἔνεσαν τῷ σηκοὶ ἀρήνων ἠδὲ κριοί. Hesiodus in Eg. σηκόν τ' ἀμφιβαλέειν πεμνήνιον. ¶ Pro templo quoq; vsurpatur: vt apud Plut. de def. orac. ἐνηχοῦσας τοῦ σηκοῦ. & Herodian. l. 6. τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἐκφέρειν εἰς τοὺς ἀρχαίους καὶ ἰδίους ναοὺς τε καὶ σηκούς. Sic & apud Pausan. & Theodorit. ¶ Item pro animi loculis seu loculamentis Aristot. hist. an. l. 6. εἰ δὲ πέρδικες δύο ποιοῦσι τὸν σηκόν. Exponitur etiam domus Hesych. & Suid. ¶ Sumi dicitur & pro sacra olea, quæ & μορία, apud Lys. teste Harpocr. ¶ Eustathio etiam κυβῶν aut ἐλαιῶν significat, vnde comp. ἀντισηκῶν. * Qui & σηκὸς, pro stabulo, dici vult quasi κηκὸς ἀπὸ τοῦ ἱεκάδου, quod erynon affert & Suidas. Sic & deorum fana σηκοὶ dicuntur, quòd ibi eorum simulacra statuantur.

Σηκίτης, & Dor. ζηκίτης, ὁ, vt ἄρνα ζηκίτα, agnum lactentem ob teneriorem ætatem stabulo inclusum, apud Theocr. idy. 1.

Σηκλάδα, ἡ, ancilla, famula rerum domesticarum curam gerens. Aristoph. in Ves.

Σηκύλη, ἡ, idem. Ael. Dionys.

Σηκάω, f. ήσω, stabulo includo: vnde pass. Il. θ. ἐν νύκτι σηκαθέντες καὶ Ἴλιον οὔτε ἄρηος. Xen. Hell. 3. ὥσπερ ὀν αὐλίῳ σηκαθέντες, κατεκοιτίζοντο.

Σηκίζω, fagino, Epigr.

Σηκόω, ῶ, vnde σήκωμα, quod in libra apponitur ad æquilibriũ faciendum: æquipondium. Polyb. & Hyper. Exponitur etiam delubrum, fanum, sicut & σηκὸς, apud Eurip. in Electr. Οἰκεῖν Λυκείου πλησίον σηκώματος.

Σηκωτὴρ, lorum iugi. Hesyc.

Composita.

Ἀνασηκόω, ῶ, addo, quod deest. Etym. & Suid. Exponitur etiam, ad æquabilitatem libro. Apud Gregor. ὤμοις πολλάκις καὶ ἀνασηκούσθαι, exp. humeri vibrati ad modum libræ.

Ἀντισηκόω, quasi ad æquilibrium rependo: ex æquo rependo. Eurip. in Hec. ἀντισηκώσας δ' ἐς ἀφείμεν θεῶν τὴν τῶν κακῶν δ' ἀφαίρεσιν. Greg. ἐὰν δ' ἰσχύσωμεν τὴν μὴ ἀντισηκοῦσαν τοῦ κακοῦ τῷ δ' ὀρθῶσαι, æqua virtute vitium non compensantes.

Ἀντισήκωσις, ἡ, adæquatio in pondere. Et metaph. repensio, recompensatio. Themist.

Ἀποσηκόω, in stabulo includo: vel includo tanquam stabulo aut ouili. Hesych.

Διασηκόω, pondus manu æstimo: seu manu sublatum pondero Suid.

Σήθω, vide in Σεύω. Σήλιν, in Τήλιν.

ΣΗΜΑ, ατος, τὸ, signum, nota Il. ζ. Σῆμα δ' οἱ ἐρέω μάλ' ἀριφραδές. Ibidem νωιτέρω σήματα πάντα. Dicuntur & literæ σήματα. Il. ζ. δὲ ὅτι σῆμα ἴδοι. Item signum, portentum, seu augurium. Il. ν. Δεινὸν σῆμα ὁρώμεθα. Il. ι. οὐδ' ἔχεν σήματα φαίνων Ἀχαιοῖσι. ¶ Item signum, i. vexillum. Suid. Sumi dicitur pro insigni nobilitatis, apud Aeschin. trag. ἐν τῷ τῆς Θήβης. ¶ Item sepulchrum, busum, monumentum. Il. κ. Ἀνδρὸς μὲν τοῦ δὲ σῆμα πάλαι κατέθεντο φέρεσθαι. Sic & Il. ω. & φ. ¶ Sic etiam nominatur podex, quemadmodum & τάφος, apud Theocr. idyll. 5. Σκάλλας ἐν χρόαις ὑπὸ σήματος αὐτίκα τίλλοις. Sic & apud Aristoph. in concion. ¶ Exponitur etiam, forma, apud Dioſc. l. 5. c. 106. Et forma designata. Il. ψ.

Σημαλέος, ὁ, q. d. significatiuus: vt χωμὸς σημαλέος Διὸς ara Iouis qui signa demonstrat. Paus. in Att.

Σημάτιον, & σημάδιον, τὸ, (dimin.) q. d. paruum signum. Eust.

Σηματίζομαι, signis quibusdam colligo. schol. Soph.

Σημαία, ας, ἡ, signum, i. vexillum. Plut. in Fab. Item ipsi milites qui sub signo aliquo comprehenduntur. Polyb. Item signum i. simulacrum, apud Suid. Item insigne familiæ, seu nobilitatis testimonium, apud Aristoph.

Σημεῖον, τὸ, signum, nota, indicium, argumẽtum, apud Dem. Thuc. Arist. &c. vnde σημεῖον ὄν, huius rei argumentum hoc est: sæpe apud Isocr. Dem. Xen. Peculiariter Σημεῖον dicitur nota horæ atque semihoræ: vt apud Menand. teste Poll. & Luc. in Gall. Et σημεῖα, notæ milliariorum: quæ erant lapides mille passuum spatio à se inuicem distantes. ¶ Item σημεῖον, vexillum, signum. Thuc. l. 1. Plut. in Cam. ¶ Item simulacrum, imago. Herodian. l. 4. ¶ Item portentum, ostentum. Aeschin. in Ctesiph. Plutar. in Pericl. ¶ Exponitur & punctum, apud Arist. de mund. & phys. 8. ¶ Significat & sigillum seu signum quod aliquis suo κτήματι imprimit, apud Luc. in Tim. & Dem.

Σημειώδης, ὁ ἡ, ὁ, significans. Aristot. meteor. lib. 3. Item insignitus. Strabo l. 8. Exponitur & notabilis, apud Phil. de vita Mos. lib. 3.

Σημειόω, insignio: noto: vnde pass. apud Gregor. τοῦ ἀλοδιτοῦ φωτὶ σεσημειωμένα πρόσωπα, item signum & notam imprimo, obsigno. Item annoto, obseruo: vnde apud Athen. lib. 2. ὁ σημειούμενος φησὶ τοὺς Θερμοκαμίνους, ὅτι καὶ τοῦ ὕδατος λέγει. ¶ Item commentarium rerum scribo, ex quo postea fit historia: vt in pass. in vita Thuc. ἀφ' οὗ γὰρ ἐπολέμουν οἱ Ἕλληνες, ἐσημειοῦντο τὰ λεγόμενα πάντα. ¶ Σημειοῦμαι, actiuè erũ significat, insignio: item prætendo, iuuor. Greg. τὰ σημειοῦσθαι καὶ τὰ φίλτρα.

Σημείωσις, ἡ, notatio, annotatio, designatio. Item commentarius, in quo memoriæ causa notantur memoratu digniora: in vita Thucy. Apud medicos animaduersionem seu obseruationem significat, qua cognitis nonnullis, alia etiam quæ ignorabantur, cognoscuntur.

Σημειωτικὸς, notarius. Et ἡ σημειωτικὴ, pars medicinæ signorum omnium differentias & vires expendens: præcipuè autem eorum quibus per morbos & præterita inuestigantur, & præsentia cognoscuntur, ac futura præuidentur. Hippocr. in Prognost.

Σημαίνω, f. ανῶ, signum do, significo. Xen. pæd. 1. Τοῖς ἄλλοις δὲ ἐνίοτε τὰς ὁδοὺς σημαίνει. Aristot. de mun. ἐπειδὰν ἡ Φαλάντης σημήνῃ τὸν στρατηγόν. Sic & ἐπιφέρω τὸ κοινὸν σημεῖον, signũ accepti dacum est. Plut. in Aropb. Luc. Interdũ exp. signo dato iubeo seu impero. Arist. de mun. ὅθεν ὁ πάντων ἡγεμὼν σημήνῃ πάσιν φυτά. Vnde & simpliciter pro iubeo seu impero, ita præsum ponitur: vt Od. γ. σημαίνει δ' Ὀδυσεὺς αὐτὸς ἐπιστέχειν. Et cũ gen. Il. ξ. στρατοῦ ἄλλοι σημαίνοι. Cũ dat. Il. α. ἡ γὰρ ἐμοὶ γε σημαίνει. Sic vsitat & Plat. in Phæd. ¶ Item significo, indico, ostendo, defero aliquid ad aliquem. Od. μ. ὁ δ' ἐξερέω, ὅ τοι ἐστὶ σημαινόμενον. Xen. κυν. 6. εἰ δέ τις τὶ καὶ ἄλλο δ' ἐν ὁρᾷ, ὅπερ ἡμῖν σημαίνοιτο. Interdũ significo, i. portendo. Thuc. l. 2. ἐπὶ τοῖς μέλλουσι κινδυνεύειν σημαίνει. Item significo: vocab. grammat. vt apud Aristot. περὶ ἑρμείας c. 2. & alibi. ¶ Item obsigno.

Σημαίνομαι, significat eadem accipio. Synes. de insomn. Θέλοντες παρ' ἀλλήλων ὥσπερ σημαίνεσθαι. ¶ Item obsignor: vt ἐνεσημασμένα διπλώματα, apud Plut. in Galb. Et actiuè, obsigno. Paus. in Lacon. εἰ τὰς ἀρχὰς ἔχοντες ἐπιστολὰς οὐ σημαίνοιεν. Πολυδεύκεα σημαίνεσθαι εἴκοσι. Item ex signis quibusdam colligo. Soph. in Aiace. τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δ' ἐπιστέλλομαι. Sic & apud Synes. ep. 7.

Σημασία, ἡ, signi datio, classicum. Num. 29. Item significatio, seu significatus. Dioſc. l. 7. c. 1.

Σημαντήρ, ῆρος, ὁ, qui signum dat classicum canendo, aut receptui canendo. Item passer, apud Apoll. Rhod.

Σημάντωρ, idem. Item dux, præses, præfectus. Il. δ. 16. Hesiod. in Asp. & Arist. de mun.

Σημαντρὶς γῆ, terra sigillaris, cuius vsus est in obsignandis literis. Herodot. in Eur.

Σήμαντρον, τὸ, sigillum, signum. Xen. in Lac. rep.

Σημασίαι, significationes: vt φωνῶν σημασίαι. Arist. περὶ ἑρμείας.

Σῆμα, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀντισημαίνω, contra significo, significationem do in contrarium. Item prodigium emitto, contrarium & aduersum futuri præsagium edo. Paus. in Phoc.

Ἀποσημειόομαι, annotationes & collectanea facio: commẽtarios scribo. Ammon. in prædic. Arist. ὑπομνήματα πολλὰ καὶ ὅσα ἐκείνου ἀποσημειούμενος ὑπόμνησιν.

Ἀποσημαίνω, signũ do. Plat. in Euthyd. Itẽ defero, denũcio. Ioseph. ἀποσημήνασθαι τοῖς ἄρχουσι τῶν Παλαιστινῶν, &c. Itẽ cõspicuũ reddo

reddo.insignio.Basil.Ἐπισημαίνω εἴς τινα, scommate seu dicte-no aliquem noto. Thuc.l.3. εἰς Νικίαν τὸ Νικοστράτου στρατηγὸν ἐπεσημήνατο ἐχθρὸς ὤν. Sic & apud Plut.in Apoph.

Ἀποσημαίνομαι, obligno: vt Ἀποσημήνασθαι τὴν ἐπιστολήν Herodian.item annoto: vt apud Xen. Τοὺς φιλοτιμοτέρους τῶν ἡμετέρων ἀποσημαινόντων, annotabant vt publicandos & pœna afficiendos.

Δίσημος, insignis, illustris. Phil. de vita M.l.3.

Διασημαίνω, signum do, manu significo. Plut. διεσήμηνε αὐτοῖς ἡσυχίας καὶ σιωπῆς, item nota in signio, signo aliquo noto. Xen. πάντας εὖ μὲν καὶ τάχιστα διεσήμηνεν.

Ἐκσημαίνω, declaro, aperio.

Ἐνσημαίνομαι, significo & intelligendum præbeo. Xenop. pæd. 8. ἐνσημαινόμενος τοῦτο καὶ λαθόντων χρῆσθαι βουλόμενος. Item exprimo seu imprimo, an metaph. signif. Plat. dep. l. 1. [de doctrina puerorum] μᾶλλον δ' ἔστι τι πλάττειν καὶ οἷον τυποῦν τὸν ἂν τις βούλῃ ἐνσημαίνεσθαι ἐκείνῳ. Et pro exprimo legendo, apud Hoc. ad Philipp. Significat & passiuè, imprimor. Basil. in orat. ad iuuenes. ἀμυδρότερα τὰ τῶν νεανικῶν μαθημάτων, δι' ἀπαλότητα τῆς ψυχῆς εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα, quæ altè imprimuntur.

Ἔνσημος, cui signum seu nota impressa est, signatus. Thuc. l. 2. Item insignis, nobilis, illustris. Lucian. in Nigr. τὸ ὄνομα σημον. in clypeo, in signo, seu insignis aliqua nota. Plut. in Apoph. Lac. & de orac. Pyth.

Ἐνσήμως, insigniter. Polyb. Item perspicuè vel significanter. Luc. de hist. scrib.

Ἐπισημαίνω, annoto, scribo annotationes. Apud Plut. in Apoph. ἐπεσημήνατο φθόνῳ τῷ ὄνῳ, exp. plausu motè approbantes.

Ἐπισημείωσις, annotatio.

Ἐπισημαίνω, indico, indicium facio. Aristot. de gen. an. l. 1. (τὸ ἀρσενόμενον τῷ) θήλει τὸ καθαρμάτων ἐπισημαίνει. Galen. in defin. ἀμφομαρτυρίας πορεῖαι ἐστὶν ἑκάστου ἡμέρας καὶ νύκτα καὶ τῆς αὐτῆς ὥρας ἐπισημαίνει, indicatione accessionis edens, nunc ἐπισημαίνει, imperfectaliter positum significat, indicium edit, indicatio fit: vt apud Arist. hist. an. l. 5. τοῖς ἀνθρώποις ἐπισημαίνει κατά τι τὴν τῆς φωνῆς μεταβολήν, &c. ¶ Item ἐπισημαίνει, portendo. Aristot. in probl. sect. 26. ὁ ἥλιος ἐπισημαίνει μὲν, ἐπιτελοῦσι δὲ τοῖς ἄστροις. Sic & apud Plut. & Greg.

Ἐπισημαίνομαι, quacunque significatione do. Aristot. pol. 5. ἐπισημαινόμενοι ἐν τοῖς ὅρκοις. Et signo vel acclamatione testor. Polyb. l. 2. τὰς ἀποδοχὰς τῶν πραξίων ἐπισημαίνεσθαι. Item acclamo populariter & applaudo. Æschin. de malè gesta leg. ὁρῶν ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον. Et cū accus. apud Polyb. προσυπομνῶ καὶ τὸν ἐπισημαινόμενον τὸν πλεῖστον. Vnde & pro subscribo, approbo, obligno, ponitur. Dem. pro cor. ἐκεῖνος δὲ τοὺς εὐθύνας ἐπισημαίνεσθαι δεῖν μὴ τὰς παρανομίας μοι προσμαλλεῖν. Item insignio, decore aliquo honesto. Polyb. τοὺς ὑπερασπιστὰς καὶ τοὺς κηρύκας τῶν πολεμίων ἐπισημαίνεσθαι δώροις.

Ἐπισημασία, ἡ, significatio cuiuscũq; rei. Procl. Peculiariter apud medicos sic dicitur significatio accessionis febrilis: principium seu insultus accedentis febris: vt apud Diosc. l. 1. cap. 15. εὐωχήσεσθαί τε μὴ ὕστερον μετ' ἐλαίου πρὸ τῆς ἐπισημασίας.

Ἀνεπίσημαντος ὁ, ἡ, ὃν, (Decomp.) non notatus seu nota aliqua insignitus. Polyb.

Κατασημαίνω, annoto, observo: vnde apud Syn. de insomn. εἰ μὴ κατεσημήνατο τὸν ἀπὸ φρενῶν τις ἐγίνετο πάθος ἢ τοῦχος, &c. Itē obsigno sigillo: vt in voce med. Xeno. pæd. 8. κατεσημηνάμην δ' ἔγωγε τῷ ὀπισθόδομῳ τῷ Κύρου θεράποντι. Et in, pass. κατεσεσημασμένα γράμματα. Herodia. l. 7. Significat & noto, insignio: vnde ἐόντες κατεσημασμένοι θεῖαι, apud Greg.

Decomp. Ἀκατασήμαντος, non obsignatus. Herodian.

Εὐκατασήμαντος, obsignatu facilis.

Παρασημος, perperam signatus, adulterinus: vt παράσημα νομίσματα. Hesych. Et metaph. παράσημος μάρτυς. apud Dem. pro Ctesiph. Item obscurus, ignobilis: vt δόξα παράσημος. Eurip. Et contraria signif. insignis & inter alios conspicuus. Plut. in Polit. præcep. & in Coriol. Τὸ παράσημον, insigne. Plut. Athen. Item signum, tessera: apud eundem. Plutarch. de deo Socr. τὰ παράσημα, exp. monstrosa, prodigiosa.

Παρασήμως, insignitè, & cum additamento. Theophr.

Παρασημείωσις, annoto. παρασημείωσις annotatio.

Παρασημαίνω, perperam signo, falsum signum notámve imprimo. Hesych. Item insignio: vnde παρασεσημασμένος τὶ μέρος membro aliquo mutilato insignitus. Item obsigno, vnde in voce med. apud Dem. ἀντὶ δὲ τὰ σημεῖα καὶ τὰς εἰκόνας τῶν παρεσημασμένων, ὥστε εἰς ὀχυρὸν ἀνοῖξαι. Item pariter & eadem opera significo. Basil. in Hexaēm. ὁ γὰρ ἄνω καὶ κάτω σημαίνει καὶ τὰ τοῦ μονοειδοῦς ἐπὶ πολλὰ γένη σωματικὰ ἑνὶ ὀνόματι παρεσημάνατο, vna comprehensione significauit. Exponitur etiam, annoto & adscribo. apud Aristot. top. 1. παρεσημαίνεσθαι ὁ, ἑκάστων δόξας.

Decomp. Ἀπαρασήμαντος, nullo insigni notus vel conspicuus, Plato. Ἀπαρασημείωτος, non annotatus. Diosc. in præf. lib. 1. Item non insignitus.

Ἀπαρασήμαντος, non illustratus, non designatus.

Περίσημος, insignis, clarus. Itē insignitus, notatus: vt ἔρως dicitur esse Πᾶσι περίσημος apud Mosch. idyll. 1.

Προσημαίνω, præsignifico, portendo. Xen. θεοὶ δὴ πάντα ἴσασι καὶ προσημαίνουσι τοῖς ἐθέλουσι. Sic & apud Plut. & Aeschin.

Προσημασία, ἡ, præsignificatio, portentũ aliquid præsignificãs.

Προσημαίνω, præterea significo: vt ῥῆμα dicitur προσημαῖνον χρόνον, apud Aristot. in lib. περὶ ἑρμηνείας, c. 2.

Προσημαντικός, præterea seu etiam significans.

Σύσημος, consignificans. Et τὸ σύσημον, cōmune signũ. Mat. 14.

Συσημαίνω, consignor: vnde Suid. ex Lycurg. τοῖς ἱερεῦσι συσημαίνεσθαι τὰ γράμματεῖα.

Ὑποσημείωσις, notis excipio. Laert. in vita Xen.

Ὑποσημαίνω, indico, significo. Aristot. eth. 4. καθάπερ καὶ τὸν νόμον αὐτὸ ὑποσημαίνει. Item signum do, antesignanum & autorem me præbeo. Plat. polit. l. 8. ὑποσημαίνει χρῆσθαι τὸν ἀπεκτονότα καὶ τὸν ἀπαλλάττοντα νόμον, autorem se præbeat nouarum tabularum legisque agrariæ.

Composita sine præpositione.

Ἀείσημος, ὁ, ἡ, illustris, celebris in bellis. Apud Hom. hymn. 1. in Merc. ἀείσημα ἔργα, illustria & insignia opera.

Ἄσημος, cui signum seu nota non impressa est, non signatus: vt χρυσὸν ἄσημον, apud Thuc. l. 2. Exponitur & rudis, informis: vt βῶλος ἄσημος. Oppian. de venat. lib. 3. Item obscurus, quem nullis signis notisque agnoscere licet. Herodot. Et obscurus, ignotus, ignobilis: vt γῆρας ἄσημον. Plutar. in Fab. Τὸ ἄσημον, quod nihil significat. Suid.

Ἀσήμως, obscurè. Hesyc. Item ignobiliter. Herodian. l. 1.

Ἀσημείωτος, non notatus aut insignitus. Philo de vit. M. l. 2.

Ἀσύμβολος, tessere carens, cui nemo præsit. Il. κ. Et τὰ ἀσύμβολα, nō obsignata, quibus signum impressum non est. Suid.

Διοσημεία, seu διοσημία, signum à Ioue, prodigiosa tempestas: vel simpliciter, tempestas. Plut. de def. orac. Exponitur &, prodigium, ostentum, apud Herodian. & Paus. Et διοσημεῖ ὄξει, vitium obuenit. Aristoph. in Acharn.

Διπλοσύμβολος, duplicem habens significationem. Aristot.

Εὔσημος, qui facilè ex suis notis agnosci potest, clarus, perspicuus. Theophr. Item significans. Item prospera signa dans, faustus, lætus. Plut. Eur.

Θεοσημεία, ἡ, signum diuinitus datum. Damasc. & Areop. Exponitur &, oraculum diuinum. Suid.

Ὁμοιόσημος, idem significans, qui eiusdem est significationis.

Πλουτόσημος, ἐσθής, vestis lato clauo insignis, tunica lati claui. Herodian. l. 36.

Πολύσημος, multa significans.

Πολυσύμβολος, idem.

Σύμβολον, vide in Ἡμίβολα.

ΣΗΠΩ, F. ω, putrefacio, putredine vitio. Plat. symp. 3. τὸ ἄλευρον καὶ ἀρία σήπει.

Σήπομαι, putrefio, putrefco: Il. υ. ἐν δέ τε οἱ χρὼς σέσηπε. Il. τ. ἐν δὲ χρὼς πάντα σέσηπεν. Xē in Cyn. ἵνα μὴ σήπωνται αἱ σφῶν ἐστραμμέναι. Præt. med. σέσηπα, putrefactus sū. Il. δ. ἐν δ' ἄρα σέσηπε νεώς.

Σήψις, εως, ἡ, putrefactio, putredo. Plut. symp. 3 probl. 10.

Σήψ, ωος, ἡ, serpentis nomen, à putrefaciendo partes cōmorsas sic dicti, teste schol. Nic. Diof. l. 2. c. 70. & l. 5. c. 11. Masculino etiā genere appellatur, apud Theoph. hist. pl. l. 9. & Nic. in Ther.

Σηπτός, ὁ, putridus. Item putrefaciendi vim habens, vt φάρμακα σηπτά. Gal. simpl. medic. l. 5. In qua significatione dicitur & Σηπτικός, apud eundem ibidem & Diosc.

Σηπεδών, ὀνος, ἡ, putredo. Plut. id Artox. Diosc. Et Σηπεδόνες, vlcera putrida seu putrescentia. Hippocr. ¶ Est & lacertæ genus, à qua comminuta caro putrescit. Nic. in Ther. & Aelian.

Σηπεδόεις, εσσα, ὁ, ἡ, ν, putredine vitiatus. Alex. Aph. prob. l. 1.

Σηπία, ας, ἡ, sepia nomen piscis atrum cruorem (seu putredinem quandam) in timore emittentis. de quo, Athen. l. 7. Aristop. Κάθησο τοίνυν σεσηπὼς μαστιζόμενος. Idem dicitur & Σηπιάς, apud Nic. in Alexiph. Est Σηπιὰς, oppidum pro montorij in Magnesia, ex eo appellati, quod ibi Thetis Pelium fugiens in sepiam sit conuersa. Etym. & Eust.

Σήπιον, τὸ, pars quædã dura & solida seriæ. Aristot. hist. an. l. 4.

Σηπίδιον, τὸ, sepiola. Aristop. in Thesmoph. Ἑῴας ἐόντας τινὰ σηπίδιον.

Σής, τός, ὁ, tinea, vermiculus vestibus præsertim noxius. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Σαπρός, ὁ, putris, putridus. Athen. l. 5 Σαπρὸς ἔστω τοῦ ἐσθίειν φιλεῖ. Exponitur etiam, carie vitiatus, rancidus, marcidus. Itē vetustate putrid*: vt σαπρὸς οἶνος, apud Aristop. in Pace.

Σαπρότης, ητος, & Σαπρία, ας, ἡ, putredo, marcor, marcedo. Diosc. l. 1. c. 113.

Σαπρίας, ου, ὁ, vini genus quoddam conditi herbis in eo putrescentibus seu marescentibus, odorémque illarum ex marcore isto concipientis. Athen. l. 1.

Σαπρίζω, putreo, marceo: vel putridum marcidumque oleo.

Σαθρός, ὁ, (formarum ex aor. 1. ἔσαθρα, mutato σ in θ, inquit Etym.) potris flaccidus, marcidus: vt σαθρὸς τεῖχος. Luc. Apud eundē, ὑπὸ χρόνου σαθρός, exp. etiam marcidus annis, vetus. Et

apud Plut. in Galb. Σαθροὶ de iis dicitur, quibus animus iam elt exulceratus. Exponitur interdum, debilis. fragilis. Item futilis, frivolus: vt Σαθροὶ λόγοι. Eurip. (dic. c 10.

Σαθρόω, marcidum seu flaccidum reddo. item debilito. Iu-

Σαθρώδομαι, marcescere, flaccescere. Chrys. in epist. ad Rom. cap. 6. Exponitur etiam, conquassari, labascere, apud eundem comm. in ep. ad Eph. c. 5.

Composita: ac primùm ex Σήπω.

Ἀπροσαπής, quod in superficie tantum & summa parte putredinem contraxit, quod leuiter putrescere & mutari cœpit. Hippocr. in Iob. de alim.

Ἀσαπέω, putrefacio, idem quod σήπω.

Ἀπυόομαι, putrefio, putrefco. Hippocr. aphor. l. 6.

Ἀσηπτόω, ῶ, ὦ. non putrefactus, putredine non læsus: vel qui putrefieri nequit. Plut. symp. 4. Xen. in Cyne.

Ἀσαπής, ὤτος, ὁ, ἡ, ὤ. idem. Theophr.

Διασήπω, putrefacio: vel putredine ac tabe consumo: vnde διάσαπις. Luc.

Ἐκσήπω, putrefacio: vel penitus putrefacio.

Εὐσηπτος, qui facilè putrefit, qui putredine facilè vitiatur.

Εὐσηψία, putrescendi facilitas. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 9.

Ἡμισαπής, qui dimidia ex parte computruit, semiputris.

Καθαίνω, idem quod σήπω. Καθασήπομαι, idem quod σήπομαι, v. l. marcesco: vt καθασηπομένων ὀστῶν. Greg.

Κρεοσήπομαι, carnium modo putresco. Plut.

Περισήπω, circumquaque putrefacio, seu omni ex parte.

Συσήπω, compurrefacio. Exponitur &, macero. Aristo.

Composita ex σαπρὸς & σαθρός.

Ἐπισαθρός, in superficie putridus.

Πολυσαθρός, multùm putris seu putridus.

Ὑποσαθρός, ex parte putris. Luc.

Σπαρὰξ vide in Σπάρω.

ΣΗΡ, ΣΗΡΟΣ. Seres populus: vel vermiculi qui nent sericum.

Σηρικός, vt σηρικὴ ἐσθής, serica vestis, apud Luc & σηρικὸν ὕφασμα, apud Dion. & σηρικὴν ἐσθῆτα, apud Arrian. Dicitur & absolutè σηρικὸν & σηρικά, apud Strab. l. 15.

Ὁλοσηρικός, (comp.) vt ὁλοσηρικὴ ἐσθής, vestis tota ex serico. Pro eodem dicitur & ὁλοσηρικά, τά.

Σής, vide in Σέσω.

ΣΗΣΑΜΗ, ης, ἡ. siue σήσαμον, ου, τό, sesama vel sesamum: frumenti Indici genus: de quo Diosc. l. 2. c. 121.

Σησαμώδης, ης, ες, ὁ, ἡ, ὤ, sesamo similis. (thenarum.

Σησαμίτης, vel σησαμίτης ἄρτος, panis ex sesamo factus, apud A-

Σησαμίς, (μαζα, placenta quæ fiebat ex melle & sesamo. Etym. Item σησαμίς, vel σησαμίτις, ἡ, πόα, vel βοτάνη, sesamites herba, aliàs sesamoides magnum, apud Diosc. lib. 4. cap. 151. & in eius append.

Σησάμινος, vnde σησάμινον ἔλαιον, ex sesamo factum oleum.

Σησαμῶν, ῶνος, placenta ex sesamo & melle atque oleo. Hippocr. & Athen. Dicitur & σησαμῶς, ῶτος, ὁ, pro eodem.

Σῆπε &c. vide Σήθω in Σέσω.

ΣΗΤΕΣ. hoc anno. Aduerbium Ionicè dialecto peculiare, pro quo Doricè σῆτος dicitur Atticè τῆτος. * quasi τῷ ἔτει τούτῳ, teste Gal. comm. 2. in lib. Hippocr. περὶ ἄρθρων, sect. 41. & Etym.

Σητινός, Doricè σῆτινος dicitur, Atticè τητινός, hornus, seu hornotinus, qui huius est anni. Etym.

Σήσαμος πυρός, (seu σήσαμος, vt scribit Orus apud Etym.) triticum quod hoc anno, i. vere ineunte est satum. Gal. ibidem. Putatur idem esse cum trimestri tritico. Hesychius tamen σησαμίνος σιτῶν. exp. καθαρός. itidémque Suid. σήσαμον ἄρτον denominari dicit παρὰ τὸ σήθω τὸ κοσκινεύω, vt sit panis ex farina succreta. Sunt & σήσαμα κρόμμυα, cepæ setaniæ. apud Theophr. hist. pl. l. 7. c. 14. Scribitur & σίσαμος, de quo in σίτος.

Σόψ, σῶψ, vide in Σέσω.

ΣΘΕΝΩ, valeo, possum. Soph. in Aiace, εἶμι κἀγὼ κεἰ σ' ὑπερτερῶν σθένει. Eurip. in Hec. εἰ θεοῦ σθένει, χ' ὁ κείνων κρατῶν Νόμος. Plut. εἰ ἐν ἀρ σθένει.

Σθένος, ους, τό, vis, robur, potentia. Il. 1. Ἥ τε σθένος ἐκ ἀλαπαδνοῦ. Il. ρ. Ἀλκῆς καὶ σθένος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας. Dem. Olynth. γ. εἰ μὴ δεινὸν τι πάντ' ἐστὶ καὶ τὸ δίκαιον σθένος. Periphrasticè σθένος Γηρυονέος dicitur pro ipso Idomeneo. Il. ν. & σθένος Ὠρίωνος. pro Orione. Il. ε.

Σθεναρός, validus, robustus. Il. 4.

Σθενόω, ῶ, roboro, confirmo.

Composita.

Ἀγασθενής, ές, ὁ, ἡ. viribus supra modum pollens, præpotens.

Ἀεσθενής, semper viribus potens. (Epigr.

Ἀσθενής, inualidus, imbecillis, defectus & fractus viribus. Eurip. in Hec. ἡμεῖς δὲ πάντ' ἀλαὶ τε κἀσθενεῖς ἴσως. Xen. ἀπομ. l. εἰ τὸν Μόνος ἀσθενεῖς ποιήσῃ. Interdũ cum accusat. sub. præpos. κατὰ interdum cum dat. vt ἀσθενὴς χρήμασι. Plat. de rep. l. 2. Interdum cum præpos. πρὸς velis, vt apud Thuc. &c. Dicitur & de rebus: vt ἀσθενὴς τεῖχος, apud eundem. & ἀσθενὴς συλλογισμός. Aristot.

Ἀσθενῶς, imbecillìter, inualidè. Dem. Thucyd.

Ἀσθένεια, ἡ, imbecillitas, debilitas: morb. Plat. & Xen. Thuc. Exponitur &, opum tenuitas, apud eundem. Pro eodem Ionicè dicitur ἀσθενίη.

Ἀσθενικός, imbecillis, lãguidus, valetudinarius. Item pauper.

Ἀσθενέω, imbecillis seu infirmis viribus sum, langueo. Xenoph. Ἀπομ. ἐπόνει δὲ καὶ τὰς ἀσθενούσας τῶν θεραπαινίδων θεραπείαν ἐπιμελούμενος. Plat. in Charm. ἀεὶ τῆς ἀσθενείας ἐν τῷ πόνῳ ἀφίεμαι.

Ἀσθενόομαι, ῶ, idem cum ἀσθενέω. (ἐπὶ γὴν ἔτι ἀσθενῶ.

Ἀσθενίω, robur vireique alicuius debilito & frango. Xenoph. Ἀπομ. l. εἰ μή τις αὐτὸς φόβῳ ἀσθενίσειν.

Decomp. Ἐνασθενέω, debilis & infirmus sum in.

Ἐξασθενέω, prorsus sum viribus defectus, vires meæ prorsus elanguêre. Plut. de def. orac. Herodian. l. 6.

Παντασθενής, omnino imbecillis, prorsus viribus fractus.

Ὑπερασθενής, supra modum infirmus.

Δορυσθενής hasta valens seu potens. Hom. hymn. in Mart.

Εὐρυσθενής, viribus latè potens: epith. Neptuni. Od. ε.

Εὐσθενής, viribus potens, robustus, validus. Theophyl. epist. 15. Alex. Aphr.

Εὐσθενῶς, validè, firmiter: infractis viribus. Philo de mundo.

Εὐσθένεια, ἡ, virium integritas, robur infractum & validum. Suid. & Hesych.

Εὐσθενέω, viribus polleo, validus & robustus sum.

Ἰσοσθενής, paribus viribus pollẽs, æquali robore præditus. Demos.

Ἰσοσθένεια, æqualitas virium. Laert.

Ἰσοσθενέω, æquali robore polleo, apud eundem.

Καλλισθενής, viribus decorus, egregio robore præditus.

Μεγαλοσθενής, magnis viribus præditus. Hesych.

Μεγασθενής, idem. Apol. Rhod.

Ὀμοσθενής, eidem præditus viribus, æquè validus.

Παντοσθενής, omnino robustus, viribus omnes superans. Hesyc.

Περισθενής, viribus & robore suo modum excedens, nimium viribus pollens. Plut.

ΣΙΑΓΩΝ, ὠνος, ἡ. mala maxilla. (*quidam ita dictam putarũt, quia σείει τὴν ἀγκύλην. Athen. l. 10. ἁπτόμενος κατὰ τὰς σιαγόνας ἐσθίων. Dicitur & de boue apud eundem, πρὸς σιαγόνα βοὸς ἄκρ. Item de equo, apud Xenoph.

Σιγόνια, τά, maxillæ. Deuter. c. 18.

ΣΙΑΛΟΝ, ου, τό. salina. Xen. ἁλῶν δὲ τῶν σιάλων ἐν τῷ σφαγείῳ ἀποτιθέασι. Legitur etiam σιαλὸς masculino genere, apud Athen. Dicitur etiam σίαλον vel σιαλὸς à Poll. ¶ Item σιαλὸς, ου, ὁ, porcus saginatus. (*πρὸς τὰ ἄλας ἐστεῖνται, inquit Etym. & Eust. Od. ξ. ἀπεφάνθη σιάλων. Et alibi σοὺς σιάλους μάχειν τοῖς λύκοις. Item σιαλὸς. pro axungia. Hippocr. l. 4. de victus ratione in (morb. acut.

Σιαλίς, ίδος, ἡ. salina.

Σιαλίζω, vel σιαλίζω, salinam emitto. Trallian.

Σιαλισμός, οῦ, ὁ, symptoma, quum salina plus æquo in os influit: apud Gal. l. 8. περὶ κρ. τῶν π. c. 4. item apud Aegin. l. 3. c. 37.

Σιαλιστήρια, τά, dicta sunt equorum frena, quia salinam & spumam equis excitant dum ipsa manduat. in Geop.

Σιαλοειδής, ὁ, ἡ, ές, salinam referens. Dionys. de situ orbis. Item pro pingui & opimo.

Σιαλοῦν. apud Hesych. expon. περίφυτα. Idem σιαλόω, exp. ποικίλαι, variegate.

Σιάλωμα, τό, Idem. Hesych. esse ait partem ὅπλου quod θυρεὸν, vocant. Apud Polyb. exponitur munimen.

Composita.

Ἐνσιαλόω, infpuo. Hesyc.

Περισιαλόω, circumcirca variego. Hesych. Vertitur 70. interpr. Exodi cap. 13. καὶ περισιαλωμένους χρυσίῳ λίθους, inclusos auro lapides.

ΣΙΒΥΛΛΑ, ης, ἡ, Sibylla, vates, vaticinatrix. * Existimant factũ esse ex σιὸς significãte Aeolum lingua vel Dorum. idem quod θεὸς, & ex nomine βουλὴ, consilium. vt sit quasi σιὸς βουλὴ, ab enunciandis dei seu deorum consiliis. Vide Suid. & Lact.

Σιβυλλικά, σιβύλλειοι βίβλοι. Sybillini libri. Plut. in Fab.

Σιβυλλιστής, exp. faticidi. apud Plut.

Σιβυλλαίνω. vaticinor, reddo oracula. Item more senum deliro.

Σιβυλλιάω, ῶ, idem quod σιβυλλαίνω. Aristoph. in equi. ὁ γὴρας σιβυλλιᾷ.

Σιβυνὶς, vide in Σύς.

ΣΙΓΑΩ, ῶ. F. σίγω. taceo, sileo. Od. τ. Σίγα καὶ εὐὶ νόον ἔσχε, μετ' ἰρίσσιν. Xen. ἀπομ. ς. πρὸς τοῦτο σίγα. Apud Eurip. σίγα λόγους, supprime verba. * Eustat. deriuat à præterito medio σέσιγα verbi σίζω.

Σιγάμος,

Σιγήσομαι, taceor, silentio prætereor. Heracl. in epist. in Hermod. ἡ χρυσοῦν πῶλον καὶ χώρας ἐξ ἀπερίσκεπτον. οὐ ἔστι σιγήσομαι, nulla ætas silebit nomen. Et Σιγηθείς, silentio retentum. Item in media voce, pro Σιγάω, sileo. Aristoph. in Pluto, οὐκ ἐθέλω σιγήσομαι.

Σιγή, ἡ, silentium. Xen. Pæd 7. Exponitur etiam, taciturnitas; vt apud Soph. in Aiace, γυναιξὶ κόσμος ἡ σιγὴ φέρει. Sic & apud Eur. in Oresl. Datiuus σιγῇ adverbialiter vsurpatur pro tacitè iam, submissa voce: vt Il. α. & γ. & apud Xen. Hell. 6. Cum genitiuo exp. etiam clam: vt σιγῇ φίλων, clam amicis. Eurip.

Σιγηλός, seu σιγηρός, tacitus vel taciturnus. Eurip. in Bacch. Exponitur etiam, voce carens. Hesych.

Σιγηλῶς & σιγηρῶς tacitè. Idem.

Σιγημονάω, taceo; vide apud eundem σιγημονῶ; exp. σιγῶ.

Σιγηλέων, ωνος, ὁ, tacitus. Epigr. lib 3.

Σιγαλόεις, εντος, ὁ, qui ob pulchritudinem suam admirationem & silentium inducit: vt σιγαλόεν ῥόδον. Od. 1. Item qui ob teneritudinem nullum crepitum seu sonum edit. vt εἶμα σιγαλόεν. Odyss. ζ. Sic & σιγαλόεντα ἀμυγδάλα amygdalæ quæ facilè frangi possunt, & non crepant dum franguntur; apud Hermiep. teste Eust.

Σιγᾷ, tacitè, idem cum σιγῇ. Eur. in Hec. Apoll. Arg. l. 2.

Σιγάζω, tacere facio, conticescere seu obticescere iubeo. Oppian. de venat. l. 3. τὰ δ' ἄθροα μοῦνον ἐοῦσα Τύμπανα σιγάζω, κόφοισί τε πάλιν ἰωλῇ.

Composita.

Ἀσιγησία, ἡ, tacere nō posse, tacēdi impotētia. Plut. περὶ ἀδολεσχ.

Ἀσιγήλων, ὁ, ἡ, tacere nō valens, tacendi impotens: vel non tacens, garrulus. Nonn.

Κατασιγάω, ῶ, conticesco. Plat.

Κατασιγάζω, conticescere facio, silentium impero. Herodia. lib. 1 τῷ τε χρὸς νάματι τὴν δόμον κατασιγάσας. Synes. ep. 44 τοὺς λογοποιοὺς κατασιγῶσαί τε καὶ καταστεῖλαι.

Κατασιγάζομαι, silentium mihi imperatur, iubeor tacere. Athen. lib. 1.

ΣΙΓΛΑΙ, maures, ὀνώτιον. Hesych. ¶ Σιγλαὶ verò traditur significare quas vulgò vocamus cifras, notas compendiarias. Iustinianum enim scribere ita vocati, in Pand. Græcis. Plut. in Cam. appellantes σημεῖα καὶ μορφὰς καὶ βραχεῖαν τύπους πολλῶν γραμμάτων δι' ὀλίγων ἔχοντα. atque ipsam ab Augustino & Apuleio notoriam vel notariam dici. ¶ Fit & σιγλῶν maurium species, teste Hesych. item numisma Persicum valens octo obolos Atticos: aut duas drachmas Atticas, vt scribit Xenoph. anab. 4.

Σιγμα, σιγμός, vide literam Σ.

ΣΙΔΗ, ης, ἡ, Punica malus: vt σίδης καρπός, apud Nicand. in Alexiph. Item malum Punicum: vt apud Hippoc. lib. 1 de morb. mul. ῥοφέων ἢ σίδης εἰσιόν τε ἢ χυλόν. Et de nat. mul. σίδας εἰνοδόντας ὀκχυλοῦσας. ¶ Item herba, sic dicta à similitudine mali Punici. Theophr. hist. l. 4. c. 11.

Σιδόκτονον σιδόνιον καρπόεον. pro σίδης καρπός: apud Nic. in Alexip.

Σιδόνιον, τὸ, cortex seu putamen mali Punici. Latinè malicorium Aristoph. & Dioscor. l. 1. c. 184.

Σιδωνίος, punicus.

ΣΙΔΗΡΟΣ, ου, ὁ, ferrum: Iliad ζ. & κ. Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος. Plut. κολλᾶν σίδηρον. Aristot. σίδηρον ἐργάζεσθαι. Per metonymiam pro re inde confecta sumitur, vt pro ense aut alio telo ferreo. Il. ε. Δοῦναι γὰρ μιλαμόν δόρυ τε μέγα τε σίδηρον. Plut. θεατὴς σιδήρου δῶμα διαλαχόντες. Et pro thorace ferreo. Hesiod. in asp. Θώρηξε δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρὴς ἀλκήεσσα σίδηρον. Fœminino etiam genere dicitur σίδηρος, apud Nic. in Ther. σίδηρον κωφὸς ἐπὶ βαλφοῖσιν ἀνὸ γέφυσι κάμινος. Et neutro genere apud Scholiast. Hom.

Σιδήρεος, & cōtractè Σιδηρῆς, ferreus: vt Σιδήρεα δίσκα. Od. α. & Σιδήρεα δεσμά. Xen. pæd. 6. Metaphoricè κραδίη Σιδήρεος dicitur. Od. δ. & Σιδήρεαι πύλαι. apud Plut. Pro eodem Σιδήρεος portæ dicunt Σιδηρῆς: vt Il. θ. & ρ.

Σιδηρεύς, ferrarius.

Σιδηρεῖτις, ιδος, ἡ, idem. Et fœm. Σιδηρεῖτις τέχνη ars ferraria seu fabrilis. Poll. l. 7. c. 24. ex Eupol. ¶ Item Σιδηρεῖτις γῆ, terra vbi fodiuntur ferrum. ¶ Σιδηρεῖτις seu Σιδηρεῖτις λίθος, interdum appellatur magnes, à trahendo ferro: interdū adamantis quoddam genus, quòd ferreo sit splendore præditum. Vide Plin. l. 36. c. 17. ¶ Appellantur & herbæ quædam sideritides, ob vim earum vulnera glutinantem: de quibus Dioscor. l. 4. c. 31. & sequentibus tribus.

Σιδηρεῖον, τὸ, ferrum, ferramentum. Thuc. l. 4 Syn. ep. 108.

Σιδηρεῖον, ου, ferrum tracto.

Σιδηρεικός, ὁ, faber ferrarius. Poll. l. 7. c. 24.

Σιδηρεῖον, τὸ, fabri ferratij officina ferraria. Aristot. pol. 1.

Σιδηρόω, ferro munio, vel obduco, aut præfigo: vnde ἐπισιδηρῶ. Thuc. l. 4. Et Σιδηρωμένος. Athen. l. 9.

Σιδηρῶ, Doricè seu Aolicè pro Σιδήρου. Pind. apud Athen. l. 13.

Composita.

Ἀσίδηρος, ὁ, ἡ, qui sine ferro est, ferrum non habens. Epigr.

Βαρυσίδηρος δόμφαια, grauis ferro ensis.

Σιλλος, &c. vide in Σιλλος. Σιζω, vide literam Σ.

ΣΙΚΥΟΣ, ου, ὁ, vel Σικυός, cucumis. Plut. symp. l. πρῶτον κολοκυνθίδας, εἶτα σικύας, μαλίτταν δὲ τὸν γλυκύν. De cucumeris generibus lege Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4. Athen. l. 3. Plin. l. 19. c. 5. Dicitur & Σικυός, apud Athen. & Diosc. l. 2. c. 163.

Σικυαλάζω, cucumerarium.

Σικυαλάτης, ου, ὁ, ἡ, cucumerarius.

Σικυνον, τὸ, semen cucumeris. Theoph. hist. pl. l. 7.

Σικυοειδής, in modum cucumeris. Paul. Aeg. l. 5.

Σικυδάριον, τὸ, parvus cucumis. Athen. l. 3.

Σικύα, ἡ, cucurbita. Idem l. 2. & apud Hippocr. ¶ Sic appellantur etiam medicorum cucurbita seu cucurbitula: vt Σικύας προσβαλὼν, apud Arist. & Athen. Et Σικύας ἀγγυρίας, apud Luc. P. 6 eodem scribitur & Σικύα, apud Hippocr. de antiqua medic. & Gal. in lib. de cucurb.

Σικυάνη, idem. Gal. in Lex. Hippocr.

Σικυωνία, idem. Athen. l. 2.

ΣΙΚΧΟΣ, ου, ἡ, inuicundus, molestus, ἀηδὴς ἡ. Hesych. 2. apud Athen. l. 6. ἡ, ὁ, δυσκολῶν, ὁ δυσφορούμενος καὶ σικχός. A Suid. exp. ἀποστρεπτὸς καὶ ἀπόστυκτος, vnde apud Plut. coniungunt. σικχὸς καὶ νωθρός. Ab eodem Suida exp. etiam, σικχαίνων. Item ὁ μικρός ἐστιν, sicut & ab Hesych. vbi tamen quidam reponunt. μικροστόμος.

Σικχαστός, molestum, inuicundum. ἀηδὲς. Suid.

Σικχάζομαι, irrideor. Hesych.

Σικχαία, calceamenti genus. Pollux.

ΣΙΛΙΓΝΙΣ, filigo: optimum triticum purissimumque, vel farina purissima optimaque tritici. Scribitur & Σελίγνις.

Σιληγίτης, ἄρτος, panis filigineus, ex filigine confectus. Paul. Æginet. l. 1.

Σιλλος, &c. vide in comp. et Ἄλλος.

ΣΙΛΦΗ, ης, ἡ, blatta. Dioscor. Pro eodem apud Luc. legitur. τίλφη. ¶ Item insecti genus, quod senectutem euit. Aristot. histor. anim. lib. 8.

ΣΙΛΦΙΟΝ, ου, τὸ, laserpitium: frutex est ferulaceæ generis; de quo Dioscor. lib 3. c. 94. Radix silphij sola ab Hippocrate σίλφιον nominatur, teste Galeno in glossis.

Σιλφιόφυλλον, laserpitij folium.

ΣΙΜΒΛΟΝ, vel σίμβλος, vel σιμβλία, alueare, capsa vbi mellificant apes: alueus apum. Apoll. Arg. l. 2. ὅ τοι σίμβλοι βομβοῦσ' ἐν κλονέοντο. Hesiod. in Theog. μένοντες ἐν σπήλαιοις καὶ σίμβλοις. in alueariis manentes. *Etym. σίμβλον dici tradit quasi Σιμόβολον, nempe vbi αἱ σῖμαι τῶν κάμματων συμβάλλουσι: esse enim epith. apum σῖμαι.

Σίμβλιον μέλι, apud Dioscor. l. 2. c. 104. simblium mel. Quidam tamen legendum censent ὑβλαῖον.

Συμβλοῖς σπήλαιον, specus vbi sunt aluearia.

Σιμβλοῖς, pro apibus.

Σιμβλόω, apes aluearibus condo.

ΣΙΜΟΣ, ου, ὁ, simus, i. qui pressis est naribus. Plutar. ὃ μὴ σιμὸν καλεῖν ὅτι χαίρει, τὴν χρυσὴν βασιλείαν. Improprié σιμὴ γαστήρ, apud Xen. pæd. 8. Et ἡ σιμὰ τῶν ὀπλῶν, apud Gal. ad Glau. l. 2. Dicuntur & μίλιστοι σιμοί, apud Theocr. id. 7. eo quòd respectu vesparum obtusiores habeant aculeos, teste Etymol. ¶ Τὰ σιμὰ, loca ardua & aceliuia, apud Aristot. in problem. & Xen. ¶ Σιμὸς numeratur & inter pisces, apud Athen. l. 7. in quo signif. quidam σιμῶν scribunt.

Σιμότης, ητος, ἡ, simitas, naris simia. Plut. Publ. Xen. pæd. 8.

Σιμόω, ῶ, simum reddo, aut repando. Hesych. (in Pericl.

Σίμωμα, τος, idem cum σιμότης. Tribuitur & nani apud Plu.

Composita.

Ἀνάσιμος, ὁ, ἡ, resimus, repandus. Aristot. Exponitur & informis, deformis, apud Aristoph. in Concion.

Ἀναστιμόω, resimo, resimum facio. Exponitur etiam, animantia ad coitum ruentia olfacio. Hesyc. Item impendo, resumo, apud eundem.

Ἀποσιμόω, simum reddo vel pandum. Item à loco pando & cauo eleuo sursum: vnde ἀποσιμοῦσθαι τὰς ναῦς, apud Thucy. l. 4. quod Eust. exp. μετεωρίζω. Et metaph. extollo, effero, teste eodem.

Ἀποσιμούμαι, simus reddor vel pandus. Luc. Ἀποσιμούμενος τὴν ῥῖνα. Item à loco pando & cauo eleuor sursum. Eust.

Ἔνσιμος, simus. Hipp.

Γενόσιμος, qui nato est simo. Luc. in Dionys.

Ὑποσιμος, aliquantulum simus. Philost. in Heroic.

Ὑποσιμόω, aliquantum pando. Alciph.

Σινάω, vide in Σίνομαι. Σουρός, in Σίνω.

-ΣΙΝΔΩΝ, ὀνος, ὁ, sindo, amictus ex lino, linteum tenue. Herodot. lib. 2. οἱ δὲ κάνναπτες, ἐὰν μὴ ἐν ἱμάτιον ἐλεξάμενος ἐνδύῃ ἢ σινδόνα δόξῃ τούτων δ' ἕνεκα. Διὰ δὲ ἡ διατριβὴ ἡ περὶ τὴν ἀγχόνην. Gal. μὴ γὰρ μὴ κοιμᾶσθαι, ἀλλ' ὑπηβλημένος σινδόνα μὴ φυλάττε, ἢ ἕτερον ὑπόβλημα. * Existimatur dicta σινδὼν quod primùm in Sidone vrbe fieri cœperit.

Σινδονίτης τελαμών, tela. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 9.

ΣΙΝΗΠΙ, εος, τὸ, sinapi. (* sic dictum παρὰ τὸ σίνειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, lædit enim oculos. Etym.) Nic. Greg. l. 2. ἀσύμμετρα τὰ ὀνόματα σινήπεος. Dicitur & Σίναπι & νᾶπυ; quod posterius Atticorum proprium fuisse probat Athen. lib. 9. ex Aristoph. Equit. Κἀν λέβητι νᾶπυ, ἢ τὰ φρύσιν' ἀνέκαιον. Vide & Diosc. l. 1. c. 184. & Plin. l. 19. c. 8. Pro νᾶπυ etiam νάπυς dicitur, apud Nicam Alexiph. Ἐν δ' ἑν τε νάπυς, φαφανίς δ' ἅλις.

Σιναπίζω, cataplasma ex sinapi impono. Diosc. l. 7. c. 3.

Σιναπισμός, cataplasma ex sinapi. Archig.

ΣΙΝΩ, & frequentius Σινόομαι, noceo, lædo. Odyss. μ. -ὅτε μοι σινοιτό γ' ἑταῖρος. Hesiod. in Eog. Ἀλλ' ὅς τ' ἀνὸ ῥας μετὰ σίνῃ ἠδ' ὀλίγεσι. Xen. Pæd. 5. ἐρῶν δὲ καὶ τούτοις πολλὰ σινόμενος τῷ Μηδείῳ σίνομαι. Pass. etiam exp. lædor, nocetur mihi Hesyc.

Σίντης, ου, ὁ, nocuus, noxius: vt λίθον σίντης. Iliad. υ. Et Σίντας φάλαγγας. Nicand. in Theriac. ¶ Σίντες dicti fuerunt Lemnij, vel quod primi arma bellica inuenerint, quæ exitialia esse cuiuis notum est, vel quòd piraticam exercuerint, vel ob alia facinora, teste Etymol. & Eustath. Iliad. α. & Od. χ. Idem populi Σίντοι etiam appellantur, apud Thuc. libr. & Σίντιοι, apud eius schol. Hinc & Σιντὶς cognominata fuit ipsa Lemnus, apud Apollon. test. Etymol.

Σίντωρ, ορος, ὁ, idem quod Σίντης. Epigr.

Σίνος, ου, τὸ, nocumentum, noxa, damnum. Nic. in Ther. Scribitur & Σίνος, apud Æschyl. in Agam. quod schol. Aristoph. exp. etiam, pudendum: vnde Σινάμορος pro scortatore sumitur.

Σινόω, ῶ, idem cum Σίνω seu Σίνομαι. Hesych.

Σινόρεος, ὁ, noxius. Et pass. damno affectus, læsus, idem.

Σινόεσσα, ἡ, noxia, apud eundem.

Σινόμορος, ὁ, homo noxius, damna & mala cæteris inferens. Aristot. rhet. 3. ex Scitone.

Composita.

Ἀνδρόσινος, hominibus noxius.

Ἀσινής, ὁ, ἡ, innocuus, innoxius. Æsch. in Agam. Et pass. illæsus, incolumis. Od. λ. Herodot. l. 1.

Ἀσινῶς, sine noxa, innoxiè.

Ἐπισινής, cui nocere potest, detrimento obnoxius. Theophrast. de caus. pl. lib. 4. cap. 11. Τὸ ἐπισινὲς, noxium, damnosum. Hesych.

Ἐπίσινος, insidiator, clàm lædere alios studens: apud eundē.

Κακόσινος, noxius, malum seu damnum inferens. Gal. apud Hipp.

Καταστίνομαι, idem cum Σινόμαι. Suid. & Hesych.

Καταστινόω, idem. Theocr. in Adonin mortuum, Καὶ μὲν κατεστίνασε.

Προσίνω, prior lædo, prior noceo. Hesych.

Βασιλίσσα, quomodo hoc pertineat, vide suo loco.

ΣΙΝΩΠΗ, ἡ, nomen proprium fœminæ, scorti: nec non vrbis. Etymol.

Σινωπίζειν, lasciuire more Sinopes, cuius celebris erat lasciuia: vel à Synopensium moribus tractum est.

Σινωπικὴ, ab vrbe Sinope: vnde Σινωπικὸς μίλτος, sinopicũ minium: apud Diosc. li. 3. c. 103. Meminit Strabo & Theoph. de lapid.

Σίξις, vide in Σίζω.

ΣΙΟΝ, ου, τὸ, sium siue sauer: herba aquatica: de qua Diosc. l. 2. cap. 154. Theocr. idyl. 5. Καὶ ἢ τοι σία καρπὸν ἐνείκῃ.

ΣΙΠΑΛΟΣ, ῆ, ὁ, deformis: odiosam & inuisam faciem habens: vt apud Etymol. Ἀλλὰ σὺ μὴν σιπαλός τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἀφαλός. Scribitur & Σίπαλος, apud Suid. & Eust.

Σιφλὸς, ῆ, ὁ, idem: & per syncopen ex eo factum, mutato π in φ, teste Eust. qui & Lycophronem vti eo scribit. Exponitur etiam, mutilus, oblæsus, item debilis, inualidus, ad agendum ineptus. Apoll. Arg. l. 1. -ἠμιλὼ γὰρ τὸ Ἡφαίστου, Τύνεκ' ἴλιν τοῖ σε σιφλός. ¶ Apud Lycios medulla ferulæ Σιφλὸς dicebatur ob eius raritatem, teste Eust. ¶ Σίφλος verò exp. reprehensio, irrisio. Suid. & schol. Aristoph.

Σιφλόω, ῶ, ὠσω, deformem reddo, ignominiam affero, vt debilito. Il. ξ. -θεὸς δ' σιφλώσῃ.

Σιφλίον, (comp.) irrisione dignum, deforme. Hesych.

ΣΙΠΥΗ, ης, ἡ, arca, propriè, arca panaria. (sic dicta quasi Σιβύη, quia ἐν αὐτῇ τῇ σιτοῦ ἐμβάλλε) (vt apud Aristoph. in Pluto, ἢ τὸ σιτίον μικρὸ ὅστε λαλῶν ἀλφιτῶν.

Σιπυόω, ῶ, idem quod Σιτόω, item pro pyxide.

Ὁμόσιπυοι, (comp.) dicti sunt coniuges, quasi compenuarij, i. ex vno penu victitantes & ex arca vna panaria, apud Aristot. polit. lib. 1. cap. 1.

ΣΥΡΑΙΟΝ, ου, τὸ, defrutum, sapa. Gal. ab Asiaticis ἕψημα appellari tradit. Aristoph. in Vesp. hac voce vtitur.

Σιραῖος οἶνος, idem quod Σιραῖος, apud Eust. pro quo & σιραῖος οἶνος, apud Diosc.

Σιρὶς, vide in Σαιρῶ.

ΣΙΣΑΡΟΝ, ου, τὸ, siser, olus cuius radix vesca. Diosc. l. 2. c. 139.

Σισμὶς, vide in Σίζω.

ΣΙΣΥΜΒΡΙΟΝ, sisymbrium, serpyllum sylueſtre: vide Diosc. l. 2. c. 156. & Theophr. hist. lib. 2. c. 1. Apud Nic. in Ther. est σίσυμβρα.

ΣΙΣΥΡΑ, ας, ἡ, vestis hirsuta, barica ex pellibus caprinis, sagum, seu sagum pellicum, apud Herodot. Exponitur etiam penula. Ponitur etiam pro crasso & vili stragulo, apud Aristoph. in Nub. ἐν πίσσῃ σισύρᾳς ἐγκεκορεσμένος ὀλιγίστῳ.

Σισύρνα, ἡ, idem quod σισύρα. Vide Hesych. & schol. Aristoph. Legitur & σισύρνον, apud Hesych. Item σισυρὸς, quod dicit esse ligamen quoddam medicum. Et σισυρὸς, quod ipsi est, ἐρέμματος εἶδος.

Σισυρώδης, ες, ὁλόκ. idem quod σισύρα, apud eundem. Hesy.

ΣΙΣΩΝ, ονος, ὁ, semen exiguum in Syria apio simile. Diosc. l. 3. c. 64. Hippocrati σιὼν dicitur.

ΣΙΤΟΣ, ου, ὁ frumentũ. Dem. pro cor. σῖτον ἐκ χώρας ἐπιφέρειν. Plut. in Cor. σῖτος ἦκεν εἰς Ῥώμην πολὺς κοινὸς ἐξ Ἰταλίας. ¶ Item cibus frumento cõfectus, i. panis. Od. ξ. σῖτον καὶ κρέα κεκορημένοι. Il. ι. τὸν δὲ τε πίμπλαντο φίλον ἦτορ σίτου ἐδωδῆς. Sic & Plut. de fort. Ale. Them. dicit à rege Persarum, πρὸς πόλεις λαβεῖν τὴν μὲν εἰς σῖτον, τὴν δὲ εἰς οἶνον, &c. quod in vita Thē. exprimit his verbis, πόλεις ἀπὸ πρὸς δὲ ὀλίγῳ λόγῳ εἰς ἄρτον καὶ οἶνον, &c. Generaliter etiã pro quouis cibo sumitur, vt Il. λ. σῖτον τε γλυκερὸν περὶ φρένας ἤμαρ ἀείρει. Et Xen. Pæd. 2. σῖτον καὶ ὕπνον τυγχάνῃ. Interdũ exponitur annona, cõmeatus: vt apud Thuc. σῖτόν τε ἐκόμιζον καὶ φρουρὰς ἐγκατέλιπον. Dicitur & σῖτα, in plur. per metaplasmũ, sicut ζυγὸς à ζυγά: vt apud Xen. Pæd. 4. Annotant tamen gramm. σῖτον, pro frumento, masculino genere vsurpari: pro pane autem & cibo, neutri generis esse, teste Eust. Sed & in his significat, masculino, reperitur. Od. π. Εἰμὶ δ' ἐσθλὸς ἐγὼ μιμνῶν καὶ σῖτον ἀπαντᾷ ἐν δόμῳ. ¶ Item σῖτος, annua pensitatio ad sustentandas viduas & pupillos, quæ conferebatur à curatoribus bonorum, vel à viris vxoribus repudiatis. Dem. in Aphob. ἃ δὲ ἐστὶ τὰ τοῦ σίτου τῇ μητρί.

Σιτικὸς, ῆ, ὁ, frumentarius: vt σιτικὸς νόμος. Plut. in Gracch.

Σιτηρὸς, ὁ, frumentaceus, qui frumenti nomine censetur. Theop. Item idem quod Σιτικὸς: vt σιτηρὰ μέτρα, mensuræ frumentariæ. Arist. eth. 5. c. 7.

Σιτωνός, ὁ, ἡ, idem Theophr.

Σιτῶν, ῶνος, ὁ, ager frumentarius.

Σιτὼ, οῦς, ἡ, apud Syracusios vocabatur Ceres, quasi frumenti præses. Athen. l. 3.

Σίτειον, τὸ, granum, i. pondus tritici granũ æquans. Nic. Myresp.

Σιτεῖνος & Σιτεῖος, ου, ὁ, πυρὸς, triticum quoddã à σῖτος, denominatum, vt colligitur ex Theoph. hist. pl. l. 8. c. 2. Idem πυρὸς dicitur & σιτεῖος, de quo in κόκκος. ¶ Mespili etiã genus quoddam σίτειον nominari altàs ὀπωρικὴ dictum, tradit Diosc. l. 1. c. 171. & Gal. in lex. Hipp.

Σιτίον, τὸ, vnde σιτία, cibi. Arist. eth. 2. c. 2. Xen. Pæd. 4. Exponitur etiam, annona, commeatus. Athen. l. 4.

Σιτίω, nutrio, pasco. Hesych.

Σιτίομαι, ῶμαι, cibũ capio, comedo, vescor. Aristot. de mund. εἰς τὸ φυτοσπόρον καὶ καρπὸν σιτούμεθα. Et cũ accusat. Aristop. in Plut. σιτεῖσθαι κατὰ ἄρτον μαλάκης πόρδης. Metaph. apud eundem, κυκῶν ἐν τῷ κυφίσκῳ σιτούμενος.

Σιτήσις, ius epulandi seu cibum capiendi, victus. Athen. l. 6.

Σιτήσιμος, idem quod Σιτίσιμος. Od. ω. Ἐν τῷ σιτήσιμον ἦμαρ ἔχει ἐν δ' ἐκίνου Δμῶες ἀναγκαῖοι.

Σιτόω, alo vel pinguefacio frugibus, sagino. Plut. symp. 4.

Σιτόω τὸς, ὁ, frugibus pinguefactus, saginatus: vel altilis. Athen. l. 9. & 14.

Σιτίζω, idẽ cũ σιτόω. Isocr. ad Demost. τοὺς τῶν ἀλλοτρίων παῖδας σιτίζουσι.

Σιτισμὸς, ὁ, & σίτισις, ἡ, ipsa actio cibum præbendi seu alẽdi.

Σιτιστὸς, ὁ, altilis, saginatus. Matth. 22. Lucæ 14.

Composita.

Ἀείσιτος, ὁ, ἡ, qui quotidie cibum in pryraneo capit. Hesych.

Ἀλφιτοσιτία, pulte pro pane vescor. Xen. Pæd. 6. ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, οὐδ' ὅτι μιμνῳδοῖεν εἰς τὸν μάζας ἐσθίει.

Ἀσίτος, à cibo abstinens. Luc. Synes. Item abhorrens à cibis. Gal. comm. in l. 1. ἐπιδημιῶν.

Ἀσιτία, ἡ, abstinentia à cibo: inedia. Exponitur etiam, abhorrentia à cibo, cibi fastidium. Hippocr. & Gal.

Ἀσιτικὸς, ὁ, abstinentiam à cibo inducens,

Ἀσιτέω, abstineo à cibo, inediam tolero. Luc.

Ἀρτοσιτέω, pane vescor. Xen. Pæd. 6. ὅσοις ἀρτοσιτεῖ, οὐδ' ἔτι δεῖ ἀνθρώπου τὸ ἄρτου (ἐδέσματος.) Et simpl. vescor. Luc. in Lexiph. λιβανωτὸν ἀρτοσιτεῖν.

Ἄσιτος, qui cibum non sumpsit, ieiunus, impastus. Odyss. θ. Xenoph. Pæd. 4. 7. & 8.

Ἀσιτία, ἡ, inedia, esuries: item ieiunium, abstinentia à cibo, Aristot. eth. 10. c. 9. τῷ πυρέττοντι συμφέρει ἀσιτία καὶ ἄσιτος.

Ἀσιτέω, cibum non capio, abstineo à cibo. Eurip. in Hippol. Gal. ad Glauc.

Αὐτόσιτος, qui ipse cibum sibi comparat, qui domi suæ cibum capit, non alienæ. Suid. & Hesych. item qui cum altero cœnaturus iple suas secum dapes affert. Hesych.

Ἐπίσιτος, qui victus causa alicui operam suam locauit. Suid.

Ἐπισιτία, idem Athen. l. 6. Ἐπισιτιακά, cibaria, commeatus, item viatica. Suid.

Ἐπισιτίζω, viaticum sumo, seu viaticor.

Ἐπισιτίζω, cibaria præbeo. Ἐπισιτίζομαι, cibaria sumo. Thuc. lib. 6. ἐκείνου δ' ἐπισιτισαμένου πάσῃ σπουδῇ, item rem frumentariam & alimoniam deporto: vt Aristot. rhet. 3. καὶ πολλὰ καλῶς ποτε τοὺς Ἀθηναίους εἰς Εὔβοιαν ἐπεσιτίσαμεν. Pro πρόσφατον tamen accipi putatur, apud Athen. lib. 6. ex Pherecrate, οὐδ' ἐδόκει σμικρὸν ἡμῖν ἐπεσιτεῖν.

Προσεπισιτίζομαι, (dec.) item frumentariam adaugeo. Polyb.

Εὔσιτος, qui est bono stomacho.

Εὐσιτέω, bene habitus sum è cibo. Theophr. hist. pl. lib. 4. item cibum appeto, alacriter cibum sumo. Hippocr. aphor. l. 2.

Κακόσιτος, qui stomachi vitio cibũ fastidit. Eubul. apud Athen. l. 6.

Κακοσιτία, cibi fastidium. Poll. l. 6. c. 7.

Κατασιτέομαι, comedo, vescor.

Μονόσιτος, qui quotidie semel tantum cibum capit. item qui solus & sine conuiua cibum capit.

Μονοσιτία, ἡ, quotidie semel tantum cibum capere. Gal. item sine conuiua & solum vesci.

Μονοσιτέω, semel in die vesco. Xen. Pæd. 8. ἐν αὐτοῖς μονοσιτεῖν νόμιον. item solus & sine conuiua cibum sumo. Athen. l. 2. Ἐπὰν ἰδιωτεύω ἀεί τε μονοσιτοῦντ' ἴδῃς, &c.

Οἰκόσιτος, qui domi suæ cibum capit, qui ex suis facultatibus vivit. Athen. lib. 6. item qui domi patris adhuc alitur. Luc. in vita sua, & in lib. de sacrif. Nuptiæ οἰκόσιτοι, dicuntur, quæ domi celebrantur & quibus priuatim familiares excipiuntur, non tota multitudo. Athen. l. 6.

Οἰκοσιτία, domi suæ victitare, domicœnium.

Ὀλιγόσιτος, qui parum cibi sumit, modico cibo vtens. Athen. l. 6.

Ὀλιγοσιτία, modicum cibum sumere, frugalitas, parsimonia. Aristot. polit. 2. Synes. ep. 114.

Ὀλιγοσιτέω, pauco cibo vtor, exiguo pastu sum contentus.

Ὁμόσιτος, qui cibum cum aliquo capit, conuictor. Herodot.

Ὁμοσιτέω, vnà cibum capio, simul vescor. Idem.

Παράσιτος, qui cibum apud aliquem sumit. Peculiariter apud antiquos παράσιτοι dicebantur, qui vnà cum sacerdotibus partem victimæ in cibum capiebant: vt docet Athen. lib. 6. Frequentius autem παράσιτοι appellantur adulatores seu assentatores, qui vt apud duiores victum habeant, iis assentantur: de quo hominum genere vide Athen. ibidem. ¶ Item παράσιτος, adiect. qui præter panem comeditur, qui opsonij loco ad panem adhibetur. Lexiph. ἰχθὺς ὁ παράσιτος.

Παρασιτικός, ἡ, ὁ, ad parasitum pertinens: vt παρασιτικὴ τέχνη, Athen. l. 6.

Παρασίτιον, τὸ, dicebatur archium seu locus in quo primitias sacri cibi reponebant 13. qui olim παράσιτοι erant sacerdotum. Athen. ibidem.

Παρασιτέω, cibum apud aliquem sumo. Idem ibidem. Item sum parasitus seu assentator, lector & adulor ventris causa: parasitor. idem l. 9. & 13.

Σεμνοπαράσιτος, (decomp.) grauis parasitus, adulator qui gravitate quadam superciliosa parasiticam assentationem tegit. Alex. apud Athen.

Πολύσιτος, frumento abundans. Item cibo repletus, multum pastus. Theocr. idyll. 22. v. 40.

Πολυσιτία, frumenti abundantia. Xen. Hell. 5.

Σπανόσιτος, penuria annonæ laborans.

Σπανοσιτία, ἡ, annonæ penuria. Idem Hell. 4.

Σύσιτος, & Att. ξύσιτος, simul cibum capiens, conuictor, sodalis. Aristoph. in Vesp. & in Pluto.

Συσιτία, conuictus, sodalitas. Poll. l. 6. c. 7.

Συσίτιον, τὸ, contubernium, sodalitium. Aristot. pol. l. 7. c. 12.

Συσιτέω, vnà cibum capio, conuictor sum. Dem. Exponitur etiam contubernalis sum, in contubernio alicuius sum. Plat. in Lysp. & apud Lys.

Ἀπεσιτία, (decomp.) absum à sodalitio. Plat. de leg.

Ὠμόσιτος, qui crudis vescitur cibis, vt ὠμοσίτοις σκύλακας. Euripid. in Bacch.

Νίσιος quomodo huc pertinet, vide suo loco.

Σ ΙΤΤΑ, vox est qua pastores gregem ad festinandum incitare

solent Theocr. idyll. 4. σίττ' ὁ Λύκαρβε, σίττ' ἀ Κυμαίθα ποτὶ τὰν λόφον ὦν ἐλάκεις; Sic idyll. 5. & 8. ¶ Σίττα, auis quædam apud Aristot. an. l. 9.

Ἐπισίττειν, apud Hesych. exp. incitare venatorum more.

Σίττα, idem esse quod Σίττα tradit Eust. Et σίττα τοῦ tuuenculorum lusum fuisse, in quo sese mutuo ad celerandum incitarent simul ἀφιμῶσαι τὰς νύμφας.

Ψίττα, idem quoque est quod σίττα vt tradit schol. Theocr. Hinc ψιττάζειν, pastoritium illud ψίττα, sonare teste Eust.

Σιφλός, ός, vide in Σφαλός.

ΣΙΦΝΟΣ, ὄν, vacuus. Hesych. ¶ Ἀστυσίφνη, insula quædam vna ex Cycladibus: de qua Plin. l. 4. c. 12.

Σίφνος, ου, ὁ, qui est ex Siphno. Item impurus, obscœnus: significatione ducta à moribus Siphniorum impuris: vide sequens Σφηνίζω.

Σφηνίζω, menum admoueo postico, nates digito tango: quod facere solebant Siphnij libidinis causa. Hesych. & Suid.

Σιφνόω, euacuo, exinanio: vnde Σιφνόει. Hesych. exp. κενοῖ.

ΣΙΦΩΝ, ωνος, ὁ, siphon, tubus & canalis, vt in salientibus. ¶ Item instrumentum ex quo emittitur aqua in incendiis. Hesyc. Ad cuius similitudinem quoniam fiebat medicorum instrumentum, quod καθετὴρ dicitur, σίφων etiam appellatur ὁ καθετήρ, apud Paul. lib. 6. c. 59. & Gal. meth. l. 5. ¶ Item instrumentum quo vtuntur in deplendis doliis, quum vinum diffunditur. Alex. Aphr. probl. l. 2. τὸ σίφωνα ἐμπιέζοντες ἕλκομεν τὸ οἶνον, vinum per fistulam exugendo attrahimus. ¶ Est etiam vas quo continetur triticum. Hesych. ¶ Item vermis similis formicæ & culex Meleagro. Epigr. l. 7. ¶ Sic & dictus est homo impurus ac libidinosus. Hesych. ¶ Item herba quædam quæ aliàs ægilops, vt est in append. Dioſc.

Σιφωνίζειν, elicere, extrahere propriè de liquidis, teste Suid. qui impropriè Aristoph. dixisse scribit, σιφωνίζομεν τὸ οἶνον.

Σιφώνιον, τὸ, Hesychio eadem significat quæ σίφων. ¶ Sic & à quibusdam dicta fuit βρῶμος, i. auena, vt est in append. Dioſc.

Ἐκσιφωνίζω, (decomp.) siphone elicio seu extraho, siphone euacuo. Iobi c. 5.

Σιώ, vide in Θαός. At σίω pro σείω, vide in σείω.

ΣΙΩΠΑΩ, F. σω, sileo, tacco. Plut. Ὦ παῖ σιώπα πολλὰ νὴ τὸν Ἡρακλέα. Dem. pro cor. σιωπῶ δὲ λαβὼν βοῶ δ' ἀναβοᾶς. Rursus apud Plut. de garrul. τί δὲ λέγειν, ἀνθρώπους τὸ σιωπᾶν, θεοὺς δὲ ἀσκαλεῖν ἔχομεν. Cum accus. exp. reticeo, silentio prætereo: vt Od. p. Εἰ γὰρ τοῦ βασιλῆος ἐνὶ σιωπήσειαν Ἀχαιοὶ Οἵ τε μνηστῆρες). Dem. Olynth. 3. τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλὰ δὲ ἔχων εἰπεῖν.

Σιωπή, ἡς, ἡ, silentium. Plut. Xen. Luc. Datiuus σιωπῇ aduerbialiter vsurpatur, sicut & σιγῇ, tacitè: Od. ε. ὁ δ' ἐν τῇ κατέδυσε σιωπῇ. Sic & Od. α. & ν. & alibi apud Hom.

Σιωπηλός, seu σιωπηρός, taciturnus. Eurip. in Med. Plut. de garrul. Et τὸ σιωπηλόν, taciturnitas: idem in Fab.

Composita.

Ἀποσιωπάω, tacco. Isoc. in Panath. οὐδ' ἐν τοῖς πανηγυρικοῖς ἀποσιωπῶ. item reticeo, conticesco: videlicet in medio sermone. Plut. in Alcib. καὶ μεταξὺ λέγων, ἀποσιωπᾷ καὶ διανοεῖται. Et cum accus. Athen. l. 13. τοὺς τῆς κωμῳδίας ποιητὰς ἀποσιωπᾶσαι τὸ σ.

Ἀποσιώπησις, εως, ἡ, reticentia. Plut. in Alex. Est & figura Rhet. de qua Fab. & Macrob.

Διεσιωπάω, silentium teneo, conticesco, obticesco. Eurip. in Hell. διεσιωπώμην δ' ἐμοί, τὰς σὰς λόγῳ σιγῶντες.

Κατασιωπάω, obticesco. Luc. ὑπερβολὴ γὰρ ἡ μεγαλοφυΐα κατασιωπᾷ τὸ ἄτιον. Et trãsitiuè, silentiũ indico impero vt faueatur linguis. Nehemiæ c. 8. εἶπε Λευΐτῃ καὶ σιωπῶν ποιῶ τὸν λαόν, λέγων σιωπᾶτε. Sic & in med. voce apud Xen. Hell. 2. Κλεωκρίτου δὲ τοῦ μυστικοῦ κήρυκος καὶ κατασιωπῶντος ἐλεγε.

Παρασιωπάω, reticeo, silentio prætereo. Phil. de vita M. l. 3. ὧν δ' ἐχρῆν λόγον, ἐν παρασιωπήσει.

Παρασιώπησις, ἡ, reticentia: schema orationis de quo Rut. Lup.

Ὑποσιωπάω, subticeo, celo, supprimo. Æschin. contra Ctesiph. τὰ δ' ἐξεδημόνουν τὰ τελευταῖα ὑποσιωπῶ.

Ὑποσιώπησις, tencentia, suppressio sermonis: nomen figuræ oratoriæ, apud Vlp. interp. Dem.

ΣΚΑΖΩ, F. σω, claudico, χωλαίνω. Il. τ. Τὸν δ' ἄρα σκάζοντα βάτην Ἀρήϊος ἀντιβολήσας, incedebant claudicantes. Et σκάζων μετρίως, apud Plut. Apud metricos etiam iambi σκάζοντες dicuntur quorum vltimus pes est spondeus.

Σκαιός, ὰ, ὸν, lævus, sinister: vt σκαιὰ χεὶρ ἡ σκάζουσα τῶν ἀνθρώπων, inquit Eust. est enim dextra agilior & validior ad actiones, quàm sinistra. Il. π. σκαιὴν ἔχων χεῖρα. ¶ Item ineptus, stolidus. Aristoph. in Vesp. Demosth. pro cor. ¶ Item sinister, i. infaustus, inominatus. Eust. ¶ Item occidentem versus situs: vt σκαιαὶ πύλαι Il. ζ. ¶ Item vnbrosus opacus: vt ἀνεμοι σκαιοί, Nic. in Ther. Hinc & σκαιὰ χεῖρα, appellari volt Hesyc. quoniam

ni, à plerunq; sole ἐσκιάσθαι & κατασκιάζεσθαι, tegi & abscõdi.

Σκαιῶς sinistrè. Ité inepté, stupidè: vt σκαιῶς ἔχειν & σκαιῶς διαθεῖναι, apud Poll. Item inscitè, inuliceè. Aristoph. in Pluto.

Σκαιόθεν, à læua à sinistra Suid.

Σκαιότης, ητος ἡ, ineptiũ & stupidũ ingeniũ. Demosth. Phil. 1.

Σκαιοτῶν ὁ, idem. Soph. in Oedip. Colon.

Σκαμβὸς, ὄ, ὁ, qui obliquus in latus procedit: ὁ σκάζων seu σκαιῶς βαίνων: aut obliquus, incurvus, distortus, tortuosus. Suid. in Geopon. σκαμβὸς dicitur cui crura introrsus intorta sunt. Latinis, varus.

Σκάνδαλον, ου τὸ, scandalum. Dicunt Grammatici quidam esse lignum incuruum quo tendicula seu decipula sustinetur, & in quod impingens animal, ipsam tendiculam seu decipulam super se subita ruina prosternit. Metaphoricè vsurpatur passim, in nouo Test. vt Rom. 14. μὴ τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ, ἢ σκάνδαλον. Et in epist. Petri 2. c. 2. λίθῳ προσκόμματος καὶ πέτρᾳ σκανδάλου. * A σκάζω deductum traditur, quod obiectum offendiculum cogat claudicare & ad ruinam tendere.

Σκανδαλίζω, f. ίσω, scandalum affero, scandalo sum, offendere vel impingere facio. Matth. 5. εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, si facit vt tu offendas.

Σκανδαλίζομαι, offendor & velut in scandalum in via incurrens impingo. Ioan. 16. Rom. 14. & alibi.

Σκανδαλητρον, ου τὸ, lignum decipulæ incuruum cui esca alligati solet, vt animal eam arrodens, decipulam in se euertat: idem quod σκάνδαλον. Poll. Metaphoricè apud Aristoph. in Acharn. Κἀν ἀνελκύσῃς ῥωτὰ σκανδάληθρ' ἰσχάς ἐπῶν, verborum decipulas tendens.

Σκανδαληθρίζω decipulam tendo, erecto τῷ σκανδαλήθρῳ: vnde σκανδαληθρίσθαι ἐπῶν, metaph. dicuntur qui verborum laqueis irretiunt.

Composita ex Σκάζω.

Ἐπισκάζω, claudico: idem quod σκάζω. Apoll. Rhod. Arg. 1. ῥηνοῖν ὑπεσκάζοντα ποδοῖν.

Καταστάζω, concido: item procumbere facio.

Ὑποσκάζω leuiter claudico: Luc. in Tim. τί ἡ ὑποσκάζεις.

ΣΚΑΙΡΩ. F. σκαρῶ, saltio, saltito, tripudio. Il. ρ. Μολπῇ τ' ἰύγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἐποντο. Odyss. κ. ἐπὶ δὲ βοῦς κεράων ὁμὸν σκαίρουσιν ἐρεντιαί.

Σκαιρμὸς, ὁ, saltus, seu agilis motus, qualis est saltantium. Arat.

Σκαίρτης, ου, ὁ, agilis in saltu, celer, velox. Hesych.

Σκαιρίζω, idem cum σκαίρω: vnde σκαιρίζει. Hesych. exp. τραύτει, θραύει, turbatur, hallit. Exponitur etiam, palpito.

Σκιρτισμὸς ὁ, saltus. Hesych. Item palpitatio. Iust.

Ἀσκαιρίζω, idem quod Σκαιρίζω: sicut ἀσθαχὺς dicitur pro θαχύς, Hippocr. de natura fœtus.

Σκάρος, ου, ὁ, & σκαρίς, ίδος, ἡ, nomen piscis à σκαίρω denominati, teste Athen. lib. 7. quod incluius nassis caudæ ictibus crebris auersus laxet fores, atque ita retrorsum erumpat. Vide Athen. l. 7. & Plin. l. 9. c. 11.

Σκαρίτης, ου, ὁ gemma quædam scari piscis colorem referens. Plin. lib. 37. cap. 11.

Σκαλμὸς, ὁ, scalmus: lignum cui remum alligant, inquit Etymol. qui & à Σκαίρω deductum scribit, vt Σκαλμὸς dicatur, quasi Σκαιρμὸς: eo quòd remo ei insertio impulsa nauis quasi saltet. Eurip. in Hellen. ὁ δ' ἀφελὼν σκαλμὸν πλάτιον. Et in Iphig. Taur. δεῖ σκαλμῶν πλάτας ἐχούσας.

Σκαῦρος, ου ὁ, scaurus: qui talos tumentes & porrectos habet, cui pedes inflexo talo tardigradi sunt: & per consequens, qui difficiliter potest σκαίρειν. Abstinet, in Hippiatr. ἵππῳ ἰκανὸς πρὸς ὀχείαν μὴ σκαῦρος ποδὶ ἐχέτω μηδὲ Σκιρτῶν.

Σκιρτᾶν, salto, salio, saltu lasciuio. Iliad. υ. ὅτι σκιρτῷεν ἐπ' ἀρίστῃ νῶτα θαλάσσης. Aristoph. Σκιρτᾷ γὰρ ἡμῶν, κἀμὲ μηδὲν αἰσχύνῃ. Plat. pol. l. 9. σίτου καὶ μέθης πλησθὲν σκιρτᾷ. Dicitur & fœtus in vtero σκιρτᾷν. Luc. 2.* Etym. à σκαίρω deducit, mutato coniugationis genere abiecto ᾷ α & pleonasmo ᾷ τ.

Σκίρτημα, τὸ, saltus. Plut. in Erot. Eurip. in Hec.

Σκίρτησις, ἡ, saltatio, seu exultatio, lasciuia. Greg.

Σκιρτητὴς, saltator qui exultare seu lasciuire solet.

Σκίρτος, fœtus futura τῷ σκιρτᾷν: vt vult schol. Nicand. in Ther.

Σκιρτοξ, ος, ὁ, agilis, cui agilitas inest ad subsiliendum apta: epitheton leporis apud Nic. in Alexiph.

Composita: ac primùm ex Σκαίρω & Σκιρτᾶν.

Ἀποσκιρτᾶν, desilio, desalto. Aristoph. Ταῦ λωιστᾶς. Ἀποσκιρτᾶν ὡσπερεὶ πέρδικα χαμαί. Menand. Ἀποσκιρτᾶν ἐφιλότιμουν τὴμέρον.

Ἀποσκαίρειν, palpitans pedes in auersum iacto, aut palpitans animum exhalo. Iudic. c. 4.

Εἰσκαρὶς ὁ, ἡ, non saliens, non exultans. Hesych.

Ἀσκαρὶς, idem: apud eundem.

Ἄσκαρις non palpitans. Suid.

Νῶκαρ exponit τὸ δυσκίνητον, καὶ οὐ δυνάμενον ἐπιβαῖνον ἐρρωμένως: ex priuante particula νω & verbo Σκαίρω. Etymol. Vide & in compos. ex κάρη.

Εὔσκαρμος, seu ἐύσκαρμος, bene saltans: agilis, pernix. Il. ω.

Μεσκαίρω, salto inter. Arat. Τὸν δὲ μεσκαίροντα δ' ἐν ἴχνεσι δμωὶ νομῆος ἵππον. Cic. vertit, *Ipse autem habens multos equos ille tenetur Pisibus.* Legitur tamen & disiunctim, μετὰ σκαίροντα.

Παρασκαίρω, à latere salto, seu assulto.

Περισκαίρω, salio circum. Hesych.

Περισκαρίζω idem apud eundem.

Πολύσκαρμος, multùm agilis in saltu. Iliad. β.

Composita ex Σκαλμός.

Δεκάσκαλμος ναῦς, decem scalmis instructa nauis.

Δωδεκάσκαλμον πλοῖον, (*de comp.*) nauigium duodecim scalmos habens.

Ὑποσκαλμίς, scalmi basis, quod sub scalmo est. Etymolog. & Poll. lib. 1. tit. de partibus nauium: vbi tamen scribitur ὑπόσκαλμις.

Composita ex Σκιρτᾶν.

Ἀνασκιρτᾶν, exilio, exultim ludo, lasciuio exiliendo. Polyæn. item prosilio vel resilio. Hesych.

Ἀποσκιρτᾶν, resilio, vel resilire conor. Luc.

Διασκιρτᾶν, perlusto: exilio, exulto.

Ἐνασκιρτᾶν, insulto, i. exulto in, exultim ludo in.

Παρασκιρτᾶν, à latere salto, seu ad latus alicuius exilio, vel exultim ludo. Exponitur & lætitiâ exulto, gestio.

Προσκιρτᾶν, salio ante, exultim ludens anteeo. Greg.

Προσκίρτησις præsultatio, seu præitio quæ fit saltu, idem.

ΣΚΑΛΑΩ. F. σκαλῶ, fodio. Hesych. & Suid. Item sarculo circumcirca scalpo, sarrio seu circumfodio. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 8. Μετοπωρεῖ δὲ καὶ τὰς ἀμπέλους καὶ τὰς πολυπόδας σκαλλάντες κατορύττουσι. Idem de caus. pl. l. 2. c. 25. ἀποσκαλοῦν καὶ βοτανίζειν. Exponitur etiam disrumpo, fundo. Iliad. ψ. μὰ φεὶν μὴν θέλεον σκάλη ἀμφὶ σέθεν χρόα.

Σκάλησις, εως ἡ, sarritio, sarritura: qua planta aliqua circumfoditur. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Σκαλεύω, fodio, Plutarch. ἀεὶ πολυφραγμ. ὥσπερ ἀρτὶ τὸ οἰνίφ πολλῆς πρόφῃς ἐξυκεκμένης εἰς γωνίας κάθ' ὅλα σκαλεύω τὸ βοῦς. Aristop. in Pace. Ἐχθὲς ἐπαίρων τὴν σκαλεύν ἀνθρακας.

Σκάλευμα τὸ, fossa: item effossio sarritio.

Σκαλεύθρον τὸ, sarculum. Item instrumentum quo ignis & prunæ fodicantur, quod & σκαλαθρον Hesych.

Σκαλεὺς, εως ὁ, sarritor seu sartor: qui sarculo solum indoratum circa plantam laxat, aut in segetibus herbas noxias effodit. Xen. in Oecon.

Σκαλεών, idem quod σκάλησις: in Geopon.

Σκαλίζω, idem: cum Σκαλλω & σκαλεύω.

Σκαλισμὸς, ὁ & Σκάλισις ἡ, idem quod Σκάλησις & σκαλεία. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 25.

Σκαλιστήριον, τὸ, sarculum, instrumentum quo plantæ & segetes sarriuntur. schol. Theocr.

Σκαλὶς, idem apud eundem.

Σκαλοψ, οπος ὁ, animal cæcum à fodiendo terram nomen adeptum. Aristoph. in Acharn.

Σκαλμὶς, ίδος, ἡ. Thracicus gladius, apud Soph. in Troilo, teste Poll. * Nomen habere à Σκαλλω videtur, quum gladius perfodi & transfigi aliquid posse nemo ignoret.

Composita.

Ἀνασκαλεύω, sarculo laxo: vel instrumento quo ignis & prunæ fodicantur, exuscito: vnde metaph. apud Dionys. Areop. ἐγείρω τὰς ἐναποκεκρυμμένας ἐν ἡμῖν θείας πυρὶς ἀνασκαλεύειν πειρῶμαι. Exponitur etiam, scrutor, indago: *more eorum qui aliquid inuestigantes effodiunt & eruunt.* Hesych.

Ἄσκαλος ὁ, ἡ, ὁ, non fossus aut circumfossus, seu sarritus. Hesych.

Ἄσκαλος, idem: vnde ἄσκαλα non sarrita, sarculo non adobruta aut purgata. Theocr. idyll. 10.

Ἀσκάλευτος, idem schol. Theocr.

Διασκαλεύω, sarculo terram verso.

Ὑποσκαλεύω, sarculo suscito: vel τῷ σκαλεύθρῳ suscito. Aristop. τὸ πῦρ ὑποσκαλεύει.

Σκαλμὸς, vide in Σκαίρω. Σκαμβὸς, in Σκάζω.

Σκάμμα, in Σκάπτω.

ΣΚΑΜΜΩΝΙΑ, ας, ἡ, vel Σκαμμωνία, ας, ἡ, scammonia vel scammonium. Herba de qua Diosc. lib. 4. c. 171. & Theophr. hist. pl. l. 9. * Sic dicta videtur ἀπὸ τῆς σκάπτειν, i. à fodienda & cauam, da radice. Nam (vt ait Diosc. defecto radicis capite, radix in testudinis speciem cultro excauatur, quo fit vt in cauum confluat succus, qui deinde conchulis excipitur.

Σκαμμωνίτης οἶνος, ex scammonia confectũ vinum. Diosc. lib. 5. c. 83.

Σκανδάλιον, &c. vide in Σκάζω.

ΣΚΑΝΔΙΞ, ικος ἡ, scandix: genus oleris sylueſtris. Vide Diosc. l. 2. c. 168. & Laërt. 2. in Aristippo.

Διασκανδικίστρια, apud Aristoph. in Equit. schol. exponit ἀπὸ τῆς σκάνδικος & μεταμελόνης. Hesychius exp. διασκανδικίστρια, quod Eurip. mater σκανδικος venditrix fuerit.

ΣΚΑΠΤΩ, Ε. ψω, fodio. Hom. hym. in Merc. Εἴ γ' ἔρεα, ὅς τε φυτὰ σκάπτεις ὀπιπαμενὸς ὀφθαλμοῖσι. Herodian. lib. 4. εἴ τι ἐρομμὰ τι ἐρύσσειν ἐὰ σκάπτων φυτῶν, perinde fodiens. Exponitur & defodio, vt apud Theophr. de caus. plant. lib. 3. cap. 15. Σκάπτοντες βαθέως τὴν κόπρον, altè defodientes fimum. ¶ Significat & excauo. Etymol.

¶ *Derivata à Σκάπτω fodio.*

Σκαπτόμενος, fodior: vnde σκαμμῶν, fossus & proverb. ὑπὲρ τὰ σκαμμεῖα πηδᾶν, fines rei alicuius transilire. apud Lucian. in Gal. de Basil. in Heraëm. hom. 6.

Σκάμμα, τό, fossa. Peculiariter sic dicebatur sulcus stadij seu spatij in quo saltu certabant: vel locus certaminis in quo athletæ congregabantur fossa cingi solitus: vide Cæl. Aur. chron. l. 2. c. 1. Sæpe & pro illo ipso certamine athletico vsurpatur: vt apud Chrysost. comm. in ep. ad Rom. c. 11.

Σκαμμωνία, quomodo hoc permeat, vide suo loco.

Σκαπτός, ῶ, ὁ, fossus, fossilis, fossorius. Plut.

Σκαπτήρ, ῆρος, ὁ, fossor. Aristot. eth. 6. c. 7.

Σκαπάνη, ης, ἡ, fossio. Theophr. hist. pl. l. 2. cap. 8. Item instrumentum fossoris quo terram eruit: quod à quibusdam esse dicitur species ligonis latior breuiórque. Theocr. idyll. 4. & Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 25.

Σκαπανεύς, εως, ὁ, qui ligonem tractat, fossor. Eust. in Tim.

Σκαπανούργος, ὁ, idem.

Σκάπτη, ἡ, fossa seu souea. Hesych.

Σκαφίς, ἡ, fossio. Procl. in Hesiod.

Σκαφίω, idem cum Σκάπτω.

Σκαφεύς, ἡ & Σκαφεία, ἡ, fossio. Suid.

Σκαφεύς, ἕως, ὁ, fossor. Eurip. in Electr.

Σκαφεῖον, τὸ, idem cum Σκάφιον. Plut. Luc.

Σκαφείδιον, seu Σκαφίδιον, parvus ligo. Suid.

Σκάφιον, τὸ, idem cum Σκαφεῖον. Plut. in Arat.

Σκαφωνίς, ὁ, fossio, pastinatio. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 21.

Σκάφος, ΕΟΣ, τὸ, fossa, cisterna, piscina. Anth. epigr. item fossio, seu pastinatio. Hesiod. in Erg.

Derivata à Σκάπτω, habente significationem excauandi.

Σκαμπίδα, ludi genus, quod describit Poll. lib. 9. cui nomen hoc tributum esse videtur ab excauanda & perforanda trabe quæ in medio depangi solebat, vt ex funes per eam transecto suspensum alterum, alter pondere stans ad summum trabis euheret: quod Σκαμπίδαν ἕλκειν dicebatur. Hinc pro quauis re difficili Σκαμπίδαν vsurpari tradit. Hesych.

Σκαμπιδοῦσθαι, conuitiari λιθοβολοῦσθαι. Hesych.

Σκάφη, ης, ἡ, scapha: nauigij genus à cauitate sic dictum. Poll. l. 1. Item vas cauum & oblongum instar cunarum aut cunabulorum. Athen. l. 13. Dicitur & de aliis vasis cauis, oblongis aut rotundis. Poll. Æschyl. Aristoph. Alex. Trall. ¶ Est & vinculi capitalis nomen. apud Gal. in lib. de fasciis.

Σκάφιον, τὸ, parua scapha. ¶ Σκάφια etiam dicuntur alia vasa concaua, seu oblonga ea sint, seu ad hemisphærij figuram accedant: apud Plut. Athen. &c. Peculiariter autem Σκάφιον appellabatur matularum quoddam genus, mulierum proprium. Poll. l. 10. c. 9. ex Aristoph. ¶ Sic & nominatur ea pars capitis quæ pilis recta est, à cauitate & rotunditate. poll. l. 2. item os cauum cotendicis: apud eundem ibidem. ¶ Est & tonsuræ quoddam genus, quo capilli nouacula raduntur. Lucian. in Lexiph. ¶ Item medicinalis fascia qua vulnus obligatur. Hesych.

Σκαφίδιον, ἡ & ἡ, scaphula, alueus. Sumitur & pro machra, i. alueo in qua farina subigitur. Poll. l. 10. c. 24. Item vas ligneum, concauum & rotundum, cuius in reponendo lacte vsus est. Od. ι. Theocr. idyll. 5. Sic & appellatur concha marina oblongior, quæ vulgò μύαξ dicitur. Gal. in lex. Hippocr.

Σκαφίδιον, τὸ, scaphula, nauigiolum, aut luter. Luc. in dial. Char. & Merc.

Σκαφίτης, ου, ὁ, qui scapham remo impellit. Demetr. Phal.

Σκαφίω, inter scaphas nego. Plut. in Artox.

Σκάφος, ΕΟΣ, τὸ, idem cum Σκάφη, scapha: vel generaliter, nauigium, nauis. Eurip. in Iphig. Taur. κρυπτὸν ἐξόπισθεν σκάφος. Diod. Sic. l. 20. πρὶν σκάφη τ' ἐκτεμεῖν. Apud Eurip. in Med. Σκάφος Ἀργοῦς periphrasticè dicitur ipsa Argo nauis. Sic & in naui dicitur alueus, i. imus venter nauis: vt apud Thuc. l. 1. In aure quoque cauitas Σκάφος appellatur. Poll. l. 2.

Composita ex Σκάπτω, fodio.

Ἀνασκάπτω, re fodio, refodiendo eruo & egero: effodio.

Ἀποσκάπτω, defodio seu fodiendo detraho. Plat. de leg.

Ἀρτιόσκαπτος, ὁ, ἡ, recens fossus seu effossus: nuper defossus. Epigr.

Βαθυσκαφής, profundè fossus.

Διασκάπτω, perfodio, vel fodiendo euerto.

Ἐπισκάπτω, infodio. Anth. Epigr.

Καταβάσκαπτω, fossiendo euerto, diruo. Thucyd. l. 1. Τοῖς μακρὰ τείχη κατέσκαπτον ἐλθόντες εἰς ἓν ἄστυ. Dem. pro cor. Τὰ μὲν ὑπαπτήσας καὶ κράτει λαβόντες καὶ κατασκάψας καὶ ἐξαφανίσας.

Καταβεσκαφεύς, fossiendo euertor, dirutor. Idem Dem. ibidem.

Καταβεσκαφή, ἡς, ἡ, euersio quæ fit diruendo seu effodiendo. Ælchin. in Ctesiph. Eurip. in Phœn.

Καταβεσκαφής, ΕΣ, ὁ & ἡ, dirutus, defodiendo euersus. Hesych. Dem. temp. Ἐπικαταβεσκαφέντα, superfodio, vel supersfodio.

Συγκατασκάπτω, simul diruo & euerto fossiendo. Eurip. in Rhes. συγκατασκάψαι δ' ἐγὼ Τροίαν πάρεστι.

Πεδοσκαφής, in solo vel in terra defossus.

Περισκάπτω, circumfodio. Theophr.

Ὑποσκάπτω, suffodio, seu subtus fodio: in ima parte circumfodio. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Ὑποσκαφή, suffodio. Item specus seu fossa sub aliquo loco cauata. Dioscor. l. 5. c. 106.

Φυτόσκαφος, terra circa plantas aut stirpes effossa. Φυτοσκάφος, qui terram circa plantas fodit seu effodit. Theocr. idyll. 26.

Σκαρδαμυκτίω, &c. vide in comp. ex Μύω.

Σκαρθμός, σκαρθμίζω, &c. in Σκήπτω.

ΣΚΑΡΙΦΟΣ, ου, ὁ, stylus, vel penicillus. Item stipula, festuca, sarmentum, κάρφος & φρύγανον. Schol. Aristoph. in Ran.

Σκαριφάω, leuiter delineo, primis lineamentis rudius aliquid deformo atque designo. Suid.

Σκαριφάομαι, ῶμαι. Hesychius exp. ξύω, σκάλω, χράομαι. Exponitur etiam, perfunctoriè quidpiam ago: Suid. item scarifico, per superficiem scindo.

Σκαριφήματα, τὰ, lineamenta prima.

Σκαριφισμός, οῦ, delineatio prima rudium, & Σκιαγραφία quædam: vnde pro re aliqua perfunctoriè & parum accuratè facta ponitur. Aristoph. in Ran.

Composita.

Διασκαριφάομαι, scalpo, dilaceramus, ut ὀνυξὶν τὴν γῆν. Exponitur & defodio, vt apud Theophr. de caus. plant. lib. 3. cap. 15. Διασκαριφάομαι, ἀναλύεσθαι τὰς ἀνυχίας.

Καταγκαριφάω, ῶ, vellico, pungo, fodico.

Σκάφη, σκαφίς, σκαφίδιον, vide in σκάμμα.

Σκαφεύω, &c. vide in Σκάπτω.

ΣΚΕΔΑΝΩ, siue Σκεδάζω & σκεδάννυμι, Ε. άσω, dissipo, dispergo. Odys. ν. Ὡς εἰπὼν ἔβαλε σκεδασ' ἄκρα. Il. τ. λαὸν μὲν σκεδάσω καὶ δόρπον ἀνωχθί σ' ὀπλέσθαι.

Σκεδάζομαι & σκεδάννυμαι, dissipor, dispergor. Herodian. lib. 7. Σκεδαδινῆς εἰς πᾶσαν πολὺ πόλιν. Philo de mund. Πολλαχῇ σκεδαδίνου.

Σκέδασις, ὁ, dissipatio, dispersio.

Σκεδαστέος, ὁ, idem. Od. α.

Σκεδαστικός, dissipandi vim habens, dissipans, discutiens.

Σκεδαστός, ὁ, dissipatus, dispersus. Item qui dissipari & dispergi potest. Exponitur etiam mutabilis. apud Plat.

Σκεδάνω, & σκεδάνυμι, idem quod σκεδάω, seu σκεδάννυμι.

Σκεδάνυμαι, idem quod Σκεδάννυμαι. Od. ξ. Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκεδάνυντο κατ' ἄστυ δ' ὀμαδὸς ἔκαστο. Sic & Il. α. & ω.

Κεδάω, seu κεδάζω, idem cum Σκεδάω seu σκεδάζω. Od. ξ. Θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς. Sic & Il. ρ.

Κεδάζομαι, dispergor, dissicior. Il. ω. ἀλλ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν.

Κεδάω, idem quod κεδάνω, vnde pass. apud Nic. in Alexip. Σμικρὰ δὴ τῆς στάζοντος κεδαόμενος κυκεῶνος.

Κιδνάμαι, idem quod præcedentia: vnde pass. κιδνάμαι, dissipor, dispergor, diffundor. Iliad. ζ. Οὔ τοι μοι κρείσσων πόλεμος ἀλλὰ κιδνᾶσθαι. Sic Iliad. θ. Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐπὶ κιδνᾶτο πᾶσαν ἐπὶ αἶαν.

Composita.

Ἀνασκεδάννυμαι, sursum deorsumque dissipor, huc illuc dispergor.

Ἀποσκεδάω, seu ἀποσκεδάζω, dissipo, dispellos: vnde in Axiochi. Πάντα τὰ ἀνθρώπινα ὡς ἀποσκεδάσω.

Ἀποσκεδάννυμαι & ἀποσκεδάννυω, idem apud Xen.

Ἀποσκιδάνυμι, seu ἀποσκιδάνυμι, pro eodem.

Ἀποσκιδάνυμαι & ἀποσκιδάνυμαι, dissipor seu dispergor alicunde. Il. ζ. Dionys. de situ orb.

Διασκεδάω, seu διασκεδάζω, dissipo, dissicio, dispergo. Odyss. ε. Ἐκ μὲν ἄρ' τ' διεσκέδασ' ἄλληθεν ἄλλη. Thucyd. lib. 1. ἐξαίφνης ὑπό τε τῆς ἀνέμου καὶ ἀπείρου ὑδάτου, νυκτὸς διεσκεδάσθη αὐτῶν παντάχῃ. Apud Herodian. lib. 5. διεσκεδάσθη πολὺ φήμη, diuulgata est fama. Dicitur & διασκεδῶ pro διασκεδάσω, in futuro: apud Aristoph. in Vesp.

Διασκεδάσθαι, ὦ, dissipatur.

Διασκεδαστικός, dissipandi & dispergendi vim habens. Exponitur etiam dirigens.

Διασκεδάνυμι & διασκεδάννυμι, idem quod διασκεδάω: vnde pass. apud Herodian. l. 7. διασκεδανθῆναι κατὰ φήμη.

Διασκιδάνυμι, idem. Hesiod. in Theog. Ἄλλοτε δ' ἄλλῃ ἄνεμος διασκιδάνυσι νέφεα τε τῶνδε.

Διασκιδάνυμαι, dissipor, dispergor, dissicior. Luc. de sacrif.

Διασκεδάω, poëticè dicitur pro διασκεδάσω. Apoll. Arg. l. 2.

Ἐκσκεδάζω, eiectos dissipo & dispergo: seu eiicio simul & dissipo.

Ἐπισκεδάζω, insuper dissipo & dispergo. Exponitur etiam, inspergo, spargo super.

Ἐπισκίδνημι, dissipo super, dispergo & diffundo super.

Ἐπισκίδνυμαι, dissipor seu diffundor super. Il. ζ. Ἀξὺν δ' ἀκάλλιστον ὕδωρ ἐπισκίδνα ἀΐσσ. Il. ν. Τῷ δ' ἄρα κλέος ἔσται ὅν τ' ἐπισκίδνᾳ ἠώς, quàm latè aurora per orbem diffunditur.

Καταστεκίδνυμι, & καταστεκίδνυμι, dissipo, dispergo. Alex. Aphr.

Περισκίδνυμαι, circumspargor. in Epigr.

Συσκίδνυμι, dissipo, dispergo: seu vnà dissipo & dispergo Aristoph.

ΣΚΕΘΡΟΣ, ά, ό, exactus, exquisitus: vt Σκεθρὰ δίαιτα, exquisita & optima victus ratio: cui opponitur φαύλη: vt annotat Gal. comm. in librum περὶ ἀγμῶν.

Σκεθρῶς, exactè apud Æschyl. in Prometh.

ΣΚΕΙΡΩΝ, ωνος, ὁ, ventus à Scironiis saxis spirans, quæ Scirion latro inhabitabat. Scribitur & Σκίρων, pro vento, qui & Caurus appellatur, apud Æschin. & pro latrone illo.

Σκειρωνίδες πέτραι, Scironia saxa. Eurip.

ΣΚΕΛΑΩ, exicco, arefacio. Ξηραίνω, vt exp. Etymol. qui & hoc exemplum, ex Il. ψ. subiicit. μὴ φύον μέγα θέλετε Σκέλη ἀμφὶ θοῇσι χροΐ, &c. quod tamen Eustath. ad Σκέλλω refert, vt & in eo hoc exemplum suprà est citatum. Sed & apud Hesych. Σκέλεν, exp. ξηράνεν καυστικῶς, & Σκέλαι, ξηράνας. Exponitur etiam, attenuo, tenuem reddo.

Σκέλλομαι, exicco, arefio: vnde Σκελλόμενα. Hesychio sunt Σκελετόμενα. Item actiuè, idem quod Σκέλλω, apud eundem.

Σκελλός, ή, ὸν, aridus. Item distortus. Hesych.

Σκελλίδες, αἱ, nuclei allij & seminis Ægin.

Σκελερός, ά, ὸν, tenuis ex ariditate. Erotian. apud Hippocr.

Σκελεύω, idem cum Σκέλλω, Gal. de alim. fac. l. 2. Σκελεοῦντες καὶ τὴν τροφὴν δοκοῦντες, &c.

Σκελῶμαι, idem cum Σκέλλομαι. Hesych.

Σκελεγής, ὁ, exiccatus, arefactus. Nic. in Ther. Sic & dicitur cadaver hominis exiccatum, cadaver aridum. Plut. in Anton.

Οἱ σκελεοί, exp. etiam, manes: apud Lucill. Epigr. l. 2.

Σκελετώδης, ής, ές, ὁ, ἡ, corporis arefacti speciē gerens. Luc.

Σκελετεύω, idem cum Σκέλλω & σκελεύω vnde σκελεύθοις, apud Diosc. lib. 2. cap. 50. exp. siccatus, arefactus ab aliis, sale inuiscatus. (λημα.

Σκελετεία, ἡ, exiccatio, arefactio. Gal. in lex. Hippocr. in Σκέ-

Σκελῶ, vnde Σκελῆμι (pet lyncopen factum ex Σκελέω) inusitatum quidem est, format tamen cum Σκελῆμι præter ἔσκληκα, quod exp. arefactus indurui, durus sum factus ex nimia siccitate. Apoll. Arg. l. 2. αὐσταλέος δὲ χροῖς Ἐσκλήκει. Hinc particip. ἐσκληκώς. & apud poet. σκληκός, qui exaruit simul & induruit: vt apud eundem ibidem. ἐν δ' ἄλσει σκληκῶτες. Exponitur etiam, qui ita addictus & assiduus est in aliqua re, vt in ea propemodum exarescat. Suid.

Σκλῆμα, τος, exp. ossis exiccatio. At Σκέλημα, Gal. expon. Σκελετεία, in lex. Hippocr.

Σκληρός, ά, ὸν, cuius corpus exaruit & attenuatum est, seu emarcuit. Hesych. & Suid.

Σκληρός, ά, ὸν, durus: *ex ariditate*, cui oppon. μαλακός, mollis. Athen. lib. 14. ἥψησε τὸ σκληρὸ μαλακτῆ. Item durus cui oppon. ὑγρός, laxus: vt apud Hippocr. τοῖσι τὰς κοιλίας σκληρὰς ἔχουσι. Item durus, i. asper, sæuus, cui oppon. moderatus & mitis: vt Σκληρὰ ἤθη. Plutarch. symp. 7. Sic & Σκληρὸς δαίμων, aspera sors, apud Aristoph. & ἄνεμοι σκληροί, apud Ælianum. ¶ Σκληρὸς dicitur etiam vinum in aluearibus, qui innatis araneis fani corrumpuntur. Hesych. Pro quo scribitur & Σκληρῷ, apud Aristot. hist. an. lib. 9. c. 40.

Σκληρῶς, durè, duriter. Xen. Aristot. rhet. 3.

Σκληρότης, ητος, ἡ, duritia, durities. Plat. Theophr. Aristot.

Σκληρία, ἡ, idem.

Σκληρόω, duro, induro.

Σκλήρωμα, τος, duritia, schirrhi species, de quo Paul. Ægin. l. 3.

Σκληρωθῆναι, idem duro, induro, obduro: in ep. ad Rom. c. 9. ὃν θέλει ἐλεεῖ, ὃν δὲ θέλει σκληρύνει.

Σκληρωτικός, durandi vim habens seu indurandi: vt Σκληρωτικὰ φάρμακα apud medicos.

Composita: ac primùm ex Σκέλλω & σκλέω.

Ἀποσκλέω, exarefco, item morior: vnde ἀποσκλέοι, apud Hesych. & Suid. exp. ἀποθανοῖ, moriatur: apud quos tamen scribitur ἀποσκλοῖ.

Ἀποσκλῆμι, idem exarefco: item emacior & tabefacio seu contabefco. Alciphron. Ἀποσκλῆσαι κατὰ μικρὸν λιμοῦ, periculum est mihi ne fame tabefiam. Hinc particip. ἀποσκληκώς, apud Luc. tabidus, aridus. Apud Chrysost. de sacerdotio ἀποσκληκυῖα ψυχὴ τῇ σωφροσύνῃ καὶ ἀστρώτῳ, exp. anima quæ obduruit, vel quæ callum obduxit.

Ἀσκελής, ές, ὁ, ἡ, qui non obduruit nec exaruit. Item supra modum exaruit. Od. α. ἀσκελὲς ἠ, ἀθῆμα.

Ἀσκελῶς, diuitet. Exponitur etiam, grauiter, sine intermissione, assiduè. Il. τ. Pro eodem vsurpatur etiam ἀσκελές. Od. α. Vide & in compos. ex Σκέλος.

Ἐνισκέλλω, intus arefacio. Nicand. in Ther.

Καταστεκέλλω, exicco, exarefacio, extenuo. propriè, carnes & medulla corporis absumo, vt nihil præter ossa remanent. Hesych. Καταστεκελτέλλω, idem. Diog. Laërt. ἐπαστελλοῦν ἰσχνὸν καὶ κατεστεκελτελλωμένον, aridum, exuccum.

Καταστέκλημι, exareico, vel cōtabesco: vnde præt. κατέστεκλεκα, exarui, contabui. Luc. Κατέστεκλεκεν ὅλος ὑπὸ φροντίδων ἐπιτεταικώς, totus emaciatus est, præ curis tabefactus. Κατεστεκλεκέναι, exponitur etiā, induruisse vel induratum esse: apud Theoph.

Περισκελής, præduru: vt Soph. in Antig. Σίδηρος ἀξιοστελής, ferrum nimis induratum. Idem in Aiace. ἀξιοστελὲς φρένες, præduru ac pertinax pectus, præfracta mens. Ab Hippocr. περισκελὲς φάρμακον dicitur quod mordicat & vehementer incitat, vt annotat Gal. l. 2. ad Glauc.

Προσκλῆμι, exarefco, sed extabefco studio, quo alicui rei addictus sum. Suid.

Composita ex Σκληρόω.

Ἀποσκληρόω, idem quod Σκληρόω. Alex. Aphr. Ἀποσκληρόω, idem. Exponitur etiam, indurefco: apud Chrysost.

Περισκληρόω, ex omni parte obduro. Hippocr. aphor. l. 4. δέρμα περισκληρόουσι, cutem indurat.

ΣΚΕΛΟΣ, ους, τὸ, crus. (* ἀπὸ Σκέλλω derivari, ἢ τὸ σέλας.) Aristot. hist. an. l. 1. βραχίονας καὶ σκέλη, brachia & crura flectit. Dicitur τὸ σκέλη μίγνυον, agiliter atque velociter concitare crura: apud Aristot. rhet. lib. 1. Plato in synop. Δυνάμεις δρθοὶ ὄντες δ' ἄνω σκελῶν, super crura. Eurip. in Phœniss. ὀπίσω σκέλος πάλιν χωρεῖ, retrocedit. Aristot. hist. l. 2. καὶ σκελοῦ τὴν βάσιν ἔχουσι, pedatim gradiuntur. In plur. τὰ σκέλη exponitur etiam genua: vt apud Hippocr. τὰ τὰ σκέλεα κατόμενα ξυγκεκαμμένα εἶναι. Celsus vertit, vbi ægro genua contracta sunt. Interdum exponitur, suffrago: interdum, pedes, apud Aristot. Apud Aristoph. in Vesp. Σκέλη ὑψοῦν ἀλλαντίζειν seu ἀλλαντίζειν, saltationis genus est quo pedes velut in cœlum iactantur.

Σκέλεα, femoralia, seu fœminalia: vel etiam tibialia: item calceamentorum genus, apud Poll. l. 7. cap. 13. Apud Hesych. Σκελεῖς (oxyt.) dicuntur esse cruram seu tibiarum integumenta.

Σκελυδρίον, τὸ, sellula tripes. Poll. l. 10. c. 11.

Σκελίς, ίδος, ἡ, perna, femur porci aut alius pecoris vnà cum carne illa pulposa quæ à spina ad imum ventrem pertinet. Athen. lib. 6. Pro eodem dicitur & σχελίς vt apud Aristoph. in Equit. Σχελίδας ἰδὼν δ' ἐκεῖνος, ἀνέβλεψε μεγάλα.

Composita.

Ἀποσκελίσαι, Hesyc. exp. παιδιᾷ ὄρχησιν ὀρχήσασθαι, puerilem seu ludicram saltationem saltare.

Ἄσκελής, ές, ὁ, ἡ, crura non habens. Plat. in Tim.

Ἀσκελὴς & ἀσκελές, sine cruribus. ἀμαστήρατος. Ἀσκελὲς exp. etiā pari mensura, apud Nic. in Ther. vt & ponatur pro ἴσον.

Βραδύσκελής, tardis cruribus incedens, tardigradus. in Epigr.

Ἐγκλεισκελής, qui crura habet inclusa ligatis seu numellis. Hesych.

Ἐπισκίλιπος, ὁ, de quo dicitur qui pedes mouere incipit, vt ad Xenoph. testè Poll.

Εὐσκελής, qui bonis est cruribus. Poll. l. 2. ex Plat.

Ἰσοσκελής, qui paribus seu æqualibus cruribus est. Et ὀρθογώνιον ἰσοσκελές, quod ex tribus lineis duas æquales habet, quibus quasi cruribus insistit. Apud Eucl. & Aristot. &c.

Κακόσκελής, qui malis est cruribus. Poll. l. 2. ex Xen.

Λεπτοσκελής, tenuia crura habens.

Μακροσκελής, cui longa crura sunt.

Μονοσκελής, vnicum crus habens. Plin. l. 7. c. 2.

Ὀνοσκελής, crura asinina habens: vnde ὀνοσκέλεα, dæmonum genus, ab asininis cruribus sic dictum: vide Cælium Rhodig. lib. 2. cap. 6.

Ὀνοσκελὴς, ίδος, ἡ. empusa dicitur itidem ab asininis cruribus quæ ei affinguntur, schol. Aristoph. & Eustat.

Περισκελής, crura ambiens seu circumdans: vnde τὰ περισκελῆ, femoralia. Phil. de vita M. l. 3 Exod. ιβ.

Περισκέλιον, & περισκελίς, feminale, caliga, braca. Leuit. ιϛ. Plutarch. in præcept. san.

Ῥαβδοσκελής, cui crura obtorta sunt introrsum: scripes Epigr.

Τετραπόσκελος, quadrupes. Eurip. in Phœniss.

Τεσσαρόσκελος, tria habens crura, qui tribus nititur cruribus. Theocrit. in Epigram.

Τραγόσκελος, qui hircinis est cruribus. Panis epith.

Ὑπερσκελής, qui cruribus est grandioribus. Plat. in Τίμ. Dicitur & versus aliquis ὑπερσκελής, qui cæterorum mensuram vna syllaba aut dimidio pede superat.

Ὑποσκελίζω, subiecto crure eneuro & deiicio, supplanto. Eubulus apud Athen. l. 2. πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς ὑποσκελίζει ῥᾴστα τοὺς πεπωκότας. Luc. εἰ μὴ κατὰ σὲ ἀποστὰς ὑποσκελίσειεν ὑποσκελίζων. Metaph. pro labefacto sumitur: vt apud Phil. de vita M. l. 1. ὡς ἀρετῶμεν ὑποσκελίζεται τὴν ἀνδραγαθίζεσθαι ἀφαιρούμενον. (labefactantur.

Ὑποσκελισμός, supplantatio, quum aliquem crure subiecto

Ὑποσκελισμα, τος, lapsus seu ruina ex supplantatione.

Φοινικόσκελος, qui puniceis est cruribus. Apud Eurip. in Ione

φοινικοστολεῖς κνῆμαι, vugulæ puniceis cruribus annexæ, seu vugulæ purpureæ.

Σκίμμα, vide in Σκέπτομαι. Σκεπτάζω, &c. in Σκέπτω.

ΣΚΕΠΑΡΝΟΝ, ου, τὸ, ascia sine dolabra: facilè instrumentum quo materies dolatur. Exponitur & bipennis. Od. ε. δῶκε δὲ οἱ ἐν χερσὶ σκεπάρνον εὐξόον. Plut. l. 2. de catonum educ. εἰ πολέμιον δόξαι τετρεχεῖς, καὶ σκεπάρνοις καὶ δόραι λεπτουργοῖν ἠφίει. ¶ Sic dicitur & vinculi genus, ad Σκεπάρνου similitudinem accedens: apud Hippocr. in qua tamen signif. dicitur σκέπαρνον, apud Gal. ¶ Dithyrambici vellus pecoris Σκέπαρνον appellârunt, quasi Σκέπον τῶν ἄρνα. Eusth.

Σκεπαρνηδόν, (adverb.) ascia modo & forma. Hippocr.

Σκεπαρνίζω, ascia percutio, ancipiti securi ferio.

Σκεπαρνισμός, ὁ, fractura caluæ in duas partes, quum graviore ictu ossa percussa desiliunt.

Composita.

Ἀποσκεπαρνισμός, οῦ, ὁ, species est vna fracturæ cranij: de qua Gal.

Ἄσκεπαρνος, ὁ securi intactus, securi non politus: non exasciatus. Soph. in Oedip. Colon.

Σκέπασμα, σκεπαστής, vide in Σκέπω.

ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ, ψομαι, circumspicio, dispicio. Il. ρ. σκέπτετο νοῦν Μενέλαος διοτρεφέος βασιλῆος Ἰδὲ καὶ Ἰδών τε. Ἀντίλοχον. Plat. in Symp. παῖδες οὐ σκοπεῖτε καὶ ἐὰν μόνον τις τῶν ὁπωσοῦν ὦν, καλεῖ τε, item inuiso, viso, visito: Xen. Pæd. 4. ὅς τις ἡμᾶς ὁρᾷ, οὐδὲν κωμῳδεῖ πω καὶ ἐσκέψαντο, ὅτι τοῖς ὑμῶν σκεψάμενοι. Τὸ ἐλλεῖπον ἐν φλυαρίᾳ τι. Frequentius metaphoricè significat, video, speculor, considero, perpendo Thuc. l. 6. ὁ πολλάκις ἐσκεψάμην. Isoc. in Busir. enc. Σκεψαι δὲ καὶ τοῦτο καὶ δίελθε πρὸς σαυτόν, considera & tecum perpende. Aliquando exp. delibero, consulto. Cum ἀβουλ. Herodia. l. 7. οὐ δεῖν ὦν σπουδῆν καὶ ἀβουλ. τῶν πραγμάτων σκέψασθαι, conuenire ac de toto negotio deliberare.

Præt. ἐσκεμμαι, & quæ ab eo formantur, actiuam habent signif. quum de persona dicuntur. Dem. Olynth. 1. εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένος ἔκεν τις. Passiuam autem, quum de re, vt idem Demosth. πάλαι γὰρ ἐσκέφθαι, ταῦτα καὶ ἐγνῶσθαι προσῆκε: illa considerata & animo perpensa fuisse. Xen. Hell. 3 ἐσκεμμένῳ λίσσεν ἐγκαλῶ αὐτῷ. Hinc aduerb. ἐσκεμμένως, considerate, circumspecte, Poll. l. 6.

Σκέμμα, τὸ, quod animo perpendimus, commentatio, speculatio, res ad disquirendum proposita. Aristot. polit. 3. cap. 11. Lucian. in Hermot.

Σκεμμός, οῦ, ὁ, idem Σκέψις. Suid.

Σκέψις, εως, ἡ, contemplatio, inspectio. Herodian. lib 8. Item considerato & cogitatio: apud Plat. de leg. item commentatio, tractatio: apud Aristot. Item deliberatio, consultatio: seu consilium. Herodian. lib. 4.

Σκεπτικός, ὴ, ὸν, q. d. quæsitor & considerator: qui disquirere ac considerare solet: vt Σκεπτικοὶ philosophi, apud Gell. l. 11. c. 5.

Σκοπός, οῦ, & ὁ, speculator, explorator. Od. δ. Τὸν δ' ἄρ' ὁδὸν σκοπὸς εἶδε θεοῖς. Thuc. lib. 8. Σκοπὸς κατεστήσατο ἐν τῇ Λέσβῳ. Plutarch. in Alcib. Σκοπὸς ὅτι τῶν ἄλλων ἐκάθισε. Item obseruator, inspector, spectator: vt apud Xen. Σκοπὸς τῶν γινομένων. item præfectus, præses. Soph. οἷοι νῦν ἱστοῦσι σκοποί. Sic & fœm. gen. Odyss. χ. χρὴ παλαιχθῆς, ἥτε γυναικῶν Δυσμένων σκοπὸς εἶσι. Apud Theocr. idyll. 6. (de canc) Ἄλλοι τῶν εἴων ἔστ' σκοπὸς, inspectrix & custos ouium. ¶ Σκοπός, οῦ, ὁ, (subst.) scopus, meta ad quam collimant & tela dirigunt sagittarij. Plat. de reb. τοξάζεσθαι τὸν σκοπῶ, collimare ad scopũ. Pind. Olymp. 2. ἐπὶ γὰρ τοῦ σκοποῦ τόξον iaculum ad scopum dirigere. Xen. Pæd. 1. βάλλειν δεῖ τὸν σκοπόν. scopum attingere. Dicitur & Σκοπῶ τυγχάνειν, cui opponitur Σκοπῶ ἁμαρτάνειν, seu Σκοπῶ πίπτειν τοξεύειν. Metaphoricè signif. propositum & finem quem spectamus, seu ad quem mentem nostram dirigimus. Herodian. l. 2. ἡμῖν ὁ σκοπὸς ὑπάρχει ἐφ' ᾧ δεῖ ὁμίλησαι πρᾶξεις χάριν. Aristot. eth. lib. 6. πρὸς τὸν ὑποτιθέντα σκοπὸν συμπείθουσα. Sæpe dicitur κὰ διὸ σκοπῶ, non abs re, non absurdè, non procul à scopo. Aliquando exp. consilium, mens, cogitatio.

Σκοπή, ἡ, specula. Lucian. in Hermot & Phik. de vita M. lib. 1. item speculatio, seu actio ipsa speculandi, speculatus. Luc. de conscr. hist.

Σκοπιά, ἡ, idem quod Σκοπή, specula. Il. η. δοῦ σκοπιὴν εἰδέ τε πάντα. Plut. de Rom. fort. ὅπερ δοῦ σκοπιὴν καθορᾶν. item pro ipso speculatu. Od. θ. ἠέλιος γὰρ οἱ σκοπιὴν ἔχει. item

Σκοπιάτης, ου, ὁ, speculator, explorator. Suid. ex Epigr.

Σκοπιάζω, speculor, ex specula obseruo. Cum accus. Iliad. ν. Od. κ. σκοπιάζομαι, idem. Apoll. Arg. 2. Pro iisdem dicitur & Σκοπιάω & σκοπιόομαι.

Σκοπιάω, speculor, contemplor, intueor. item video, obseruo, considero, apud Soph. in Oed. tyr. item video, dispicio, mecum considero, animo agito & voluto: (sequente particula τι aut ὅτι) apud Isoc. in Panath. & Dem. Philipp 3. itidémque sequente πρὸς cũ suo genit. apud Xen. Pæd. 1. Cõstruitur & cũ accus. apud Thuc. l. 5. item respicio (sequente πρὸς cum accus.) apud Xen. Pæd. 1. item video, prospicio, caueo, (sequente μὴ.) vt apud Dem. Σκόπει μὴ τοῦτο αὐτὸ ἐξαρτήσῃ). Exponitur etiam, exploro, indago, quæro: item delibero.

Σκοπιόομαι, idem quod σκοπιάω, speculor, intueor: apud Soph. in Oed. Tyr.

Σκοπιστής, idem cum Σκέψις. Hesych.

Σκοπιτός, ὁ, ὀφθαλμός.

Σκοπιόω, speculor, intueor. Basil. πάντῃ σκοπιόεν ἀκιν-

Σκόπιμος, qui veluti scopus spectatur, quem veluti scopum nobis propositumus. Suid.

Σκόπελος, ου, ὁ, scopulus, locus editus ex quo circumiacentia oculis lustrari queunt Hom. Il. β. Od. μ. Aristoph. in Nub. item rupes in mare prominens. Hesych.

Πανυψηλόσκελος, (comp.) scopulos habens in longũ protẽtos.

Σκόπος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum ex Σκέπτομαι & σκοπιάω, cum præpositione.

Ἀνασκέπτομαι, considero diligenter, accuratè perpendo, *sursum deorsumque rem animo voluere.* Ἀνασκοπιάω, idem.

Ἀποσκέπτομαι, ex alio speculor.

Ἀπόσκοπος, eminus intuens. ἄποθεν σκοπῶν. Hesych. Vide & vltimam classem compos.

Ἀποσκοπιάω, idem quod ἀποσκέπτομαι. Eurip. Luc. Vide & in comp. ex σκοπός, scopus. Ἀποσκέπτομαι, speculor. Greg.

Διασκέπτομαι, dispicio, considero mecum, perpendo. Luc. in vit. aut. ἐπιχω. ἀφ' ἑτέρου καὶ διασκέπτομαι. Exponitur etiam contemplor, inspecto, item perspicio: item consulto, delibero.

Διάσκεψις, consideratio, contemplatio, perspectio. item deliberatio, consultatio.

Διασκοπέω, ῶ, dispicio, contemplor, speculor. Plat. item dispicio, mecum animo verso, considero. Apud Thuc. l. 3. (καθ.

Διασκοπέομαι, idem quod Σκοπέομαι. Il. κ. Διασκοπεῦσθαι ἐ-

Συνδιασκέπτομαι, (de comp.) simul considero, & disquiro, Greg. Nazianz.

Ἐπισκέπτομαι, inuiso, visito. Herodian. lib. 4. ἐπισκεψάμενοι τὴν νοσοῦσαν. Sic & Matth. 25. item peculiariter in sacris literis, visito ad pœnas sumendas: vt Ier. 5. μὴ ὅτι τούτοις ἐπισκέψομαι, item visito vt opem feram aut misereat. Luc. 7. ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς λαὸν αὐτοῦ. item aspicio, inspicio, contemplor. Soph. & Herodian. item inspicio, lustro, recenseo. Numer. 1. Sic ἐπισκεμμένοι ἀριθμοί. Exod. 36. viri recensiti. Dicitur etiam pass. ἐπισκεπτόμενα requiri seu desiderari in recensione. item considero, animo expendo & dispicio: vnde sæpe apud Xen. ἐπισκεψάμεθα. videamus. Item disquiro & discepto mecum, commentor. apud Themist.

Ἐπίσκεψις, inspectio. item recensio quæ fit lustrando & inspiciendo. Numer. 1. item consideratio, perpensio, cogitatio. Exponitur etiam, disputatio, disquisitio.

Ἐπίσκοπος, inspector: apud Plut. θεοῦ χρῆσιν ἐπίσκοπος καὶ πενητῶν ἔργων. Sic Il. χ. (itidem de Diis.) Μάρτυροι ἔστων καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων. item qui alicui rei curandæ præfectus est, qui & σκοπός. Plut. in Pericle. Πάντα διέπων καὶ τούτων ἐπισκοπῶν ἐκεῖνος Φειδίας, omnia ipsi administrabat & curabat Phidias. Exponitur etiam custos. Peculiariter autem olim dicebantur ἐπίσκοποι. sacri gregis inspectores, qui verbo & gubernationi præerant, quique quasi speculatores in doctrinam & mores commissi gregis inquirebant. vt Act. c. 20. & Philip. c. 2. ¶ Vide & aliam signif. in compos. ex Σκοπός, i. scopus.

Ἐπισκοπή, ἡ, inspectio, seu munus inspiciendi: Act. c. 1. & 1. Tim. 3. item visitatio, i. animaduersio, punitio: vt apud Synes. ἐπισκοπὴ θεοῦ, animaduersio diuina in improbos. item visitatio ad opem ferendam 1. Pet. 2.

Ἐπίσκοπος, ῶ, idem quod Ἐπισκέπτομαι, viso, visito, inuiso. Isocr. in Panath. Xen. Pæd 8. item inspicio. Xen. in Pæd. Πρῶτα πάντων ἐπισκοπεῖν. Et Gal. lib. 2. ad Glauc. ἐπισκοπεῖν τὴν φύσιν, naturam inspicere. item curator & inspector sum, curam ago velut ἐπίσκοπος: vt 1. Pet. cap. 3. item dispicio mecum & animo verso, considero, perpendo. Isocr. ad Demon. item video, obseruo, animaduerto, (sequente εἰ) apud Xenoph. item video, caueo, (sequente μὴ) vt Hebr. 12. item respicio (sequente πρὸς) vt & Σκοπῶ.

Ἐπισκοπέω, episcopus sum. episcopi munere fungor, apud comment. Dionys. Areop. Ἐπισκοπεῖον, τὸ habitatio episcopi.

Ἀλλοτριεπίσκοπος, alienarũ rerũ inspector. 1. Pet. 4.

Ἀνεπίσκοπος, incõsideratè. Xẽ Ἀνεπισκόπως, incõsideratè.

Πανεπίσκοπος, omnium rerum inspector, omnia oculis suis lustrans. Epith. Dei apud Dionys. Areop. & in Epigr.

Παρεπισκοπέω, leuiter pensito seu considero, vel obiter considero. Plut.

Συνεπισκέπτομαι, vnà inspicio, seu vnà lustro & recenseo: in qua signif. sumitur passiuè συνεπισκεπτοῦμαι. Numer. c. 1. item vnà considero & dispicio. Plat. in apol.

Χωρεπίσκοπος, regionis inspector. Basil. in Canonibus Græcis. exp. vicarius episcopi, vicarius, episcopus. Plut. in Sol.

Κατασκέπτομαι, speculor: idem quod σκοπιάζω. Xenop. Pæd. 7. &

Κατάσκοπος, speculator, visor. Thuc. l. 8. Xen. Pæd. 6.

Κατασκοπικός speculatorius, exploratorius, vt κατασκοπικὸν πλοῖον, nauis quæ exploranti causa præmittitur à Cic. lib. 5. ep. ad Att. vocatur κατασκοπιον.

Κατασκοπὴ, speculatio, idem cum Σκοπὴ, Xen. Pæd. 6. Exponitur &, specula.

Κατασκοπέω, exploro, speculor. Maccab. lib. 1.

Κατασκόπευσις, exploratio, speculatio. Eust.

Κατασκοπῶ & κατασκοπῶμαι, speculor, inspicio, oculis perlustro. Euripid. in Helen. & Xenoph. apomn. l. b. 2.

Προκατασκοπῶμαι (*decomp.*) præmissus speculor seu exploro. Herodot. l. b. 8.

Περισκοπῶμαι, circumspicio considero.

Περισκεμμένος circumspectus, circumspectus, cautus: tam de re quam de homine. Luc. de conscrib. hist.

Περισκημμένως circumspectè, considerate, cautè & prudenter in Axiocho.

Περόπτης qui circumcirca lustrari oculis potest: excelsus, editus, altus Od. α. (πέλω, idem.

Περοπτεύω circumspicio oculis circumlustro. Περιεκπλοῦς circumspecto: qua aliquid oculis circumcirca lustratur.

Ἀσκέπτως, (*decomp.*) non circumspectos, inconsiderates. Thucyd. lib. 4. Ἀσκεπτότερον inconsiderate imprudenter, Synes. ep. 143.

Προσκοπῶμαι prospicio, vel prius considero. Herodot. προσκοπούμενος πάντα, omnia timor & considero. Apud Thucyd. lib. 8. καὶ ἅμα μὴν πρότερον αὐτῶν προσκεκοπτο, præmeditati ad incendum venerant.

Πρόσκοπος, speculator seu explorator qui præmitti solet: emissarius, apud Suid.

Προσκοπιῶ prouideo, prospicio. Thuc. Προσκοπῶ τὰ κοινά. in commune prospicio. Apud Eurip. in Med. Προσκοπῶμαι τὸ σὸν consulo tuo commodo, tibique prospicio. Πρόσκοπος, prouisio, prospectio.

Ἀπρόσκοπτος (*decomp.*) improuisus, inconsiderates.

Ἀπροσκόπτως, inconsiderate, apud Athen. l. 6.

Compositus sine præpositione: ac primùm retinentia σκ.

Ἀξιοσκεπτος dignus consideratione seu animaduersione: considerandus Xen.

Ἀσκεπτος ὁ ἡ, inconsiderates, non circumspectus.

Ἀσκέπτως, non circumspectè, inconsiderate, inconsultò & temerè. Arisiot. in polit.

Composita ex Σκοπὸς. ac primùm pro speculatore seu inspectore: itidem sine præpositione.

Ἀεροσκοπία ἡ diuinatio ex inspectione aëris, seu aëriæ constitutionis.

Ἀλεοσκοπιὰ ἡ cæca speculatio. Il. κ. & ι.

Ἀλφιτοσκόπος ὁ ἡ, qui vel quæ ex inspectione farinæ vaticinatur: q. d. farinæ inspector aut inspectrix. Hesych. in Ἀλφιτομαντις.

Ἄσκοπος inconsiderates, non circumspectus. Il. ω. Plut. in consol. ad Apollon. Item passiuè, qui consideratione & mente attingi non potest, cogitatione inprehensibilis. Interdum exp. inopinatus, inexpectatus: vt ἄσκοπος ἀρετῆς, apud Soph. in Ajace. Vide & in sequenti classe compos.

Ἄσκοπος, inconsiderate, non circumspectè, re non bene perpensa. Poll. l. 6.

Ἀστροσκόπος stellarum contemplator.

Βατιδοσκόποι, qui auidius inhiantes τοῖς βατίοις, eas in foro piscario intentiore oculo persequuntur, modò huc, modò illuc respectantes. Aristoph. in Pace.

Εὔσκοπος, considerates, circumspectus, prouidus. Exponitur & passiuè, aptus videri. Apud Aristot. hist. an. l. 9. δέκοπος τόπος, exp. opportunus locus.

Ἡλιοσκόπος, Solem spectans. Sic nominatam esse tithymali speciem quandam, quoniam comas cum Sole circumagat, autor est Diosc. l. 4. c. 161.

Ἡμεροσκόπος, diurnus speculator, qui diurnas excubias agit. Xen. in Hellen. Aristoph. in Auib.

Ἡμεροσκοπεῖον q. d. diurnæ speculationis locus: nomen oppidi apud Strab.

Ἱεροσκόπος ὁ ἡ, ὁ, d. qui inspecto victimæ iecinore futura prædicit: haruspex, extispex.

Ἱεροσκοπία, iecinoris inspectio, haruspicina, siue haruspicium: extispicina siue extispicium. Herodian. l. 8.

Ἱεροσκοπιὰ ἡ iecur inspicio. apud Ezech. 21. 21.

Θεατροσκοπία theatralis spectatio. Synes. ep. 54.

Θηροσκόπος ferras obseruans, ferris insidians: epitheton Dianæ apud Hom. hymno in eam.

Θυνοσκόπος qui thynnos obseruat & captat. Plut. de solert. an.

Θυνοσκοπία thynnorum speculatio & captatio. Et metaph. accurata & conuersiens obseruatio: quoniam piscatores thynnos intenta oculorum acie speculantur, quo pacto tridente figant.

Θυνοσκοπεῖον, locus thynnorũ speculationi apt. Syn. ep. 57.

Θυνοσκοπιὼ, thynnos speculor & capto: Et metaph. speculor intentis oculis, accuratè obseruo: *more eorum qui thynnos captant.* Aristoph. in Equit.

Θυεσκόπος, aruspex, qui inspectione hostiæ viscerum futura prædicit. Euripid. in Rheso.

Ἱεροσκόπος, q. d. sacrorum inspector, idem quod Θυεσκόπος.

Ἱεροσκοπία, aruspicina.

Ἱεροσκοπῶ, aruspicinam facito seu exerceo, aruspicis sacerdotio fungor. Hesych.

Ἰχνοσκοπῶ, alicuius vestigia lustro. Plut. de orac. Pyth.

Ἐξιχνοσκοπῶ. (*Decomp.*) idem: Soph. in Aiace.

Κεραυνοσκόπειον, alta machina in scena, vertitilis, inflatæ specula, ex qua fulminum iactus exhibebant. Poll. l. 4. c. 19.

Λιμενοσκόπος, portuum inspector. Callim.

Μετεωροσκόπος, sublimium rerum (i. cœlestium) speculator. Accipitur & pro curioso ac inutili rebus gerendis, apud Plut.

Μετεωροσκοπική, astrologiæ pars quæ eleuationum differentias astrorúmque distantias exquirit.

Μετεωροσκοπῶ, sublimia speculor. Item cœlum intueor. Aristoph. in Pace.

Μετωποσκόπος, q. d. frontispex, frontis inspector, qui hominis ingenium diuudicat ex fronte, indéque futura augurantur. Plin. lib. 35 c. 11.

Μηλόσκοπος, vnde pecora seu oues conspici possunt: vt Κερκῆ μηλόσκοπος. Hom. hymno. in Panem.

Μορφοσκοπῶ formas specto.

Διαμορφοσκοπῶ, (*Decomp.*) formas specto inter aliquos, de forma aliquorũ ex diligenti inspectione iudex sedeo. Athen. l. 5.

Μωμοσκόπος, qui reprehensoris animo obseruat seu considerat.

Μωμοσκοπῶ reprehensoris animo considero. Greg. Nyss. in l. de homine, passiua voce vtitur Chrysost. comm. in ep. ad Rom.

Οἰωνοσκόπος, auspex, qui auium volatus & pastum inspicit, ex iisque auguria accipit.

Οἰωνοσκοπικός, ad auspicem pertinens, auguralis.

Οἰωνοσκοπία, auspicium, augurium, i. auium inspectio diuinatióque ex eorum volatu garritu aut pastu.

Οἰωνοσκοπεῖον, locus vbi auspices considunt & augurium agunt: auguraculum.

Οἰωνοσκοπέω, augurũ ago. Euripid. in Bacch. Οἰωνοσκοπῶμαι, idem.

Ὀπτοσκοπία, armorum inspectio. Philo de vita M.

Ὀρνιθοσκόπος, idem cum οἰωνοσκόπος. Ammon.

Ὀρνεοσκόπος, idem.

Ὀρνεοσκοπῶ, augurium ago, auium volatus & garritus obseruo, futura ex iis augurant.

Οὐρανοσκόπος qui cœlum contemplatur. Sic & vocatur piscis ab oculo quem in capite habet, apud Athen. l. 7. & Plin. l. 32. c. 7.

Παλμοσκόπος, qui contemplatur παλμὸν & ex eo diuinat.

Πάντοσκοπος, omnia speculans, omnia cernens: in Bergt.

Σπλαγχνοσκόπος, extispex qui exta seu viscera victimæ cæsæ inspiciens, ex eorum colore aut qualitate futura coniicit & prædicit.

Τερατοσκόπος, qui portenta inspicit & interpretatur, qui ex ostentorum inspectione futura prædicit. Suid. pro eodem per syncopen dicitur τερασκόπος, apud Euripid. in Bacch.

Τερατοσκοπία, diuinatio ex portentorum inspectione, seu scientia quæ è mõstrorum inspectione futura augurator. Poll.

Τηλεσκόπος, qui è longinquo videtur, procul apparens. Hesiod. in Theogn. τηλεσκοπος, qui è longè oculorum suorum aciem porrigit, cernens maximo etiam intervallo à se distantia. Aristoph. in Nub. (quæ latent.

Ὑδροσκόπος, aquatũ speculator, qui speculatur rimaríque vbi aqua

Ὑδροσκοπικὸν, i. βιβλίον, liber docens quomodo quis speculari rimarique possit vbi aqua lateat, & quo in loco fodiendum sit vt aquam reperias. Geopon. l. 2.

Ὑδροσκοπιῶ, seu ὑδροσκοπιόμαι, speculor rimóque vbi aqua lateat aquas indago. Ibidem.

Ὑδροσκοπεῖον, dicitur esse clepsydræ genus, qua horæ discernuntur, apud Synes. ep. 15.

Χειροσκόπος, manus seu manuum inspector: qui ex inspectione manuum diuinat. Suid.

Χειροσκοπικός, ad artem χειροσκοπίας pertinens, apud eundem.

Ὡροσκόπος, qui horas vel horarum rationem obseruat & peculiariter, qui natalem seu natalitiam alicuius horam considerat, & inde futura prædicit. Hesych. & Suid. Sic & astrologis dicitur ea pars cœli quæ genituræ tempore ob orientali parte cœli emergit in hemisphærium nostrum, & orus appellatur: ex cuius obseruatione natalitia prædicta fiunt.

Ὡροσκοπεῖον, verò, in quo horæ considerantur seu videntur, vt ὡροσκοπεῖα ἀγάλματα. Plin. l. 2. c. 72.

Ὡροσκοπιῶ, horas considero & noto: & peculiariter, horas natalitias. Dicitur & ὡροσκοπεῖν ἀστέρα, natalitia stella. Basil. in Hexaem. hom.

Ὡροσκοπία, ἡ, consideratio & notatio horarum, præsertim natalitiarum: scientia diuinandi ex inspectione & consideratione horæ sideríque natalis.

Ὡροσκοπεῖον, τὸ, instrumentum seu machina quæ horarum rationem aspicientibus commonstrat. Item, instrumentum in quo natalitias horas notant & considerant astrologi. Basil. ibidem.

Composita.

Composita ex Σκοπός, scopus.

Ἀσκόπτος, ὁ, ἡ, ὸν. scopo aberrans, scopum non attingens: seu procul è scopo remotus. Et metaph. absurdus & à proposito alienus.

Ἀποσκοπτίω, intueor scopum vel aliquid tanquam scopum. Aristot. & Dionys. Theol. cum εἰς.

Ἄσκοπος, scopum ad quem tendat, non habens: seu ad nullum certum scopum tendens. Luc. in Tox. Exponitur etiam, cuius nulla est effigies. Apud Suid.

Ἀσκόπως, ita vt aberres à scopo. Poll.

Εἰσκόπτος, ad scopum tendens. Hesych. Aliam signif. vide in prima classe composit.

Εἰσκόπτως & Εἰσκόπως, (aduerbialiter) tendendo ad scopũ, seu tanta arte vtà scopo non aberres. Alcidam. & Themist.

ΣΚΕΠΩ, tego, operio. Herodian. l. 5. τοῦ κεφαλοῦ δεῖ σκέπειν. ibidem τὸ σκέλος σκέπειν σκυτῷ ἀπ' ὀνύχων εἰς μηρὸν ἐνδεδυκότι, cruráque tota contelans. Significat & praetexo.

Σκέπομαι, tego, operior. Alex. Aphr. ὅτι σκεπομένων λεγέτωσαν. Herodian. l. 8. Σκέπει τῇ ὕλῃ καὶ σκιᾷ.

Σκέπη, ἡ, tegumentum, tegimen. Philo de vita M. l. 3. item corporis integumentum, vestis. Greg. Naz. μετὰ δὲ τὴν δ' ἡμέρην σκέπης, ἐκπτωσεφόρας. Exponitur etiam, praetextus, apud Herodot. Apud eundem pro θώκη & δίφρα vsurpari tradit Suid. Exponitur etiam, tutamen, praesidium.

Σκεπαῖος, munitus, tectus.

Σκεπάω, & Σκεπάζω, idem quod σκέπω. Theocr. id. 16. ἱ κεφαλὰν, ἢ κόρυν σκεπάσαν ἢ θέρας. Xen. de re equ. τὴν κεφαλὴν δὲ σκεπάζει. Diod. l. 1. c. 89. τὸ λοιπὸν σκεπάζει ἱμάτιον. Pro Σκεπάω, poeticè Σκεπόω dicitur. Od. 7. Ἀπ' ἀνέμων σκεπόωσι δ' ὑψόθεν μέγα κῦμα Κρήτην.

Σκεπάομαι, & Σκεπάζομαι, tegor, &c. Xen. ped. 8. ἢ μόνον κεφαλὴν καὶ τὸν κῦμα καὶ πόδας ἀρκεῖ αὐτοῖς ἱστάναι σκεπάζειν.

Σκέπασμα, τὸ, argumentum, tegmen, operimentum. Aristot. polit. 7. c. 11. 17. Pro eo poeticè dicitur Σκέπας, indeclinabiliter. Od. ζ. & η. Et pro Σκέπασμα, σκέπη, apud Hesiod. in Erg.

Σκεπαστὴς, ὁ, qui tegit & operit, item protector, defensor.

Σκεπαστικὸς, ὁ, tegendi & operiendi vim habens: aut qui libenter tegit & protegit.

Σκεπαστήριον, τὸ, operiorium. Pro quo per syncopen dicitur Σκέπαστρον. At Σκεπάστρα, ἡ, dicitur fasciæ quoddam genus ad operiendum & deligandum caput, apud Galen.

Σκεπαστὸς, ὁ, tectus, opertus. Σκεπαστὰ dicuntur lecticæ opertæ pellibus. Hieron. comm. in Esaiæ c. 66.

Σκεπαστὸν, τὸ, idem cum Σκέπη & Σκέπασμα, apud Suid.

Composita.

Ἀνεμοσκέπης, ος, ὁ, ἡ, ὸν, à vento tegens & defendens: aduersus ventorum iniuriam factus. Il.

Ἀποσκέπω, detego. Hesych. in ἀποσκεπλοῦντες. Ἀποσκεπάζω, idem.

Ἀσκεπὴς, qui tectus opertusque non est, operimento carens.

Ἀσκεπὲς, idem. Ἀσκεπαστρὸν, pro iisdem.

Ἐπισκέπω, superne intego & operio, intego. Epigr.

Ἐπισκεπὴς, superne tectus. Aristot. hist. an. l. 9.

Εὐσκεπὴς, bene tectus seu protectus, bonum tegumentum habens. Theophr. de caus. pl. l. 1. & alibi.

Κατασκεπάζω, protego.

Περισκέπω, circumtego, circumquaque obtego.

Περισκεπὴς, circumtectus, seu circumquaque obtectus. Dionys. de situ orb.

Συσκεπάζω, cooperio, contego.

Φιλόσκεπος, tegmine gaudens. Theoph. de caus. pl. l. 2.

ΣΚΕΥΟΣ, ἡ, τὸ, vas, supellex, τὸ κτῆνος, τὸ κτῆμα. Etym. instrumentum & instrumentũ. Plu. τὰ ἀμφὶ θυσίαν σκεύη. Xen. ped. 4. τὰ τῶν ἱππέων σκεύη. Sic ἀγορανομικὰ σκεύη, apud Dem. & Πολεμικὰ σκεύη, apud Thuc. Et apud Herodian. l. 4. ξυλίνοις εἰς σκεῦος καὶ ἐδέσματα χρωμένῳ σκεύεσι.

Σκεύδιον, τὸ, vasculum. Aristoph. in Plut. & apud Plut. τὰ σκεύδια, quæuis vtensilia & supellectilis minutæ.

Σκεύω, ῶ, suis σκεύεσι instruo: vnde Σκευάζομαι. Hel. exp. σκευωρῶ, idem. Peculiariter significat, gestaminibus corporis instruor: vestimentis & armis. Plu. ὅτι τὸ Νεῦ Ρώμης σκευάζοντες ἐκ τῆς ἀρχῆς ὑπὸ Ξέρξου. Aristoph. σκευάζου σὺ Ἡρακλῆς. Herculis te habitu induis. item paro, conficio. Athen. l. 7. Ἐπίσκεψαι τὴν ἁλῶν ὡς δεῖ σκευάζειν, Ait l. 9. Σκευάζειν δὲ ἐκμαγεῖα condimenta eborum parare.

Σκευάζομαι, (pass. Σκευοῦμαι) instruor: peculiariter iis quibus corpus ornari solet. Thucy. l. 1. c. 4. ὡς ἐπιφανεστάτῃ σκευασμένῳ ἦλθον. Syn. ad Euopt. εἰ γυναῖκες αὐτοῖς τε σκευάζοιντο. &c. cum dat. Plutarc. ὡστε τὴν Κελτικὴν σκευάζεσθαι μόνον. Celtico cultu ornatus. Σκευάζομαι, (actiua signif.) colligo necessaria ad iter. Σκευοῦσθαι ad iter necessariis me instruo, item paro, conficio. Plat. de rep. l. 2. ἐκ μὲν τῆς κεφαλῆς ἀλφίτα σκευάζεσθαι. Exp. & molior, struo, construo.

Σκεύασμα, τὸ, cõfectio, compositio: seu id quod confectũ & compositum est.

Σκευασία, ἡ, apparatus qui in vestibus & armis cultuque corporis adhibetur. Athen. l. 5. Item apparatio & confectio ciborum. Idem l. 9. & Plut. in Flamin.

Σκευαστὸς, ὁ, paratus, factus seu confectus, vel fictitius, cum positiuus: vt Σκευαστὸν κῦμα, cui oppon. τὸ ἀληθινὸν κῦμα, apud Plat. Epist. 7.

Σκεῦος, ους, τὸ, apparatus quo aliquis instructus est habitus cuiusque corporis complectens omnia gestamina quæ corpus nostrum quouis tempore tegunt & ornant. Herodian. l. 4. ἐνὸς ἑκάστου τῶν σκευῶν ἐξηρτημένου ἀλλήλων. Sic & apud Thuc. Nonnunquam arma τῶν σκευῶν nomine efferuntur: vt Act. Apost. c. 27 τοῦ σκευοῦ τῶν πλοίων ἐκβαλόντες.

Composita ex primum ex Σκεῦος & Σκευοῦ, sine praepositione.

Ἄσκευος, ὁ, ἡ, ὸν, vasis vtensilibusque carens, inops. Gregor.

Ἀσκευὴς, ὁ, ὁ, ἡ, ὲς, imparatus. [Suid.

Αὐτοσκευὴς, rudis, simplex & inconditus, nullo artificio cõstans.

Εὐσκευὴς, vasis vtensilibusque bene instructus.

Εὐσκευέω, vasis vtensilibusque bene instructus sum. Item [de viatore dictum] sarcinis ad iter necessariis bene sum paratus. Soph. in Aiace.

Κρεοσκευὴς, lembus σκεύεσι, instructus & onustus Hesych. expo. ὁ ἐφοδιάζων τοῦ πανσελήνου. [Athen. l. 12.

Κρεοσκευασία, carnium apparatio, ratio apparandarum carnium.

Ὁμοσκευὴς, suis cultu seu habitu vtens.

Ὁμόσκευος, qui iisdem Σκεύεσι seu armis vtitur. Thuc. l. 2. & 3.

Composita ex Σκευάζω cum praepositione.

Ἀνασκευάζω, turbus struo, restauro, reædifico. Strab. l. 16. ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως ἀνασκευάζεται. ¶ Itẽ destruo, demolior, diruo. Itẽ aboleo, tollo: vt apud Diod. l. 3. c. 142 ἀνασκευάζῃ καὶ ἀφανίζῃς. Itẽ labefacto dicta alicui*, refello, refuto. Alex. in Top. 1.

Ἀνασκευάζομαι, destruor, euertor: vnde apud Dem. contra Apatur. τὴν ἀρχαίαν ἀνασκευάζεσθαι. Absolutè positum exp. collectis vasis migro, patria facesso: vt apud Plut. in Caes. ἀφ' Σκύθων εἰς βαλέας καὶ ὑλαῖας κωμῶνας ἀνασκευαζομένων. Sic & apud Pausan. in Boeot. Dicitur & exercitus ἀνασκευάζειν, qui collectis vasis castra mouet. apud Xen.

Ἀνασκευαστικὸς, ad instaurandum aptus, instaurandi vim habens. ¶ Item destructiuus, destruendi facultate praeditus. Diod. Alex. Aphr.

Ἀνασκευὴ, reædificatio, instauratio. ¶ Itẽ destructio, euersio. Item refutatio, confutatio. Quint. l. 2. c. 5. ¶ Sic dicitur etiam quum castra mouentur & vasa colligunturab exercitu.

Προσανασκευάζομαι, Decomp. præparo, præstruo, multò antè comparo.

Ἀποσκευάζω & Ἀποσκευάζομαι, vasa aufero: vt Ἀποσκευάζεσθαι τοῦ πρακτέου, vasa auferre è mensa. Suid. Item abiicio, depono, exuuio, vt φορτίον Ἀποσκευάζω, apud Greg. & apud Basil. hom. 10. Ἀποσκευάζω τὰς καρδίας φαυλότητα καὶ ἀφροσύνῃ. Peculiariter significat, onus vectris depono, alicui exonero: vnde τὸ Ἀποσκευάζεσθαι dicitur stercus humanum, apud Poll. Interdum et accus. additur: vt apud Herodian. ὑπαγόμενοι ὑπὸ τὴν γαστρὸς, ἀπεχόμενοι Ἀποσκευάζεσθαι μόνον τὸ ἐνοχλοῦν. Itẽ reiicio, repudio, non admitto. Themist. in 2. de anim. Item amolior, de medio summoueo. Syn. τὸ κατεφέρειν καὶ Ἀποσκευάζειν. Et ablego, amando. Herodian. l. 7. τὰς φίλας πόλεις ἀπεσκευάζετο. Interdum signif. de medio tollo, i. neco: vt apud Luc. μείνῳ τὸ φυτὸν τοιαῦτα πάσχειν μιᾷ πληγῇ δὲ οὐ φανερὸς Ἀποσκευάζομαι. ¶ Est etiam demolior, euerto: apud Plut. in Publ. Et destruo, refuto, contineo: apud Greg. ἀπὸ τῶν ἀφανίζειν καὶ τὸν λόγον τὸ ἀλλότριον, &c. Ἀποσκευάζομαι, pall. etiam expo. summouor, exuuio: apud Diod. l. 7.

Ἀποσκευὴ, vasa viatoria & sarcinæ. Lucia. Item exercitus impedimenta. Plut. Sic & dicitur alui exoneratio. Poll.

Προσαποσκευάζομαι, [dep.] Insuper amolior seu demolior.

Διασκευάζω, instruo, adorno. Loc. τὸν μὲν λαμπρὸν τὸν τῆς βασιλικῆς διεσκεύασεν τάφον Ἐπιδόσεα.

Διασκευάζομαι, instruor, me paro, adornor. Synes. ὡς εἰς μάχην διεσκευάζετο. Peculiariter, armis struor, armor: vnde διεσκευασμένος ἀνὴρ, armati, accincti, apud Plut. in Pelop. apud Poly. διεσκευασμένη ἐπιστολὴ, exp. epistola dolosè & fraudulenter conscripta. Διασκευάζομαι, actiuè etiam expo. cõpono, colligo: vnde apud Dem. in Aphob. διεσκευασμένῳ τοῦ ἱστοῦ collectis vasis, sarcinis suis compositis.

Διασκευὴ adornatio, ipsa adornandi actio. Item ornamentum, apparatus. Item instrumentum: vel lectisternia, apud Athen. Apud rhetores in narratione Διασκευὴ dicitur ornamentum dictionis, seu artificium illustrandi problematis cuius instituitur narratio: vide Hermog. de inuent. l. 2.

Decomp. Ἀδιασκεύαστος qui exornat* & politus non est. Suid. Ἐξ διασκευῆς τρόπος & διηγήσεως, modus narrationis quo Διασκευὴ adhibita fuit vt oratio inualescat Hermog.

Ἐπισκευάζω, recognosco, retracto. Hippocr. in libro de victu in morb. acut. Ἐπισκευάζεσθαι dicitur liber aliquis, in quo quæ prius scripta erant, ea emendantur, vt quædam detrahantur, quædam addantur, quædam immutentur. Galen.

Ἐπιδιασκευάσις, ἡ. recognitio, retractatio.

Ἐκσκευάζομαι, vasa summota alicunde exporto: vel simpliciter, exporto. Stra. l. 25. Πάντα ὅ τι καὶ ἐν Περσίδι χρήματα ἐξεσκευάζετο εἰς τὰ Σοῦσα.

Ἐνσκευάζω, instruo, orno, induo. Luc.

Ἐπισκευάζω, sarcio, instauro, recōcinno. Isocr. in Paneg. ὅτι ἐμπρησθέντων ἱερῶν ἐπεφάνητό τοῖ τινες οἰκοδομεῖν. οὐ δοκεῖτε; ὅδιον ἐπισκευάσουσι. Luc. ἐπὶ δὲ τὴν κεραυνὸν ἐπισκεύασον. ¶ Item inferno, cistellas & oneratium iumentis impono: vt Aristot. œc. 2. ἐπισκευάζας τοῖς ὑμένοις. Et in passiua voce, ἵππους ἐπισκευασμένους. Xen. Hell. 5.

Ἐπισκευαστής, οῦ, ὁ, instaurator. Ἐπισκευαστός, ὁ, instauratitius, rediuiuus. Plat. in Polit.

Ἐπισκευή, ἡ instauratio refectio. Dem. Thu. l. 1. Polyb.

Ἀνεπισκευάστος, (*Decomp.*) qui talis est vt instaurari non possit, irreparabilis.

Κατασκευάζω instruo, adorno: Demost. Πᾶσι κατεσκευάζετο τὸ πλοῖον οἷς ἂν ὑπολάμβανε εὐδοκιμεῖν. Et specialiter, armis instruo, armo: vnde apud Xeno. pæd. 6. τοὺς δ' ἵππους τε ἁρμάτων χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι κατεσκευάζετο. ¶ Item extruo, construo ædifico. Herodian. l. 1. Πύργους τε μεγίστους καὶ ὑψηλοτάτους κατεσκευάζε. ¶ Item adstruo, probo, argumentis confirmo. Phil. de mund. κατασκευάζει τὸ μὴ ἀφανῆ εἶναι. ¶ Item struo, i. molior, machinor, Demost. in Stephan. μηχανᾶται καὶ κατασκευάζει ταῦτα. ¶ Item efficio, reddo: vt κατεσκευάζον ὑγιᾶ, reddere sanum. Aristot. & Dioſc. Item conficio, compono, fabricor: vnde in med. apud Aristot. φαυλίαν κατεσκευάζομον τοῦ ἀεροτίλου Ἀθηνᾶν.

Κατασκευάζομαι, (p. ass.) instruor: vt Πάλις ἅπασι κατεσκευασμένη. Plut. in Cam. ¶ Item extruor, ædificor. Paul. Item dolosè struor: vnde κατεσκευασμένον, fictum, commentitium: apud Dem. Κατεσκευάζομαι (med.) idem quod κατασκευάζω, ædificia extruo. Thuc. Exponitur etiam, comparo, acquiro, vt συμμαχίας κατασκευάζεται. Xen. Item molior: vt κατεσκευάζεται τὴν ψυχὴ κρηπίδα, in animo moliri fundamentum. Alias signif. vide in κατασκευάζω.

Κατασκεύασμα, τὸ, id quod structum est, structura, molimen, machinamentum. Aristotel. Item ædificium. Herodian. Item commentum, molimentum subdolum. Dem. in Aristocr. Aristot. polit. 6.

Κατασκευαστής, ὁ ἡ, exstructor, molitor, opifex. Κατασκευαστός, extructus, conditus, compactus, fabrilis. Plut. in Apophth. Item subornatus, appositus, summissus. Aristot. œcon. 2.

Κατασκευαστικός, q. d. adstructiuus, adstruendi vim habēs, seu aptus ad adstruendum.

Κατασκευή, exstructio, structura, opificium: vt κατασκευὴ τεκτονικὴ, apud Athen. Item structura, artificium orationis & compositio. Dion. Halic. in vita Lyi. Et specialiter, talis orationis compositio qua fiat vt dictio quæ adhiberur, vulgarem loquendi consuetudinem excedat. Laert. in vita Zen. Exponitur etiam, constitutio: vt κατασκευὴ τῆς ψυχῆς & τοῦ βίου. apud Plat. Item apparatus, cultus, copiæ ad administrandum aliquid necessariæ. Isocr. Et peculiariter, vasa & instrumenta domus, suppellex, fundi: apud Thuc. l. 6. & Xen. ¶ Sic dicitur & castrorum metatio: apud eundem Xeno. cui oppon. ἀνασκευή. ¶ Item κατασκευή adstructio, probatio, demonstratio: vnde φοβήλμα, aliquod seu ὑπόθεσις aliqua dicitur δεῖσθαι κατασκευῆς, apud Philopon. & Pro. l.

Decomp. Ἀκατασκεύαστος λόγος oratio elocutionis ornatu carens & artificio, dictio figuris carens & distinctione tropotū, Basil. in Hexaēm. homil. 3. & in martyr. Gord. Item ἀκατασκεύαστος, non confectus argumentis, non probatus. Hermog. Ἀκατασκεύαστος, inconditus, infabricatus. Item inelaboratus. Synes.

Ἀκατασκεύαστως, imparatè, inconditè, infabricatè.

Δυσκατασκεύαστος, conditu seu fabricatu difficilis.

Ἐγκατασκευάστος λόγος, oratio concinna & composita & opificij thetorici plena. Et specialiter dictio figurata & tropis distincta. Plut. in vita Hom. Ἐγκατασκευάστος τρόπος διηγήσεως, modus narrationis quum narratio argumentis & causarum prolatione confirmatur. Hermog. de inuent. l. 2. Ἐγκατασκευάζω & ἐγκατασκευάζομαι, intus conficio, condo & perficio. Themist. in 2 post analyt.

Εὐκατασκεύαστος, conditu seu fabricatu facilis.

Προκατασκευάζω, ante struo aut molior, præstruo quidpiam ad id quod efficere volo. Apud Herodian. l. 6. εἴ τε λάβοιεν ἅ τε προκατεσκευάζετο, exp. re prius composita. Προκατασκευή, præstructio, præparatio. Apud Rhetores pars orationis præstruens ea quæ adstruenda sunt argumentationibus. Polyb. & Dionys. Halicar. Item schema orationis præmollicus dictum hyperbolicon quod dicturi sumus. Hermog.

Προσκατασκευάζω, insuper extruo vel construo.

Συγκατασκευάζω, vna instruo & adorno. Plat. de leg. l. 11.

Μετασκευάζω, in aliam formam habitumque verto. Item mutare genus vitæ facio seu mutato vitæ genere traduco. Syn. τὰς φύσεις σφαλτικῶς ἔχοντας τῆς ἀρχούσης μετασκευάσασθαι καὶ μετασκευάζουσι εἰς ἱμάτιον.

Μετασκευάζομαι, in alias sedes migro, & quasi vasa transfero: vitæ genus muto. Greg. ἐκ τῆς παροικίας εἰς τὴν κατοικίαν μετασκευαζόμενοι: ex incolis ciues fiunt.

Παρασκευάζω, comparo, apparo, præparo. Thuc. l. 3. ἀφικόμενοι τῶν Μιτυληναίων φρουρίον τῇ νυκτὶ εἶχε καὶ ἐπόρθει. Isocr. τὴν δόξαν δὲ κατεσκευάζετο, gloriam cōparat & acquirit. ¶ Item efficio, facio. Syn. τὸ Τρωΐλον ἑταῖρον ἀφεσκεύασεν ὑπηρέτας μοῦσι κομῶν μόνον τυγχάνει τὰ βιβλία, fac vt ad me scribat. Et cum accusat. person. Xen. δύστηνος τι καὶ σωφρονεστέρους τοὺς ἐκείνου παρεσκεύασεν, magis pios & temperatiores reddidit. Interdum exp. aptum efficiot vt apud eundem in œcon. παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν μὲν γυναῖκα φύσει τοῖς ἔνδον ἔργα καὶ ἐπιμελήματα. ¶ Παρασκευάζει σεαυτὸν, te ipsum compara & paratum redde. Plut. in Cor.

Παρασκευάζομαι, (actiua signif.) idē quod παρασκευάζω, præparo, paro, comparo. Herodian. l. 3. τὰ πρὸς τὸν πόλεμον παρασκευάζετο. Interdum sequente accusat. exp. me accingo: vt ἀφορμὴν τὸν πλοῦν ad nauigationem me accingo. Thucyd. Interdum cum infinit. exp. do operam, conor, ordior, studeo: vt ἀφορμὴν ἐποιοῦν Xen. & Aristoph. in Plut. ἐπὶ πάλαι παρεσκευάζομεν, quod meditabar, studebam. Apud eundem, Παρεσκευάσαμεν ἀπόκρυφον, decreueram occultare. Item subornor, suppono coitione & conspiratione fingo. Dem. in Aphob. μάρτυρας ψευδεῖς παρεσκευάσατο τούτων, fallos testes subornauit. Sic & apud Isæum. ἀφορμὴν ἐποιοῦμαι (pass. signif.) accingor, me ad bellum comparo. Thuc. Παρεσκευάζοντο ἐς μαχίμους τοῖς ἐναντίοις. Item instruor: vnde Πόλις παρεσκευασμένη πᾶσιν εἰς πόλεμον. Plutarc. in Camill. ¶ Apud Plut. τούτῳ ἄριστα παρεσκεύασται ζῆν, exp. huic optimè victus ratio comparata est. ¶ Item ἀφορμὴν ἐποιοῦμαι, ex composito perficior & meditata fraude. Lyi. contra Agorat. παρεσκευάσθαι πάντα ἀεὶ λόγῳ.

Παρασκεύασμα, τὸ, apparatus, præparatio, instructio. Greg. χρῆσθαι τοῖς πρὸς τὴν ῥώμην ἀφορεσκεύασμασι.

Παρασκευαστικός, q. d. præparatiuus. Apud Dioſ. ἀφορεσκευαστικὸς δὲ χροιᾶς, boni coloris efficiens.

Παρασκευή, ἡ, apparatus, præparatio: Thuc. lib. 2. Herodian. Item instructio. Isocr. Exponitur & Institutio. apud Plat. ¶ Item factio & coitio hominum appositorum vel ad reos opprimendos, vel ad pœnæ eximendos contra æquitatem iuris legūmque interdicta Demosthen. in Leochar. ἡμεῖς τὰς ἀληθείας πιστεύοντες εἰσελθεῖν μὴ τοῖς τῆς ἀφορεσκευῆς. &c. ¶ Item ἐκ παρασκευῆς fieri dicitur, quod fit consultò & ex composito seu industria, & interdum ei opponitur quod est extemporaneum: vt apud Plutar. in Polit. Præcept. ¶ Παρασκευὴ πυρετοῦ, exp. febrium aduentantium iudicia. apud Dioſcor. lib. 5. cap. 27. ¶ Παρασκευή, dicitur etiam dies quæ sabbathum antegreditur, ad eius aduentum quasi se accingens: seu in qua præparabantur necessaria victui in sabbatho: Marci 15. & alibi.

Decomp. Ἀντιπαρασκευάζομαι, vicissim instruor, vicissim & ipse me paro. Thucyd. l. 1. Ἀντιπαρασκευή, apparatus qui fit ex parte contraria. Idem ibid.

Ἀπαράσκευος & ἀπαρασκεύαστος, imparatus. Thucyd. l. 1. Herodian. l. 3. ἀπαρασκεύως, imparatè. Item sine præmeditatione.

Ἐμπαράσκευος, præparatus, instructus. Basil. hom. 6.

Ἐπιπαρασκευάζω, insuper paro vel præparo.

Προπαρασκευάζω, antè paro, longè antè paro. Xen. τοῦ μὴ λυπεῖν ἐστιν, ὅταν πάσι προπαρασκευάζῃ πάντα. Exponit & præmunio: apud Gal. ad Glauc. l. 2. προπαρασκευή, præparatio.

Συμπαρασκευάζω, simul apparo seu comparo, adiuto in apparando seu comparando. Xen. pæd. 7. Exponitur & simul efficio, apud Dem.

Συσκευάζω, in fasciculum colligo, in vnam sarcinam connecto. Dem. δεῖ παρασκευῆς. διόπερ ταῦτα πάντα εἰς ἓν φόρημα δεῖ συνεσκευάσθαι. Item compilo. Exod. cap. 3. Συσκευάσατε τὰς λίγυστίνας. Item struo subdolè, fraudulenter commini scor, &c. vide Συσκευάζομαι.

Συσκευάζομαι, (act. sign.) colligo vasa ciboria mecum porto. Xen. pæd. 4. Σὺ δὲ ἐφεστηκεύαζε, &c. Lyi. in Phil. Συσκευαζόμενοι τὰ αὐτῶν σκεύη, sarcinis suis collectis & hinc cōportatis. Et generaliter, comparo, apparo, instruo. Plut. in Cat. maior. ἀφεῖτο εἰς ἀνοίκειον, σφόδρα συσκευαζόμενος τὸν Cat. ad vetere lectum & ad ciuilem, & ad iuuentatem colligendam se comparantes. ¶ Item struo, molior, insidiis aggredior: significatione ducta ab iis qui vasis alienis furtim collectis in pedes protinus se conicient: Demosth. in Zenothem. ἀλλ' ἐπεμπε τοιούτοις μετ' ἐκείνου συνεσκευάζετο. Plut. in Cæs. Συσκευαζόμενον τὴν πόλιν, vrbem captans eique insidias struens. Συσκευάζομαι (pass.) colligor: vt ὑπὸ τῶν συνεσκευάσθαι, apud Herodia. l. 2. Item struor subdolè, fingor: vt Συσκευάσθαι φήμη, apud eundem. Item adornor, struor: vnde apud eundem, ἑτέρα τις ἐπιβουλὴ συνεσκευάσθη, adornata fuit coniuratio.

Συνεσκευασμένως, collectim confertim simul. Gregor.

Συσκευασία, ἡ, apparatus. Xen. pæd. 4.

Συσκευαστής, ὁ, molitor, structor, machinator,

Σκολιά, fraudulenta molitio, insidiarum subornatio, captatio. Herodian. l. 3.

Ἀσκόλιστος. (decomp.) non complicatum vt farcina, incondidum, non digestum.

Σκίφος. vide in Σκάφος. Σκιμπτω. in Σκάπτω.

ΣΚΗΝΗ, ῆς, ἡ, tabernaculum, tentorium. Xenop. præd. 8. ἀφὸς ἐν βλέπουσιν ἱστᾶσιν τὴν σκηνὴν. Plat. de leg. σκηνὰς πηγνύναι, tentoria figere. De theatri tabernaculo apud Luc. de calumn. Σκέψασθε τὸν τῇ σκηνῇ ἀναβαίνοντα κακῶν. ¶ Interdum de conuiuio & compotatione dicitur, quoniam conuiuari & cõpotare milites in suis tabernaculis solent. Xen. præd. 3. διαλύσασθαι τὴν σκηνὴν ἀνεπαύοντο, dimisso conuiuio. ¶ Interdum pro ipsa actione scenica ponitur, aliquando & pro ostentatione & pompa scenica, vt apud Chrysost. comm. in epist. ad Hebr. & Dionys. in eccles. hier. Inde & de re fabulosa vsurpatur, quoniam fabulosa in scenam produci solent. Herodian. l. 2. συνεκλεῖν τινα ἐν σκηνῇ τὸ πρᾶγμα ὑπαίτιόν τινι. Dicitur de eruari δὲ τῆς σκιᾶς, ab vmbra.

Σκηνῆς, ὁ, τὸ, idem. Suid. & Hesyc. Metaphoricè in 2. epistol. ad Corinth. cap. 2. ἐὰν γὰρ ἡμῶν ἡ ἐπίγειος οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ. Corpus etiam nostrum σκηνῆς dicitur, in Antioch. quoniam animæ tabernaculum est. ¶ Etymolog. scribit σκῆνος dici etiam vas quoddam, aut tundum quendam muliebrem, aut vmbellam, in qua significatione apud Harpocr. scribitur σκίωνα, ex Demosth.

Σκηνίτης, seu σκηνίτης, ου, ὁ, in tentoriis seu vmbraculis habitans: vt σκηνῆς. Λιβύες, apud Poll. l. 4. c. 10. item tabernaculum integros: vt σκηνίτης κισσός, hedera topiaria. Athen. epigr. l. 3.

Σκηνικός, ἡ, scenicus, scenaticus, scenalis: vt σκηνικοὶ ἀγῶνες, & σκηνικὴ πομπὴ apud Athen. Et οἱ σκηνικοί, scenici, actores scenici.

Σκηνίδιον, seu σκηνιδίον, τὸ, tentoriolum, paruum tabernaculum. Theophyl.

Σκηνόω seu σκηνοῦν, ῶ, ῶσω, tentorium figo, tabernaculum pono: vel habito tabernaculum. Thuc. l. 1. οἰκίας ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνουν. Xen. Hell. 4. ἔδει ἴσως καὶ τὰς ναῦς οἱ ναῦται ἐμέλλον σκηνοῦν, sua tentoria fixuros esse. Accipitur & pro συσκηνῶν, contubernalis sum: vnde σκηνῆτις. Hesychio sunt σύσκηνοι.

Σκηνάομαι seu σκηνόομαι, idem Plat. Aristoph.

Σκήνωμα, τὸ, tentorium, tabernaculum, seu domicilium quod quis tentorij loco sibi erexit. Xen.

Σκηνίτης, qui in tentoriis habitat, &c. vide & paulò antè.

Σκηνήτης, idem. Etym.

Σκηνόω, idē cũ σκηνῶ & σκηνοῦν. Xen. præd. 8. πόθεν δ' ἂν δοκοῦμεν ἄμεινον σκηνοῦν ἢ ὁρμφόν; ὃς ἔστι κοινὸν σκηνός. Plo. in Cam. σκηνῶν ἱρεῖον, in ruderibus domicilium suum & sedē habere.

Σκηνοῦμαι, idem. Metaph. apud Plat. de rep. l. 10. οὐκ ἄρα πόρρω ἐστὶν ἡμῶν τῆς θνητείας εἶναι, tantum abest vt (anima) sit mortalitati obnoxia.

Σκήνωμα, τὸ, idem quod σκήνωμα: Metaphoricè apud Eurip. in Hercul. ἐμπεφύρω τὸ σὸν σκήνωμα φροιμίοις φίλοις.

Σκηνωτής, idem cum Σκηνίτης. Exponitur & contubernalis. Hesych.

Composita.

Ἀποσκηνῶ, ῶ, ἡ, remotum ab aliis tentorium seu tabernaculum habens. Et general. qui procul ab alio habitat. Xen. præd. 8.

Ἀποσκηνόω, seorsum vel longè remotum tentorium habeo. Plut. in Eumen. Et general. seorsum habito. Themist. ad Nicomed. νῦν δὲ ἀποσκηνοῦσι πόρρω τῶν ἀστῶν ἐν ἀγρῷ μικρῷ. ¶ Item tentorium mouco. Genes. c. 13.

Ἀσκήνωτος, tentorio seu tabernaculo careus. ¶ Item non fictus. Ἀσκήνωτος, non fictè. Syn. ep. 118.

Τετρασκήνωτος, tabernaculum seu domicilium habens rotundum. Hesych.

Διασκηνῶ, & διασκηνόω, diuersandi causa tabernacula seu tentoria pono. Exponitur etiam, dispertior tentoria: item castra meto. apud Xen.

Διασκηνοῦσθαι, apud Xeno. præd. 3. putatur significare, tentoria dissoluo, seu vela colligo.

Ἐπισκήνιος, qui super scena est aut fit. Soph. in Aiace. item subst. idem quod lequeus ἐπισκήνιον, apud Vitruu. l. 5. c. 7.

Ἐπισκήνιον, τὸ, domicilium super scena Hesyc. Quidam exponi, superior scenæ pars, apud Vitruu. l. 7. c. 5.

Καταστηνῶ & καταστηνόομαι, tentorio defigo. Plat. de rep. l. 10.

Καταστηνόω, idem. Xen. præd. 6. & 4. Et metaph. Marci 13. Exponitur & actiuè, tentorium seu tabernaculum præbeo: apud Greg. Naz. οὐ γὰρ ἔστιν χλόης καταστηνῶν, item quiesco. Psal. 15. σὰρξ μου κατεσκηνωμένη ἐλπίδι.

Κατασκήνωσις, ἡ tentorium seu tabernaculorũ collocatio, & pro ipso tentorio seu habitaculo. Matth. 8.

Συγκατασκηνῶ (Decomp.) vna tentorium figor vel in vno eodemque tabernaculo habito. Et act. in vno eodémque tabernaculo colloco. Xen.

Ὁμόσκηνος, in eodem tentorio seu tabernaculo habitans, contubernalis.

Ὁμοσκηνία, ἡ, contubernium, eiusdē tentorij participē esse. Ὁμοσκηνῶ contubernalis sum, in eodem tabernaculo habito. Xen. præd. 2.

Παρασκήνιον, τὸ, aditus ad scenam seruentes: aliis est locus intra scenam capacior, in quem instrumenta ad ludos necessaria imponebantur. Dem. pro Ctesiph.

Παρασκηνῶ, seu παρεσκηνῶ, iuxta habeo tentorium seu tabernaculum meum: vel iuxta figo tentorium. Xen. in anab.

Παρασκηνόω, idem. Xen. præd. 4. Et general. sedem meam figo apud, vel habito apud: vnde metaph. apud Plut. in li. de discern. adul. ab am. Εἰσὶν ἀρετῶν ὀνόματα πλησιόχωρα ἀλλήλοις καὶ παρασκηνοῦντα. Apud eundem symp. 8. exp. etiam vicinus & proximus sum. οἱ φιλοχρήματοι μᾶλλον ἢ τοῖς χρήμασι παρασκηνοῦντες.

Προσκήνιον, τὸ, vestibulum scenæ. Plut. in Lyc. Suidæ est velum quod scenæ protenditur. Aliis locus ante scenam porrectus, vbi pulpitum excitatum erat, quo actores fabularum prodirent. Vitruu. & Vitruu. l. 5. c. 6.

Συσκηνῶ, idem cum ὁμοσκηνῶ. Xen. præd. 2. Plut. in Alcib.

Συσκηνία, idem cum ὁμοσκηνία. Suid.

Συσκήνιον, τὸ, idem. Xen. in Laced. Polit.

Συσκηνοῦν, idem cum ὁμοσκηνοῦν. Idem. præd. 7.

ΣΚΗΠΤΩ, f. ψω, nitor, innitor, incumbo. ¶ item cudo seu decido in: seu vehementi impetu decido & irruo. Soph. in Oed. tyr. ἐπὶ δ' ἀστραφὴς θεὸς Σκήψας ἐλπιδόφορος λοιμὸς ἐχθίστῳ πέλει, pestis, ignifera illa dea, ingruens vibem exagitat. Exponitur & transfiuè, immitto, seu cum impetu immitto: apud Euripid. in Med. ἢ ὃν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἐσκήψαν θεοί.

Derivata ex Σκάπτω nitor.

Σκήπτομαι, idem quod Σκάπτω nitor, innitor, incumbo. Il. ξ. καὶ μιν ἔπειτ' ἀνέρεισε σκηπτόμενον ἐπιμάρψ δ' ἔμον ἄλδ' ἐόντα. Sic Apoll. Arg. 2. Βακτρῳ σκηπτόμενος, nitens baculo. Et metaph. nitor, fulcio me. Dem. Phil. 2. πᾶς τις δ' ἐκείνα νομίζει ταῦτ' εἶναι πεπεισμένος σκήπτεται. eo nitatur ac iueatur se, quod iuste putaret esse hæc. Item ¶ Item pretexo, *nitens aliqua ratione*: Æschin. in Ctesiph. ἢ γὰρ δ' ἀνὴρ ἢ τὸ γ' ἐκείνῳ ὡς ἢ δ' ἀνατὶς εἰ λόγῳ. non enim hoc pretexes & excusabis. ¶ Significat etiam fingo, simulo: vt apud Aristoph. in Plut. καὶ σκήπτομαί γ' ὅστις εἰμὶ τοῦτο, ita pro re nata fingo me talem esse. Et cum accus. Plutar. in Solone ἀσκήπτοιεν ἀστεῖον τὴν λοξοκεφαλίαν, fingere se simulauit. Et cum infin. apud eundem in Cam. Σκηψάμενος ἀῤῥωστεῖν ἐξωμίλει τοῖς ἄρχοις, simulata corporis aduersa valetudine magistratus se abdicauit. Exponitur etiam, defendo vt apud Plat. de leg. Σκήπτομαι ὑπὲρ σοῦ defendo te, sum tibi patronus.

Σκῆπτρον, ου, ἡ, pretextus. Demosth. Olynt. 1. & in Mid.

Σκῆπτρον, τὸ, baculus, scipio, cui innitimur inter eundum. Od. ξ. Ioui etiam tribuitur tanquam regiæ maiestatis signum: apud Paufan. in Att. & alibi. Itat. & regum & imperatorum gestamen, vtpote qui deorum vicem in terris gerant. Il. φ. & alibi apud Hom. Per metonymiam interdum pro regno accipitur, signum videlicet pro re signata. Eurip. in Orest. ἔτι σκήπτρων ἔχον τὴν ἐλπίδ', sperans se regno potiturum.

Μοναρκοσκήπτρος, (comp.) solus sceptra gerens, monarcha.

Σκῆπων, ωνος, idem cum Σκῆπτρον, scipio, baculus: Aristoph. in Vesp.

Σκηπάριον, τὸ, idem. Il. ω. & ν. Pro eodem Ionicè dicitur σκηπήριον, apud Hes. & Doricè σκαπάριον, apud eundem & Suid.

Σκίμπτω, idem cum Σκάπτω. Pro quo dicitur &, Σκίμπτω. Hesych. Aliam signif. vide in sequenti classe.

Σκιμπτόμαι, idem cum σκαπτόμαι. Pind. Pro Σκίμπτω dicitur etiam Σκιμπτω & σκιμπτοῦν. Hesych.

Σκίμπων, idem cum Σκῆπτρον & σκῆπων. Euripid. in Hec. Herodot. l. 4. Pro eodem scribitur & Σκίπων, apud Etymol. & Hesych. vnde σκιπωνῶν, qui baculo innitens incedit & ex consequenti tardus. Ady. 16. Ἐρχόμενοι σκιπωνῶν δίκαι ἀδ' εἰς ὁδὸν ἴασιν. Et compos. Ἀσκίπων, scipione non nitens, qui sine baculo incedit & *per consequens*, qui adhuc viridi est senecta.

Σκίμπους, οδος, ὁ, lectus humilis quo accumbebant. Aristoph. in Nub.

Σκιμποδίον, τὸ. lectulus discubitorius, seu in quo reclinare ceruicem possumus. Athen. l. 12. Vnde & in comp. ex πᾶς.

Σκηρίπτω, idem cum Σκάπτω: ex quo & formatum videtur epēthesi syllabæ ρι, quamuis. Eust. Σκάπτω ex σκηρίπτω per syncopen dici tradat. Apol. in Arg. εἰ δ' ἐπὶ γαίῃ χθονὸς σκηρίπτων τι πεπεμμένος ποσὶν ἵκοιο.

Σκηρίπτομαι, idem cum Σκάπτομαι, fulcior, fulcio me. Od. λ. σκηρίπτομαι ἐν χερσὶν τε ποσσὶν τε.

Composita.

Ἀποσκήπτω, decumbo in, incumbo, innitor. vide & sequentem ord. comp.

Ἀποσκήμπτω, idem. Ἀπόσκημμα, τὸ, firmamentum seu fulcimentum in quod aliquid inclinatum recumbit. Item decubitus, i. humor qui relicta ea parte quam infestabat, in aliam transit. Gal. ad Glauc. l. 2.

Ἀποσκηψιασμός, ὁ, idem. Exponitur etiam, scarificatio: apud Hippocr. de morb. l. 1.

Κατασκήπτω,

Ἐνσκήπτω, innitor, incumbo, fulcio me. Hesych. Alias signif. vide paulò pòst in sequent. comp.

Ἐπισκήπτω & ἐπισκήπτομαι, idem Dem. in Phorm. καὶ δ' ἐπισκήπτω μάρτυρε αὐτῷ τῷ συμπαθοῦντι, tu hoc teste niteris. Vide alias signif. in comp. exp. σκήπτω, cædo, &c.

Ἐπισκηρίπτω, idem. Hesych.

Προσκήπτω, prædico, præsignifico. Hesyc.

¶ *Derivata à* Σκήπτω, *decido.*

Σκηπτός, ὁ, fulmen quod in terram impetu violento illisum decumbit. Arist. de mund. Plut. de fort. Alex. Sic etiam nominatur vortex procellosus, qui impetu in terram deuehitur, teste Arist. ibidem. Sic & apud Soph. in Antig. τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, typho turbinem in altum eleuans, quem antea cum impetu deturbârat.

Σκίμπτω, incumbo seu decumbo in, seu ingruo aut irruo: vnde pass. Il. ω. τὸ δ' ἐξέφυ ἐν δόρυ μακρὸ Οὐδὲ ἓ σκίμφθη, vbi tamen etiam exp. fixa seu infixa est. Actiuè etiam exp. verbero, iacio, ferio: vnde σκιμφᾶσθαι. Hesyc. est. πλῆξαι. Sic & apud Gal. σκιμφᾶι exp. διαστχίζαι, δυλεῦν, τυφᾶι, sacrificare, dissecare, ferire.

Composita.

Ἀνασκήπτω, irruo, ingruo. Herodot. ἀνέσκηψαν λίθοι φερόμενοι.

Ἀποσκήπτω, decumbo, decido, allidor. Plut. ἀπέσκηψαν αἱ πλευραὶ τῶν ξιφῶν εἰς τὰς χεῖρας ἀμφοῖν. Item eundo, erumpo. Basil. Item desino, tendo. Alciphr. ἀποσκήπτειν εἰς ὄλεθρον, in exitiũ desinere. Exponitur etiam transitiuè, apud Dionys. Halyc. l. 6. ἀποσκήπτειν πλεῖστα ἐφ' ἡμᾶς εἰς αἰτίας, iram in autores effundere, & quasi deturbare.

Ἐνσκήπτω, irruo, inuado, cũ impetu ingruo. Alex. Aph. σῶμα ἓν κῶμον ἐνσκῆψαν εἰς αὐτοῦ, in ipsam irruens. Exponitur etiã, illabor. Damasc. ἃ σοφὸς παρὰ ῥαμνὶ δ' αὐτοῖς ἐνέσκηψε. ¶ Item act. immitto vel cum impetu immitto. Herodot. l. 2. ἵππον τοῦ ἀνεμίου ἐνέσκηψεν ἐν ὁ Θεὸς ὑδρεανοῦ.

Ἐπεσκήπτω & ἐπεσκήπτομαι, irruo, ingruo, incũbo, in Herodot. ἐπεσκήπτοντο εἰς ἀλλήλους. Plut. in Thell. ὡς ἐπέσκηψε. Itẽ incumbo, i. vrgeo, insto, crimen aliquod intendendo: vt ἐπεσκήπτεσθαι μαρτυρίαις, vrgere testimonia, crimen aliquod intendendo ipsis ea falsi accusare. apud Demost. Sic & ἐπεσκήπτεσθαι dicitur is qui iniuriarum iudicũ intendit in aliquem, ob verbera aut vulnera cõsultè illata. apud Plat. de leg. l. 11. & Lys. Item ἐπεσκήπτω, improbo, reprehendo, refello. Plat. in Theæt. εἰδὼς ἐπεσκήψαμεν. Sic & apud Greg. & Chrysostom. ¶ Item mando, iniungo. Eur. in Phœn. Πολλά γ' καὶ σοὶ ταῦτ' ἐπεσκήπτω Κρέων. Plut. in Themist. ἐπεσκήπτων δὲ γράμματα. Et specialiter, moriẽs quippiam mãdo, seu ab amicis precibus aliquid contẽdo. Lys. ἐπεσκήψατο γὰρ ἡμῖν ἐπέσκηψαν ὑμῖν, &c. Vnde & pro obsecro & obtestor vsurpatur. Thuc. l. 2. ἐπεσκήπτουσί τε ἡμῖν πρὸς τῶν θεῶν. Sic & apud Æschin. & Basil. 2

Ἐπίσκηψις, ἡ, ipsa incumbendi & ingruendi actio. Scholiast. Thuc. Item actio illa iudiciaria qua testi crimen falsi testimonij intendimus, aut iniuriarum aliquem accusamus. Poll. & Suid. Sic dicitur & elogium morientis, hoc est, oratio qua aliquid à circumstantibus petit aut mandat post mortem suam fieri. Gregor.

Ἐνεπισκήπτεσθαι (*decomp.*) incumbere. Peculiariter ἐνεπισκήπτεσθαι, creditores dicebantur qui publicatis bonis alicuius experiebantur contra populum, actione pignoratitia in pignora incumbentes Dem. in Timoth. Ἐνεπίσκημμα, τὸ, talis actio creditorum. Suid. & Harpocr.

Καταστέκω, impetu deuehor, impetuosè irruo seu ingruo. Aristot. de mundo, ἕκαστον τῶν τούτων (κεραυνῶν, πρηστήρων, τυφώνων) καταστὰν εἰς γῆν, σκηπτὸς ὀνομάζεται. Herodot. κατέστασαν ἐς ἀγγελίας, nuntios inuasit & corripuit. Et cũ dat. apud Aristo. probl. 2. καταστήκει τῷ ὀδόντι, in dentem incumbere.

Κατάστασις, inuasio, decubitus. Diosc. in præfat. l. 7.

Decomp. Ἐγκαταστέκω, inuado & decumbo, in Thuc. l. 2.

Ἐγκατάστασις, quum morbus inuadit & decumbit in corporis aliquam partem, aut totum corpus. Diosc. l. 7.

Συγκαταστέκω, vno impetu ingruo, vnà inuado & incesso.

Παρασκήπτω, iuxta seu à latere ingruo & irruo: vel decumbendo & ingruendo aberro. Luc. in Tim. παρακινοῦς εἰς τὸ ἀνάκλινον ἐξέκλασε.

Περισκήπτω, circumcirca irruo. Hesych.

ΣΚΙΑ, ᾶς, ἡ, vmbra. *dicta quasi* κεκαυμένη, τὸ κίω, quos nos comitetur. Etym. Vsurpatur & proprie & metaphoricè, vt Latin. vmbra. *proprie.* Od. λ. σκιὴ εἴκελον ἠὲ καὶ ὀνείρῳ. Xen. Hell. lib. 8. πλαίστῳ ὡς ἰσχυλωτάτῳ σκιὰν παρέχοντα. Metaphoricè apud Athen. l. 6. dicitur quidam οὐκ ἄρτους τρώγειν, ἀλλ' ἄρτον σκιάς. Et l. 12. ex Soph. τἀλλ' ἐγὼ κατεστῶ σκιᾶς Οὐκ ἂν φροιμίου, i. ne hilo quidem emerim. Sic & conuiua ad cœnam σκιὰν suam adducit Plut. symp. 7. prob. 7. σκιαί, αἱ, dicuntur manes & vmbræ defunctorum. Od. κ.

Σκιώδης, ἐς, ὁ, ἡ, vmbrosus, opacus, obscurus. Eurip. & Plut. in probl. Rom.

Σκιόεις, εντος, ὁ, idem. Il. α. Pro neutro Σκιόεν dicitur Σκιόεν metri gratia. apud Apoll. Argon. 2.

Σκιερός, ὁ, idem vmbrosus opacus. Hesiod. in Erg. Xen. Hell. 5.

Σκιακός, idem. Plat.

Σκιάς, ἀδος, ἡ, vmbraculum fornicatum. Plut. in Themist. Ath. l. 5. Exponitur etiam, tabernaculum seu tẽtorium: apud eundem, Athen. l. 4. & Plutarc. in Anton. ¶ Sic & dicitur vitis arbusiua: Hesych. Est & nomen herbæ, apud Athen. l. 9. ex Phanias plantarum lib. 1.

Σκιάδιον, τὸ, idem: vmbella, vmbraculum Poll. & Hesyc. Pro eodem scribitur & Σκιάδειον, apud Aristoph. in Aulis. Sic & dicitur vmbella quæ in herbis cernitur, Lauus muscarum. Diosc. l. 6. c. 68. & alibi.

Σκιαδίσκη, itidem vmbella, &c. Athen. l. 12.

Σκιάδες, tami maiores & vmbriosiores. Hesych.

Σκιαδόψαρον, ὁ, piscis genus qui à nonnullis Σκίαινα vocatur teste Hesych. & Athen. l. 7. Et Σκίνος, apud Gal. de facult. alim. l. 3. c. 30.

Σκιάω, i. σκιόω, obumbro, vmbra opaca obtego: vnde poet. Σκιάουσι τε πᾶσαν ἀγυιὰ Od. ε. γ. & λ.

Σκιάζω. Idem. Il. ε. εἰς ἄντα θλίψ Δείλῳ ἐφ' δύνοντι σκιάσ' ἐβάλον ἀέρρον. Luc. in Lexiph. γείτων σκιάζει μοῦ τὸν τοῖχον.

Σκιάζομαι, obumbror, inumbror. Plut. in Cam.

Σκίασμα, τὸ, vmbra seu adumbratio.

Σκίρον, (seu Σκίῤῥον, vt est apud schol. Theoc.) ὁ, τὸ, vmbraculum, vmbella. In plurali σκίρα, τῶν, dicebant festum quoddam Athenis in honorem Minerua Σκιροφόρῳ, vel (vt alij volunt) Cereris & Proserpinæ celebrari solitum: de quo vide schol. Aristoph. initio Concionant. Minerua autem Σκιροφόρος meminit Paus. in Att. ¶ Item Σκίρον seu Σκίῤῥον, sordes cæsis adhærentes. apud Aristoph. in Vesp. in qua signif. apud Hesych. scribitur &, Σκέῤῥον. Hinc verbum Σκιροῦσθαι, dicitur de sordibus ita adhærentibus vt difficulter eiui possint, teste Etymo. qui & metaphoricum vsum verbi huius ex Sophrone affert, vbi φῶς dicitur δεῖν τῷ μυελῷ σκιροῦσθαι. Sic & ἐνσκιρῶσθαι (sic ἐνσκιρόω) dicũtur quę ita adhærẽre vt sordes caseo. apud schol. Aristoph. ¶ Σκίρον est etiam loci nomen, in quo lupanar erat & meretricum cœtus.

Composita.

Ἀμφίσκιος, ὁ, ἡ, vtrinque vmbram habens, vtrinque vmbrosus. Strab.

Ἀποσκιάζω, obumbro, ἀποσκιάζομαι, obumbror. Gregor. de hom. τὸ σκότος τῇ ἀντιφράξει τῶν κατὰ τὸν χῶρον σωμάτων ἀφανίζεσθαι γίνεται.

Ἀποσκίασμα, τὸ, & ἀποσκιασμός, ὁ, obumbratio, vel vmbra. Plut. in Hel. Item ἀφωσκίασμα, adumbratio. Nat.

Ἄσκιος, vmbra carens Hesych. Item vmbrosus, opacus: vt fit ἀστίνων: apud eundem.

Παγκάσκιος, [*Decomp.*] omnino carens vmbra, nulla ex parte vmbrosus. Idem.

Βαθύσκιος, altam vmbram faciens, seu ingentem & longam: vmbrosus, opacus: apud Hom. hymn. 1. in Mercur. & in Epigr.

Δασύσκιος, densam seu spissam vmbram faciens. Pro quo per syncopen dicitur δάσκιος: quo Homerus vtitur, Il. ε. & Od. ε. Etym. tamen exponens μεγαλόσκιος, compositam dictionem esse ait ex intensiua particula δα & σκιά.

Δαφνόσκιος, laurus vmbrosus. laurus opacus. apud Athen. l. 14.

Δολιχόσκιος, longam vmbram faciens: & *ex consequenti*, longus. vt δολιχόσκιον ἔγχος. Il. γ. & χ.

Ἔπισκιος, quem vmbra protegit, vmbra obtectus: vmbrosus. Sic dicuntur loca ἐπίσκια, vmbrosa, & in quibus aestate latent ferę vmbram captantes. Item ἐπίσκιος βίος, vita vmbratilis, vita quæ sub vmbraculis agitatur. Plut. in præcept. sanit.

Ἐπισκιάω, idem cum Σκιάω, Lasc.

Ἐπισκιάζω, inumbro, obumbro. Matt. 17. νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίαζεν αὐτοὺς. Et cum dat. Luc. 1. δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι. Sic & Marci 9. & Act. 5. Metaphoricè significat tenebras offundo, obscuro vt in pass. apud Herodian. l. 2. τῇ ἀγρυπνίᾳ καὶ τῇ πανικῷ μόνῃ ἐπεσκιάζετο.

Ἐπισκιασμός, obumbratio. Item tegumentum, velamentum. Hesych.

Ἑτερόσκιος, quorum alterum latus vmbram facit, quorum vmbra aut septentrionem aut ad meridiem spectat. Strab. l. 2.

Εὔσκιος, vmbrosus, opacus: vel gratas vmbras habens. Pro quo poeticè dicitur εὐσκιόεις, apud Theocr. id. 7.

Καταστέκιος, vmbrosus, opacus. Hesiod. in Erg. Herodot.

Καταστάω, obumbro, opaco. Od. μ. Καταστάζω, idem. Hesiod. in Theog. Herodot. l. 7.

Λασιόσκιος, qui vmbrosas reliquit tenebras: clarus. Nonn.

Ὀρεσκιος βάκχος, vmbris montium gaudens Bacchus: vel quòd colles obumbrent vites. in Epigr.

Ὀφρυόσκιος, quem supercilia obumbrant. Aristot. top. 18.

Πολύσκιος, seu πολυσκιής, vmbrosus, opacus, tenebricosus: vt ἄντρον πολύσκιον. Hom. hymn. 2. in Merc. Vsitat. & Soph. Archiloch. & Hesiod. Exponitur etiam, qui inumbratur ab alio. Etymol.

Πεσόσκιος.

Περιοικοι, dicuntur qui arcticum circulum eundem habent cum tropico, aut maiorem. Strab. l. 2.

Περισκιάζω, circumcirca obumbro.

Σκιερός, vmbrosus, opacus: seu vmbra opacatus & obtectus. Xen. in Cyneg. Athen. l. 12.

Συσκιάζω, obumbro, opaco, inumbro. Athen. lib. 5. αὗται αἱ κοναὶ συσκιάζουσι τὴν ἀγορὰν. Et συσκιάζειν ἄγκος, opaca vallis. Eurip. in Bacch. Metaphorice pro oculo accipitur, vt apud Dem. Olynth. 2. αἱ γὰρ ἀνοραξίαι δ' εἰσὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ἐνιοῦν.

Συσκιασμὸς & Συσκιασις, obumbratio.

Ὑπόσκιος, vmbrosus, opacus, seu vmbra opacatus & obtectus. Plut. in Alex. (Rhod.

Ὑποσκιάω, aliquantũ inumbro, aliquatenus obumbro. Apol.

Ὑποσκιάζω, obumbro. Athen. l. 4. Exponitur etiam, progreditur. Etym. nam qui progrediuntur, solum quod à tergo relinquunt, velut occulunt aut obumbrant.

Φιλόσκιος, amans vmbræ, vmbras captans.

ΣΚΙΓΓΟΣ, vel Σκίγκος, scingus, vel scincus, crocodilus terrestris: de quo vide Dioſc. l. 2. c. 71. & l. 3. c. 144.

Σκιδναμαι, &c. vide in Σκεδ ννυ. Σκιερός, in Σκια.

ΣΚΙΛΛΑ, ας, ἡ, scilla, siue squilla: herba bulbum insignem habens, de qua Dioſc. l. 2. c. 202. Apud Theog. Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται.

Σκιλλικός, vt Σκιλλιτικὸν ὄξος, scilliticum acetum vel scillinũ, apud Dioſc. l. 5. c. 25. Et Σκιλλιτικὸς οἶνος, scillinum vinum, cui scilla herba contusa commisceatur, apud eundem l. 5. c. 26. Est etiam Σκιλλιτικὸν ἔλαιον.

Σκιλλώδης, scillaceus, ad scillæ figuram accedens. Theophrast. de caus. pl. l. 1. c. 8.

ΣΚΙΜΑΙΖΩ, medio digito tento an gallinæ oua concepeint immisso eo in podicem. Exponitur etiam, digito medio podicem fodico. Suid. Metaphoricè, infamem digitum porrigo atque ostendo cæteris compressis, quod in summo contemptu fiebat. Sic apud Laert. narratur Diogenes Demosthenem non iudice porrecto, sed medio digito commonstrasse: quo exterminatam eius mollitiem notauit. Aristoph. in Acharn. ὅπως ἂν αὐτὸς ῥᾳστὰ τὴν σκιμαλίζω. irridear atque infamem.

Σκιμπτω, &c. vide in Σκεπτω. Σκιναξ, Σκιναρ, in Σκιρτω. Σκινδαλμός, in σχίζω, & in comp. ex καλαμος.

ΣΚΙΝΔΑΠΣΟΣ, ου, ὁ, genus plantæ similis hederæ apud Nysã, in India: vt ex Apollonij schol. annotatur. ¶ Fuit etiam instrumẽtum musicum tetrachordon, quo mulieres præcipuè vsæ traduntur: eiusque chordæ ex aurichalco plumæ feriri solitæ. Vide Athen. l. 4. & Eust. Meminit & Gal. l. 4. de differentiis pulsuum. Apud Laert. pro vilissimo instrumento ponitur.

ΣΚΙΝΘΟΙ, οἱ, κολυμβῶντες, homines nantes seiéque submergentes, vt Gaza vertit apud Theophr. hist. pl. l. 4. cap. 7. Plinius vertit, naufragi & vrinantes, l. 13. c. 25.

Σκινίς, Σκινοῦς, Σκιστω, vide in Σκια. Σκιρωνιον, in Σκιρτω. Σκιρον in Σκια.

ΣΚΙΡΟΣ, ου, ὁ marmoris fragmentum siue frustulum, quod excidit dum illud scalpitur: ea fragmenta assulas vocat Vitru. l. 7. c. 6. inde pro scropo ponitur. Pro eodem scribitur etiam Σκιρρος apud Hesych. ¶ Apud medicos Σκιρος siue Σκιρρος dicitur tumor præter naturam durus & doloris expers. Vide Gal. variis in locis. ¶ Item λακυτα, cæmentum. ¶ Item gypsus, apud Suid.

¶ *Derivata ex Σκιρος seu Σκιρρος scrupus.*

Σκιραφειον siue Σκιραφεῖον, aleatorium, forum aleatorum locus in quo tesseris ludunt. Priore vtitur Hocr. in Areopag. Posteriore à Suida exp. Κυβευτηριον.

Σκιραφεύω, tesseris ludo Σκιραφευτής, οῦ, ὁ, qui tessera ludit, apud Poll.

Σκιραφεία, ἡ, lusus scroporum, qui in lateruncularia tabella exercetur, siue in abaco latrunculorum.

Σκιρρώδης, ες, ὁ, ἡ, exp. petricosus. Hesych.

Σκιρρωδῶν vndas Σκιρρωδῶν, apud Hesych. exp. λιθωδῶν. σκιρρωτὴ ὁδὸς, idem exp. ἡ λίθοις κρυστῶν.

Σκιρον, herba quæ erythrodanum. Pro qua apud Nic. in Ther. Σκιρον, Ω.

Σκιρος, (Comp.) ludi genus, de quo Eust. & Poll. l. 9.

¶ *Derivata ex Σκιρος tumor, &c.*

Σκιρρώδης, ες, ὁ, ἡ, similis Σκιρρῳ, vel callosa duritie rigidus & induratus, vt σκιρρώδες ἕλκος, Gal. method. med. l. 14. ca. 6. item metaph. durus, contumax, vt σκιρρώδη νοῦς, apud eundem Galenum.

Σκιρρόω, ῶ, induro in σκιρρὸν seu rumefactum induro. Alex. Aphr. ὁ σκιρρώδης ὁ μαλλῶν, sicut qui duro tumore viriantur.

Σκιρρωμα, sine σκιρωμα, τὸ, idem cum σκιρος. Suid.

Ἀποσκιρρόω, ῶ, (comp.) in scirrhum induro. Item generaliter, induro, vnde pass. ἀποσκιρρωμένος & Νεοσκιρρωθείς, induratus.

Ἀποσκίρρωμα, durities quæ in scirrhum abiit vt Νεοσκιρρωτα τῶν γενειατῶν.

Σκιρτάω, &c. vide in Σκιρτω.

ΣΚΙΤΑΛΟΙ, οἱ, viles homines & improbi. Suidas Aristoph. *Sic dicti à Scirone quodam ob improbitatem celebrato.

Σκιωδ ης, vide in Σκια. Σκολιω Σκλληρος, &c. in Σκελλω.

Σκοι ψ in Κοι ψ.

ΣΚΟΛΙΟΣ, ὁ, torticollis, intortus, obliquus. Et metaph. prauus: vt σκολιαὶ δ' ἔπεσι. apud Hesiod. in Erg. Apud eundem ibidem. Ῥεῖα δ' τ' ἰθύνει σκολιόν.

Σκολιῶς, torticollé, intortè, obliquè. Item prauè.

Σκολιότης, ητος, ἡ, q. d. tortuositas, curuitas. Item prauitas.

Σκολιόω, ῶ, intorqueo, tortuosum reddo.

Σκολίωμα, τὸ, exp. anfractus apud Strab.

Σκολίωσις, ipsa actio intorquendi seu reddendi tortuosum. Item q. d. tortuositas. Est etiam morbi nomen apud medicos: quum spinæ vertebræ loco mouentur & in latus inclinatur. Apud Hipp. omnis spinæ deprauatio sic dicitur, teste Galen.

Σκολιόω, tortuosum reddo: vnde σκολιούμενον, apud Hippocrat. ἐν τῷ ἀρχῇ ἀφορισμῶν.

Σκολιάζω, obliquor in prouerb. Solom.

Σκολιον, (accentu in primam retracto) carmen seu canticum quoddam conuiuale, quod dictum putant nonnulli ex eo quòd à primo cœptum, non à proximo, sed flexuoso circuitu vitro citroque exciperetur. Aristoph. in Vesp. τοῦτο τὸ λέξεις σκόλιον; Vide & Suid. Athen. & Eust.

Σκόλλυς, villus lanugo vt ἀποκείρασθαι τὸ σκόλλυν. Athen. dictum videtur παρὰ τὸ σκολιόν. ¶ At σκολλὶς dicitur mundus quidam muliebris, qui & κορυφαία & κορυφὴ. Eust. ex iber. lex.

ΣΚΟΛΟΠΑΣ, ἀλιναγωγαῖος, quæ in arbore nunquam sedet. Aristot. anim. l. 6. c. 8. Legitur & ἀποσκόλοπαξ. Dicitur esse etiam nomen piscis parui.

ΣΚΟΛΟΠΕΝΔΡΑ, ας, ἡ scolopendra: animalculum ex genere multipedum, de quo Theoph. hist. pl. l. 7. c. 11. * Sic dicta existimatur quasi ἰσχὺν σκόλοψα ἐν τῇ οὐρᾷ, quia in extremo (quod caudæ loco est.) superemineat cornículum quasi radius atque impactus aculeus, atque inde & σκολοπία nominatur. ¶ Est & scolopendra maior seu multipeda maior, ita à corporis forma nuncupata dorsi rubris quibus præcedentem simulat, appellata, de qua apud Aratum & Aristoph. hist. an. lib. 6. cap. 7. ¶ Sunt & βυλαῖαι σκολόπενδραι, à terrestrium similitudine dictæ. Plin. de solert. an. Dioſc. l. 2. Gal. l. 11. simp. ¶ Item σκολόπενδρα siue σκολοπένδρειον, herbæ nomen. Dioſ. l. 5. c. 151. Gal. l. 9. de comp. medic. & Theophr. l. 9. hist. pl. c. 19.

ΣΚΟΛΟΨ, οπος, ὁ, præacutus palus: vallus, idem cum σκωρὸς & χαρακῶν. Μακρὸν σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὀξεῖς ἐστῶσι. Od. ε. στίχ. κα. μακρὰ. Ἁμιλλᾶ σκολόπεσσιν ἀρηρότα. Sic etiam dicuntur assulæ & sulculi acuti corporibus aculeorum instar infixi, quia formam superiorem σκολόπων referunt. Dioſc. l. 2. c. 29. Metaph. autem D. Paulus 2. Cor. 12. σκόλοψ vocare videtur πλὴν ὀπιθυμίαν, quæ videlicet teli instar, carni penitus infixa est. * A σκάζω deriuatũ dicit (vt & σκωλὸς & σκάνδαλον) quia potest in via incurrentibus pedibus esse impedimẽto & offendiculo.

Σκολοπώδης, ες, ὁ, palis seu vallis abundans.

Σκολοπίζω, palo infigo, σκωρόω.

Σκολοπίζομαι, palo infigor seu palus mihi adigitur, palo trahicio. Luc. in vita peregr.

Ἀνασκολοπίζω, (comp.) palo infixum vel affixum tollo: in crucem tollo, idem cum ἀνασκωρόω. Luc.

Σκολοπία, ὁ, scolopendra: animalculum ex genere πολυπόδων, idem cum σκολοπένδρα. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 11.

ΣΚΟΛΥΜΟΣ, ου, ὁ, cardui species: de qua Dioſ. l. 3. c. 16. Hesiod. in Erg. Ἥματι δ' σκολυμός τ' ἀνθεῖ. Ita vocatur etiam herba quæ alio nomine λευκόλωπαθος est in append. Dioſc.

Σκολυμοειδ ης φύλλον, folium carduo simile. Theoph.

ΣΚΟΛΥΠΤΩ, euello, decorticor, ἐκτιλλω, κολλῶν. Hesych.

Ἀποσκολυπτω, (comp.) decortico, excorio. Item detruncor, mutilor. Hesych. vnde ἀποσκολυπτωμένος & cui penis circumcisus est, idem ex Sophoc. Monio. Sic & apud Athen. li. 3. πάντ' ἀνδρ' ἀποσκολύπτων.

ΣΚΟΜΒΡΟΣ, ου, ὁ, scombrus, marinus piscis. Aristophanis schol.

schol. paruiis thunnis assimilat, id est, cordylis siue pelamidibus. Vide Plin. & Athen. l. 7. Inuenitur & σκομβρίδες de quibusdam piscibus.

Σκομβρίζω, murmuro, γογγίζω, Hesyc. & Suid. Dicitur etiam de lasciuum quendam ludum exercentibus: et iidem testantur.

Σκοπός, &c. vide in Σκέπτομαι. Σκορακίζω, in Κόραξ.

ΣΚΟΡΟΔΟΝ υ, τὸ, allium. Aristoph. in Pluto. ἐμβαλὼν σκορόδου κεφαλὰς τρεῖς Τέλειον. Xen. in symp. εἰς μόρῳ δὲ μάζαν ἐμωμόρίω καλῶς ἔχῃ κρόμμυον ὑποτεμὼν ὡς περ ἔνιοι τοὺς ἁλιτοξύνας σκόροδα στίζοντες συμβάλλουσιν. Sic & apud Plu. in lib. de capienda vtilitate ex inimicis, σκόροδα καὶ κρόμμυα.

Σκορόδιζω alliis pasco. Apud Arist. in Equit. Φάσκων φιλεῖν μ' ἐσκορόδισας, alliis me cibastis allegoricè dictum existimatur, pro, ad lachrimas coegisti. Exponitur etiam ante pugnam gallinaceos alliis præmunio: vt in eadem comœdia, Ἵν' ἄμεινον ᾖ τῶν ἐσκορδισμένων μάχη.

Σκορόδων ωνος, ὁ, allietum Hesych.

Σκορόδων, dem exp. σκωνοπάζειν.

Σκορόδιον, τὸ, allij caulis, aut ipsum allium. Aristoph. in Plut.

Σκόρδον, idem quod Σκόροδον, apud Diosc.

Σκόρδιον, herba quæ allij odore resipit: de qua Diosc. l. 5. c. 125.

Σκορόδωτος, alliaris. Aristoph.

Κορδυλάομαι, ῶμαι, pandiculor, extendo membra cum oscitatione. Arist. in Acharn. σίνομαι κἀχρὶ κα σκορδυλῶμαι πρὸς ὅμαι. Idem in Ran. τί σκορδυλᾷς καὶ δυσφορεῖς. *Scholiastes dictũ esse tradit ἀπὸ τοῦ σκόροδον, i. ab allio, quoniam ex nimio eiu cietur vomitus & propter acrimoniam pandiculatio corporis.

Σκορδύλημα, τὸ, pendiculatio.

Σκορδυλισμός, pro eodem.

Composita.

Ἀποσκορδύλωτος exp. non agitans membra. Hesych.

Ἀφροσκόροδον, allij prægrandis genus, sic dictum quòd ei trito multa spuma increscat. Colum. l. 11. c. 3. vlpicum. quod quidam allium punicum vocant. Græci autem ἀφροσκόροδον. Traditur appellari etiam ἀντισκόροδον.

Ἐλαφοσκόροδον allium ceruinum: alij genus de quo Diosc. l. 2. c. 182. Sic etiam à quibusdam dictum fuit apocynon seu cynocrambe vt est in appendic. Dioic.

Ὀφιοσκόροδον, allium anguinum seu syluestre: idem quod ἐλαφοσκόροδον. Dioic. ibidem. Sic & appellatum fuit apocynon: in append. Diosc.

ΣΚΟΡΠΙΖΩ F. σκω, dissipo, spargo, dispergo. Matth. 12. & Luc. 11. ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ σκορπίζει. Et Ioan. 10. ὁ λύκος σκορπίζει τὰ πρόβατα, dispergit oues.

Σκορπίζομαι, dispergor, dissipor. Ioan. 16.

Σκορπισμός, οῦ, ὁ, dispersio, dissipatio.

Διασκορπίζω, (comp.) dissipo, dispergo, idem cum Σκορπίζω: sæpe in nouo Testamento.

Διασκορπισμός, οῦ, ὁ, dissipatio, dispersio.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ, ου, ὁ, scorpius, insecti genus quod dauus* ἀπὸ τοῦ σκαιοῦ ὀρφῆν nominatum, vt quidam voluntali j ἀπὸ τοῦ σκορπίζειν τὰ ἰόν. Meminit Diosc. Arist. Ælian. Nic. Plin. & alij. ¶ Est & cœleste signum, apud Arat. ¶ Item piscis apud Arist. cuius fœm. genus vocatur Σκορπιοειδὴς ἡ & Σκάρπαρα. ¶ Est & plãtæ genus scorpio similis. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 19. ¶ Sic dicitur etiam coma plexilis puerorum cincinnus crinium in acumen desinens. Vide schol. Thuc. l. 1. ¶ Item tormenti bellici genus, quod Cæsar quoque scorpionem appellat. sic dictum, quoniam aculeum desuper habet erectum.

Σκορπίδιον, τὸ, idem cum Σκορπίος. quum pro bellico instrumento ponitur. Polyb. & Maccab. l. 1. c. 6.

Σκορπιοειδής, ές, ὁ ἡ ἡ, scorpioni similis. Item scorpioni similis, i. ad iracundiam pronus, qui facilè irritatur, vt scorpio. vel etiam veneno sus, perniciosus, apud Suid.

Σκορπίτης λίθος, scorpites gemma. Plin. l. 37. c. 10.

Σκορπιόω, exaspero, exacerbo, irrito. Hesych.

Σκορπιαίνω, idem apud Suid.

ΣΚΟΤΟΣ, ου, ὁ, siue ους, τὸ, tenebræ, caligo. Xen. pæd. 8. οὐ γὰρ ἐν σκότῳ ἡμᾶς οἱ θεοὶ ἀποκρύπτουσι. Idem ἐν σκότῳ νέμεσθαι, in obscuro & opaco loco. De tenebris nocturnis, apud Dem. ἔδει ἐκείνας ὥσπερ καὶ σκότους. Eur. in Bacch. Νύκτωρ τὰ πολλὰ σεμνότητ' ἔχει σκότος. De tenebris infernalibus. Il. ζ. & ν. ἢ ἐς σκότον ἐκάλυψεν. Sic & alibi apud Hom. Metaph. quoque vsurpatur: vt apud Dem. pro cor. πολύ τι σκότος ἔστι παρ' ὑμῖν πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Xen. pæd. 4. ὑπὸ σκότου τὴν φθόνον κατέχει, etiam inuidiam tenuit. *Heraclitus apud Eum. Σκότος dici vult quasi Σκοτίς, ὅτι ὁ αἰ πρεσεσχέμενον ἐν τῷ ἀιδῇ. Herodianus verò πρὸς τὸ σκιοειδὲς ἡμᾶς ἀλλάνις φαίνειν, quod nos sæpe detineat quo minus progredi possimus.

Σκοτώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, tenebrosus, tenebricosus. Plut. in Erot.

Σκοτῴος, ον, ὁ, ἡ, idem: vt Σκοτόεις ζόφος. Apoll. Arg. 1. & Σκοτόεν ἠέρος. Hesiod.

Σκοταῖος, ὁ, idem. Plut. in Fab. Dicitur etiam aliquis aliquid facere Σκοταῖος, i. vesperi, quum nox terram tegit tenebris. Xenop. pæd. 7. Plut. in Cam.

Σκοτῴος, pro iisdem. Plut. in aduers. Colot.

Σκότιος, idem cum superioribus: Eurip. & in Epigr. Apud eundem Eur. Σκότιον λέχος, exp. furtiuus concubitus. Et apud Hom. Il. ζ. Σκότιον ἣ ἐγείνατο μήτηρ, mater ipsum clàm & in tenebris peperit, vtpote furtiuo concubitu conceptum. Σκοτία, ἡ tenebræ. Suid. Est & vocabulum architectonicum, idem significans cũ περίλυφον, teste Hesych. Σκοτίας, ου, ὁ tenebrio, fugitiuus. Hes.

Σκοτιαῖος, idem cum Σκοταῖος: apud Suid.

Σκοτόω, ῶ, obscuro, tenebras obduco seu induco. Sopho. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα.

Σκοτοῦμαι, tenebræ mihi offunduntur. Et peculiariter, vertigine corripior simul & visus hebetudine. Plu. de frat. am. (de Eumene saxis prostrato) ὑφ' ὧν σκοτωθεὶς καὶ πεσὼν οὐδὲν ἐξ ἐδόκει.

Σκότωμα, τὸ, vertigo: ordinatus modus spiritũ in cerebri ventriculis à quo omnia circumagi videntur, &c. Vide Gal. de loc. aff. l. 3. c. 8. Aret. de morb. drut. l. 1. c. 3. Aegin. l. 1. c. 11.

Σκοτωματικός, ὁ, vertiginosus. Alex. Aph. probl. l. 2. Diosc. l. 2. c. 78. item qui vertigines facit. Dioic. l. 5. c. 43.

Σκότωσις, εως, ἡ, idem cum Σκότωμα. Exponitur etiam, tenebricosa lucis obscuritas. Aut desin. Med. Item obscuratio, Plut. de def. orac.

Σκοτίζω, idem cum Σκοτοῦμαι: vnde Σκοτίζεσθαι & φωτίζεσθαι, sibi opponuntur apud Plut. in lib. aduersus Color.

Σκοτόζω, idem Σκοτοσμός, ὁ, caligo, obscuritas. Diosc. l. 7. c. 8.

Σκοτόω, adfugio, vel clàm & tenebricoso tempore aufugio. Hes.

Composita.

Ἀποσκοτόω, obtenebro, obscuro, seu tenebris obductum oculis eximo: vnde ἀποσκοτοῦσθαι, tenebris inuolui & obtuni apud Polyb. 1. Exponitur etiam adumbro, vel vmbris picturam decoro: vnde ἀπεσκοτωμένον apud Aristoph. Suid. exp. ἐπεσκιαγραφημένον, κεχρωσμένον.

Ἀποσκοτίζω, idem quod ἀποσκοτόω, obtenebro, obscuro, &c. Item tenebras submoueo, corpus quo obumbrabam aliquid amouco. Plut. de exil.

Ἐπισκότωσις, vertigo. Hesyc. propriè, vertigo coniuncta cum oculorum offuscatione.

Ἐπισκοτόω, obtenebro, tenebras offundo seu obduco. Diod. l. 4. c. 150. ἀνὴρ δὲ ἐπιφανὴς καὶ ἐπισκοτῶν τὰς ἀρετὰς κόραις ἀποκαθαίρει. Et cum accusat apud eundem eiusdem lib. c. 117. τὰς τῶν κόρας ἐπισκοτῶν. Expon. etiam, luminibus obstruo: apud Dem. in Mid. εἰδὼς ἂν ὡς ὁ ἐμὸς ἐν Ἑλλησὶν πεπολίτευται, ὥστε πάντας ἐπισκοτεῖν τοὺς ἐν τῷ τόπῳ. Metapho. apud Isocr. de Pace, τὸν ἀφεῖς χάριν ἡμῖν ἐπισκοτεῖ τὸ καθορᾶν ἡμᾶς τὸ βέλτιστον.

Ἐπισκότησις, ἡ, obscuratio, effusio tenebrarum. Item caligo.

Συσκοτάζω, obnubilo. Et Συσκοτάζει, (impersonaliter) contenebrescit, adnesperascit, seu inuesperascit. Xenop. pæd. 7. ἐπεὶδὴ τὰ χίστα συνεσκόταζεν.

ΣΚΥΒΑΛΟΝ υ, τὸ, stercus, fimus. Alex probl. sect. 1. de seuib. tremulis loquens) ἀπροαιρέτους ἐξιέναι σκύβαλον καὶ ὕρον. In ep. ad Philipp. 3. καὶ ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι, ἵνα Χριστὸν κερδήσω. Interdum dicitur de re qualibet vili & quæ abiicitur: vnde & exp. quisquiliæ. Apud Diosc. l. 5. c. 77. est fex & crassamentum quod in colo remanet. *Dictum esse traditur quasi κυνόβαλον, quod canibus proiectum est: nisi quis malit dictum esse quasi σύβαλον, à nomine σῦς, pleonasmo F. κ.

Σκυβαλώδης, ους, ὁ ἡ ἡ, fæculentus. Τὸ σκυβαλῶδες, exp. etiam sentimentum, item fex, apud Dionys. Areopag.

Σκυβαλικός, vt Σκυβαλικὸν ἀργύριον, argentum excrementiuum & vile apud Plut. in Themist.

Σκυβαλίζω, reicio tanquam Σκύβαλον, habeo loco Σκυβάλων: & generaliter, vilipendo, aspernor: item reiicio.

Σκυβαλίζομαι, vilipendor, &c.

Σκυβαλισμός, οῦ, ὁ, reiectio alicuius rei quam vilipendimus.

Σκυβάλισμα, ipsa res quam reiicimus seu abiicimus: Σκυβάλισμα περικαθαίρεις, apud Phocylidem.

Σκυβελίτης, vide cum φόρυμα, in comp. ex Χέω, fundo.

ΣΚΥΔΑΙΝΩ, F. ανῶ, irascor, succenseo. Il. ω. Μή μοι Πατροκλῆς σκυδαίνεσθαι, ne mihi Patroclo succenseas Eryum. scribus propriè de leonib. dici ob catulos surreptos cõcitatis. *Νοῦ ἐστι σκυθρωπὸν καὶ μυρμαίνον. Alij simpliciter à Σκύζω deducunt ad ira concito. Exponitur etiam tristi seu tetricosum vultu. Hesych.

Σκυθρωπός, ὁ, ἡ, ὁ, tetricus, vultuosus, tristem vultum præ se ferens.

Σκυθρωπάζω, idem cum Σκυθρωπός. Hesych.

Σκυθρός, ὁ, vultum præferẽs iratum, aut tristẽ & tetricũ. Idem.

Σκυθρωπάζω, sum vultu tetrico & mœsto, mœstum vultum gero. Eur. in Electr. Χ' αἱ μὲν σκυθρωπάζει.

Σκύθρωξ, exp. adolescens, puber. Hesych.

Σκύζα, Σκυζάω, &c. vide in Κύων.

ΣΚΥΘΗΣ, ου ὁ, Scytha: qui est è Scythia. Accipitur & pro ferro (teste Stephano) vt apud Theogn. Ἀλλ' ἄγε δὴ σκύθα κείρε κύμβιον ἀστακτοῦντα δ' ἐν κόμῃ.

Σκυθικὴ ῆς ἡ, Scythica: vt σκυθικὴ ῥίζα, Scythica radix: quæ & γλυκεία ῥίζα dicitur à Theophr. hist. pl. l. 7. c. 13. & γλυκυῤῥίζα, apud Diosc. lib. 3 c. 7. item σκυθικοί, calceamenta quo idem genus, Stephano & Suidæ.

Σκυθὶς, mulier quæ est è Scythia, apud Luc.

Σκύθος, genus pocili, scyphus. Athen. l. 11.

Σκυθίζω. Scythas imitor. item idem quod μεθύω, ebrius sum. Hieronymus Rhodius de ebrietate: apud Athen. l. 11.

Σκυθίζομαι, tondeor: (à σκύθης, significante ferrum) vel Scythico more rador. Eurip. in Electr. κἀκ κεφαλαίου τ' ἐσκυθισμένον ξυρῷ.

Composita.

Ἀποσκυθίζειν. Scythico more tondere, i. turpi & contumeliosa tonsura aliquo illudere, aut aliquem crines euellere. Athen. l. 11. Suidas propriè esse dicit cutem capitis vnà cũ pilis detrahere.

Ἐξεσκυθίζω, Scythas imitor *in potendo nimirum*, Scythicas potationes imitor. Herodotus in Eratone scribit Lacones quum vellent ζωρότερον πίνειν, dixisse solitos, ἐξεσκυθίζει.

Περιεσκυθίζω, propriè est cutem cum crinibus amputo: Scythico more rado. Exponitur & generaliter, excoito. Suid.

Σκυθρίζω, &c. vide in σκυθρωπός. σκύλαξ, &c. vide in comp. ex Υγάω. σκυλάω, &c. in σύλη.

ΣΚΥΛΛΩ. Ἐκυλῶ, vexo, molestus sum molestiam exhibeo, negotium facesso, item fatigo. Herodian. σκυλλόμενος δὲ ὑβρίζεται. Sic & apud Marc. c. 5. & Luc. c. 8.

Σκυλλεύω, vexor, fatigor. Luc. c. 7. πόθεν μὲ σκυλλεύει.

Σκυλμὸς ῶ ὁ, vexatio, σκυλμοὶ τῶν, vnde in Epigr. σκύλμοι τῶν κόμης, exp. laniatus comæ.

Σκύμνος, &c. vide in σκύλλω.

ΣΚΥΝΙΟΝ, ου τὸ, nomen palpebra, cilium. Nicand.

Ἐπισκύνιον, (ἐπὶ) pellis supercilij quæ flectitur, supercilij prominentia, seu supercilium ipsum. Il. ρ (de leone.) Πᾶν δ' ἐπ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκει. ἔστι καὶ ὄφρυς. Aristoph. ὁ κοῦν ἐπὶ σκύνιον. Ξενοφῶν, l. regim. & apud Theocr. idyll. 25.

Σκύρος, vide in σκίρος.

ΣΚΥΤΟΣ, εος, τὸ, corium, pellis. Plat. in Symp. ἔχων τὸ τοῦ τράγου ἐρρωμένον εἶναι, ἀλλ' ἀεὶ σκυτοτόμος τε καὶ λαμπρότατος τῶν τῷ σκυτῷ χρῆσθαι. item loreus funis seu flagrum loreum, scutica: quod & σκυτάλη. Aristoph. in Vesp. ἢ μὴν ἰγὼ σε τὴν ἡμέρον βλέψῃ σκυτοτόμος. Dem. in Mid. σκυτος ἔχων ἐνεμμένον, τοῦτον μεθυὼν ἐπαίετο τοῦτον. Etym. secundum Petronium sic nom nari scribit cutẽ omnem quæ est inter colli nervos: secũdum alios sic dici medullam dorsi: secũdum alios verò, locum qui est inter supercilium & frontem; aliis autem esse capitis cutem: σάκκος pro ipso capite vsurpari. ¶ Item σκυτος, quasi ξυτος appellari tradit. ἀφῃρῆται τὸ ξύω, reiiciendo literam ξ & hypothesi sacchambil enim frequentius ξύω quàm pellem.

Σκυτινος, η, ὁ coriaceus: vt σκυτινη μάστιγι, apud Athen. l. 11. Et σκυτινον, ου, iubaud. ὠτα seu ὠτοβόκρα, corium seu pellis quæ præcingitur. Etym. At σκυτινη ἐπιστολή, prouerbium Atticum de infimis amicis. Hesych.

Σκυτικός, ὴ, ὸν, coriaceus. Et σκυτικὴ, ἡ, τέχνη, ars coriaria. Plat. pol. 2.

Σκυτεύω, ἐσκύτευσα, artem coriariam seu sutoriã facito, sum cerdo.

Σκυτεύς, ἡ, ὁ, qui artem sutoriam seu coriariam exercet, sutor, cerdo. Herodot. in vita Hom. Epich. Smith. c. 31.

Σκυτεῖον, τὸ, officina sutoria, suteria.

Σκυτάλη, ἡ, flagrum loreum seu coriaceum: scutica, vel saccus coriaceus. Hesyc. item claua in summa obducta corio: vel simpliciter, claua, fustis. Pind. in Olymp. σκυτάλαι dicuntur etiam vestes seu palangæ siue phalangæ. Exodi 30. ¶ Item σκυτάλη, genus secretæ epistolæ loro inscriptæ: de qua vide Gell. lib. 17. c. 9. & Plut. in Lysand. Sic apud Xen. Hel. 4. εἰς τὰς συμμαχίδας πόλεις σκυτάλας ἔπεμψεν. ¶ Est & serpentis nomẽ apud Aelian. Nicand. & Diosc. l. 7. c. 11.

Σκυτάλης, ου ὁ, σκυτάλιον κοῦφον seu instar σκυτάλης teres & oblongus. Athen. l. 4. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Σκυτάλιδες, ὁ, idem cum σκυτάλη. Herodot. l. 4. & Ioseph.

Σκυτάλιδες, sunt etiam instrumenta ad ignem incitandum: apud Suid. Sic etiam dicuntur digitorum ossa, quòd eo ordine disposita sint, vt velut in acie stare videantur, σκυτάλη enim etiam equitum turmam significat. Poll. l. 2. & Galen. de ossib. Etymologo σκυτάλιδες sunt εἶδος κεραμέων, animalculum quoddam. item εἶδος κοχλιῶν, apud Alexandrinos, item vas quoddam in nauigio.

Σκυτάλιον, τὸ, idem cum σκυτάλη. Exponitur etiam, regula: apud Theophrast. hist. pl. l. 4. cap. 5. Sic etiam à quibusdam dictum fuit ombilicus Veneris, teste Dioscor. l. 4. c. 92. Hesychio σκυτάλια sunt σκυλίδες ἀποτρόπαια.

Σκυτάλη, ἡ, claua, fustis, Aristoph. & Herodot.

Σκυτάλιζω, fuste cædo: vnde σκυταλισμὸς apud Hesych. & Etymol. exp. ξύλῳ τυπτίζω.

Σκυταλωτοί τρόχοι, εἰρηνικοί τινες. Etymol.

Composita.

Δωδεκάσκυτος σφαῖρα, sphæra è duodecim coriis confecta.

Ἐγκύτι, ad cutim vsque. Etym. dicit esse aduerbium apud Archiloch. significans τὸ ἐν χρῷ, πρὸς τὸ αὐτός, quod & εὐκτὸς dicitur.

Λυκοσκύλιον, dictum fuit à quibusdam sesamoides magnum, vt est in append. Diosc.

ΣΚΥΦΟΣ, ου ὁ & ἡ, τὸ, scyphus. Arist. pol. 7. πίνειν σκύφον ἀφειμένῳ. Plut. in Alex. ἔφαλε σκύφον ἐξ αὐτοῦ. Nemo genere vtitur Hom. Od. ξ. καὶ εἰ πλείω ἔχῃ, δίδοι δ' ὅ τοι σκύφος. Et Theocritus apud Athen. l. 11. Δυρατέων σκύφος ἐξ ὑπὸ μελιχρόου πιεῖν. vtique Theocr. idyll. 1. Καὶ τὸ δ' ἐν ὠτὶ τὰν ἀγάπα, τὸ σκύφος. Dictum videri posse σκύφος quasi σκυβος, quòd Scythæ supra modum vino inebriare se solerent, & quòd affines sint literæ φ & β, docet Athen. l. 11. Apud eundem δοῦν τοῦ σκαφίδος denominatus esse annotatur. Eustat. verò ἐκ τοῦ αὐσφ, detriuat, assumpto σ. Pro eodem dicitur & σκύπφος, apud Hesiod. in 2. Melampodias lib. ἀγίδας δ' ἀργύρεον σκύπφον φέρε δῶρα δ' ἑκάστῃ. Sic & apud Anaximandrum, teste Athen. ibid.

Σκυφίον δίωτος, poculum scypho simile. Stesichorus de Hercule apud eundem. Athen. ibid.

Σκύφωμα, τὸ, idem cum σκύφος. Aeschyl. in Perrhæbois. ἀνὴρ χρυσοῦ πλήκτου κρίγυρα σκυφώματα.

Ὀσκυφίον, τὸ, (ἐκφ.) genus poculi, quasi figura, apud Asclep. Mirleanum teste Athen. l. 11.

ΣΚΩΛΗΞ, ηκος ὁ, vermis. Il. κ. ὡς τε σκώληξ θοῦ γαίῃ κεῖται ἐνεστώς. Arist. σκώληκες οἱ ἐν τῇ γῇ ὀρύττοντες. Diosc. l. 1. c. 106. σκώληκας τὰ ἀσκαρίδας φάσκουσι. lumbricos ventris. Metaphorice apud Athen. l. 6. Ἐνίοις κόλαξ εἰσὶ τῶν ἐν τέχναις ὥσπερ σκώληκες. Dicitur etiam sæpissimo genere ὁ σκώληξ, tradit Eust. in Odyss.

Σκωληκώδης, ὴς, ὲς, & ὴ, vermicem imitans. Arist. exponitur & vermiculosus.

Σκωληκίον, τὸ, vermiculus. Athen. l. 7.

Σκωληκιάω, ῶ, vermibus scateo, seu vermes genero, vermino. Apud Diosc. l. 3 σκωληκιῶντες ὦτα, exp. vermiculantes aures.

Σκωληκίζω, vermẽ refero: vt σκωληκίζει σφυμίς, apud medicos.

Σκωληκίζομαι, instar vermium moueor. Hesych.

Σκωληκόω, ῶ, vermibus infesto. Σκωληκόομαι, vermibus infestor, vermiculor, seu vermiculationem sentio. Theophr. ἐπίσταται σκωληκοῦσθαι δ' ἐμπίπτει δ' ἐμπίπτει δ'.

Σκωληκωσις, ὁ, vitium in rebus quæ corruptione vermiculantur, vermiuatio. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 6.

ΣΚΩΛΟΣ, ὁ, Etymologo est spitæ genus, quod in igne versatum & candefactum validius euadit: alius est pali species, quẽ rustici, vbi exacuerunt & igne versarunt, teli loco vsurpant non aliter quàm hastæ penetrantis, teste Eust. Iliad. κ. Καὶ τὸ μὲν αὐτὸ μόνον ὡς τε σκῶλος πυρεκαυστος. Pro eo per metaplasmum generis dicitur σκῶλος τοῦ, vt tradit Eust. at quod exp. offendiculum, impedimentum in via occurrens. Exod. 30 ἔσται τοῦτο ἡμῖν σκῶλος. Et Greg. λοιὸν τὸν ὑπὸ σκῶλον τὸν φρονήματος. Pro spina aut alio ligno præacuto accipitur apud Suid. Ἐὰν μὴ σκῶλον ἰρυζὸν ὁμοῦ κακὸν ἐμπεσὸν ἐσθῇ (*Etym. σκῶλον à σκέλλω derivat, quoniam lignum duriusculum est & excicatum. Alij & σκώλον & σκῶλον à σκαίω dici putant, sicut & σκάλον, teste etiam Hieronymo.

ΣΚΩΠΤΗΣ, ἡ, ὁν, cauilor, fallax & dicteriis vtor, iocoso dicteriis. Dem. pro corona. ἀνὴρ δ' εἰμὶ σκώπτης. Arist. rhet. 2. ὁ μὲν μὴ σκώπτειν ἐξ ὑπόνοιαν τὸν σκώπτην. Et cum accus. tam personæ quã rei. Athen. l. 10. Ἀγκαίου σκώπτας. Arist. in Nub. σκώπτουσι τὴν μανίαν αὐτοῦ. Sæpe accusatiuo rei præfigitur præpositio εἰς: vt Plut. in Luc. σκώπτει τὰς Ἀκουτίας μαχαίρας εἰς τὴν μικρότητα, irridet enses Laconicos veluti paruos, idẽ in Galb. σκώπτειν αὐτὸ εἰς μικρολογίαν. Athen. l. 9. tradit ab ea aue, quæ σκώψ nominatur, σκώπτειν dici τὸ σκωπτάζειν καὶ κωμῳδεῖν ἐπὶ τῶν σκωπτομένων ὅθεν τὸ τῷ ὀνείρατι ὀφθεὶς δ' ἐν κωμῳδοῖν.

Σκώπτομαι, irrideor cauillis. Aristot. rhet. 2. Herodian. l. 4.

Σκῶμμα, ατος, τὸ, cauillum, dicterium, sales. Xen. Plut. Luc.

Σκωμμάτιον, τὸ, dicteriolum mordax seu sallum, cauillum. Aristoph. in Vesp. Plut. de fort. Alex. l. 1. c. 2.

Σκῶψις, εως, ἡ, derisio quæ fit dicteriis mordacibus & cauillis: cauillatio. Alex. apud Athen. l. 10.

Σκώπτης, ου ὁ, cauillator, derisor, qui scommata & dicteria mordacia in aliquem iactat, seu iactare solet. Suid.

Σκωπτικός, ὴ, ὸν, qui scommatis dicteriisque sallis incessere solet. Exponitur etiam, cauillis valens, mordax dicax. Athen. l. 14.

Σκωπτικῶς, ὁ, cauillis & scommatis gaudẽs. Arist. in Vesp.

Composita ac primùm cum præpositione

Ἀντισκώπτω, vicissim dicteriis mordacibus incesso.

Ἀποσκώπτω, scommata iacio, scommate incesso seu insector. Synes. ἀν ἀποσκώπτῃ τὸν τῶν εἰς τὸν ἐλεγχοῦσας δίκας. Lucian. ἀποσκώπτω τοὺς τοὺς φιλοσόφους.

Ἀποσκωμμα, τὸ, dicterium mordax quo aliquis notatur: seu irrisio per scomma.

Διασκώπτω, scommata & dicteria iacio: vnde pass. apud Xenoph. pæd. 8. ταῦτα μὲν ἢ ὅτι διεσκώπτοντο.

Ἐπισκώπτω, idem. Plut. in Themist. Et cum εἰς, in Lycurgo.

Κατασκώπτω, pro eodem.

Παρασκώπτω, pro iisdem.

Composita sine præpositione ex σκῶμμα & σκώπτης.

Εὐσκώμμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, dexter in dicendis dicteriis & scōmatis.

Εὐσκωμμόνως, cū dexteritate quadā in scommatis iaciēdis.

Εὐσκωμμοσύνη, ἡ, dexteritas in scommatis & dicteriis. Pol. lib. 5. cap. 45.

Φιλοσκώμμων, dicteriis mordacibus & scommatis gaudens.

Φιλοσκωμμόνως, more eorum qui scommata dicere amāt.

Φιλοσκωμμοσύνη, ἡ, amor scommatum, quum quis scommata in aliquem iacere amat. Poll. ibi.

Φιλόσκωπτος, ὁ, ἡ, idem cum φιλοσκώμμων.

Φιλοσκωπτία, ἡ, scommatis & dicteriis mordacib. gaudeo: seu scommata iacere in aliquem amo. Athen. l. 14.

ΣΚΩΡ. ατος, τὸ, stercus, oletum, merda. Aristoph. μιμαγμένον σκῶρ ἐλέφαν.

Σκωρία, ἡ, scoria, fex metalli, sordes metalli. Exponitur etiam, rectrimentum, item recrementum, item stercus, excrementum: vt σκωρία τοῦ ἥλιου, μολυβδ ου, χαλκοῦ. apud Dioſc. l. 5.

Σκωψ, vide in comp. Ὀφ. Σκῶψις, in Σκώπτω.

Σμαραγδος, &c. in Μάραγδος.

ΣΜΑΡΑΓΕΩ, ῶ, f. ήσω, resono, strepitum edo seu fragorē aut stridorē, strido. Hes. Σμαραγεῖ δέ τε πόντος. Hesio. in Theog.

Σμαραγίζω, f. ίσω, idem Hesiod. ibid. γαῖα φορεῖται ἐσμαράγιζεν.

Composita.

Ἐπισμαραγέω, ῶ, insono, instrepo, infremo.

Ἐρεσμάραγος, ὁ, ἡ, magnos strepitus edens. Iouis epitheton apud Hesiod. in Theogn.

Περισμαραγέω, circumstrepo. Dionys. de situ orb.

Πολυσμάραγος, multum sonans, strepens. Hesych.

Πυρεσμάραγος, igni resonans seu crepitans. idem.

ΣΜΑΡΙΣ, ίδος, ἡ, genus pusilli piscis. apud Aristot.

ΣΜΑΩ, siue σμάω, ῶ, abstergo, extergo, detergo: vnde Hesych. σμᾶν, exp. σμήχειν. Exponitur etiam, purgo.

Σμάομαι, ῶμαι, abstergor, extergor. Item purgor, ornor. Herodo. l. vlt τότε ἐς τὴν κεφαλὴν σμᾶται μόνον βασιλεύς, ἐς Πέρσας δὲ ὑπὸ τιάρης. tunc rex solum caput ornatur. Apud Dioſc. l. 1. c. 82. ἀγκῶνας καὶ νάρθηκα σμώμενον ἰᾶται, exp. capitis vlcera manantia cum nitro intricatum sanat.

Σμῆμα, τὸ, smegma, id quo ad abstergendum & purgandum vtimur. Athen.

Σμήχω, idem quod σμάω. Odyss. ζ. Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχε ἁλὸς χνόον ἀτειρέϊ χῷρῳ. Luc. σμήχειν λίθῳ. Dioſc. de oleo raphano. ὡς ἐπὶ τὸ πρόσωπον σμήχῃ τραχύτητας.

Σμῆγμα, τὸ, quo in abstergendo vtimur. Apud medicos. sic dicitur pulvis siccus, qui cuti nonvnctæ inspergitur ad eam detergendam. Ath. l. 6. c. 54.

Σμῆξις, εως, ἡ, detersio, abstersio. Dioſc. l. 2. c. 5.

Σμηκτικός, ὁ, detersorius, abstergendi seu detergendi vim habens. Idem. l. 2. c. 4.

Σμηκτίς, ίδος, ἡ, idem cum σμηκτικὴ, vt σμηκτὶς γῆ, terra cui detersoria vis inest, quæ Κιμωλία dicitur apud Galen. & Erot. Eadem dicitur & σμηκτρὶς, apud Cephisodorum, teste Pol.

Composita.

Ἀπόσμαω, detergo, abstergo. Luc. ἀποσμᾷ τὴν ἰκμάδα. Sic & Dioſc. l. 5. c. 84.

Ἀπόσμηχω, idem. Luc. in Tim. ἀκριβῶς τῷ τρίβλῳ τὸ χείλος ἀποσμήχων.

Προαποσμήχω, (Decomp.) ante detergo.

Διασμάω, seu διαστμάω, extergo, detergo. Herodo. διασμήσας ποτηρίω.

Διασμήχω, extergendo perpurgo & emundo. Aristoph.

Ἐκσμάω, extergo. Herodot.

Ἐξασμήχω, abstergo, vel detergo in summa parte.

Περισμάω, circumcirca abstergo: vel circumcirca affricatum detergo: vnde pass. apud Dioſc. l. 3. c. 52.

Περισμήχω, idem ibidem.

Σμιρδαλέος, σμερδνός, vide in Μιρδαλέος. Σμῆγμα, in Σμάω.

ΣΜΗΝΟΣ, ους, τὸ, examen apum, idem Aristoteli quod ἐσμὸς & ἀφεσμός. Plut. de vit. ἀτρ. οἷον σμήνη ἢ σφηκιὰν ἡμῖν ἐν τῷ κήπῳ. Metaphoricè apud Aristid. ὡς τὴν ἀστικὴν σμήνη διεσπάρθαι. Dicitur & de quauis multitudine, vt σμήνη ἀνθρώπων, & σμήνη ἀρετῆς apud Plat. & σμήνη γεραιτέρων, apud Aristoph. ¶ Item alueare, seu alueus, apiarium. Hesiod. in Theogn. ἐν σμήνεσι κατοικίζουσι μέλισσαι. Κυψελίδες βόσκουσι. Aristot. ὅταν ἡ ὑφίμασι ἐξ ἀλλήλων ἐν τῷ σμήνει συμβαίνῃ γίνεσθαι ὅτι ἀπολείπει τὸ σμῆνος. ¶ Item pro sermonis suauitate seu loquendi dulcedine, apud Ari stopha. in Nub. μέγα γάρ τι θεῶν κτεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς. [2. c. 109.

Σμηνίον, ου, τὸ, (diminut.) idem quod σμήνος, alueare, Dioſc. lib.

Σμηνιθος, vide in Μηνιθος. Σμήχω, σμῆξις, &c. in Σμάω. Σμικρός, &c. in Μικρός.

ΣΜΙΛΑΞ, ακος, ὁ, taxus: arbor feralis & venenata Plotar. symp. l. 3. Καὶ σμίλακος ἀποθνήσκουσι τοὺς ἐγκαθεύδοντας. Vide & Dioſc. l. 4. c. 82 & l. 6. c. 12. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10. Item arbor à taxo diuersa, folium habens ilicis, de qua Theophr. hist. pl. l. 3. c. 16. & Gal. περὶ κρ. τόπων, l. 6. c. 3. ¶ Item frutex hortensis, de quo Dioſc. l. 2. c. 176. ¶ Item herba quædam, de qua Dioſcor. l. 4. c. 143. & Theophr. hist. pl. l. 3. c. vlt.

Σμίλος, ου, ὁ, idem quod σμίλαξ, in prima significatione. Nicar. in Alex. Μὴ μοῦν δὲ σμίλον σὺ καλεῖ ἐλαϊνέα μαίῳ. Pro eodem apud Theophr. & Poll. legitur etiam μίλος.

Μίλαξ, pro σμίλαξ, hederæ species è qua tori fiebant, qua etiam coronari solitos poëtas aiunt. Aristoph. in Nub. μίλακος ἔρνος. Vide & Gal. & Paul. Ægin.

Μίλινος χρῶμα, color à milace denominatus, vt tradit Eustathius ex technico quodam.

ΣΜΙΛΗ, ης, ἡ, scalper seu scalprum: scalper incisorius. Plato polit. l. 1. μαχαίρᾳ, ἀμφοτέρῳ κλῆμα δοτοτέμνοις καὶ σμίλῃ.

Σμιλίον, ου, τὸ, scalpellus. Luc. in Gall. Plutarch. de discern. adult. ab am.

Σμιλόω, scalpello reseco, scalpro amputo & præcido.

Σμίλυμα, τὸ, segmen scalpro amputatum. schol. Aristoph. Metaphoricè vtitur. Aristoph. in Aan.

Composita.

Ἀποσμιλόω, scalpello amputo seu reseco, scalpro repurgo. Et general. polio seu expolio, quasi resecans scalpello. Synes. epist. 101. ἵνα μὴ δίθυμοι ὑποτέμνῃ τοῖς ἀποδεικτικοῖς ἀποσμιλοῦντα τὰ ὀνόματα, qui nomina ad vium resecant.

Ἀποσμίλυμα, τὸ, segmen scalpello factum, quod scalpello vndique reciditur. Suid.

Διασμιλόω, scalpello perpurgo seu perpolio. Et general. expolio, perpoliorvnde διεσμιλωμένοι φροντίδες, ad vnguem, exquisitæ meditationes, apud Athen. l. 4.

Εὐσμίλωτα, scalpro bene polita seu parata. Hesych.

Σμυγερός, vide Σμύχω. Σμύραινα, vide in Μύραινα. Σμύρνη, in Μύρρα.

ΣΜΥΡΙΣ smyris, lapis quo gemmas annulari exterunt. Dioſc. l. 5. c. 166.

Σμυρίτης λίθος, smyrites lapis, Iob 41.

ΣΜΥΧΩ, f. ξω, attero, absumo, corrumpo. Hesych. Item exuro, incendio seu igne vasto, inflammo. Greg. in poem. Κῆρ ἄχει σμυχομένη, cor dolore vrens & macerans. Basil. πυρετῷ σμυχόμενος κραδίας δεῦρο μίσης καρδίας, vrente febre, Apol. Arg. 3. ἐνὸς δὲ ἀεὶ τοῦ ἐδαίου σμύχεσθαι δόλῳ γόοις, dolore vrēs & macerēs.

Σμύχομαι, absumor, vror. Item inflammor. Iliad. χ. ὡς εἰ πόλις Ἴλιος ὀφρύσι πᾶσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

Σμυγερός, ῶ, ὁ, ærumnosus, qui perpetuis laboribus ærumnisque maceratur & conficitur. Apoll. Arg. 2.

Σμυγερῶς, ærumnosè. Hesych.

Composita.

Ἀποσμύχω, deuro, igni absumo. Metaphor. apud Luc. in dial. Telpl. & Plut. [illegible] τοὺς ὀδόντας ἀποσμυχόντες, cum stridore dentium infrendent & præ dolore ardescent, vel macerati & confecti dolore.

Διασμύχω peruro. Hesych. & Suid.

Ἐπισμυγερός, ærumnosus, vel miserabilis: aut etiam tristificus, cor dolore vrens. Hesiod. ἀχλὺς ἐπισμυγερή τε καὶ ἀστή.

Ὑπισμυγερῶς, ærumnosè. Od. γ.

Καταστμύχω, comburo, exuro. Il. 1. metaph. apud Theocr. idyll. 4. Ὃς με καταστμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχεϊ λάπτει.

Καταστμύχομαι, cruciari & torqueri dolore, apud Phalar.

Περισμύχω, circumcirca vro: vel vndique macero, prorsus conficio & exhaurio. in Epigr.

Ὑποσμύχω, suburo, vstulo, i. paulatim vro. Item succendo, inflammo. Basil. ἐν τῷ βάθει κατέχει πολὺ νοῦν ὑποσμύχουσα αὐτῷ τὰ σπλάγχνα. Et ὑποσμυχόμενον μέγα. apud Greg.

ΣΜΩΔΙΞ κος, & σμώδιγξ ιγγος, ἡ, vibex limor ex percussione. Il. βεβεμωδιξ δ' ἀμφοτέρωθεν ἐν ὀφθαλμῷ μωλωπῷ. Nicand. Alexipharm. Σμώδιγγες σάζουσι κεδ' ἀσυμβίνες κακοτήτῳ. ¶ Eustat. ἀπὸ τοῦ σμῶξαι, deriuari scribit ex antiquorum sententia, quod Etymol. Ionum dialecto significare ait σπάσαι.

Σμωδικὸν, pharmacum ad vibices. Gal. apud Hippoc.

ΣΜΩΝΩ, μῶδω, μωκήσομαι. Aristophan. in pace. Ἀνὴρ μὲν ἐλθὼν κἀμὲ σμώνει ἀμφὶ τὴν γναθοῦν, vbi tamen etiam legi-

tur σμήχετε. ¶ Apud Suidam σμήχειν exponitur etiam λοιδορεῖν, conuitiari: διὰ τὸ καθάπτεσθαι τῶν σμωμένων. ¶ Apud Hesych. σμηχεῖν, exp. ἐνεργεῖν μὴ σπουδῇ. Ex scholiaste Nicandri citatur σήχω, quod exp. τρίβω, λεύω: eóque etiam Herodoti vti dicitur.

Κατασμήχω, (comp.) contero, tundendo comminuo. vnde apud Nic. in Alexiph. καταστμοῦσαι, pro quo tamen quidam legunt καταμύξαι.

ΣΟΒΕΩ, ῶ, F. σοῦ, abigo, expello. Plerunque de auibus dicitur vtendo voce σῦ, σῦ, vt Aristoph. αἱ δ' ἐκεῖ βοῦν τὸν ἀντεστιμιβ' ἐκ τῆς πατρίδος, nemine abigente. Sic Menander apud Athen. l. 9. οὐ βοᾶσιν ἔξω τὰς ἐρίθους ἀφ' ἡμῶν. item propello vt quum à pastore grex pecorum propellitur. Luc. μᾶλλον δὲ ὥσπερ αἰπόλιον ἀφρίας αὐτὰς τῇ βακτηρίᾳ βοῶν. propellens seu progredi cogens, aut vrgens. Ab Hesychio exp. διώκω. Apud Xen. de re equ. βοῶν κόνιν, excutere pulverem. ¶ Item βοῶ, pro βοῶ τὰς ἀπαντῶντας, obuios summoueo; quod fastuosorum est. Sic Dem. in Mid. καὶ πρὸς ἀκολουθοῦντας ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων, οὐδὲ τοὺς ἀντικρὺ βοῶν, per forum proficiscitur, obuios quoque submouens. Plut. in Sol. βοῶντες, σὺν ὄχλῳ δορυφόρων, magna satellitum caterua stipati sese inferunt fastuosè & insoleuter. ¶ Item mouco, cieo. Aristoph. in Vesp. τῷ χειρὶ πολὺν κύκλῳ βοῶντες, mouere in orbem pedem agilem.

Σοβέομαι, abigor, expellor propellor. Itē moueor, concitor. Basil. in epist. βαδίσμα σφοδρὸν καὶ σεβόμενον, gressus cōcitatus. Et Eurip. μαινάδων ἐμπλακτὰ καὶ σεβόμενα φρένος ὁδίταν, qui ecstro percitus gloriæ consequendæ, gradu concitato fertur.

Σόβη, ἡ. muscarum flabellum pro muscæ abigunturis. in cauda equina fic dicuntur pili longiores, quibus equi muscas abigunt: vel ipsa cauda pilis vestita, cuius motu muscas à se pellunt, in stippiam, exponitur etiam, ratica ex pilis equorum. Suid.

Σόβοι, οἱ, dicuntur saryri, πρὸς τὸ βοᾶν, citato gradu currentes sunt enim animal pernicissimum, teste comment. Dem. & Plin.

Σοβός, ὁ, ὁ, quæ insoleuter se infert, vel quæ citato gradu incedit: epitheton meretricis. Suid. & Schol. Aristot. ex Eupol. Numeratur & inter ridiculas saltationes: apud Athen. l. 14.

Σοβαρός, ὁ, qui concitato gradu seu impetu fertur, concitatus, nobilis: vt σοβαρὰ κόρα, Aristoph. in Pace. item insoleuter se inferens & obuios quoque submouens: ex quo intelligitur fastuosus, superbus. Plut. de educ. puer. & in Demetr.

Σοβαρῶς, superbè, fastuosè, insoleuter & fastuosè se inferendo. Plut. in Cortiol. & in Alcib.

Σοβαίνομαι, insoleuter & fastuosè me infero, superbè incedo. Agat. Epigr. l. 2.

Composita.

Ἀνασοβέω, excutio, expello: propriè sursum rejiciendo seu retrorsū. Plat. ep. 7. ἀναμνησθῆναι τινα φρένων ἀνασοβοῦσι με. & in pass. apud Luc. ἀνασοβήσας τῷ τῆς μετάνοιας κώμῳ. item conturbo, perturbo aliquem. Suid. & Hesych.

Ἀνασόβησις, ἡ, excussio, eiectio sursum aut retrorsum, item conturbatio.

Ἀποσοβέω, arceo, abigo, repello: apud Suid. ὁ δὲ ἀνίσχει ὡς ἀποσοβοῦντα τῇ κεφαλῇ τὸ ὑπεπλεκόμενον. Exponitur etiā excutiendo vt apud Arist. in Ran. οὐχ οἷός τ' εἶμ' ἀποσοβῆσαι τὴν γλῶτταν, item neutraliter, abeo citato gradu: vnde apud Menand. exp. ἀποτρέχω.

Ἀποσοβητής, qui insoleuter aliquem summouet & repellit.

Ἀπροσοβήτως, qui vel cum vetustatem habens: vel vetustas ab emendis piscibus abigunt, idēque piscium auidissimi voratores: Aristoph. in Pace.

Διασοβέω, dispello, discutio, disturbo.

Ἐκσοβέω, expello, abigo foras. Menād. apud Athen. lib. 9. Αὐτὸς δ' ἐξεσόβησε τὰς ὄρνις μέλις.

Κατασοβέω, depello. Exponitur & persequor, arceo. Hesych.

Μυροσόβη, q. d. muscarum abactorium: id quo muscæ abigunturis, muscarium, Epigr. l. 2. (abigere.

Μυροσόβος, ὁ, ὁ, muscarū abactor. Arist. l. 11. Μυροσοβεῖν muscas

Παρασοβέω, insoleuter & fastuosè prætereo: vel fero, i & superbo aspectu transmitto. Plut. in Cat.

Περισοβέω, circumeo, vel circumfero: vt in comminio περισοβεῖν dicebant in orbem τὴν φιλοτιμίαν, circumferre. Menander in Theophorumenae. Καὶ βαχὺ πάλιν τὸ πρῶτον περισοβεῖ Ποθεινὸν αὐτοῖς κἀρά τῶν. Erat etiam περισοβεῖν τὸ ἐν κύκλῳ πίνειν, teste Athen. l. 11.

Καταλέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΣΟΓΧΟΣ, ὁ, ἡ, sonchus, cucurbita, quam Apolenus lactucam longam vocat. Dioscor. l. 2. c. 139. Est etiam olus agreste in cibi experimentum, apud Theophr.

ΣΟΜΦΟΣ, ὁ, ἡ, inanis & fungosus velut spongia: vnde exponitur etiam, spongiosus. Vtitur Aristot. de mammis mulierum loquens. Apud Hippocr. φθείρει τὸν σομφὸν exp. loquitur obscurè: quoniam in coloribus quidam τὸ φαιὸν appellant σομφόν, quod videlicet est inter album & nigrum. ¶ At σίμφος siue σίμφον (subst. neut.) cucurbita sylvestris. Plin. l. 20. c. 3.

Σομφώδης, idem quod σομφὸς, adiect. In qua signif. inuenitur σογχώδης, apud Theophr.

Σομφότης, ητος, ἡ, inanitas, fungositas.

ΣΟΟΣ, ῶ, ὁ, salus, incolumis, sospes. Il. π. Σόον δ' ἐνέηκεν μάχης ἐξ δόρατος ἀΐδηλον. Odyss. θ. Ὦ φίλον εἴ κέν τις σόον ἡμῖν ἐξ ὀπίσσω. Il. ο. ἀλλ' ἄλοχόν τε σόον τε παῖδ' ἐς ὀπίσσω. Et neutro genere. Il. ω. ἵνα περ τεὸν τοι σόον μένοντα. Exponitur etiam, integer, perfectus. Hesych. Et σοοὶ eidem sunt σωτήριοι, salutares, salutis autores. ¶ At σοῦ impetus, vide in σεύω.

Σόω, f. σόσω, servo, salvum & incolumem præstō: vnde σώζω. Hesy. exp. σώζῃς. Aliam significat, vide in σοῦ, impetus, &c.

Σῶς ὦ ὁ ἡ, idem quod σόος: ex quo & contractum dicitur: aut (secundum alios) ex σάος. Od. π. Εἴθ' ὅτι οἱ σῶς εἰμι καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθα, Thuc. l. 3. πάλιν αὖθις κατεστήσας τὴν τάξιν σῶν καὶ ὑγιῆ, item integer perfectus: vt Od. α. νῦν μοι σῶς ἀπώλετο πᾶς, nunc in totum sum perditus.

Σώος, seu σῶος, ὁ, idem quod σῶς, ex quo & quidam derivatum existimant. Xen. in Oecon. ὑπεκφεύξαμεν σῶοι παρεγένοντο. Dem. pro cor. ὑμεῖς ἔτι σῶοι καὶ ἡμεῖς.

Σώω, idem quod σόω, servo, sospitor: vnde σώσειν. Il. β. ὃ σε μάλα πολλὰ κάμε τίθεμεν σώσειν τε Εὐρύαλόν τε ἄθλων.

Σωμαι, servor incolumis, sospitor. Apol. Arg. l. 2. δὴ γὰρ φάσθαι ἐξ αἰεὶ σῶσθαι.

Σώζω, idem quod σώω: ex eóque derivatum sicut ἔζω ex ἕω, inquit Etymol. Demetr. Phaler. ἐγὼ μὲν οὖν σε ἐσώσα, καὶ σὺ μοῦ δὲ εὖ ἐσώσας ἐγὼ σε ἀπολύομαι. Xen. præd. 3. οἱ μὲν γὰρ γιγνώσκοντες τὰ τε ἑαυτῶν σώζουσι καὶ τὰ τῶν πέλας ἀφελοῦσι. in iudicio aliquid σώζειν aliquem dicunt, quod causam eius tuetur & cum absoluit, vnde κατασώζεσθαι, sententia absolutoria, quæ & fine adiect. σώζεσθαι dicitur. Luc. in Herm. τὸν λεοντῆν ἀεὶ τὸν σώζειν σίρει. ¶ Item σώζω, servo, conseruo: vt σώζειν πόλιν πίστιν καὶ πόλιν δίκαιον τοῦ ἀσπιδίου. et in Herodian. l. 7. Et σώσαι τι μέγιστον. Demetr. Phal. item servo, i. custodio: vt apud Eurip. in Bacch. σώζουσι παῖδ' ἡμῶν φρουροῦσι πόλει ἐν ἀγκάλαις, asseruant in publicis custodiis.

Σώζομαι, servor, incolumis euado. Plut. de frat. am. ἀκούεις ὅτι σώζῃ; Xen. præd. 3. αἰρετώτερον ὅτῳ μαχομένῳ ἀποθνήσκειν μᾶλλον ἢ φεύγοντα σωθῆναι. Interdum cum præpos. ἐκ, sequente genit. vt Plat. Πῶς ἐσώθης ἐκ τῆς μάχης; interdum cū εἰς, sequente accusat. Isoc. in Euag. σωθεὶς εἰς Σόλων τῆς Κιλικίας quum salvus peruenisset. Construitur & cum πρός, apud Xen. præd. 5. Et cum ὅτι, apud eundem Hell. 1. Dicuntur & res σωζεσθαι, apud Demosth. Philip. 3. & Plut. περὶ εὐθυμίας. ¶ In sacris libris σωζεσθαι est æternam salutem consequi: vt Matth. 10. & Marc. 13. &c. ¶ Exponitur etiam, ad frugem bonam peruenire, apud Plut. de discer. adulat. ab am. τοῦ μέλλοντι σωζεσθαι δεῖ φίλους αἰῶνας ἢ δικαίους ἐκ βίου ὑπάρχειν. Exponitur etiam, manere, permanere, apud Gal. ad Glauc. l. 1. Præt. perf. est σέσωσμαι, cuius tertia persona interdum retinet σ, interdum abiicit. Aor. 1. ἐσώθην, tanquam à σώω.

Σωστικός, ὁ, seruandi seu conseruandi vim habens, conseruator, tutator. Arist. de mun.

Σωστρον, τὸ, præmium quod conseruatus conseruatori reddit. Xenoph.

Σωτήρ, ῆρος, ὁ, seruator, salutis autor, qui salutem dit & dedit, Atheu. lib. 7. Isocr. Dem. Luc. &c. Fœm. Σώτειρα, ἡ, seruatrix. Pausan. in Att.

Σωτήρια, τὰ, ἡ, idem quod σωστικός. Plat. Thuc. Plut. σωτηρία, l. ἱερά, sacra seu festa quæ agitantur in honorem σωτήρων θεῶν. Herodian. l. 1. Luc. in Tim.

Σωτηρία, ἡ, (subst.) salus. Thuc. Æsch. Isoc. Plutar. &c. Item conseruatio, qua aliquid conseruatur incolume & in statu suo. Aristot. polit. 6. Plut. symp. 3. probl. 1.

Σωτηριώδης, salutaris, qui salutem dat sospitatis.

Σωτηριακόν, pretium quod pro funeris elatione datur. Hes.

Σώμα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Σαῶν, idem quod ὅλος, quidam per dialysin ex σῶς factum tradunt: alii σῶς ex σάος contractum esse censent. Comparat. σαώτερος, magis salvus & incolumis. Xen. Præd. 6. ἄμα τε παρεσκευάσατο σαώτερα καὶ. Ponitur & simpliciter pro ὅλος. Il. α. σαώτερος ἐς κε νέοιμι, vt salvus hinc redeas.

Σαόω, f. σάσω, idem quod σώζω. Poëticum est. Callim. hymn. in Delum σαοῖ μιν ὅ τ' ὀπιθόδομος. Odyss. α. ἀλλ' ἄγε δή σε σαώσω ἐπιβήσομαι ἠὲ σαώσω. Sic & Il. ι. & Od. δ.

Σαόομαι, servor, incolumis euado. Il. ρ. τοῦ νῦν ἐσσόμεθ' ἀλλοτριοῦσθαι, ἢ σαόμεθ' αὖτις.

Σαώσω, idem quod σάσω. Hinc Eustath. deducit futurum σαώσω, & aor. 1. ἐσάωσα. Præter. imperf. ἐσάωζον, & alacrio augmento σάωζον, pro quo per apocopen Æolicam dicitur σάω. Il. φ. ἀνὴρ δ' οὐκ ἔσσεαι καὶ σάω. At Odyss. σάω μὲν σῶσα, σάω δ' ἐμέ, per apoc. dictum pro imperat. σάωζε.

Σαωτήρ, idem quod σωτήρ: in auth. Eligit. l. 1.

Σάων, ὁ, ὁ, Mercurij cognomen. Il. ψ. quod Etymol. ex σάος fieri dicit, sicut θάων ex θάσσω. Illē exp. ἰσχυρὸς σῶος τε σωτήρ, τὸ ἰσχύον: quo vtitur Soph. in Electr. μόλοιμι γὰρ ἄν, εἰ τὸν σάων

λύπης ἀντίρροπον οὐ χῆ, non valeo, non possum. Vide & ἐνοσίε-ος, in comp. ex Οἶ κος.

Composita ac primùm desinentia in ζος.

Ἀ ε ι σ ί ζ ο ς, ὁ ἡ, ὁ, semper seruans. Nonn.

Βιοσ ί ζ ο ς, vitæ seruator. Idem.

Δυσ ί ζ ο ς, dicitur qui difficulter seruatur. ideóque ὁ κακοῦ αἶμον, Theocr. Idyll 3. & 4. Vide & in comp. ex σοῦ in σῶν.

Εὔζ ω ς, qui tutò seruatur & incolumis euadit. Hesych.

Εὔζω α, robur, virium potentia. Suid.

Λ α ο σ ό ο ς, populum seruans, populi tutor seu seruator. Apollinis & Mineruæ epith. apud Hom. Vide & σοῦ, in Σῶν.

Μ ε λ ι σ σ ί ο ς Πάν, apiarius, apum seruator aut custos. in Epigr.

Μ η λ ο σ ί ο ς, ouium seruator aut seruatrix.

Ν ε κ ρ ο σ ί ο ς, mortuorum seruator. Christi epith. apud Nonn. Vide & alterum σοῦ in σῶν.

Ν η σ ι ο σ ί ο ς, seu ν η σ ε ο σ ί ο ς, nauium seruator. Epith. Apoll. & Dianæ, apud Apoll. Rhod.

Ο ἰ ν ο σ ί ο ς, vinum seruans. Nonn.

Composita ex σώζω.

Ἀ ν α σ ώ ζ ω, restituo pristinæ incolumitati, facio vt quis salvus euadat. Soph. ἀνασώζῃ φόνῳ. Item sarcio, recupero: vnde in media voce apud Xen. Hell. 7. ἀνασώζω τὴν πατρῴαν δόξαν.

Ἀ ν α σ ώ ζ ο μ α ι, seruor, incolumitati restituor. Diod. Sic. ἀνασωθεὶς εἰς τὴν πατρίδα.

Ἀ ν τ ι σ ώ ζ ω, vicissim seruo. Item instauro.

Ἀ π ο σ ώ ζ ω, saluum & incolumem reduco, vel reuerti facio. Cum præpos. εἰς, apud Xen. anab. l. 2.

Ἀ π ο σ ώ ζ ο μ α ι, saluus & incolumis peruenio seu euado. Xen. Hell. 1. ἀποσωθῆναι εἰς Δαῦλιν. Exponitur & simpliciter, euado. item confugio.

Ἄ σ ω ς, seu ἄσωτος, ὁ ἡ, ὁ, qui seruari seu sospitari nequit. de cuius salute spes nulla est. Arist. probl. l. 2. Item perditus, deploratus, profligatus, calamitosus. Plut. in Alcib. ἄσωστον αὐτὸν ἡ λοιπὸν βίον ἔστιν. Item perire dignus, indignus salute. vt ἄσωτα Σεριφίδ' ἀστῆρ μέδε, apud Soph. in Aiace. ¶ Ἄσωτος exp. etiam qui per se suaque opera perit, apud Arist. eth. 4. cap. 1. Item luxuriosus nequam, luxu & ganeæ studio perditus: alotus: apud eundem ibid.

Ἀ σ ώ τ ω ς, luxuriosè, luxuriosorum more. Ath. l. 4. & Hoc. Exponitur etiam prodigè, nequiter.

Ἀ σ ω τ ί α, ἡ, luxuria, prodigalitas, profusio, nequitia. Arist. eth. 4. c. 1. & alibi. Scribitur etiam, ἀσωτεία.

Ἀ σ ω τ ε ῖ ο ν, τὸ, locus in quo luxuriosi epulantur & comessãtur, aut suas libidines exercent: ganeum, popina. Poll. l. 9. & Athen.

Ἀ σ ω τ ε ύ ο μ α ι, luxuriosè vivo, omnia per luxum seu in luxum profundo. Athen. l. 8. ἀσωτευόμενος ναυσίου.

Διασώζω, idem quod σώζω. Hoc. in Archid. ἐκλεπεῖν τὴν γόνραν ἢ τὸ σῶμα διασῶσαι. Item seruo, meor. Idem ibid. περιέδωκε τὴν ἀμπελῶνα αὐτῷ διασῶσαι. Item seruo, i. retineo, etiam vtor: vt διασῴζω τὴν σωφροσύνην. Plat. de rep. l. 1. Sequente εἰς exp. incolumem perduco in vel ad, incolumem remitto aut reduco: vt διασῶσαι εἰς Ἀθήνας. Laert. in Plat.

Διασώζομαι, idem quod διασώζω. Xenop. pæd. 4. πολὺ δ' ἔτι μεῖζον τὸ λυσιτελοῦν διασώζεσθαι, item passiuè, conseruor. Dem. in Epitaph. ἡ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἄρα ἐλευθερία ἐν ταῖς τῶν τῶν ἀνδρῶν ψυχαῖς διεσώζετο. Sequente εἰς exp. incolumis peruenio: vt ἐν Κυζικῷ διεσώθησαν. Thucid. l. 1. Exponitur etiam, conualesco: vt Xen. Ἑλληνικὸν διεσώθη ὑπὸ διασωθῆ.

Ἐ κ σ ώ ζ ω ἐ periculo ereptũ incolumẽ seruo, libero seu meor è periculis. Eurip. in Orest. Ἐγώ νυν ἐξέσωσα. Soph. in Aiace, θεὸς γὰρ ἐκσώζει με. Et apud Plat. ἐκσῶσαι ἐν τῷ μεγίστῳ κινδύνῳ.

Π ε ρ ι σ ώ ζ ω, facio vt incolumis superstit, incolumem seruo: vel tandem seruo. Synes. ad Euopt. αὐτὸ δὲ τοῦτο περισῶσαν.

Π ε ρ ι σ ώ ζ ο μ α ι, incolumem esse & seruari à morte.

Σ υ ν σ ώ ζ ω, simul seruo, seruando contineo & stringo ne dilabatur. Eurip. in Iphig. Aul. τὸ γὰρ τοι τίκτειν συνσώζειν καλόν, Ἀγάμεμνον. Vtitur & Plat. de leg.

Σ Ο Ρ Ο Σ ῶ ὁ, loculus, conditorium: sepulchrum, seu capulum, sandapila. Il. ψ. Ὡς δ' ἡ ἐς κίστην τῶν ἐμῶ σόρος ἀμφιπεσοῦσα. Plu. in Numa. λιθίνας σόρους, loculos lapideos. Et σόρεσι σαρκοφάγοις, loculi qui corpora arrodunt seu adedunt, apud Diosc. l. 5. c. 142. Apud Aristoph. in Vesp. Ἡ δ' ἐν ἀρᾷ τ' ἐπιπνεῖς ὁρᾷς σόρῳ. desiderare & amare videris pulchram sandapilam, i. formosam vetulam.

Σ ο ρ ο ῦ ν, in modum loculi seu busti.

Σ ο ρ ε ύ ω, l. σόρω, cadauera in loculo condo.

Composita.

Ἐ ν σ ο ρ ε ύ ω, in loculo condo, sepelio.

Ἐ ν σ ό ρ ο ς, locum habens loculum seu capulum. In Epigr. Λίθου σόρον νῆμα, amplum & capax sepulchrum.

Σοῦ, vide in σύ. Σῶν, in σῶν 3 σῶν.

ΣΟΥ, vor. abigenetis anes. Arist. in Vesp. Σοῦ, σοῦ, σοῦ σύ. ¶ Est & genit. pronominis σύ. ¶ Item imperat. contr. ono σοῦ.

Σ Ο Υ Σ Ο Ν, ὦ, τὸ, liliumlingua Phœnicum seu Phrygum, teste Etymol.

Σοῦσον, vnde σούσινον μύρον, vnguentum ex liliis confectũ, quod & σούσινον χρῖσμα vocatur à Dioscor. l. 1. c. 73. & Athen. l. 11. Ponitur σούσινον & pro oleo ex liliis confecto.

Σ Ο Φ Ὸ Σ, ὴ, ὸ, sapiens. Eurip. in Bacch. Σοφὸς, σοφὸς εἶ, πολλὰ δ' εἰ σ' εἶναι σοφόν. Plut. εἰ τύχοιμι σοφῶν ἐθέλων. Dicitur & σοφὸς qui peritus est alicuius rei aut artis, & plurimum in ea versatus, ideóque probè eam callet: vt σοφὸς τέκτων. Il. 6. Interdum dicitur aliquis σοφὸς εἶναί τινι & σοφὸς τινὶ. Soph. λίχ' ἐγὼ μὲν σοφὸν φαίνομ', ἀνὴρ δ' οὐδέν. Plat. in Apol. ἐγὼ γὰρ οὐ τι μέγα, ὥστε σμικρὸν ξυνιεὶς ἐμαυτῷ σοφὸς εἶναι. Dicitur & σοφὸς εἶναι τινὸς, vt σοφοὶ τῶν κακοπαιδείας. Greg. Naz. Ἰδὲ σοφὸς ἦν τινὸς apud Plat. in Apol. Socr. Et σοφὸς φῶς ὀπῆν ἰδεῖν apud Herodian. lib. 3. Τὸ σοφὸν, quod sapiens est seu sapientis viri, scilicet, et aliquando interdum, callidum, argutum: apud Plutar. & Synes. ¶ Σοφὸς exp. etiam prudens, vt idem significet quòd φρόνιμος.

Σοφῶς, sapienter, doctè: Aristoph. in Ran. Ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος ἀσοφῶς.

Σοφία, ἡ, sapientia. Hom. Plat. Aristot. &c.

Σοφόω, ῶ, sapientem reddo.

Σοφίζω, id-mvel doceo sapientiam.

Σοφίζομαι, (passiu.) doceor, sapientiam percipio & disco sapientiam ab alio traditam. Xen. τοιαῦτα γὰρ ἐμιλεῖτο μὲν καὶ ἐφιλοσοφοῦμεν. Item doceor, cognosco, intelligo: vt Reg. l. 1. c. 3. ἐσοφίζετο ὅτι κύριος κέκλικε τὸ παιδάριον, intellexit. Σοφίζομαι (actiua figo.) argutè & ingeniosè comminiscor aliquid aut conficio. Aristot. in Nub. ἀεὶ Κρανὰς ἰδὼν ἐκεῖνος ἐσοφίζετο. Philostr. in Heroic. σοφίζεν τὴν πορφύραν, scitè & ingeniosè conficiunt. Et in malã partẽ, vafrè & callidè comminiscor, fraudulenter excogito, seu perago. Eurip. in Bacch. Οὐδὲν σοφιζόμεθα τῶν δ' ἀδικοῦν. Greg. δεῖ μὴ σοφιζεσθαι τὰ καθήκοντα. Cum accusat, personæ significat, decipio. Herod. l. 7. αὐτὸς τὸν δῆμον ἐσοφίζετο. [Hesiod. in Erg.

Σοφισμὸς ὁ, doctus, peritus: vt κυνηγὸς σοφισμὸς.

Σοφισμοὶ, more eorum qui captiosis & dolosis verbis vtuntur, more Sophistarum. Xen. in Cyneg.

Σόφισμα, τὸ, inuentum callidum, consilium aut factum astutum. Thuc. Herodian. Phil. &c.

Σοφισματικὸς, captiosus, dolosus: aut cauillationum peritus seu ad cauillationem pertinens. & accommodatus.

Σοφισμὸς, ὁ, callida & coacta interpretatio.

Σοφιστὴς, ὦ, ὁ, doctus & peritus artifex: seu artifex callidus & ingeniosus: vt σοφιστὴς ἀδυνατείας. Luc. Et σοφιστὴς λόγων. Plut. in Lyc. Item sapiens & doctus: vt σοφισταὶ τῶν ἀνδρῶν apud Arrian. l. 6. Sic & apud Synes. ep. 44. Plerunque in malam partẽ σοφισταὶ dicti fuerunt, qui ostentationis aut quæstus causa philosophabantur, vt test. Cic. in Academ. quæst. Et in primis rhetores: vnde Gorgias rhetor sophista dicitur apud Luc. in Macrob. Item σοφιστὴς, deceptor, impostor: peculiariter, qui vafris & dolosis verbis aliquem circumuenit: cauillator. Demost. pro cor. δεινὸν ἡγοῦμαι γὰρ σοφιστὴν ἐνομίζων. Sic & apud Plat. & Xenoph.

Σοφιστικὸς, captiosus, cauillatorius. Aristot. Luc. Item sophistarum proprius, sophistis conueniens.

Σοφιστικῶς, sophisticè, more sophistarum, captiosè. Arist. Plu.

Σοφιστεύω, sophisticam artem doceo seu profiteor. Athen. l. 1. Item rhetoricen profiteor. Hermog. Exponitur etiam, philosophor. Item argutor.

Σοφιστεία, ἡ, ars sophistica. Phil. de vita M. l. 1. Exponitur & inanis sapientia.

Σοφιστεύω, argutor, sophistarum in modum magnificis ma verbis ostento. Plut. in lib. de laude propria.

Σοφιστεία, ἡ, magistra sophisticen: vel deceptrix.

Composita ac primùm ex σοφὸς.

Ἄ σ ο φ ο ς, ὁ ἡ, ὁ, qui sapiens non est, insipiens: vel imperitus. Poll. lib. 4. cap. 1.

Ἀ σ ό φ ω ς, insipienter, stultè, imperitè. Idem ibid.

Ἀ σ ύ φ α λ ο ς, quomodo huc pertineat, vide in σόφ. ex Φαλ.

Δεινοσοφέω, (decomp.) simul decipio. Eurip. in Phœn. Καὶ τὴν τύραν σεσωφίσθαι τοῖς μὲν ἐκφύσι.

Δοκησίσοφος, qui sibi videtur sapiens esse, quum non sit. Poll. & Hesych. [pie. Plat.

Δοκησισοφία, opinio quam quis de sua sapientia falso cõci-

Δεξίσοφος, idem cum δοκησίσοφος. Plat. Aristot.

Δεξισοφία, idem cum δοκησισοφία apud eosdem.

Ἡ μίσοφος, semisapiens. Luc. in Hermot.

Θεόσοφος, rerum diuinarum consultus, in diuinis peritus. Arcop-

Θεοσοφία, rerum diuinarum scientia apud eundem.

Θυμόσοφος, qui ipse sibi animi sui acumine peritiam alicuius rei comparauit, ingenio præstans, ingeniosus. Aristophan. in Nub. Plut. in Artox.

Θυμοσοφικὸς, idem Aristoph. in Vesp. [prudens.

Κενόσοφος, in vanis & inanibus sapiens: seu inani sapientia

Κενοσοφία, inanis & vana sapientia.

Μυρι-

Μισόσοφος, sapientiam & sapientiæ studium exosus: seu osor philosophiæ Plat.

Μωρόσοφος stultè sapiens: vel insulsè sapiens: aut ex stulto & sapiente concretus. Luc.

Μωροσοφεῖν, stultè sapere. Μωροσοφία, stulta sapientia.

Πάνσοφος, sapientissimus, omnifaria sapientia præditus: Dei epitheton, apud Phil. de mundo.

Ὑπερσοφος, sapiens supra quàm dici possit.

Φιλόσοφος, amans seu expetens sapientiam: sapientiæ studio deditus. Plat. Aristot. Plut. &c. item philosophicus, philosopho dignus: vt φιλόσοφος ἀφοσυμία apud Plut. de deo Soc. Exponitur &, sapiens: vt apud Synes. ἡ φιλοσοφία laudatur ὡς φιλοσοφωτάτη αἱρέσεων, vt sectarum sapientissima. (Alex.

Φιλοσόφως, philosophicè, seu vt philosophum decet. Plut. in

Φιλοσοφία, ἡ, amor seu studium sapientiæ: Isocr. Plat. Aristot. Apud Isocr. idem significat quod φιλολογία. Exponitur &, studium, vt ἀφεῖ τὰς λόγους φιλοσοφίας apud eundem. item commentatio: vt φιλοσοφία πολιτικὴ, apud Aristot. polit. 3.

Φιλοσοφικός, ad philosophum pertinens, vel philosopho dignus: philosophicus.

Φιλοσοφέω, sapientiam amo, sapientiæ deditus sum, studium meum in doctrina & sapientia colloco. Plat. ep. 7. & de rep. l. 5. interdum exp. philosophiam capesso, seu ad philosophiæ studium accedo, dedo me philosophiæ: vt apud Plut. de fort. Alex. Διόγενη τὸν βυζυλόπιον ἔτρεψε φιλοσοφεῖν. Item philosophor, i. philosophorum more disputo seu differo. Item de exil. Σωκράτης ὁ φάρμακον πίνων ἐφιλοσόφει. Item philosophorũ more disputo & commentor mecum. Isocr. in Paneg. Σπουδὴν καὶ φιλοσοφίαν ἔφερε τὸ λέγειν. Apud eundem, ἀφ' τοῦς πολλοὺς ἐφιλοσόφουν occupati fuerunt & studuerunt. Exponitur & simpliciter, disputo & tracto aliquid: vt apud Greg. εἰ καὶ ἑκάστοις καὶ ἡμῖν ταῦτα πεφιλοσόφηται. ¶ Item philosophiam doceo, seu profiteor. Phil. de mundo, εἰ παρ' Ἕλλησι φιλοσοφοῦντες.

Φιλόσοφημα, τὸ, philosophica quæstio: seu res quam quis philosophica commentatione secũ disquirit. Arist. de cœlo l. 1.

Decomp. Ἀντιφιλόσοφος, philosophis seu philosophiæ contrarius. Ἀντιφιλοσοφία, studium philosophiæ contrarium.

Ἀφιλόσοφος, qui philosophus non est, à philosophia alienus seu abhorrens. Athen. l. 13. Exponitur etiam, non conveniens philosophiæ. Ἀφιλοσοφία, philosophiæ & literarum expers, qui nihil studij in doctrina & sapientia collocauit: imperitus, indoctus. Chion. in epist. ad Cleanth.

Ἐμφιλοσοφέω, philosophor in, philosophicè commentor, & disputo in. Greg. Exponitur etiam, studium & operam meam colloco in. Ἐμφιλόσοφημα, τὸ, id quo philosophamur, vel philosophica disputatio: philosophicum studium. Greg.

Κατεφιλοσοφέω, philosophicè disputo contrà: vel philosophica disputatione vinco. Basil.

Προσφιλοσοφέω, philosopho ad, seu apud. Luc. in Timone.

Συμφιλοσοφέω, vnà operam do philosophiæ: seu vnà philosophor, vnà philosophicè disputo. Diog. Laert.

Ὑπερφιλοσοφέω, in philosophando excello. Hipp. ep. ad Demag.

Χειροσοφος vel χειροσοφος, q. d. manu sapiens. Luc. de saltat.

Composita ex σοφίζω.

Ἀντισοφίζομαι, sophismatis certo contra, sophismatis contra sophistam & argutatorem ago.

Ἀντισοφιστής, qui contrà sophismatis certet. item qui ingeniosis commentis vtitur ad aliquid euertendum vel qui sapienter oppugnat. Luc. de calumn.

Γυμνοσοφισταί, sapientes Indorum, ita vocati, quòd nudi in sylvis agerent. Plut. in Lyc. & Alex.

Δειπνοσοφιστής, qui inter cœnandum philosophatur. Athen.

Διασοφίζομαι, alia vtor, sophisticè ago. Aristoph.

Κατασοφίζω, sophisticè decipio. sophismate circumuenio: vel sophismate redarguo aut percello. apud Plat.

Καταστοφιστίζω, eludo captiosè verborũ argutiis apud Greg.

Μετεωροσοφιστής, qui circa sublimia (i. cœlestia) philosophiam ostentat. Aristoph. in Nub.

Παρασοφίζομαι, non dextrè seu perperam σοφίζομαι, scitè & ingeniosè parare aliquid tentans, perperam id facio. Athen. l. 4. a. cap. videri velle sapere supra medicum.

Περισοφίζομαι, sophisticè circumuenio. Aristoph.

Ψευδοσοφιστής, qui falsò sophistæ nomen sibi vsurpat. Sic inscribitur Luciani quidam dialogus.

Σεω, vide in Σειω. Σπαδίζ, σπαδίσω, σπαδίζω, in Σπάω.

Σ Π Α Θ Η, ης, ἡ, rudes seu rudicula: spatha, spathular instrumẽtum quo pharmacopolæ & chirurgi pharmacum mouent in mortario aut olla. Dioſc. l. 1. c. 66. κίνει σπάθῃ ἕως ἂν ψυχθῇ μὲν ὀξυνθῇ δὲ. ¶ Item gladius, ensis. Poll. lib. 10. cap. 31. ex Menand. ἀθάνατος γενέσθαι αἱ σπάθαι. ¶ Sic etiam dicitur instrumentum quoddam equisonum, quo pilos equorum purgant. Poll. ¶ Apud eundem est etiam textorium instrumentũ: quod quidam id esse putant quo telam arctat textor densatque. ¶ In homine σπάθαι dicuntur costarum ossa: apud eundem Poll. l. 2. vel ipsæ costæ. Ruf. Ephes. Hippocrates verò σπάθας fertur appellasse scapulas. Hinc comp. Ἀκροσπάθια dicuntur ὀστοῦν, quòd costis subiciantur, & velut in extremitate earum posita sint. ¶ In palma σπάθη dicitur id vnde fructus dependent: teste Poll. l. 1. quomodo vsus est Herodot. l. 7. & Xen. in eadem sic & appellatur ipsum inuolucrum palmulæ, quod alias φοίνιξ dicitur, teste Dioſc. l. 1. c. 52. Quin & ipsa palma arbor sic nominatur: apud Plin. l. 12. c. vlt.

¶ *Derivata à σπάθη, in prima significatione.*

Σπαθίον, τὸ, spathula: apud Æginet. pro culmo chirurgico vsurpatur. Et in Hippiatr. pro specillo seu scalpello.

Σπαθίς, ιδος, ἡ, rudicula qui athletæ in gymnasio ex lecytho oleum corpori solebant illinire, quum inungebantur. Euphemus apud Pol. l. 10. c. 36. τῇ σπαθίδι τὴν πλευρὰ μου καὶ τὴν ὑπαλείφω μυρίῳ. ¶ Item vestis σπάθῃ contexta. idem l. 7. cap. 10. & Hesych.

Σπαθίζω, spathula agito Nic. Mirep. sect. 9. c. 71. ἐπὶ spathula oleum seu vnguentum lecytho exemptum illino Hesy.

¶ *Derivata à σπάθη instrumentorum textorio.*

Σπαθάω, licium inculco τῇ σπάθῃ vel simpliciter, texo. Exponitur & prodigiè licia telæ addo, & inculco τῇ σπάθῃ. vt apud Aristoph. in Nub. Ὦ γυναῖκες λίαν σπαθᾶς. Vnde metaph. pro profusè insumo seu consumo ponitur, prodigo, dilapido, dissipo. Luc. de luct. οὐδὲ σπαθήσεις ὅλην τοῦτον δὲ τὸν ἐν τῇ τῆς ἡμέρας, neque profusè epulaberis. Et cum accusat. apud eundem in Cauc. σπαθῶντα κυλῖν τὸ κτῆμα, profuse absumentem. Exponitur etiam, τρυφῶ. Hesyc. *A qua significatione orta derivata vide post derivata & comp. prima significat.*

Σπάθημα, τὸ, densitas in telis, quam textor licium telæ addidit largè, & citra parsimoniam inculcauit. Hesych.

Σπάθησις, ἡ, telæ densatio, qua citra parsimoniam licium ei additur. Exponitur etiam, prodiga erogatio, profusa insumptio. Suid.

Σπαθήλις, ὁ, densatus: vt ἐπίβλημα σπαθητὸν, cui licium largissimè additum est. Athen. l. 12.

Σπάθις, vide in præcedenti ordine derivatorum.

Composita.

Ἀσπάθητος, ὁ, ἡ, qui non ἐσπάθησται, vt ἀσπάθητα ἱμάτια, quibus licium τῇ σπάθῃ inculcatum non est. apud Hesych. Apud eundem ἀσπάθητος χλαῖνα, vocatur pellis seu exuuium.

Διασπαθάω, idem cum σπαθάω: vnde metaph. διασπαθᾶν τὴν οὐσίαν, dilapidare patrimonium Plut.

Καταστπαθάω, luxu consumo, prodigo.

Πολυσπαθὴς multum densatus τῇ σπάθῃ in Epigr.

Derivata à σπαθάω in delitiis & luxu vivo.

Σπαθάλη, ἡ, lautitiæ, deliciæ, τρυφή, apud Suid. Chrysost. in 1. ep. ad Tim. c. 5. ἐζῶν δὲ τῇ σπαθάλῃ ἀπόλωλε, in deliciis.

Σπαθαλάω, ῶ, delicior, lautis epulis vitito, voluptariam viam ago. Iacob c. 5.

Σπαθάλημα, τὸ, luxus sumptuum. in Epigr.

Καταστπαθαλάω, ῶ, (comp.) idẽ quod σπαθαλάω, delicior, in deliciis vivo. Epigr. l. 2. in gulosos, Μηδ' εἰς μεταπαίδευε Ἐρυσίχρατε τὸν σπαθαλῶντα σὺ πάντοτε δεῖν ἀ σὺ καταστπαθαλᾷς. nemo deorum mihi concilietur delitias lautitiasq; illas tuas in quibus vitam transigis. Sic Greg. καταστπαθᾶν ὀπὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων, lautè & delicatè viuens in eburneis accumbendo lecticis. Significat &, in delitias & lautas epulas insumo

¶ *Derivata ex σπάθη, palma.*

Σπαθίδιος, ια, ὁ, palmicus: vt σπαθίδιος οἶνος, apud Alex. Trall. & Paul. Ægin.

Σπαθάλιον, τὸ, spathula, ramus palmæ palmes. Theophr. Item muliebre ornamentum quod brachio inserebant armilla loco. Tertull. de cult. fœm. Quidam hęc spathalia sic dicta existimant ob colorem puniceum.

Σπαθίναι ἐλαφαι, dictę videntur vel ob colorem puniceum: vel quòd coronæ spathis similia, i. mucronata & acuminata habeant Eustath.

Σ Π Α Ἰ Ρ Ω & ἀσπαίρω, (vt σκαίρω & ἀσκαίρω) palpito, vibro, tremo: propriè de iis qui morti obluctando animam efflant. Epigr. l. 6. Θρίψον ἔτι σπαῖρον τὸ χιρόνιτον. Od. θ. Θνήσκουσι καὶ ἀσπαίροντ' ἐπὶ νῆσι. Ilia. μ. δράκοντα φέρω ἰούσας πολύπορον, ζωὸν ἔτ' ἀσπαίροντα. Od. τ. (de hinnulo qui suffocatur) Αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαὼς ὀσπερὶ πέδονδε. Dicitur & cor ἀσπαίρειν, quum vibrat seu pulsat. vt Ilia. δ. ἔρυθ δ' ἐν κραδίῃ ἐπιπάλλετο. Ἡ ῥα οἱ ἀσπαίροντα κατὰ στῆθος πολεμίζεν Ἕκτορ. Tribuitur & piscibus aut carnibus, quum in sartagine à feruẽte oleo succutiuntur, vt palpitare & tremere videantur. Athen. l. 3. εἰ δὲ ἐκχεοι ὅτι τῷ πυρὶ κείμενοι ἐπαλλόμενα καὶ ἀσπαίρον.

Σπαρίζω & ἀσπαρίζω, palpito, tremo. Aristot. in lib. de respir.

Composita.

Ἀποσπαίρω, idem quod ἀσπαίρω. Euripid. in Ion. Θνήσκει δ' ἀποσπαίροντα, φοινικοκελεῖς χηλὰς πτερίζων.

Ἀποσπαρβάζω, seu ἀποσπαρβίζω, palpito, vibro, pulso. Hippocr. de morb. l. 1.

Ἐσπαίρω, subsulto. velut ab animi deliquio palpitabundus.
Περισπαίρω, palpito, & terram calcibus pulso.
Προσπαίρω, palpito apud Plut. in Oth.
Ὑποσπαίρω, subpalpito. Suid

Σπαλαξ, vide in Σπάω.

ΣΠΑΝΟΣ, & σπανιος, ὁ, rarus, qui non vbiq; nec semper reperitur, ideóque pretiosus. Exponitur etiam, paucus, parcus. In Epigr. Ὥρης χρήματίζης σπάνιον γὰρ ὡρας. Plut. πρόγμα τ' σπανιον ἢ πολυτελῶς μὴ δοπολαῦσαι παρόντος. Arist. Rhet. l. 1. ἅμα δ' ἢ σπάνιον τὸ ὀλίγα χρόνῳ, οὐ ὄντ'. ¶ Item rarus, i. minimè dēsus. Hesy.
Σπανίως, raro, insolenter. Exponitur etiam, parcè.
Σπανότης, ητος, ἡ, raritas vel penuria. Hesyc. Isocr. in Paneg.
Σπανία, ἡ, idem: apud Hesych.
Σπάνις, εως, ἡ, pro itidem. Eurip. in Orest. plat. Dem. Isocr.
Σπανίζω, penuria labora. Eur. in Cycl. οὔτοι γ' σπανίζομεν. Thucy. l. 1. τῶν μακρῶν σπανιζόντες. Sic & apud Plut. & Xen. Dicitur & res aliqua σπανίζειν, cuius copia non est. Aristoph. in Velp. τὰλαῖα σπανίζοντος.

Σπανίζομαι, idem cum σπανίζω. Xen. Hell. 7. ἐσπανίζοντο τ' ἐπιτηδείων. Et pass. signif. apud Eur. in Orestem. ὁρᾶς δ' ἢ φίλων ἐς ἐσπανίζομεθα, vt priuati amicis simus vel quanta amicorum penuria laboremus. (Coloo.

Σπανιστός, ἡ, cuius copia & penuria est, rarus. Soph. in Odip.

Ὑποσπανίζω & ὑποσπανίζομαι, (comp.) aliquantum laboro penuria, aliquantum egeo: vel simpliciter, egeo. Sophoc. in Aiace. Τὰ δ' ὄντ' χρείας τῆς δ' ὑποσπανιζομένης.
Σπαρνός, idem cum σπανιος, seu σπάνιος, rarus, infrequens, paucus. Callim. hymn. in Dian. σπαρνὴν γὰρ ὅτ' ἄρτιμις ἀγχιμάχοισι.

ΣΠΑΡΑΣΣΩ, seu σπαραττω, lacero, lanio: seu dilacero, dilanio, vel vellico. Aristoph. in Ran. σπαράττειν τοῖς γνάθοις. Luc. in Vocal. σπαράττειν αὐτὴν τοῦ φωνοῦ ἀπιχειρεῖ. Gal. ad Glauc. lib. 1. σπαράττειν τὸ στόμαχον ἤτοι δ' ἀκτύλοις ἢ πτερῶν καθίστασι, proritare stomachum digitis pennisve immissis videtur. composita dictio ex σπάω, & ἀράσσω, vt fit propriè, trahendo rumpo seu lacero.
Σπάραγμα, τὸ, frustum rei dilaceratæ seu discerptæ. Eurip. in Bacch. Plut. adues. Colot. Apud eundem ibidem, σπαραγμαῖς λόγων, exp. lacera verba.

Σπαραγμαῖώδης, ης, ὁ, ἡ, vt κραυγὴ σπαραγματώδης, voc iferatio quæ ipsum guttur rupturā videtur. Plut. in præcept. sani.

Σπαραγμός, ὁ, laceratio, laniatus, conuulsio. Eurip. in Bacch. Herodian. l. 8.
Σπάραξις, εως, ἡ, idem.
Σπαραγανον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

composita.

Ἀνασπαράσσω, lacerando euello, vel reuello. Eur. in Bacch.
Ῥίζας ἀνεσπάρασσον ἀσιδ' ἥσας μοχλοῖς.
Ἀποσπαράσσω, euello lacerando. Idem ibidem, ἀποσπάραξεν ὤμον ἢ ὑπὸ δρύσι. (l. 14.
Διασπαράττω, dilacero, dilanio, discerpo. Eubulus apud Athen.

Διασπαρακτός, ὁ, ἡ, ὁ, dilaniatus, discerptus: vt σῶμα διασπαρακτόν. Eurip. in Bacch.

Καταπαράττω, idem quod διασπαράττω.
Νεοσπάρακτος, recens dilaniatus seu discerptus. schol. Aristoph.
Συσπαράττω concerpo. (sloph. in Eq.
Ὠμοσπάρακτος, qui crudus adhuc discerpitur & laniatur. Aris-

ΣΠΑΡΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, fascia, pannus oblongus in quo infans inuoluitur. Hom. hymn. 1. in Mercur. Ὑμνεῖν ὑμνεῖν μιμνεῖ ἐμὲ μιμνεῖς γάλα μητρός, Σπάργανά τ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔχειν, καὶ θέρμα λουτρά. Plu. de Alex. fort. l. 2. σὺν Λυκούργῳ ἅμα τῷ σπαργάνῳ πομίζοις εἰς τὸ φιλότιμον, νοῦ cum fasciis quibus inuolutus erat. Herodia. l. 1. μὴ πειραθεῖσα μὲ ἰδιωτικῶν σπαργάνων, intractum me plebeis fasciis. Apud Phil. de vita M. l. 1. ἐξ ἔτι σπαργάνων, ab incunabulis. *Etym. à σπαράσσω deducit, vt per syncopen dicatur quasi σπαραγγανον.
Σπαργάνιον, τὸ, fasciola. Est & herbæ nomen apud Dioscor. l. 4. c. 21. quam quidam ita dictam existimant quòd folij eius pro fasciis vterentur.
Σπαργανίζω, f. ίσω, fasciis inuolvo, fascio. Hesiod. in Theog. Τοῦ δ' σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐν χερσὶ λίξεν.
Σπαργανόω, idem Plutar. in probl. Rom. Lucæ 2. Cum datiuo instrumenti exp. simpliciter inuolvo, seu inuolvo vt fascia, aut fascio. Arist. hist. an. l. 7. Σπαργανοῦσιν ἱερεῖς αὐτῷ, fasciis ex lana inuoluunt. Plut. de fort. Alex. Ἀγεδαῖον σπαργανοῦσα τῇ πορφυρᾷ μελίσσῃ, purpura fasciens. Legitur & Σπάρξαν, apud Hom. hymn. 1. in Apol. Σπάρξαν δ' ἐν φάρεϊ λευκῷ: quod per syncopen dictum videtur pro ἐσπαργάνωσαν, aut ἐσπαργάνισαν. elisa syllaba ανω aut ανι & γσ in ξ mutato, in quas literas ipsum ξ resoluitur. Hesychius autem σπάρξαι, exponit etiam σπαράξαι, innueos ex σπαραξαι συλλεκτικῶς θῆαι.

Σπαργανόομαι, fasciis inuoluor, fascior.

Σπαργάνωμα, τὸ, idem quod σπάργανον: id quo aliquid velut fascia inuoluitur, fasciæ vsum præbens, inuolucrum. Vitru. Etym. in σπάργανον.

Σπαργάνωσις, ἡ, vide in σπαργάνω.

Composita.

Ἀποσπαργανίζω, ῶ, fasciis exoluo, fascia qua quis obuolutus erat exoluo.

Ἀποσπαργανῶμαι, fasciis quibus obuolutus eram euoluor: vel fasciis me exoluo. Greg. Naz.

Εἰσπαργανόω, ῶ, fasciis inuolvo: idem quod σπαργανίζω, apud Dion. Longin.

ΣΠΑΡΓΑΩ, ῶ, tumeo & distentus sum. Propriè de vberibus dicitur vsque adeò lacte distentis, vt rupturam minentur, & præ nimio tumore lac stillent. Eurip. in Cycl. σπαργῶσί μου τοὺς μαστοὺς γάλακτος. Idem in Bacch. μαζὸς λευκὸς σπαργῶν ἔτι. Plut. de rep. l. 5. τὰς δὲ μητέρας δεῖ τὸν σταμὸν ἄγοντες ὅταν σπαργῶσι. Dicuntur & arbores σπαργᾶν, quatenus cortices succo turgescunt: apud Theoph. Item homines, quorum cor accensum alicuius rei cupiditate & libidine intumescit: & præsertim ij qui prurium libidine veneria: vt apud Plut. σπαργῶν καὶ μεθύων ὁ Λύκος. De alius rei cupiditate, apud eundem in Fab. δὲ δυτυχίαν ἐπιθυμῶν καὶ σπαργῶντι τῷ θυμῷ χαλινὸν ἐμβάλλῃ. Et cum præposit. ἐπὶ, apud eundem in Artox. & Lucullo.
Σπάργη, vel σπαργὴ, ἡ, libido: propriè qua matres distenta lacte vbera exinanire cupiunt. Gal. in lex. Hippocr.
Σπαργάνωσις, εως, ἡ, in matribus dicuntur quum earum mamillæ à partu præsertim recente sic lacte intumescunt, vt exuberantiam eam ferre vix queant. Dioscor. l. 2. c. 119. *Habet autem formam verbalis tanquam à σπαργανόω, de quo suprà* in σπάργανον.

Σπαρείζω, vide in σπαίρω. &c. vide in σπείρω.
Σπάσις, σπάσμα, &c. in σπάω.

ΣΠΑΤΑΓΓΟΣ, ου, ὁ, spatangus: echinorum species, apud Arist. hist. an. l. 4. & Ather. l. 3. ex Aristot. Soph. & Aristoph.

Σπατάλη, &c. vide in σπαθη. Σπατίλη, in Τίλος.

ΣΠΑΤΟΣ, corium, pellis, δέρμα, σκύτος, Hesych.
Σπατής, ου, ὁ, ἡ, coriaceus, pelliceus, ex pellibus factus. Idem.

ΣΠΑΩ, ῶ, f. άσω, traho. Item attraho. Gregor. μὴ σπάσῃς θάνατον, ne mortem attrahens, animam effles. Propriè bibentes dicuntur σπᾶν, quum hauriunt & spiritu suo attrahunt potum. Arist. hist. an. l. 8. ὥς τ' ὄμμα σπᾷ, οὕτω ὑπνος καὶ βόας. Athen. λαβὼν ποτήριον ἔσπασε γηρυόνης. Phil. de vita M. l. 1. ὥσπερ οὐ ὕδατος ἀλλ' ἀκρατὸς σπάσαντες, quasi non aquam, sed vinum hausissent, seu spiritu suo attraxissent. ¶ Item contraho. ¶ Item extraho, educo: Eurip. in Iphig. Aul. & Taur. χειρὶ φάσγανον σπάσας, educto ense. Item extraho, i. euello. Accipitur & pro simpl. velle. Item pro conuello.
Σπάσμαι, ῶμαι, idem quod σπάω, extraho, educo: vt Il. τ. Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος θαμειὰς ἐσπάσατ' ἴγγας. Od. χ. φάσγανά τε σπάσθω. Item euello. Odyss. κ. ἐγὼ σπασάμενος ῥοῦσας τι λύγας τε. Item conuellor, contrahor: vt apud Eurip. in Cycl. τὰς δὲ πίδας Ἐρώτες ἐσπάσθησαν. Dioscor. δουθεῖ ῥάγμασι σπασμῶσις, suptis & conuulsis medetur.

Σπάσμα, τὸ, in gladio dicitur mucro seu acies nuda & è vagina educta. Plut. in Othon. In corpore humano sic appellatur quod conuulsum est. Arist. in Probl. σπάσμασι λαμβάνει. Exponitur etiam, distensio apud Theophr.

Σπασμάτιον, τὸ, leuis conuulsio.

Σπασματώδης, ὁ, ἡ, conuulsionis speciem gerens, seu conuellens. Exponitur etiam euellens.

Σπασμός, ὁ, idem quod σπάσμα. Plutar. in præcept. san. ἰσχυρὰς σπασμῶν καὶ χαλεπόν. Thuc. l. 2. σπασμὸν ἐνδιδοῦσα ἰσχυρόν, conuulsionem ciens vehidam.

Σπασμώδης, conuulsiuus: vt σπασμώδεις πάθη, conuulsiuus affectus: apud Galen. comm. 3. in l. 1. prorrhet.

Σπάσις, εως, ἡ, tractus seu attractus. Exponitur etiam, suctus apud Aristot.

Σπαστικός, trahendi seu attrahendi aut extrahēdi vim habēs. Item qui τῷ σπασμῷ καθ', obnoxius est. Plin. l. 2. c. 20.

Σπάδιξ, ικος, ἡ, termes seu palmes: ramus palmæ: seu auulsus è palma termes. Plu. symp. 8. probl. 4. πρῶτ' ἐν Δήλῳ θοινᾶς ἀγῶνα ποιῶν, ἀνέσπασε κλάδον τῆς ἱερᾶς φοίνικος ἢ ἐκ σπάδιξ ὠνομάζετο. ¶ Sic etiam dicitur cortex radicis ligneæ: vt est in lex. Herod. ¶ Numeratur & inter musica instrumenta quæ manu pulsantur: apud Poll. l. 4. c. 9. (à σπαδίζω.

Σπαδίξας τὸ δέρμα, apud Herodot. exp. pellem detrahens.

Σπάδων, ωνος, ὁ, cui testiculi euulsi sunt: seu cui neruus membrum genitale erigens est conuulsus, spado. Cyrill. apud Suid. Legitur & genit. σπαδόνος, apud Plut. in Demetr. ¶ Exponitur etiam, spasmus, contractio: apud Nic. in Alexiph. & Hippoc. de morb. l. 7.

Σπαδονίζω, castro, spadonem efficio, testiculos seu neruos vnde testiculi dependent, euello.

Σπαδω-

Σπαδωνισμός, castratio.

Σπάλαξ, & ἀσπάλαξ, ακος, ὁ, talpa: dicta ἀπὸ τοῦ σπᾶν, teste Etym. quoniam semper terram vnguibus suis vellicat & perforat. ¶ Σπάλακες dicitur etiam equorum quoddam genus. Hesych. ¶ Item σπάλαξ herbæ nomen, apud Theophr. hist. plant. lib. 1. cap. 11.

Σπαλακία, ἡ, cæcitas: propter cæcitatem talpæ. Hesych.

Σπιδαμή, ἀνός, ἡ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ primum cum prepositione.

Ἀναστάω, sursum traho, seu retraho: vt ἀναστῶν τὴν ὑστέραν. Aristot. item simpliciter, retraho: vt Aristoph. in Plut. τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέστησον. Item erigo, in altum tollo, sustollo: vt ἀναστῶν ὀφρῦς. Demosth. Sic λόγους ἀνέστα, apud Soph. in Aiace, verba attollebat. item cõtraho: vt λαῖφος ἀναστῶν, Apol. Arg. 1. Exponitur etiam, reuello, euello: vt ὑπὸ ῥίζας ἀναστῶν. Eurip. in Med. item expello aliquem à suis sedibus & quasi extraho. Isocr. in Panath.

Ἀναστάομαι, sursum trahor, vel retrahor. item in altum tollor, erigor: vt ἄκραις ἀνεστασμένοις, apud Aristot. item contrahor: vt μέτωπον ἀναστᾶται. Diosc. item sedibus expellor.

Ἀνάστατος, ὁ, ἡ, alicunde extractus seu auulsus. item pulsus ex aliquo loco, ablegatus aut amandatus, & quasi ex eo sursum tractus: vt ἀνάστατος ἐκ τῆς γῆς. Luc. item cui successor mittitur, qui reuocatur è prouincia. Demosth.

Ἐξαναστάω, (decomp.) euello. Eurip. in Bacch. κἀξανέστησεν χθονός.

Ἀντιστάω, in contrariam partem traho seu vellor: vel in diuersum abstrahor, in diuersum auerto. Aristop. in Pace. Galen. & Aristot. Et metaph. contrarius fum, repugno, refragor. Suid. Exponitur etiam, prehendo: apud Apoll. Arg. 2. ἀντίστασι πειρᾷς ἐκμῆ.

Ἀντίστασμα, τὸ, tractio in contrariã partẽ, abstractio in diuersum. Significat etiã idẽ quod ἀντιθέστασμα: quod vide.

Ἀντίστασις, ἡ, idem cum ἀντίστασμα. Galen.

Ἀντίστατος, ὁ, ἡ, in contrarium abstractus, item contrà nitens. ¶ Est & pedis nomen apud Gram. qui ex quatuor syllabis constat, prima & vltima breui, secunda & tertia longis. Vide schol. in Hephæst. (pud eundem.

Ἀντίσπαλλον μέτρον, constans ex pedibus antispastis: vide a-

Ἀποσπάω, auello, abstraho. Cum genit. & accus. Soph. πῶς σ' ἀποσπάσω πικρᾶ Τῶδ' αἰόλου κυνὸς ὀντα. Plut. in Themist. τὰς πόλεις ἀποσπάσας τῆς θαλάσσης. Et addita præpos. ἀπὸ, apud Xen. Hellen. 2.

Ἀποσπάομαι, auellor, abstrahor. Eurip. in Hec. Οἶδ' ἂν ὁ δράσας μιν ἀποσπασθῆς βίᾳ. Leuit. c. 21. ἀπεσπασμένος dici putatur, cui auulsi sunt testiculi.

Ἀπόσπασμα, pars rei auulsa. Ἀποσπασμάτιον, particula auulsa. Cicer. ad Attic.

Ἀπόσπας, ἄδος, & ἀποσπάδων, οντος, ὁ, cui testiculi auulsi sunt vel erecti. Suid.

Decomp. Δυσαπόσπαστος, qui ægrè auellitur, δυσαποσπάστως, ita vt difficulter auellatur, more eorum qui difficulter auelluntur.

Εὐκαπόσπαστος, qui facilè auelli aut abstrahi potest.

Διασπάω, distraho, diuello, dirimo. Xen. Hell. 4. διεσπασμένας τὰς κεφαλάς. Idem. Pæd. 6. ἐπιχειρεῖ ποτε ἡμᾶς καὶ τὰ ἀνδράποδα διασπᾶν ἀλλήλων. Item perrumpo, perfringo: vt διεσπασμένα τὰ ἐδάφη. Plut. in Cam. Et metaph. labefacto, auerto: vt διασπᾶν νόμους, Xen. Pæd. 8.

Διασπάομαι, distrahor. Et metaph. distineor, distringor. Luc. πρὸς ἑκατέρας ὑπηρεσίας διασπώμενος, tot officiis distractus seu implicatus. Item discerpor. Isocrat. διασπασθεὶς τὰ βίου ἐτελεύτησε. Et actiuè, discerpo, dilanio. Luc. μικρὰ γοῦν μὲ διεσπάσατε.

Διάσπασμα, τὸ, quod distractum est seu auulsum. Item distractio, diuulsio, diremptio. Plutar. in Lyc. διασπασμός, idem. Idem in Alexand. & Artox. (bi potest.

Διάσπασις, ἡ, pro eodem διασπασμός, qui diuelli & distra-

Ἀπρόσπαστος, (dec.) indistractus, non diuulsus, aut dimissus. in Pand. Gr. Ἀδιασπάστως, sine distractione aut diuulsione. Hesych.

Ἐκσπάω, extraho, euello: Il. 1. Ἐκ δ' ἄρα τοῦ σπάσεν αὖτις: per tmesin pro ἐξέσπασεν. (χερσὶν ἀμ' ἀμφω.

Ἐκσπάομαι, idem. Il. 8. Τὼ δ' ἐκσπασαμένω δίκας ἔχε ἔγχεα

Ἐπισπάω, attraho. Eurip. in Troad. Κομίζετ' αὐτὼ τῆς μεταφεροντες κόμης ἐπισπάσαντες. Xen. Hell. 1. 6. ἐπισπάσας τὴν θύραν. εἴχετο τῆς ῥοπάλου, attracta ianua. Item consequor, acquiro. Soph. in Aiace, πόθεν ἔτ' ἐπισπάσῃ κλέος.

Ἐπισπάομαι, (med.) Idem Aristotel. de mund. μίαν μίαν ἐπισπασάμενοι. Alia attrahendi significatio apud Xen. pæd. 5. κύριον ἐπισπάσασθαι ἐμπλεῶσαι δ' αὐτῶν τὰς ὁμμάτων, attraxit, coegit. item attraho, i. accersio seu concilio mihi: vt in Epigr. λόγον ἐπισπασάμενον. Item consequor, acquiro. Chrysost. de sacerdot. πολὺ τὸ θεῖον τῆς ἱερωσύνης ἐπισπάσασθαι. ¶ Item assequor, insequor. Thuc. lib. 5. ξυνὼν ἔπλεον, ἐπισπώμενοι. Sic & alibi apud eundem.

Ἐπισπάσμαι, (pass.) attrahor ad insequendum seu persequendum. Plut. in Alex. ἐπισπασθεὶς ὁ βασιλεύς, &c. Item attrahor in sententiam alicuius, seu vt monita eius & consilia sequar. Thuc. l. 3. ὅ, τε πείσας κ, ὁ ἐπισπώμενος ὁμοίως ἐβλάπτοντο.

Ἐπίσπασις, ἡ, attractio, adductio. Alex. Aphr.

Ἐπισπαστήρ, ῆρος, ὁ, attractor, seu instrumentum quo aliquid attrahimus & adducimus. in Epigr. & Herodot.

Ἐπισπαστικός, attrahendi vim habens: vt ἐπισπαστικὰ μαλάγματα, apud Cels. lib. 5. c. 18. (σπαστὸν κακόν. Oi. 1.

Ἐπίσπαστος, ὁ, quẽ quis ipse sibi accersiuit & attraxit vt ἐπι-

Ἐπίσπαστρον, τὸ, laqueus quem quis sibi attraxit & induit. Hesych. Item marculus ferreus quo ianua pulsari & attrahi solet. Poll. l. 10. c. 4. Pro funibus quibus aliquid attrahitur accipitur apud Diod. Sic. Dicitur & significare velum quod obducitur aditui alicui. Num. c. 4.

Decomp. Αὐτεπίσπαστος, idem cum ἐπίσπαστος.

Συνεπισπάω, vnà attraho. Συνεπισπάομαι, idem: vel simpliciter, attraho, allicio. Arist. in probl. Xen. Pæd. 2.

Καθαιρέω, detraho, extraho, educo, elicio. Herodian. l. 8. τὰς εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων καθαιρεῖν, imaginem illius detrahere. Diosc. l. 1. & 5. ἔμβρυα καθαιρεῖ, fœtus mortuos extrahit. Idem l. 3. cap. 134. ὁ παρὰ γάλα καθαιρεῖ, lac elicit. Exponitur etiam, auide deglutio seu haurio fauces. apud Aristoph. in Equit. Αὐτὸς δ' ἐκεῖνο τρεῖς ἀποιν κατέπιεν κἀκ.

Καθαίρεσμα, detractio. Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 12. Accipitur & pro σπάσμα.

Καθαιρετικός, detrahendi vim habens. Diosc. l. 2.

Συγκαθαιρέω, (decomp.) pariter auello seu conuello.

Παρασπάω à latere alicuius abstraho seu auello. Et propriè, fruticem arbori adnascentem ex eius imo trunco auello: vnde τὸ παρασπάδιον, quod sic euellitur, apud Theophr. hist. pl. lib. 2. Item generaliter, abstraho, auello: vnde apud Xen. Hell. 4. τὰ Αἰολίδ' ἐν πόλεσιν παρεσπάσατό τινας τῆς Φαρναβάζου, à fide abstraxit. Sic & apud Dem. Olynth. 1. & Phil. de vita M. l. 3. Exponitur etiam, in latus traho seu deflecto.

Παρασπάς, ἀδος, ἡ, frutex arbori adnascens, qui inde auulsus, plantatur: stolo. Theophr. hist. pl. l. 2.

Περισπάω, circumcirca detraho. Et metaph. nudo, spolio. Philostr. in Heroic. περισπάσας τὴν ἀστοιδὰ ἐξῶν. Plut. in Cic. περισπᾶν αὐτὸ τὴν δικαίαν, ab eo auellere. ¶ Item distraho, i. in diuersum traho, vnde pass. apud Ceb. Theb. εἰς ἕτερα περισπάσθαι, in alia studia distrahi. Item distraho, i. negotiis onero. Plut. in Cam. Πόλεσι πρίβεον ἐν περισπᾶν βουλόμενος. Et passiuè, apud Basil. in ep. ad Greg. ἀπὸ ἀσχολιῶν περισπώμενος. ¶ Exponitur etiam, auoco aliò, abstraho: Plut. in Fab. περισπάσας τὴν Ἀνίβαν τεχνάζων. ¶ Apud Eurip. in Iph. Taur. ὁ δ' περισπάσας ξίφος: exp. quum distrinxisset seu eduxisset ensem. ¶ Est & vox grammatica περισπάω, significans circumflecto: apud Athen. & Eust.

Περισπασμός, ὁ, distractio, occupatio, orta ex curis & negotiis diuersis. Plut. de exil. & de non fœner. Est & vocabulum castrense, de quo vide in ἐνεδρισπασμός.

Decomp. Ἀντεπεισπάω, retraho, reuoco, vocabulum castrense. Polyb. οἷς ἂν ἐμβαλόντες εἰς τὴν τῶν Βοίων χώραν ἀντεπεισπᾶν τὰς ἐξελκυσθείσας, vt progressos retraherent. Ἀντεπεισπᾶν τὰς λέξεις, exp. sua verba retractare. Ἀντεπείσπασμα, dicitur stratagema auxilia hostium alibi distinentis, vel quum hostes domum reuocantur ad ruendam patriam. Polyb.

Ἀπείσπαστος, qui distrahi nequit, immobilis, incorcussus, quietus. Ἀπεισπάστως, sine vlla distractione.

Ἀνεπείσπαστος, auertor: vel circumductum abstraho.

Ἐνεπείσπασμός, itidem vocabulum est castrense, & plus est quàm περισπασμός. Dicitur enim περισπασμός, quum milites ita mouentur duplici flexu, vt eorum ora in partem posteriorem spectent. At ἐν περισπασμός, plenior est conuersio: triplici flexione constans: quod fit quum post περισπασμὸν rursus in hastam conuertuntur, (siquidem in hastam moueri primum cœperint) aut in læuam, si læuorsum & in scutum fuerit prima inflexio. Ælian. περὶ στρατηγικῶν τάξεων.

Προπεισπάδυα, vocabula dicuntur apud Gramm. quæ in penultima circumflexum habent.

Συσπάω, contraho, contorqueo, conuello: vnde συσπώμενοι mendici & pauperes incedere dicuntur, i. adductis seu contractis scapulis: apud Athen. l. 13.

Σύσπασις, contractio, conuulsio.

Σύσπαστος, contractilis, qui contrahi potest. Plat. in Symp.

Ὑποσπάω, subtraho, subduco. Eurip. in El. Ἦκω φέρων σοὶ τῆς ἐμῆς βοσκημάτων Πείσας νεογνὸν θρέμμ' ὑποσπάσας τόδε. Plut. de def. orat. Ἡμελῆς ὑπ' ὀκνου τὴν τρίποδα.

Composita sine prepositione.

Ἡμίσπαστος, semiuulsus, seu semiauulsus in Epigr.

Εἰλυσπάομαι, voluendo trahor. Compositum enim est ex εἰλύω & σπάομαι. Propriè εἰλυσπᾶται vermes & serpentes dicuntur, qui se in arctum colligentes & posteriora attrahentes, progrediuntur. Scribitur & ἑλκυσπάομαι, quod exp. ἐν τῷ ἑλκεῖ σπάομαι, ἢ τὸ ἐν τῇ γῇ κυλίομαι, in limo trahor, i. humi voluor

seu per humum repo serpentium more. Ioseph. de capt. Iud. ἑλυσπώμενος ὑπὸ τῶν τραυμάτων, καταίσιον, præ vulneribus reptans instar serpentis, corruit. Plat. in Tim. ἑλυσπώμενα τῆς γῆς, humi serpentia. Transfertur & ad animum, apud Gregor. περὶ τὰ κάτω καὶ τὰ αὐθήσιον ἑλυσπώμενος, terrena tantùm & humilia sapiens.

Ἑλύσπωμα, τό, eiusmodi motus. Eustath.

Κατελυσπᾶσθαι (decomp.) idem cum ἑλυσπᾶσθαι.

Νεοσπὰς, ἀδος, ἡ, nuper auulsa: vt Φελλὴς νεοσπάδα. Pindes apud Suid.

Νευροσπαδής, ἐς, ὁ καὶ ἡ, nervo tractus. Soph. in Philoct.

Νευρόσπαστος, ὁ, nervis tractus, qui nervorum tractu movetur: sed alienorum: vt νευρόσπαστα ἀγάλματα. Herodot. in Eurip. ¶ Est & fruticis nomen, apud Plin. l. 24. c. 14.

Νευροσπάστας dicebantur qui νευρόσπαστα ἀγάλματα ostentabant. 1. parua quædam animalium simulacra, quæ certis nervis aut fidiculis in hanc vel illam partem cum quadam venustate tracta, sua sponte movebantur. Aristot. de mundo. (then. l. 9.

Νευροσπαστικὴ, pars animæ ὑπερετικὴ. Alex.

Νευροσπαστόομαι, nervis fidiculisq; trahor seu attrahor. A-

Ἀποσπάζομαι, ἀποσπάκιδος, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Σ Π Ε Ι͂ Ρ Α, ας, ἡ, spira: linea flexuosa orbes faciens in sese non redeuntes: vt serpentium volumina sinuosa & funium conuolutorum. Aratus (de hydra cœlesti) -καὶ εἰ κεφαλὴ ὑπὸ μέστον Κορώνοιο ἰοῦσ', σπείρῃ δ' ὑπὸ κύμα λέοντος. Theocr. idyl. 25. Τοῦ δ' αὖτε σπείρησιν ἐλικοειδέϊ κῶμα κατῆλθε Ὀφιοῦχοιο. Sic & apud Ælian. ὁ δὲ ἐκκαίων τὰς σπείρας τῆς κινήσεως σιωπῶν, ἐπολέμει ἀπαθῶς. ¶ Pro fune nautico sumitur apud Plut. de garrul. quia in orbem conuolui solent eiusmodi funes, & in naui poni modò ad alligandas, modò ad trahendas ipsas naues. ¶ Ab eorundem funium similitudine muliebres quoque spiræ dicuntur ornatus causa factæ & genus operis pistorij eodem modo formatum. ¶ In arboribus σπεῖραι dicuntur, vbi conuoluunt se venæ atque nodi. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 3. ¶ Exponitur etiam multitudo, cohors, legio, apud Appian. & Act. 21. (Alexiph.

Σπειρώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, spiræ similis, orbem spiris sui faciens. Nic.

Σπειρηδὸν, in modum spiræ: vel in orbem, conuolutim. Suid.

Σπειρόω, ῶ, in spiram contraho seu colligo. vnde passiu. præter. ἐσπείρωμαι, in spiram contractus sum seu collectus. Apud Eratosthenem de Zonis, Πάντες δὲ αἱ ζῶναι ἀλλήλαις ἐσπείρωνται, quinque Zonæ rotundæ circumuoluuntur. Apud Suid. Σπειρώσαντες τὸν ῥακίον, exp. obuolutus aut inuolutus.

Σπείρημα & σπείρωμα, τὸ, idem cum σπεῖρα. Propriè de serpentium spira dicitur. Dionys. de situ orb. Plut. in lib. de solert. anim. Exponitur & multitudo, Hesych. ¶ Σπείρημα pro σπίρημα accipitur, apud Nic. in Alexiph.

Σπειρῆρα, ἡ, spirata: frutex quem ideo hoc nomen habere tradunt, quòd in spiram torqueri possit: de quo Theophr. hist. plant. lib. 1. c. 23.

Σπεῖρον, τὸ, funis nauticus in orbem conuolutus. Odyss. ζ. vbi tamen legitur & Σπείρας à σπεῖρα. Item fascia: schol. Dionys. Plerumque σπεῖρα dicuntur panni lacerti, quibus mendici involuere se solent: vt Od. η. & ζ. Generaliter autem quæuis vestes sic appellantur: vt Od. θ. & apud Poll. l. 7. c. 18.

Σπειρόω, circundo τῷ σπείρῳ. Eust.

Composita.

Εὐσπειρόω, ὁ καὶ ἡ, pulchras spiras faciens, pulchrè se in spiras colligens. Epigr.

Περισπειρόω, in orbem circundo, vel inuolvo. Propriè serpenti tribuitur qui suis spiris aliquem circundat. Plut. in Cam. περισπειρᾶσθαι τοῦ ἱδρῶτος τὴν κεφαλὴν, capiti vestem inuoluens.

Περιπαφάσσειν τὸν πόδα, pedi circumcirca implicari in modum serpentis suo volumine aliquid complectentis.

Πολυσπείρος, in multas spiras se colligens: seu multis spiris & flexibus inuolutus.

Συσπείρω, in spiram colligo. Item conglomero, condenso. Ioseph. de antiq. Iud. lib. 9.

Σ Π Ε Ἴ Ρ Ω. Fero, sero, semino. Hesiod. in Erg. γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν. Pauc. in Att. Σπείροντες μὲν οὐ θερίζομεν ἢ ἀμπελῶν ζῶντες ἀγρίων. Et cum accusat. Eur. in Cyclo. Σπείρει δὴ τὸν ζῶντα, Δήμητερ, φάσχω; Plut. de non fœner. σπείροντες οὐχ ἥμερον καρπὸν. Metaphoricè etiam vsurpatur, sicut & Latin. sero. Arist. rhet. 3. ταῦτα ἀγχοῦ μὲν ἐσπείρας, κακῶς δὲ θερίζει. Eurip. in Phœn. Ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα. Et Soph. apud Athen. l. 13. Ἀλλοτρίων σπείρων, i. μοιχεύων. ¶ Item dissemino, spargo: vnde σπείρων φλόγα. Arist. de arte poet.

Σπείρομαι, seror, seminor. Item disseminor, dispergor. Thuc. τὰ δὲ ἐπ' ἀγροῦ καὶ τοῦ ἄλλου Ἑλλάδος.

Σπέρμα, τὸ, semen. Hesiod. in Erg. σπέρματα δ' ἄστα θεῶν. Sic & Plut. & Dem. Item semē animantū. Plut. in Lyc. & in Symp. &c. Metaphor. pro principio & autore rei alicuius ponitur: vt σπέρμα κακῶν. Plut. Sic Dem. pro cor. τὸ σπέρμα τοῦ κακοῦ, ὅλῃ τῇ φυείσῃ κακῶν αἰτίᾳ. ¶ Item semen, i. fructus quem reddit semen: seu ipsa arbor. Athen. lib. 3. & 4. Sic dicitur fructus quem vterus parui edit, Eurip. Εἶθ' ὡὐ ἄφωνον σπέρμα δύσλυον θρεπτήρι.

Σπερματώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, seminalis. Arist. in Probl.

Σπερματικὸς, idem. Athen. l. 2. Phil. de mun.

Σπερματίας οἶνος, idem cum οἶνος πόσιμος, seu simplici potui. Athen. lib. 2.

Σπερματικὸς, ἡ, ὁ, idem cum σπερματικὴ: vt σπερματικὴ ἐς φλίβας, seminaria venæ. Arist. hist. an. l. 3.

Σπέρμάτιον, τὸ, paruum seu exile semen, minorum seminis gra cum. Athen. lib. 2.

Σπερματίω, ῶ, semino, confero: vnde σπερματιμβόκη, ἡ, ager qui conseritur. Theophr. de caul. plant. lib. 3. cap. 2.

Σπερματίζω, semento, semen sero. Exodi 9. Item semen emitto. Basil.

Σπερματισμὸς, ὁ, seminis emissio. Τὰς σπερματισμοὺς μεταφυτεύειν, plantas semine natas transplantare. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Σπερμεῖον, τὸ, idem cum σπέρμα. Nic. in Alex.

Σπερμαίνω, idem cum σπείρω. Et metap. apud Hesio in Erg. Σπέρμα νεν γθονίοις.

Σπαρτὸς, ὁ, seminatus seu satu editus: vt σπαρτοὶ ἀνθρωποι, Athen. lib. 2. Et σπαρτοὶ ἄνδρες, viri qui ex dentibus interfecti à Cadmo draconis prouenerunt. Euripid. in Herc. fur. & in Phœn.

Σπάρτον, τὸ, spartum, genus vitilium. Plin. l. 19. c. 2. dicit herbam hanc sponte nasci, nec seri posse: eique propriè iuncum aridi soli. Accipitur & pro fune spartreo. vt Il. ε. ἐς σπάρτα λύω. Cuius loci mentionem faciens Plin. loco citato scribit Homerum quum sparsa dixit, sata significasse. Gell. l. 16. cap. 4. refert Græcos magis cannabe & stuppa exterisque rebus funis naues fecisse, & inde σπάρτα appellasse: accentu in penultimam retracto: quoniam voces eiusmodi, quum ex communi significatione in rei certæ proprietatem concedunt, diuersitate accentuum separentur. Pro eodem dicitur & σπάρτος, ου, ὁ, apud Paul. Ægin. lib. 5.

Σπάρτη, ἡ, idem, i. funis sparteus, seu restis spartea. Poll. lib. 10. c. 49. ex Cratino. Item σχοῖνος τραχεῖα. Hesych. i. funiculus ille quem fabri rubrica aut atramento inuctum: ex vtraque ligni aut lapidis parte tendunt, postea tollunt vt rectam lineam designet, quàm in poliendo sequantur.

Σπάρτιον, τὸ, idem, funiculus sparteus. Et generaliter, quiuis funiculus. Athen. lib. 5. Sic dicitur & frutex ex cuius ramulis spartei funes contexuntur. Dioscor. lib. 4. c. 158.

Σπαρτινὸς, ὁ, sparteus, è sparto confectus aut plexus. Poll. lib. 10. c. 49.

Σπαρτίνα, funiculus sparteus. Idem ibidem.

Σπόρος, ου, ὁ, idem cum σπέρμα & σπερμοῦν. Nic. in Ther. & Alexiph.

Σπορὰ, ᾶς, ἡ, satio, satus: ipsa serendi seu seminandi actio. Plat. in Tim. Item pro ipso semine. Epigr. l. 2. & Xen. in Oecon. Dicitur accipi etiam pro ipso loco in quo aliquid seritur.

Σπορεὺς, ὁ καὶ ἡ, qui seminat seu cōseri solet. Diod. l. 3. c. 128.

Σπορεύς, ἥως, ὁ, sator, seminator. Xen. in Oecon.

Σπορεύω, sero, semino. σπορεύεις, idem cum σπορεύς. Hesyc.

Σπορετὸς, satio, satus. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 3. Exponitur etiā tempus serendi.

Σπορὰ, ἡ, idem cum σπορετὸς. Item seges. Eurip. Ἰτέ γενεὰ, Soph. Vsurpatur & pro prole seu fœtu, apud Eur. in Cyclop.

Σπορὰς, ἀδος, ὁ, vel ἡ, sparsus, disperso, qui dispalatus vagatur huc illuc. Eur. in Rhes. Plut. in Fab. Et αἱ σπορὰδες τῶν νόσων morbi sparsim grassantes. Hipp.

Σπορὰδὸν, sparsim, palatim. Arat. Isocr. in Helen. encom.

Σπορὰδικὸς, palans, vagus, qui vitam degit vagabundam. Arist. polit. 1.

Σπορὸς, ὁ, stibiculus quasi σπόριος, ἀπὸ τοῦ σπείρεσθαι δὲ ἐν αὐτῷ τὴν τίλλαν. vt tradit Etym. Pro eodem dicitur & Πόριος, quod & pro ipso pene ponitur apud Nic. in Ther. Ἢ ἐν ἐξ ἐλλάβοιο τεμὼν σπόριον θερείαν.

Ὁ σπόρος, Πατὴρ, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Compositarum primum cum præpositione.

Ἀποσπείρω, semen iacio, seu spargo & differo. Luc. (cens.

Ἀπόσπορος, satus ab aliquo. i. genus & originē ab aliquo du-

Ἀποσπερμαίνω, semen emitto, semine genitali polluor. Aristoph. & Aristot. de gen. an. l. 2.

Ἀποσπερμαίνω, idē cum σπερμαίνω. Euseb. in præpar. Euāg.

Διασπείρω, dispergo, dissemino. Et metaph. apud Xen. Hell. 3. διασπείρας λόγον ὡς μεταστήσοιτο τὴν Χαλκιδέων. Sic & apud Hoc. in ep. ad Philip.

Διασπείρομαι, dispergor, disseminor. Plut. in Coriol. οἱ φεύγοντες κατεσφάγησαν, τὰ δὲ σώματα διεσπείρετο clām spargebantur. Item dispor, dispalor. Xen. Hel. 5. δὲ διεσπαρμένοι ἐλεηλατοῦν.

Διασπαρδὸν, sparsim, palatim. Suid.

Διασπορὰ, ἡ, disseminatio, dispersio. Plut. aduers. Colot.

Διασπαρὸς, qui differit & disseminat.

Ἐνδιασπείρω, (decomp.) differo & disseminoin vel intero in terspergo.

Ἐνδια-

Ἐνδιασπείρομαι, interseror, interspergor. Plut. in Num. & adverf. Colot. (hist. pl. l. 7. c. 1.

Ἐκσπερματοῦμαι, ad semen pervenio, vel semen reddo. Theoph.

Ἐκσπερματίζω, semen emitto. Numer. c. 5.

Ἐνσπείρω, insero, insemino. Ἐνσπείρομαι, disseminor, spargor in vel per. Xen. Pæd. 3. (c. 28.

Ἐνσπερμος, in quo semen est seu semen producens. Diosc. l. 1.

Ὑπισπείρω, insuper sero, seu denuò semino. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 1. Gregor. μὴ καθ' ὑπόνοιαν τινὶ ἢ ἀμελεμονοῦντι κακῶς ὑπισπείρῃ ὁ ἐχθρὸς ζιζάνια. Item insero, insemino, seu in aliquo sero: vnde apud eundem Theophr. de caul. pl. l. 1. c. 33. Τὸ ἀπὸ Βαβυλῶνα τῇ ἀκάνθῃ ἀπὸ τοῦ ἄκρου ὑπισπειρόμενον σπέρμα.

Ἐπισπορά, ἡ, satio iterata, seu qua satis novum semen superseritur. Damascen. item insitio, satio alicuius in alio. Theophr. de caul. pl. l. 1. c. 24.

Ἐπισπορία, ἡ, idem. Hesiod. in Erg. (l. 7. c. 1.

Ἐπίσπορος, qui inseritur vel teseritur. Theophr. de hist. pl.

Ἐπισπείρω, idem quod ὑπισπείρω. Tzetzes apud Hesiod.

Ἐπισπασπείρω, idem cum ὑπισπείρω. apud eundem.

Κατασπείρω, sero, semino. Soph. in Aiace. Οὓς ἀνὴρ μοι καταστείρας, φθίνει; Eur. in Herc. fur. Ὃς ἐξ ἀνοσίου τ' καταστείρας τέκνα. Ἐπικαταστείρω (dec.) spargo seu semino in. Plut. Herodia. (ov.

Παρασπείρω, semino iuxta seu apud. Πασσφόρυδρον, consitum & interseritum. Alex. Aphr.

Περισπείρω, q. d. circumquaque sero, vndique semino, impropriè apud Eurip. Hermione Andromachen hac conditione mortem evaluram esse dicit, si domum ipsi verrat, famulæ instar, ἐκ χρυσήλατον Τλῴαν ὀβελισπείρουσ' ἀχλὺν ὑδρόεν, i. humum aqua perspergens ex aureis vasis.

Ὑποσπείρω, occultè sero seu semino. Plut. in Pericle.

Composita sine præpositione: ac primùm partim ex σπέρμα partim ex ipso σπείρω.

Ἀγγειόσπερμος vel ἀγγειοσπέρματος, ὁ, ἡ, vasculo siue vascalis semen inclusum habens. Theophr.

Ἐναγγειοσπέρματος. (dec.) pro eodem.

Ἄσπερμος, semine carens, semen nullum producens. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4. Item prole carens & nepotibus. Il. υ.

Γυμνόσπερμος, seu γυμνοσπέρματος, cuius semen nudum est. idem Theophr. eiusdem libri c. 3.

Ἐλλιβοσπέρματος, cui semina in folliculo sunt sutculacea. Idem ibidem.

Ἐμφλοιοσπέρματος, cuius semina cortice obducta sunt. Idem ibidem. (dem

Ἐμφλοιοσπερματία, τὰ, semina quæ in cortice sunt: apud eun-

Ἐνυδρόσπερμος, semē habens meri bianis intectū seu inclusum.

Κακόσπερμος, malè sementans, malum semen ferens. Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 4.

Λιθόσπερμον, τὸ, lithospermum, herba sic dicta ob seminis lapideam duritiam: de qua Diosc. l. 3. c. 58.

Μικροσπέρματος, paruum semen ferens.

Ὀλιγόσπερμος, paruum seminis ferens. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4. item parum seminis emittens: de animante dictum.

Πανσπερμία, ἡ, omnifaria seminum mixtio. Aristot. de gener. an. l. 4. c. 3. Item semina omnis generis permixta, seu miscella omnis generis seminum. Plut. de Pind.

Πολυσπερής, ὁ, ἡ, ὁ, q. d. multum sparsus seu disseminatus, hominum est epitheton apud poëtas, quoniam per diuersos terræ tractus sunt sparsi: vt apud Hom. Iliad. β. Ἄλλοθι δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Exponitur etiam actiuè, fœcundus, latè genus suum propagans, apud Plut. ex Emped.

Πολύσπερμος, multum seminis ferens, abundans semine. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 3. Item (de animante dictum) copiosè fundens semen.

Πολυσπερμία, ἡ, affluentia seminis genitalis.

Χρυσόσπερμον, dicitur à nonnullis sedum maius, ab aureo seminis colore: in Append. Diosc.

Composita ex ἀσπαρτός, itidem sine præpositione.

Ἄσπαρτος, ὁ, ἡ, non satus seu seminatus. Odyss. ε. item qui non seminatur, seu cui semen non committitur: vt ἄσπαρτος γῆ, ibidem.

Ἀσπάρτος, semente non facta, citra sationem.

Πυρίσπαρτος, in quo ignes seminati & sparsi sunt. in Epigr.

Composita ex σπορὰ aut σπορά, itidem sine præpositione.

Ἀγχίσπορος, ον, ὁ, ἡ, è propinquis seu è propinquo sanguine natus, propinquus, consanguineus. Damascius apud Suid.

Κόνισπορος, idem quod ἄσπαρτος. Plut. in Coriol. Exponitur etiam, seminis expers, segete carens. Hesych. item semen præparè reddens, ideòque non conserendus ob sterilitatem. Luc.

Βαθύσπορος, qui profundè seritur. item in quo profundæ sationes fieri possunt: vt βαθυσπόρους γύας. Eur. in Phœn.

Δεκάσπορος, in quo decem sementes factæ sunt, i. decennalis. Eurip. in Troad.

Εὔσπορος, siue εὐσπόρος, fœcundus seminis.

Θαλασσόσπορος, Æschyl. in Prometh.

Μανίσπορος, rarè seminatus, non spissè, nec densè.

Μανόσπορος, rarè semino, semen rarè spargo.

Μαλόσπορος, malis consitus, vt μαλόσπορος Ἐπιδαύρου κάτω, Eurip. in Hippol. Steph.

Ὁμόσπορος, simul seminatus seu satus. Item eadem stirpe seu eodem sanguine natus: frater, vel soror, apud Eurip. in Iphig. Taur. & Herc. fur. Item affiné, qui cum eadem muliere rem habet cum qua alius. Soph. in Oedip. tyr.

Ὀψίσπορος, qui serò seu tardè seritur: vel serò ferendus. Theophrast. histor. plant. lib. 8.

Ὀψισπορέω, serò sementem facio, tardè sero. Idem ibidem.

Παιδοσπορέω, liberos procreo, liberos gigno. Et generaliter, gigno, genero.

Πολύσπορος, satu vel semine abundans, segete abundans. Oppian. de venat. lib. 3. (hist. pl. l. 8.

Πρόσπορος, qui maturè seritur: vel præmaturè serēdus. Theophr.

Προσπορέω, præmaturè sero, maturè semino. Idem de caul. pl. lib. 4. c. 8. & alibi.

Πρωτόσπορος, qui primus seminatus est. primò satus. Apud Nonn. γαμεῖν dicitur βίου πρωτόσπορον ἀρχήν, i. principium & seminarium vitæ. Πρωτόσπορος, qui primus serit aut sevit.

Πυκνόσπορος, densè satus, densè seminatus.

Πυκνοσπορέω, densè sero, densè semen spargo.

Πυκνοσπορούμαι, densè seror. Theophr.

Τεκνοσπορία, liberorum procreatio. Epigr.

Φυτόσπορος, plantam seu stirpem ferens. Et metaph. prolem procreans. Epigr. l. 7.

Χειμόσπορος, hyeme satus. Theophr. de caul. pl. l. 4.

Χειμοσπορέω, hyeme semino.

Χειμοσπορούμενος, qui hyeme seritur.

Σπιλόω, ῶ, &c. vide in πλέω.

ΣΠΕΛΕΘΟΣ. ου, ὁ, stercus, excrementum, limus, idem quod σκῶρ. Aristoph. in Concion. κατὰ δὲ σπίλεθον φρυτορίς μοι & μᾶν σπιλέθων πατάσσω. Pro eodem scribitur & σπίλος apud eundem Aristoph. in Acharn. Reperitur & σπίλδος apud Athen. lib. 15. quæ scriptura putatur esse mendosa.

Ὑποσπίλεθος, (comp.) succerda, stercus suillum. Poll. lib. 5. c. 14. Vtitur Diou. lib. 46.

ΣΠΕΝΔΩ. (F. σπείσω, tanquam à σπένδω) libo: i. vino, lacte aut simili liquore dis sacrifico. Il. ζ. Πολλὰ δὲ σπείσας χρυσέῳ δέπαϊ λιβήσαιμεν Ἐλθεῖν. Il. ω. Τῷ σπείσῃ Διὶ πατρί. Plut. in Num. μὴ σπένδειν τοῖς θεοῖς ἐξ ἀκαθάρτων ἁπτομένων. Cum genit. Herodian. l. 5. οὐκ σπένδων. Apud Aristoph. autem. Σπείσῃ δ' ἀγαθῇ δαίμονι subaud. πρᾶξιν. ¶ Item paciscor, fœdus inco seu percutio: quod sacrificiis & libationibus intercedentibus fiebat. Herodian. l. 5. τὸ εἰς σπείσαντες, &c.

Σπένδομαι, sacrificor, mactor & immolor: in ep. ad Philipp. cap. 2. Item spondeor. Et actiuè, idem quod σπένδω, libo. Il. ι. Αὐτὰρ ἐγὼ σπείσαντ' ἔπιον δ' ὅσον ἤθελε θυμός. Item paciscor, &c. Cum dat. person. Thucyd. ἐσπείσαντο τοῖς Ἀθηναίοις. Cum dat. rei τῇ προτεθείσῃ σπονδῇ, cum legatione seu legatis paciscitur. Æschin. Cū accusat. Dem. Σπονδὰς μόνον εἰρήνας αὐτοῖς. Et cum πρός. Plut. in Thes. Σπονδὰς μόνον πρὸς αὐτοὺς, fœdere cum ipsis percusso. Præt. ἐσπεσόμην, passiuè vsurpatur: vt apud Thuc. lib. 5. Μαντινεῖς καὶ οἱ ἑτεροι. Sic & Aor. 1. ἐσπείσθη, apud Plut. Et τὰ ἐσπεσμένα, pacta, conuenta.

Σπονδή, ῆς, ἡ, libatio. Xen. Pæd. 4. Σπονδὰς τοῖς θεοῖς θεοῖς ποιεῖσθαι. Item libamen, libamentum, i. vinum quod libatur. Eurip. in Ione. δὸς χερσὶν ἐγχεῖ τῇ σπονδὴ δός. Herod. l. 4. τῷ εἰρήνεον ὅρκους καὶ σπονδὰς βοιβαιόταται. Peculiariter σπονδαὶ dicuntur libationes quæ fœderibus & induciis faciendis adhibentur. Et frequentius sic ipsæ induciæ & fœdera appellantur intercedente libatione sancita, vt Xen. Hell. 3. Πότερα βούλει σπονδὰς ἐφ' ἡμέρας ἢ πόλεμον, velit ne inducias an bellum. Sic & apud Thuc. Plut. Herodian. &c.

Σπονδεῖον, τὸ, vas quo vinum libant in sacrificiis, aut conuiuiis: teste Poll. & Athen. lib. 11.

Σπονδεῖος, ὁ, qui libationibus adhiberi solet: vt Σπονδεῖος μόλος, apud Poll. l. 4. c. 10. quod etiam erat quarta pars τῆς συνθήκης νόμου τῆς πολιτικῆς. Significans ipsam victoriam Apollinis. Item Σπονδεῖος πούς, pes apud metricos, sic dictus quòd in libationibus metro ex tali pede constanti vti solerent. Schol. Heph. vnde comp. δίσπονδεῖος, geminus spondeus & Ὁλόσπονδεῖος στίχος, versus ex solis spondeis constans.

Σπονδάζειν Σπονδεῖον μέτρον, quod spondeis constat.

Σπονδίτης, ου, ὁ, idem ferè cum σπονδεῖος. Form. Σπονδίτης, vt Σπονδίτης σταγών, stilla quæ inter libandum è patera effunditur. Suid. ex Epigr.

Σπονδιασταί, qui vinum pateris libant. Hesych.

Σπονδάζομαι, propitium reddo.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀποσπένδω, libo, libamina seu libamenta peragō. Odyss. ξ. Νῦν σπένδ' αὐτὸν θεοῖσιν. Antiphon. σπένδω ἀποστρέφειν. Significare etiā videtur, libamina dis offerenda tanquā inutilia in terrā effundere.

fundo: apud Eurip. in Ione, ὡς δ' ἀπίστωτον μέθυ, vbi vinum ditis libandum terræ dederant.

Ἀπίστωτος, excludendus ἀπὸ τῆς σπονδῶν, qui ad τὰς σπονδὰς non debet admitti: seu alienus ἀπὸ τῆς σπονδῶν. Pisides apud Suid.

Ἐκκενόω, idem cum ἀποσπένδω, in posteriori signif. libamina effundo. Eur. ibidem τὰς τε φρὶν κεκενῶ ἀς θεῶν δόξασι γαίᾳ πᾶσι τ' ἐκκενόω λιβάδι.

Ἐκκεκενῶ, ὁ ἀ, exclusus à fœdere vel à societate. Dem. Item fœdifragus: apud Suid. Item qui est contra τὰς σπονδάς. Dionys. Halic. lib. 1. c. 98. Exponitur etiam, immunis à fœdere, qui nullo fœdere teneitur.

Ἐνσπονδῶ, fœdere iunctus, confœderatus. Proprié ἐνσπονδοι dicuntur qui à bello fiunt amici, teste Schol. Thucyd. & Suid. Construitur cum genit. apud Thuc. l. 2. Cum dat. apud Appian.

Ἐνσπόνδως, more confœderatorum, more eorum qui fœderis participes sunt.

Ἐπισπένδω, libo, infundo ex patera. Plutarch. in Rom. ἐπισπένδουσι γάλα τοῖς ἥρωσι. (ἐπισπένδεσθαι.

Ἐπισπένδομαι, idem quod σπένδομαι. Thuc. l. 5. ἐπεσπένδετο αὐλίον.

Ἐπισπονδή, libatio, libamen.

Ἐπισπονδή, fœdus, induciæ. Thuc. l. 5.

Καταχεσπένδω, perfundo libamine, seu libamẽto. Plut. de def. orac. Apud Eur. in Oest. Δακρύοις καταχεσπένδω σε. lacrymis te perfundo: lacrymis tibi libo. Et pro simplici σπένδω, apud Appian.

Καταχεσπονδή, perfusio eiusmodi qua hostia solet perfundi. Plut. ibidem.

Ἐπικαταχεσπένδω, (decomp.) libo desuper.

Παράσπονδος, fœdus & pacta transgrediens, qui fit contra fœdus & pacta. Thuc. l. 4. & alibi.

Παρασπένδω, contra fœdera & pacta, perfidè.

Παρασπένδω, contra fœdus facio, violo pacta & conditiones fœderis. Dem. pro cor. οὐδὲν ἐξῆν παρασπένδειν καὶ τοῖς ἐναντίοις. Et transitiuè, contra fœderis fidem violo. Plut. in Syll. κατεῖχον ἑαυτὸν ἐκ τοῦ παραχρῆμα τὸν ἄνδρα σπονδὰς λύειν ἕτερον.

Παρασπονδεῖσθαι, dicitur qui perfide violatur. Plut. ἀνδρὸς σπονδὰς λυθείς, ὑπὸ τῆς φρουρᾶς τυραννεῖ.

Παρασπένδημα, τό, facit ut fœdere violato perpetratum, seu fœdus violatum. Plut. in Cat.

Παρασπένδησις, violatio seu transgressio fœderis.

Τρίσπονδος, aliquid aliquis facere dicitur quum accepta ab hoste fide, aut eo cui non fidit, id facit. Thuc. l. 6. ἐκεῖνος τρίσπονδος ἐς Σίκελον. Plut. in Solon. ὑποσπένδει δόξαν, data eis fide.

Συσπένδω, simul libo, eiusdem libaminis particeps fuit. Æschin.

Composita cum privativa particula.

Ἄσπονδος, ὁ ἡ, nullas σπονδὰς admittens irreconciliabilis. Suid.

Ἄσπονδος, fœderis seu induciarum expers. Thuc. lib. 3. Πάντας ὁσοιοῦν ἀπίστους ἀσπόνδους ὁμοίως. Item idem quod ἀσπόνδοις, cui nullis σπονδὰς ἀῖς potest dirimi: vt ἄσπονδος πόλεμος, apud Dem. & Æschin.

Ἀσπονδία, sine amicitia, item absque sacrificijs: seu non adhibendo libationes & sacrificia. Suid.

Ἀσπένδω, fœdus aut inducias non servo: vel non admitto. Hesych. (Synt. 4.

Μελίσπονδος, in quo diis melle libatur: vt μελίσπονδα ἱερά. Plut.

Οἰνόσπονδος, in quo vinum libatur: vt οἰνόσπονδα ἱερά. Suid.

Ὁμοσπονδος, libaminum conlors. Item fœdere iunctus, confœderatus. Dem. pro cor. (Porphyr.

Ὑδροσπονδία, sacra quædam in quibus aqua fiebant libationes.

ΣΠΕΟΣ, τό, specus, spelunca, antrum. Il. θ. ἐπὶ τε σπεῖος ἔλασε μέλαν. Et Il. ο. Ὡς ἄρα φωνήσας λίπε σπεῖος. Dicitur & σπεῖος per epenthesin literæ ι: vt apud Hesiod. in Theogo. Σπείους εἰς γλαφυρούς, in specu cano.

Σπήλαιον, τό, idem quod σπήλαιος, spelæum, specus, spelunca. Luc. ἐστρατιώτου δόξῃ τῷ φυμένῳ καταβὰν ἐντὸς εἰς τὸ σπήλαιον. Dicitur etiam σπήλυγξ, fœm. gen. apud poetas vt apud Apoll. Argon. 2. & Theocr. idyllio 13.

Σπηλαιώδης, spelunca formam habens, in modum speluncæ factus: vt σπηλαιώδεσι ὑπόστεγα φά. Pro eodem scribitur & σπηλιώδης apud Suid.

Σπηλάδιον, parua spelunca. Poll. ex Theopompo.

Φιλοσπήλυγξ, speluncarum amator. Lucill. epigr. l. 2.

Σπίρω, σπίγμα, &c. vide in σπειρω.

ΣΠΕΡΧΩ, vrgeo, premo, propello & festinare cogo. Od. ρ. Νῦν κεφαλῆς ἐπὶ τῆς σπέρχειν ἄλλας. Exponitur & neutraliter, festino, item insisto. Hesych.

Σπέρχομαι, vrgeor, propellor, progredi festinanter cogor. Od. ρ. Ἡ σείρω ἐπιάλεσον ἔσω τ' ἴδοι ἡμετερῶν πόσις. Σπερχόμενος. Et neutr. festino, propero. Il. φ. σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χαλκὸς τεῖχος. Et cum infinit. Odyss. ι. σπερχόμενος νεῦν ὑπὸ βαιὴν ἠιόνα κλέψαι. Exponitur etiam fugor, apud Nicand. in Ther. Σπέρχεται ἐν μείωσιν ἀνθεα δ' ἠμῶν ἐρμῶ. Item ira concitor: apud Callimach. Hymn. in Delum. Σπερχόμενος

μέγα δή τι δ' φάτον: de Iunone. (Hesych.

Σπέρχων, in modũ eorum qui σπέρχονται, aut σπέρχοντο, validè.

Σπέρχω, idem quod σπέρχομαι: vnde σπερχόμενος, qui vrgetur & propellitur. Erotian. in lex. Hipp.

Σπερχνός, ὁ, festinus, præpositerus, celer: vel cum impetu & velociter irruens. Hesiod. in Asp. καὶ ῥ' ἐμβεβλὴς χαλκοῦ ἴγκος, σπερχνόν. Expon. etiam, studiosè incumbens alicui rei. Hesych.

Composita.

Ἀσπερχές, incessanter, sine intermissione. Od. α. & Il. π. Exponitur etiam, sedulo, studiosè.

Ἐπισπέρχω, idem cum σπέρχω. Il. ψ. Κίνεον ὀλισθάνον. Thuc. l. 4. ὁ μὲν τὸν τε ἄλλον χρόνον ἐπίσπερχε.

Ἐπισπερχής, incitatus, festinus, studiosè aliquid properans. Aristot. in Physiogn.

Ἐπισπερχῶς, studiosè, properanter. Hesych.

Καταχεσπέρχω, idem cum ὑπεσπέρχω, impello, vrgeo, citato gradu progredi cogo. Thuc. l. 5.

Περισπέρχω, in orbem occurrere cogo, circumcursare cogo, aut sursum deorsumque currere. Hesych. & Schol. Soph.

Περισπερχής, supra modum vrgens seu premens: vt περισπερχὲς πάθος, Soph. in Aiace.

ΣΠΕΥΔΩ, F. σω, festino, propero. Il. β. Ἀλλ' ἐφόμαρτε σὺν καὶ σπεύδετον. Hoc. δεῖ σπεύδειν, ἢ μὴ ἐμίαν πτοιεῖσθαι δίφρον. Interdum cum præpositione significante motum ad locum. Hesiod. in Erg. Εἰς ἄφενος σπεύδοντ'. Thuc. l. 5. Τοὺς Ἀργείους εἰς τὰ ὅμοια σπεύδειν. Cũ præpositione significante motũ de loco: Eurip. in Iph. Aul. Σπεῦδ' ἐκ φυγῶν μοί. Interdum cum infinit. vt Hesiod. in Erg. Σπεύδειν δὲ ἀρόμενόν τε φυτεύειν. Plut. in Camp. σπεύδειν προλαβεῖν τὴν κώμην. Sæpe cum accusat. vt Od. τ. Θοὶ γὰρ γάμον σπεύδουσιν, nuptias properant seu vrgent. Thuc. Σπεύδω τὴν ἡγεμονίαν. ad principatum propero. ¶ Exponitur etiã actiuè, incito, instigo, citato gradu progredi iubeo.

Σπεύδομαι, adhortor, incido. vnde σπεύδεσθαι. Hesych. exp. παρακελεύεσθαι. Et passiuè, incitor, instigor: vnde σπεύδεσθαι idem est ἐρεθίζεσθαι.

Σπευδαστής, ὁ, festinator, qui properare solet Arist. eth. 4. c. 3.

Σπουδὴ ἢ, ἡ festinatio, acceleratio. Thuc. l. 7. Σπουδὴ δὲ ἦν ὁμοίως καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἔχειν τὴν ὁδόν. Et δίχα σπουδῆς, μὴ σπουδῆς, κατὰ σπουδὴν, ἀπὸ σπουδῆς, festinanter, properãter, apud Xen. Thuc. Plut. ¶ Item studium, diligentia. Xen. Pæd. 4. Πολλὴν σπουδὴν ἐποιοῦντο παρασκευάζεσθαι ἐφαστίον. Dicitur Σπουδὴν ἔχειν, & τίθεσθαι, diligentem esse, operam suam & studium ponere, apud Eurip. in Oest. & Soph. & aliquid ἐν σπουδῇ τίθεσθαι, apud Plut. in Solon. Sic Σπουδὴν ποιεῖν seu ποιεῖσθαι, vel sequente ἵνα, vt apud Dem. vel cum infinit. vel cum præposit. περί, apud Isocr. Dem. Syn. &c. Dicitur & ἐπὶ σπουδῆς, & κατὰ σπουδὴν, & μετὰ σπουδῆς, diligenter, enitè, studiosè, apud Arist. & Plut. ¶ Interdum σπουδὴ absolutè dicitur pro ἀρετὴ καὶ καλὰ σπουδή, vel ἀρετή, vt apud Soph. in Oedip. tyr. Σπουδὴς γὰρ μόλις τῆς ἐμῆς ἐπῆν ἄξια. ¶ Item σπουδή, studium, i. amor & iuuandi promptitudo. Herodian. lib. 2. & 5. ¶ Item dictum serium, studium vel labor serius. Aristot. rhet. 3 δεῖ τοὺς μὲν σπουδὴν διαφέρειν τῶν ἀστείων γελοίων τῶν γελοίων, σπουδὴ δὲ. Vnde λόγοι σπουδῆς, κατὰ σπουδῆς, seriò. Il. κ. Et Σπουδὴν ποιεῖν, serium esse, seu seriò fieri putare: Aristoph. in Ran.

Σπουδῇ, adnectialiter vsurpatur in omnibus significationibus. Prioris exempla sunt. Od. ο. & apud Herodian. l. 8. Posterioris, apud Plat. in Charm. & Thuc. lib. 2. Interdum tamen exp. magno cum labore, viz. egrè: apud Galen. Σπουδῇ γ' ἀκούσειας ἂν πόσοι τῶν κάμνοντες ἠρρώστουν, vix sine discrimine peccati potest in morbo. In postrema signif. (pro seriò) vsus est Xen. Pæd. 4. Plat. de leg. Plut. in Per.

Σπουδαῖος, ὁ, studiosus, diligens: vt ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ σπουδαῖος, apud Demosthen. Item bonus, probus, cui oppon. φαῦλος, apud Isocr. ad Demon. & Xenoph. Pæd. 2. Item bonus, i. probatus, in sua arte peritus: vt Σπουδαῖος καθαρωτὴς, i. ὁ εὖ καθαίρων. Arist. eth. 1. c. 7. Sic & res Σπουδαῖαι dicuntur, bonæ, probatæ, laudatæ: vt Σπουδαῖον μέλι, apud Dioscor. lib. 1. c. 18. & Σπουδαῖον μῦρον. Plut. in Symp. lepc. sap. Interdum significat ἐσπουδασμένος, magno studio affectandus: sic dicitur ἀγωνιστὴς σπουδαῖος, apud Plat. de rep. lib. 1. ¶ Item serius, cui oppon. γελοῖος, apud Xen. Pæd. 2. Sic & homo σπουδαῖος dicitur, qui gravis est, nec in rebus leuibus aut ludicris operam suam ponit. apud Xen. Pæd. 2.

Σπουδαίως, diligenter, studiosè, vnde Σπουδαίως ἔχειν πρός τινα aut περί τι, studere alicui. Arist. rhet. 2. & Dion. Halicarn. de arte rhet.

Σπουδάζω, ἔσω, sedulò ago, diligenter & strenuè operã nauo, cõtendo, enitor. Aristoph. in Vesp. ξυμβαίη τὸ πρᾶγμα, ὃ δ' ἐστὶ Σπουδάζει ἀκεῖον. Interdũ cũ participio cõstruitur: vt Σπουδάζει δὲ δεῦρο, diligenter doceo. Xen. in Oecon. Interdũ cum infinit. Herodian. l. 1 μᾶλλον ἐσπουδάσατε διεξελθεῖν, magis cõtendebat legere. Xen. in Apol. Socr. ἐὰν σπουδάζῃ ἐπεῖν τὰ ἐν τοῖς δίκαις. Dem. ἐσπουδάζετο τοῦ ἐν τῇ βουλῇ ἐξεστάναι. Sæpe cũ præpos. Cũ πρός, sequente genit. Dem. πρὸς δὲ ἄξιος μὴ λίαν σπουδάζειν

σπουδάζειν

σπουδάζετε ἀνθρώπων χρημάτων. Sequente accusat. rei. Isocr. περὶ ἀρετῆς τῶν σπουδαζόντων. Sequente verò accusat. personæ etiam accusatiuo: dicitur sum alicui: vt Herodian. l. 2. φασὶ περὶ τὸν Νίκαιον ἐσπουδακέναι. Sic & cum πρός habente accusat. pers. exp. colo aliquem, exhibeo me obsequiosum. Demosth. in Aristocr. ἐσπουδακότες πρὸς ὑμᾶς. Et cum εἰς apud eundem σπουδάζοντες εἰς τὰ σά, fauere rebus tuis. Cùm δοτ. Isocr. ad Nicocl. εἰς γνώμας μάλιστα ἐκείνοις ἐσπουδάζων. Datiuo etiam iungitur, vt Luc. Σπουδάζοντες τῇ κολακείᾳ, studentes parasiticis adulationibus. Cum accus. Galen. Therap. l. 9. ὁ ἐξεύρεσιν μάλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάζει, quàm in veritate operam suam & studium collocare. ¶ Item σπουδάζω, seriò ago, loquor, aut dico. Isocr. περὶ τῶν ἐν ἡλικίᾳ σπουδάζων, in rebus ludicris seriò agens. Sic & apud Plat. & Xen.

Σπουδάζομαι, opera mihi nauatur, studiosè expetor, in pretio habeor. Plutarch. in Themist. Σπουδάζομαι πρὸς αὐτοῦ πολλὰ ἔνια Xen. Pæd. 4. Τοῖς μὲν ἀκόλαστοι σπουδάζομαι σπίτιος χρῆσθαι, quæ studiosè expetuntur. Sic apud Lucian. Vulcanus dicitur σπουδάζεσθαι ὑπ' Ἀφροδίτης, i. studiosè coli ab ea & amari. Apud Synes. de insomn. ὅτι χάριν ἐσπουδάσθη ὁ λόγος, cuius gratia institura est oratio.

Εὐσπουδάστως, bona fide.

Σπουδάσμα, res studiosè elaborata. Sophron. Item res quæ studiosè fit & affectatur, seu cui studetur. Greg. Pro eodem dicitur & σπούδασμα apud Hesych.

Σπουδαστής, οῦ, ὁ, studiosus, qui rei alicui aut homini studet. Gr. Σπουδαστικός, diligens, strenuam operam nauare solēs. Aristot. rhet. 2. Item qui serio sermone delectatur. Plut.

Σπουδάζω, incito, instigo: ὀρχοῦνται. Schol. Hom.

Σφοδρός, (quasi σπουδρός, à σπούδω vt tradit Eust.) vehemēs, festinus, intensus. Hesych. Vnde σφοδρὸν aduerbialiter sumitur pro, vehementer, acriter apud Hom. Iliad λ. π. & φ. Apud Suid. ὄμμα δ' ἐλίξας βριαρῶς σφοδρὸν ἀνῶν ἐμθεμεμαὼς ἐν θυμῷ, expon. σφοδρῶν, ἰσχυρῶν. Apud Nic. in Ther. Σφοδρὸν καρδίαν, exp. asperum, durum.

Σφοδρὸν quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex primùm ex σπουδάω.

Ἀντισπουδάω, contrà contendo, contrarium efficere enitor, repugno, obsto. Antiphon.

Ἀποσπουδάω, dehortor, dissuadeo, deterreo, Thuc. l. 6. Ἀποσπουδάσαντες τοὺς ἀπόικοι καὶ ἀπεσπούδασαν.

Ἐπισπουδάω, accelero, propero, festino. Herodot. ἐπισπουδάσαντες ἱεροῖσι, sacra festinans. Et transitiuè festinare iubeo, vel cogo. Soph. in Electr. ἐπισπουδάσω τὸ δρᾶν. Item vrgeo, incito, adhortor. Herodot. in Polymn. τότε ἐπισπουδάσαντα φανερὸς ἦν.

Συνεπισπουδάω, (decomp.) vnà accelero: apud Suid.

Διασπουδάω, excito, & properate iubeo, incito ad festinandum.

Καταπουδάω, idē quod σπουδάω. Æschin. in Cresiph. τὸ πρᾶγμα καταπουδάω. Itē trāsitiuè, premo, perterreo, cōturbo. Dan. c. 4.

Καταπεπουδασμένος, acceleratus, deproperatus.

Καταπουδασμένως, festinatò.

Composita ex σπουδή, σπουδάζω, etc.

Ἀξιοσπούδαστος, ὁ ἡ, ὁ, dignus cui studeatur, dignus qui studiosè expetatur aut colatur.

Ἀφισπουδάζω, studium & contentionem circa rem aliquam omitto, studiosus rei alicuius esse desino. Exponitur etiam, negligo, contemno. Cum genit. vt apud Plut. ἐμοὶ δ' οὐκ ἀφεσπούδαζε τῆς κοινῆς, non tamen negligebat rempub.

Ἀσπουδεί, sine studio, negligenter. Item sine labore & negotio. Iliad θ. ο.

Ἀσπούδαστος, qui non studiosè expetitur aut colitur, neglectus, contemptus.

Διασπουδάζω, expeto, do operam. Demosth.

Ἐπισπουδάζω, festino, incito: item instigo.

Ἐπισπουδαστής, οῦ, ὁ, accelerator.

Καταπουδάζω, idem quod σπουδάζω, studeo, operam nano, studiosè affecto. Apud Naz. κατεσπουδάζομεν τοῦ υἱοῦ, filij sategimus, de filio anxiè laborauimus.

Κατεσπουδασμένως, idem quod ἐσπουδασμένως.

Κενεσπουδος, inanibus rebus studens, in rebus inanibus studium & operam suam ponens. Cic. ad Attic.

Κενεσπουδῶς, studio inani, frustra. Plut. in apophth.

Κενεσπουδία, ἡ, inane studium.

Ἀκενεσπουδος, (dec.) qui rebus vanis & inanibus non studet: vel vanæ gloriæ non studens. Apud Suid.

Μεταιρεσπουδος, idem quod κενεσπουδος. Μεταιρεσπουδία, idem quod κενεσπουδία.

Πολυσπουδος, exp. qui rebus seriis gaudet.

Πολυσπουδαστος, studiosè expetitus: vel qui studiosè affectari solet. Herodian. lib. 6.

Σοισπουδάζω σοι, studeo tibi, à te sto: Aristoph.

Ὑπερσπουδάζω, supra modum studeo, supra fidem nauo operam alicui rei. Lucian. in Anacrch. ὑπερσπουδάσαι ἀεὶ τοῦ ἀναιρεῖν τὴν ἀλαζονείαν.

Σπουδαιος, &c. vide in σπουδος.

Σ Π Ι Ζ Ω, extendo, expando. Eust. & schol. Aristoph. in Equit. ¶ Auis etiam quæ σπιζος nominatur, dicitur σπίζειν, idque per onomatopœiam, teste Eust. ex Arato, Καὶ σπίζος κοῦφα σπίζων.

Σπιδής, ἐς, ὁ ἡ ἡ, passus, amplus: vt Σπιδὴς πόδας ἵππος. Il. λ. vbi tamen legitur κασπιδὴς. Σπιδὴς, idē. vnde Σπίδιον πεδίον. & σπιδίων μάκος ἀδῶν, apud Æschyl. Legitur & κασπιδὴς pro ipsidē, & σπιδὴς: vnde σπιδὴς ἵππος. Hesych. exp. Πλατύ, μέγα: item Πυκνόν, μέλαν, σκοτεινόν. Et σπιδὴς νέφος, itidem Πυκνόν, πυκνωτικός, σκοτεινός.

Σπιδόθεν, eminus, procul. Item longè, antè: vt Σπιδόθεν προνοεῖσθαι. Antimach.

Σπίζω, seu σπίζη, ης, ἡ, fringilla, seu fringuilla, apud Aristot. dicta per onomatop. à σπίζω. Hesych. auem esse dicit similē passeri.

Σπιζίας ἱέραξ, accipiter fringillarius: species accipitris. Hesyc. Pro σπιζίας dicitur etiā σπίζας, apud Arist. hist. an. l. 9. c. 36.

Σπιζίτης ὀφθαλμός, exp. fringillago, apud Aristot. hist. anim. l. 8. c. 3. Apud eundem ibidem legitur & ἐρυθρίζης, quam dicit auem esse σπίζῃ magnitudine æqualem, nisi quòd habeat cerviceṁ cærulem, & quòd in montibus versetur.

Σπιζίον, τὸ, parua fringilla: vel quæ libet auis, teste Hesych.

Σπίζος, ὁ, fringilla: itidem per onomatop. à σπίζω dicta. Arat. & Aristoph. in Pace. Pro eodem dicitur & σπίζα. Hesych.

Ἀσπίς, σπίθαμὴ quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Σ Π Ι Θ Α Μ Η, ης, ἡ, spithama, spatium quod est inter pollicem & minimum digitum expansos, teste Poll. l. 2. & Hesych. seu est mensura duodenūm digitorum, quam Latini palmum maiorem & dodrantem appellatur. Dioſc. l. 3. c. 153. φυλλὰ ἔχει χαμαικλωνία σπιθαμῆς ὕψος. * Chrysippus apud Etym. Σπέρμαμ dictā vult ὅθεν τὸ λεπτὸν σπᾶσθαι τοῦ ὀλίγου χρόνου. ipse verò σπᾶσθαι τὸν ἀποσπασμὸν τῆς μεγάλης, τῆς ἀντιχείρος πρὸς τὸν τῆς μικρᾶς ἄκρον. Eust. deducit σπᾶσθαι τὸ θέμα σπίζεσθαι τοὺς δακτύλους, τυνεῖν ἐκτείνεσθαι.

Σπιθαμιαῖος, ία, ον, ὁ ἡ, ἡ, spithamæ seu dodrantis longitudinem æquans, dodrantis. Dioſc. l. 4. c. 59.

Σπιθαμαῖος, idem. Pro quo legitur & σπιθαμιαῖος, apud Dioſc. l. 2. c. 197. & alibi passim.

Composita.

Δισπίθαμος, ὁ ἡ, ὁ, duas spithamas longus, duos dodrantes altitudine æquans. Dioſc. l. 9. c. 84.

Δισπιθαμιαῖος, idem: apud eundem.

Τεσσαρεσπίθαμος, tres spithamas longus. Hel. in Erg. Dioſc. li. 3. c. 179.

Σ Π Ι Λ Ο Σ, ου, ὁ, macula, labes. Propriè volunt esse maculam in veste à vino aut vnguine. Athen. l. 7. Δικεῖον δὲ τὴν σὴν ἰχθύαν, τὸ ἐκ τῆς ἐψήσεως τῆς γραφίδος, (piscis id genus est) ἰχθύν φησι πάσης σπίλου καθαρόν, omnes maculas expurgate. Item maculæ, & naui in facie apparentes σπίλοι dicuntur: Dioſc. l. 1. ἀφεῖ δὲ καὶ σπίλους ἐκ προσώπου. Apud eundem l. 2. c. 196. foliorum in herba etiam maculæ sic nominātur. Metaphorice Ephel. c. 5. πλὴν ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ῥυτίδα. ¶ Item saxū porum duritia referens, terra figlina: Hesych. ¶ Legitur & apud Aristot. σπίλος pro σπιλάς, in lib. de mūdo, ὁ δὲ σύμπας τῆς ὑγρᾶς φύσεως: ὑπὸ πολλῶν καθαρτικῶν τῆς γῆς σπίλους, καὶ κηλῖδας ἀναπιφυκυῖα εἰκοῦσαν, ἐξ ὧν εἰς τὴν ἀκρίδα μάλιστα φύσεως.

Σπιλόω, ῶ, maculo, labem aspergo. in ep. Iacobi c. 3.

Σπιλόομαι, ῶμαι, maculor seu sordidor, sordesco, in ep. Iudę.

Σπίλωμα, τὸ, macula & labes aspersa vesti: idem quod σπίλος, seu nævus. Exponitur etiā locus sablosus, saxum asperū.

Σπιλωτός, ή, ὁ, maculatus, maculosus.

Σπιλάς, ἀδος, ἡ, idem quod σπίλος, rupes seu saxū, plerumque de saxo quod in mari prominet, vt sunt scopuli Od. γ. νῆας τε πρὸς σπιλάδ' ἔπεσον Κίκονες. Et Od. ι. δ' ἔνθεν ἄκροτον πρὸς σπιλάδ' ἔστι θυλάκους. Itē σπιλὰς glarea, vel terra glareosa. Theophrast. de caus. pl. l. 2. c. 5. ἡ σπιλὰς, ἡ ἔτι μᾶλλον ἡ λιθώδεις, ἐλαφρότερον. Hesych. σπιλάδες adiectiuè etiā exp. μιμισπερμίαι.

Composita.

Ἄσπιλος, macula & labis expers, in quo nulla macula aut nævus conspicitur. Epigr. l. 1. & apud Herodian. li. 2. apud Dioſc. lib. 1. c. 197. arum dicitur habere folia ἀσπιλότερα, i. pauciorbus distincta maculis. Idem metaph. purus, irreprehensus. Hesych. Idem ἄσπιλον à Macedonibus vocari scribit τὸ χείμωρρον.

Ἀσπίλωτος, idem. Suid.

Καταπιλόω, f. ώσω, cōmaculo, labem aspergo, inquino. Hesych. Apud Etym. καταπιλοῦντες, exp. καταπερίττοντες, metaphora sumpta à petris quę in mari tegunturi, & σπιλάδες appellantur.

Σ Π Ι Ν Δ Α Σ Ι Σ, auis inter raras & peregrinas, apud Aristot. de hist. an. Dicitur incendiaria auis. Plin. lib. 10. cap. 11. Apud Aristot. quidam legendam suspicantur Σπονδάσεις, ἀπὸ τοῦ σπένδω, sacrifico, libo.

Σ Π Ι Ν Θ Η Ρ, ῆρος, ὁ, scintilla. Il. ο. (de stella.) τοῦ δ' ἐν πυκινῇ νυκτὶ σπινθῆρες ἴασι. Aristoph. in Plut. Ἐκ γὰρ αὐτοῦ εἰς μὲν σπινθὴρ λάθῃ. Theophr. in epist. ὥσπερ οἱ ἐν αἰθάλῃ σπινθῆρα σωρὸς ἐμβάλοντες.

Σπινθηρίζω, scintillo.

Σπίνος, vide in σπίζω.

-ΣΠΛΑΓΧΝΟΝ, ου, τὸ, viscus. Et σπλάγχνα, τῶν, viscera, extas vt sunt cor, iecur, & similia interanea præcipua & vitaliora, quæ in cæsis victimis aruspices considerabant si quid portendesent. Greg. ὥστε κ᾽ τὰ σπλάγχνα. Plut. Sympol. 2. τὰ δὲ τὸ σπλάγχνον ἕλκος. De visceribus aut extis animalium quæ mactantur. Od. γ. 1. ἐπὶ δ᾽ εἰ σπλάγχν᾽ ἐπαλεύω. Æschin. τὰ σπλάγχνα φυλάττων. ¶ Frequenter de corde dicitur vnde apud Aristoph. Σπλάγχνα θερμαίνειν πρὸς ἥλιον. Et Eurip. in Med. αἰνῶ σε σπλάγχνον ἐκμαθεῖν τῶνδε. ¶ In sacris literis Hebræorum imitatione σπλάγχνα dicuntur omnes teneri & materni affectus: vt in epist. ad Phil. c. 1. & alibi. * Eust. ex veterum autoritate refert σπλάγχνα denominati à Dorico σπλὰν quod pro σπλὴν dicitur: ita vt pars toti appellationem tribuerit. ¶ Apud Diosc. lib. 1. c. 20. & Gal. τῶν κ᾽ τόν. lib. 1. cap. 1. musculus etiam σπλάγχνον appellatur.

Σπλαγχνικός ή, όν, ad viscera pertinens. vt Σπλαγχνικὰ φάρμακα, Diosc. l. 1. c. 82.

Σπλαγχνίδω, cista in manus sumo & attrecto: quod fiebat à conjuratis iureiurando & religione arctissima se astringentibus. Dion. (de Catilina) ἐπῆξε ἐσπλαγχνίσιν αὐτῶν, τῶν ἄλλων. Item extorum & visceration is particeps sum. Aristoph. in Aub. ἐπὶ δὲ ἐξιόντος ἐν ἀκλιτῷ αἰλίῳ, Λυτὴ θύουσα, κ᾽ σπλαγχνίσιν ὀσφύν. Item σπλαγχνίδια seu σπλαγχνίσματα, augurio per exta. Strab. l. 7. & l. 3.

Σπλαγχνίζομαι, nasc. iocordia commoueor summa & vehementi, atque ex intimis visceribus profecta: verbum in S. literis vsitatum, vt Matth. 9. Marci 6. &c.

Σπλαγχνιζόμενος ό, commiseratio qua viscera alicuius misericordia tanguntur.

Σπλαγχνιώδης, ής, cor. schol. Soph.

Composita.

Ἄσπλαγχνος ὁ ἡ ὁ, non habens cor. Item non animosus, timidus, ignauus: *quoniam cor animosiores est sedes*, Soph. in Aiace. Exponitur &, crudelis, immitis, inhumanus.

Ἀβροσπλάγχνος ή ον, intrepida habens viscera fortis, audax, cordatus.

Δυσπλάγχνος, acerbus, immisericors.

Ἐπισπλαγχνίζομαι, misericordia commoueor super.

Εὐσπλάγχνος, animosus, schol. Soph. Item misericors, pronus ad miserandum: in ep. ad Eph. c. 4.

Εὐσπλαγχνία ἡ, animi præstantia, animositas. Eur. in Rhes. Item animus ad miserandum pronus.

Θρασυσπλάγχνος, qui est audacibus visceribus, seu pectore intrepido. Æsch. vl in Prometh. & Eurip. Hippol.

Θρασυσπλάγχνως, audacter, intrepidè. Æschyl. ibidem.

Μεγαλόσπλαγχνος, qui magno corde seu animo est. Eur. in Med.

Πικρόσπλαγχνος, idem, vt ὀξύσπλαγχνος Λαίρλης. Theocr. idyl. 16.

Πολύσπλαγχνος, multum in visceribus habens misericordiæ.

Σπλαδάω, &c. vide in Πλάω. Σπλαδός, in Σποδός.

ΣΠΛΗΝ, ηνος, ὁ, splen, lien: vt Σπλῆνος οἰδήματα, tumores lienis: Plut. & Σοφῆς τὸ σπλῆνος: Aut. definit. medic. Σπλῆνες, οἱ, dolores lienis. Hippocr. aphor. sect. 13. artic. 22. ¶ Item σπλῆν, idem quod σπλήνιον, splenium: i. intestinum lienis formam referens, quo medicamentum illitum parti affectæ applicatur. Gal. meth. med. l. 6.

Σπληνώδης, ής, ές, lienosus, splenicus: qui lienem laborat: vel qui magnum & tumidum lienem habet. Hippocr. aphorism. sect. 6. artic. 47.

Σπλῆνος, idem. Proprè sic dicitur cui lien obduruit. Aut. def. med. Veterum & Athen. l. 8.

Σπληνῖτις φλέψ, splenica vena: ramus superior & minor venæ portæ, qui totus per lienem spargitur. Aristot. hist. an. l. 3.

Σπλήνιον seu σπλένιον, τὸ, idem quod σπλῆν, lien. Poll. l. 2. Item luteolum splenis figura: aut quacunque forma, ad partium corporis habitudinem aptatum, quo excepium vel illitum medicamentum adhibetur: apud Diosc. Paul. Ægineta, &c. ¶ Σπλήνιον dicta etiam fuit à quibusdam ἀσπλήνιον herba, item hemionitis, vt testatur. Diosc. l. 3. c. 152.

Σπληνιάω, &, splenis dolorem patior, lienem laboro. Poll. l. 2.

Ἀσπλήνιος ὁ ἡ ὁ, (comp.) lienis expers, lienem carens. Ἀσπλήνιον, τὸ, exp. medicamentum ad curanda lienis vitia. ¶ Est & herbæ nomen inde dictæ, quòd eius foliorum iure decocto & per 40. dies potio lienem absumatur, vt testatur Dioscor. lib. 3. cap. 51. & Plin. l. 27. c. 5. seu quod folia lieni illita singulos sedent.

-ΣΠΟΓΓΟΣ, ου, ὁ, spongia. Od. α. σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας Νίζον. Vetus & Aristoph. Plut. Ath. & alij. De generibus autem & natura τῶν σπόγγων vide Diosc. l. 5. c. 138. Aristot. hist. an. lib. 5. c. 16. & Ælian. Item Plin. l. 9. c. 45. Σπόγγοι dicuntur etiam glandulæ quædam ad fauces vt scribit Hippocr. initio l. 4. epidem. sic fortè dictæ quòd spongiarum modo humorem combibunt & continent. Pro σπόγγῳ legitur etiam ἐφόγγῳ in Timæo Plat. * Etymol. dici scribit ἀπὸ τοῦ σπῶ τὸ ὑγρὸν, quod humorem attrahat & combibat.

Σπογγιά, ᾶς, ἡ, ὁ, spongiosus. Pro eo dicitur & σφογγιά, apud Diosc. l. 4. c. 267.

Σπογγιάς, ίου, ὁ, spongiator. Athen. l. 7. ex Aristot.

Σπογγιόν, τὸ, spongiola. Aristoph.

Σπογγιά, ᾶς, ἡ, spongia. Aristoph. & plur. Chrys. Hom. 1. p. 73.

Σπογγίτης λίθος, spongites lapis. Plin. l. 37. c. 10. & 19.

Σπογγίζω, f. ίσω, spongia tergo seu detergo. Dem. pro cor.

Σπογγίζομαι, spongia detergeor, seu tergor. Athen. l. 8.

Σπόγισμα, τὸ, purgamentum, sordes spongia detersæ fuit.

Composita.

Ἀποσπογγίζω, spongia abstergo seu detergo.

Ἀπόσπογγισμα, τὸ, idem quod σπόγισμα.

Ἐκσπογγίζω, spongia extergo: idem quod ἐκσπογγίζω. Eubulus in Amphibolo Πρῶτα μὲν αὐτὰς ἐξεβάλλων, ἔπειτα. Τὰν μὲν ἐκ τᾶς χειρὸς ἐξεσπογγίσειν. Poll. l. 9.

ΣΠΟΔΟΣ, ου, ὁ, cinis: idem quod κόνις & τέφρα. Luc. de Luct. τῷ σπορὸν ἡμᾶς σπεύδομεν πεπιεσμένοις. Interdum non simpliciter cinerem significat: sed sordidum, & cui carbones seu extincti, seu adhuc candentes permixti sunt, & aliarum rerum reliquiæ. Od. ι. Καὶ τοῦ ἐγὼ τὸ μοχλὸν ἐπὶ σπόδῳ ὀλίγῳ πολλῷ. Εἶος θερμαίνεσθο. Plu. symp. 8. probl. 7. χύτρος τύπον ἀφεῖσας ἐν σπόδῳ οὐ μὴν ἀπόλωλεν, ἀλλὰ συλλέγει. ¶ Sic etiam dicitur res nihili aut in nihilum redacta: vt in epigrammate Sardanapali apud Ath. lib. 8. Καὶ γὰρ ἐγὼ σπόδος εἰμι. Exponitur &, pernicies, exitium. Epigr. lib. 2. Ἡ χρεὼ ἀβάκχου κυλίκων σπόδος. Pro σπόδος etiam σπλὴ ὁς dicitur apud Nicand.

Σποδός, ή, cinereus, vt σποδὸς ὑφῶμα. Athen. l. 9.

Σποδίον, τὸ, cinerulare: cinerum metallorum vitorum, quod cineris in modum partim fornacum parietibus inhæresit, partim in terram decidit, indéque colligitur, pro quo dicitur & σποδός: vide Diosc. l. 5. c. 85. & Plin. l. 34. c. 13.

Σποδός, ᾶς, ἡ, idem quod σποδός. Hesych. Sic & dicitur σπόδιον, apud Diosc. loco citato. ¶ Σποδίας, ᾶς, ἡ, nomen arboris apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 7. qui eius fructum σποδίας appellat apud Athen. l. 2.

Σποδιακὸν κολλούριον, collyrium quoddam à cinere colore: apud Paul. Ægin. & Scrib. Larg.

Σποδίτης ἄρτος, panis subcinericius, qui & ἐγκρυφίας: eo quod feruentibus cineribus obrutus insassatur. Athen. lib. 5. ex Nicand. & Diphil.

Σποδίζω, f. ίσω, subcinere coquo, cinere obrutũ insasso aut vorteo. Poll. de rep. l. 2. φυγὼν σποδιοῦν πρὸς τὸ πῦρ. Exponitur etiã, comburo velut in cinere, apud Aristophan. Vesp. Et neutraliter cineraceus sum, in cinereum colorem vergo.

Σποδίω, sequenti cinere obruo aut vro. Proprè est, altaria purgo seu ab aratibus cinerem detergo. testis schol. Aristoph. significat & ferio, cædo seu percutio. Aristoph. in Ran. κἀκεῖνος λαγόνας σποδεῖ. ¶ Exponitur etiam, coco. Hesych.

Σποδίομαι, feruẽti cinere obruor. Item velut cinere obruor. Eur. in Androm. Πολλῇ γ᾽ ὑφαδὶ πυκνοῦται σποδούμενος, multa lapidum niue velut cinere obrutus. ¶ Item cædor. Idem in Hippol. Steph. Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φέρει κάρα, allidens caput ad saxa. ¶ Item puedicor. Aristoph. in Concion.

Composita.

Ἀνθισποδός, cineris seu spodij vicem præstans, qui est pro cinerula: quæ spodium dicitur: vt ἀντισποδὸν φάρμακον, apud Diosc. lib. 5. c. 86. Legitur & ἀντισποδὸν pro eodem apud Gal. simpl. lib. 9. & Orib.

Ἀποσποδίω, ῶ, cinerem detergo. Aristoph. in Amb. Σποδὸν ἀποσποδοῦν τὸ ζῦον χρὴ, τὸν δ᾽ ἀκτόλαν. Exponitur etiam, ictu decutio, apud eius schol.

Ἐνσποδός, cineraceus. Diosc. l. 1. c. 95.

Θερμοσποδής, calidus aut calefactus cinis: vel, cinis feruẽs, in quo ardentium adhuc carbonum reliquiæ sunt. Diosc. lib. 2. cap. 134.

Κατασποδίω, depello. Hesyc.

Ὑποσποδίζω, aliquia ex parte cineraceus sum: seu aliquatenus cinerem redoleo. Diosc. lib. 5. c. 92.

ΣΠΟΔΑΣ, ᾶδος, ἡ, vestis contracta seu plicata. Soph. in Aiace Loro apud Suid. κατὰ τὴν ἐσθῆτα ἐν ἐπιπόδῳ σπόδας. Χιτὼν σπόδας ἀστῶν ἀνθρώπων. Aristoph. in Amb. εὐθὺς ὑπὸ τὴν σπόδαν κ᾽ χρῆν τὴν ἐγχέλυν.

Σποδεύω, &c. vide in σπουδεύω.

ΣΠΟΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, spondylus, vertebra spinæ dorsi: seu vnum ex 24. ossibus, quibus tota spina constructa est. Poll. lib. 2. & Ruf. Ephes. ¶ In architectura sic dicitur sculptura vertebrata seu verticillata, à vertebræ siue verticilli figura, quæ columnis ornamenti loco apposita est. Athen. l. 5. ¶ Item σπόνδυλοι dicebantur ærei calculi quibus iudices vtebantur in suffragiis ferendis. Poll. l. 8. ¶ Idem nomen sortita sunt etiam verticula seu pondusculà quę mulieres nentes in fusi parti appendunt, vt facilius eum contorqueant. ¶ Σπόνδυλοι etiam nominantur cardui sarui caput, teste Gal. de alimentorum facul. l. 1. c. 31. ¶ Est & piscis nomen, apud Plin. l. 31. c. vlt.

Σπονδυλιῶν, idem cum σπονδυλῶν. Eust.

Σπονδύλιον, τὸ, pro isdem dicitur. Sic & appellatur verticillus, fœminarum nentium.

Σπονδυλῶν, Atticè dicitur pro σπονδυλῶν. Pro verticillo fœminarum

narum neutrum. Plutarchus vtitur Symp.9.probl.14. Σφόνδυλοι dicuntur etiam membrorum compages. Item iudicum calculi, teste Hesych. & Eust. item ambitus aculei in scorpio, Hesych. Qua significat. fœminino genere vsurpauit Nic. in Ther.

Σφονδύλη dicitur & herba quæ aliàs σφονδύλιον: apud Dioscl.lib.3 cap.97.

Σφονδύλη, idem quod σφόνδυλος: Pl.v. μυελὸς κῶν σφονδύλιον ἐκαλεῖτο: quod tamen Poll. l.1. nominatiuum facit & adiectiuè accipit μυελὸς σφονδύλιον.

Σφονδύλιον, idem quod κατονδύλιον, seu κατόνδυλος. ¶ Est & herbæ nomen apud Dioscl.l.3.c.90.

Σφονδύλη seu κατονδύλη, dicitur esse radix similis silphio, vt Eust. ex veteribus tradit. Numeratur & inter insecta odore tetro, de blattarum genere, apud Aristoph. in Pace, & Aristot. hist. an.l.5.c.8. Theophr. hist.pl.l.9.c.15.

Σπορὰ &c. vide in σπείρω. Σπουδὴ &c. in Σπουδάω.

ΣΠΥΡΑΙΓΑ, ας, ἡ, & σπυραίγη, ἡ & ἡ, & σπυραίς, ἀδος, ἡ, caprarum stercus, caprinus fimus. Apud Dioscor. σπυραίγη μία, stercoris caprini vna pilula: seu vna bacca, vnus globulus. Apud eundem interdum dicitur αἰγὸς σπυραίγες, vel αἰγῶν σπυραίγες. Dequisito quoque stercore vsurpari docet Hesych. Pro σπυραίς, dicitur etiam σφυραίς, apud Aristoph. teste Suid.

Σφυρὲς σπυρεῖδες, vide in Πυρός.
Σπάομαι σπαστὸν, &c. in σπάω.
Σπαδὸν σπάδων, &c. in Ἵστημι.

ΣΤΑΖΩ. F. ξω. stillo, interdum neutrum est, interdum transitiuum. Quum neutrum est, dativo instrumentali plerunque iungitur: vt apud Soph. in Aiace. κάρα Σταζον ἐδρῶντ' ἐν χερσὶν ἐξεφοίβασε, caput ei stillabat sudore. Interdum & absolutè vsurpatur: vt apud Eurip. in Bacch. ἐκ δ' εἰστιῶν θόρον ἐν λευκοῖσι μαλακῶς ἐσταζόμεθα. At transitiuum cum accusatiuo ponitur. vt Il. τ. Πατροκλῆος δὲ κὰ ἀμβροσίοισιν ἐρύθρον Σταζ' ἐν ῥισσὶν ἑοῦ βρέφος. instillauit Patroclo. Sic Oppian. de venat.l.3. ἀείρηστοιο γιμβλὸς φίλτρον ὅτι σταζεν κρυόεν βιός. Sic dicitur σταζειν δ' ἀκρον, apud Eur. in Iph. aut fundere lacrymas. & σταζειν φόνον, sanguinem stillare, apud Apoll. Arg.2.

Σταγὼν, ὁ, gutta, stilla seu liquor qui stillatur. Epigr.

Στακτὸς, ὁ, stillatus, seu stillatitius: vt στακτὸς μύρον, Aristoph. in Plut. Fœminino σακτὴ σανίς, dicitur lixiuium liquidum è quouis cinere colatum: seu calx. Item σακτὴ, liquor oleaceus è myrrha cinnamomóque incito stillans. Theophr. περὶ ἐσμῆς Dioscl.lib.1.cap.74.

Σακτὶς, atramenti sutorij genus esse dicitur.

Σταλὴν, ἡ, stilla, gutta. Eurip. in Phœn. & Athen.l.2.

Σταγόνιον, ὁ, stillatitius, stillatim emanans. Dioscl.l.1.c.82.

Σταλάω, F. ξω. idem quod σταζω. Eurip. in Phœn. Πλείων δ' ἐξ ὀμμάτων ἐστάλαξ' ἐδάκρυσε. Pro eodem dicitur & σταλάσσω, apud Sund. & σταλάσσω, apud Eur. in Hel. δ' ἄκρον σταλάσσω.

Σταλαγμός, ὁ, distillatio. Gal. in lex. Hippocr. Item gutta, stilla: vt φόνου σταλαγμοί. Eur. in Hec. Sic & dici traditur chalcanthi genus purissimum, stiriæ seu guttæ simile. Per iocum homo paruæ staturæ seu homuncio sic apud Athenienses nominabatur, vt docet Eust.

Σταλαγμίας, ου, ὁ, Plin. l.34.c.13. est chalcanthi genus id de quo paulò antè. (l.5.c.114.

Σταλακτίας, ὁ, stillatitius. vt σταλακτὸν χάλκανθον, Dioscl.

Σταλακτός, ὁ, vt σταλακτὸν χάλκανθον. Idem ibidem.

Σταλακτὶς, ἡ, stillatura: genus chalcanthi, sic dictum quoniam humoribus stillatim in cuniculos quosdam colatis concrescit. Dioscl. ibidem.

Στράξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀβροσταγὴς, ὁ ἡ, mollitie diffluens. apud Suid.

Αἱμαβροσταγὴς, sanguine diffluens, sanguine stillans aut manans. Eurip. in Supplic. Σύμπαν αἱμαβροσταγῆ.

Ἀποστάζω, destillo seu distillo, vel stillo, Luc. ἀποστάζει λόγων αὐτῷ χρυσοῦς, aurum stillat ab eorum verbis. Interdum transitiuè, stillatim fundo. Theocr. idyll.15. Ἀμβρόσιον εἰς σῶθ' ἀποστάξαι γυναικί. Phil. εἰς τὸν αὐτῷ ῥανίδ' ἀν' ἀποστάζων.

Ἀπόσταγμα, τὸ, liquor destillans. Ἀποσταξις, ἡ, stillatio seu destillatio. Et pro ἀπόσταγμα, apud Theophr. hist.pl.l.9.c.8.

Ἀποσταλάζω, idem cum ἀποστάζω. Pro iisdem dicitur & ὑποσταλάω, in Epigr.

Ἄστακτος, non stillatus seu stillatitius, non destillans. Eurip.

Ἀσταγῶς, non stillatim, affatim Philostr. in Heroic. & Soph.

Ἀσταγὴς, idem cum ἄστακτος.

Ἀστάλακτος, pro iisdem. Plut. in Crasso.

Βοτροσταγὴς, ab vuis distillans. Athen.l.1.

Δυσταλὴς, Hesych. exp. κακῶς ἀκούων, malè lacrymas fundens. Vide & in comp. ex ἵστημι.

Ἐνστάζω, instillo: vnde præter. pass. ἐνέσταγμαι, instillatum est. Od.β.

Ἐνσταλάζω, idem.

Ἐπιστάζω, instillo seu super instillo: vnde partic. ἐπιστάξας, apud Dioscor. l.1.

Ἐπίσταγμα, instillatio.

Ἐπισταλάζω, seu ὑπεστάλαν, idem. Epigr.

Εὐστάλεον πολλὸν ἔλαιον, collyrium quoddam, quod & στακτὸν & στακτικὸν. apud Galen.

Καταστάζω, distillo, seu destillo. Eurip. in Helen. ἵν' ἀμάτων ῥοὰς Τάφῳ κατεστάζωσι, vt super sepulcrum destillent. Idem in Hec. ἐμμάτων τ' ἄπο φόνου σταλαγμοὶ εἰσὶ κατεστάζον ἡμέτερον. Καταστάγμα, ὁ, distillatio. (Vnter & Luc.

Μελιστάξ, mel stillans in Epigr.

Νεκταροστάξ, qui è nectare destillauit: i. dulcis, suauis, odoratus. Athen.l.1.

Περιστάζω, circumquaque stillo, item irroro. Epigr.

Περιστάλαξ, guttatim, stillatim, sensim. Nic. in Alexiph.

Πολυστάξ, multum seu abundè stillans. Suid.

Πολυστακτὶ, multis stillando guttis, vberim. schol. Soph.

Πρωτοστάκτος, qui primus distillatus. Πρωτοστάκτος κονία, lixiuium quod è cinericibus calce commixtis paratur. Ægin.l.7.

Πυρεόστακτος, in quem ignis stillat: seu ex quo ignis stillat: vt πυρεόστακτος ὀφθαλμός. Eurip. in Cyclop.

Ῥοδόσταγμα, τὸ, rosarum liquor. in Hippiatr.

Ῥοδόστακτον, idem cum ῥοδόμελι: de quo Ægin.l.7.c.15.

Σταθμὸς, &c. Σταθμὸς, &c. vide in Ἵστημι.

ΣΤΑΙΣ, vel σταὶς, ἀιδος. ἡ, farina triticea aqua subacta. Herodot.l.2. φυρῶσι τὸ δὲ σταὶς τοῖς ποδὶ τὸν σπόλεον τῶν χειρῶν. Apud Diosc.l.5. Σταὶς πλακοῦντες, exp. circumhoentes crusta pistorio opere in modum panificij confecta. Dicitur & πυρῶν τὸ σταὶς, apud Aristot. in probl. Interdum σταὶς ponitur pro adipe seu pinguitudine sicut στέαρ, vt quidam annotant.

Σταιτώδης, ὁ ἡ, ὁ, plurimum σταὶς admixtum habens.

Σταιτὸς, ὁ ἡ, ὁ, confectus ex farina illa ita subacta. Σταιτίνη, ἡ, (subint.) pro placenta confecta ex ea farina.

Σταιτίτης, placentæ species, apud Athen.l.14.

Σακτὸς, ὁ &c. σαλάσσω, &c. vide in Σείω. Σαλὴς, in Ἵστημι.
Σαλτικὸς, in σέλλω, contrah. Σταμὶν, in Ἵστημι.

ΣΤΑΜΝΟΣ, ου, ἡ, vrna, hydria, amphora. Aristoph. in Plut. Ἀνὴρ δ' ἐστὶν σάμνον κεφαλῇ κεκλιμένος. Exodi cap.16. λαβὲ σάμνον χρυσοῦν ἕνα. In genere fœm. vsurpat apud Athē.

Σάμνιον, ου, τὸ, idem quod σάμνος. Plut. epist. vit. Demosth. σαμνίον & κεράμιον pro eodem ponit.

Σταμνάριον, ου, τὸ, idem. Poll. σαμνίον, idem apud eundem.

Καταστάμνιζω, (comp.) in vas seu dolium defundo & condo. Poll. apud Theophr. l.1. de caus. pl. κατεστάμνισμένος οἶνος, exp. vinum amphoris contentum.

Στάσις, &c. στατὴρ, στατὸς, vide in Ἵστημι.

ΣΤΑΥΡΟΣ, ὁ, vallus, palus ligneus, acutus & erectus, (ἀπὸ τοῦ ἵστασθαι dictus quoniam ἵστησι) εἰς ἄκρον ἠρμόσθαι. vt Eust. tradit.) Il.ω. Ἀμφὶ δὲ οἱ μεγάλῳ αὐλῷ σταυρὸν πάλαι Σταυρεῖν πυκινοῖσι. Thuc.l.4. καὶ σταυροὺς ἀνεσκολοπίζοντες. Item crux seu palus erectus, plerunque in superiori parte cum ligno transuerso, è quo malefici suspendebantur: ligni figuræ literæ T, ἐφ' ᾧ ἀνεσταυρούντο ἀνασκολοπίζοντες, vt scribit Luc. ἐν ἀνῃρεμένῳ. Plut. in Artax.

Σταυρὸν, in modum σταυροῦ.

Σταυρόω, ῶ, vallum seu palum depango. Thuc.l.7. Item palo seu cruci affigo: Ioan 19. (Test.

Σταυρόομαι, cruci seu palo affigor. Apoc.11. & alibi in nouo

Σταύρωμα, τὸ, (q.d. vallamentum) plures valli seu pali in terram depacti: vel munimentum ex vallis seu palis in terram depactis. Thuc.l.6. Xen. Hell.4.

Σταύρωσις, εως, ἡ, vallorum seu palorum depactio. Thuc.l.7. Item crucifixio. [affigit.

Σταυρωτὴς, ὁ, qui vallos seu palos depangit. Item qui cruci

Σταυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, cuspis in imo ferro hastæ transuersa, qua hasta appenditur: seu ferramentum concauum mucronatum, cui extrema hastæ pars inserta efficit, vt erigatur hasta & solo depangatur. Dicitur enim quasi Σταυρωτὴρ ἀπὸ τοῦ σταυροῦσθαι καὶ ἐνθεῖναι ἑαυτὸ τὸ σκόλοψ, τὸ ἄγρι, testibus Etymol. & Eust. Vnter Hom. Il. Herodot. & Polyb.

Composita.

Ἀνασταυρόω, iterum crucifigo, vt ad Hebr.c.6. Item in palum seu crucem attollo. Plut. in Fab. ἀνεσταυρωμένος τοῖς ὀφθαλμοῖς. Et passiuè apud Thuc.l.1. ἀνεσταυρωμένοι τοῖς ὀφθαλμοῖς.

Ἀποσταυρόω, vallis in terram depactis munio seu cingo. Thuc. lib.4. Xenoph. Hellen.7. Item affigo cruci, crucifigo.

Προσταυρόω, palos seu vallos depango, vel iuxta aut à latere palos figo.

Περιστυρόω, vallis seu palis in terram depactis circumcirca munio. Thucyd. lib.2.

Περιστυρωμα, τὸ, munimentum ex vallis circumcirca depactis.

Προστυρόω, vallis seu palis in terram depactis præmunio, aut antè munio. Thucyd. lib.4.

Exod.12.34.
Ier.7.18.

Συσταυρόω ῶ, vnà crucifigo, vnà in crucem tollo. vnde pass. Marci 15 & apud Naz.

ΣΤΑΦΙΣ, ίδος, ἡ. vua passa. Theocr. idyll. 28. Λ'σταφυλὶς ἐλαφρὶς ἐστι καὶ ὑδρόδ ος ἀστὸν ὀλοῦ. Diosc. l. 5. c. 4. Τῆς δ' σταφιδος στυφνοτέρα ἐστὶν ἡ λευκή. ¶ Σταφὶς ἀγρία, herba peduncularia seu pedicularis: de qua Diosc. l. 4. c. 136.

Pro σταφὶς Attice dicitur ἀσταφὶς: vt apud Athen. l. 1. ἢ Ρόδ ον ἀσταφιδ ας τε καὶ ἰσχαδ ας ἠδ' ὠνούμας. Apud Luc. senes sic dicuntur, per similitudinem: vnde & prouerb. Λ'νδρὸς γ' φρονοῦντος ἀστὰφὶς τὸ κρανίον. ¶ Est & ἀσταφὶς ἀγρία, idem quod σταφὶς ἀγρία, apud Plin. lib. 23. cap. 1.

Σταφυλὴ, ῆς, ἡ. vua. Il. σ. Σταφυλῆσι μίζα βρεθύνεν ἀλοιῶν: Plat. de leg. Σταφυλὴ ἀνῆρ ἀγρία λεγομένη. Sic etiam dicitur affectio columellæ seu curculionis, quum laxior ex fluxione reddita superna sui parte tenuis est, inferna autem, crassior, & liuidaita vt granum ἐλαφυλῆς: referat è pedunculo suo dependentis, Galen. τῶν κοῦ τόπ. l. 6. ¶ At σταφυλὴ, ἡ, dicitur esse perpendiculum, seu fabrilis libella, teste Ptolemæo apud Etym. & Schol. Aristoph. Quidam pro σταθμῷ accipiunt. Il. β.

Σταφυλὶς, ίδος, ἡ. vua, racemus. Theoc. idyll. citato in σταφὶς.

Σταφυλωμα, τὸ. dicitur vitium in oculo, quum erosa ruptáve cornea tunica, altera ei subdita (quæ ῥαγοειδὲς dicitur) ad eum modum excidit, vt acinum vuæ repræsentet. Vide Paul. l. 3. c. 22. & Act. l. 7. c. 34.

Σταφυλίζει. Hesych. exp. σπουδάζει τὰς τῶν φ' ἡμάτων.

Σταφυλίνος, ου, ὁ, herbæ nomen quam Latini pastinacam appellant: vide de ea Diosc. l. 3. c. 59. & Plin. l. 19. c. 5. Est etiam insectum quoddam genus: pro quo σκαφυλῖνος scribitur in Hippocr. Pro σκαφυλῖνος Attico pleonasmo dicitur & ἀσκαφυλῖνος, apud Athen. l. 9. ex Diocle.

Στιμφυλα, τὰ. vinacei seu vinaceæ: solida vuarum in torculari expressarum retinimenta: Columell. brisa appellat. Gal. de alim. lib. 2. Hippocr. Diosc. ¶ Item fraces, i. oliuarum expressarum reliquiæ. Aristoph. in Nub. Aristot. rhet. 2.

¶ Στιμφυλίδες, sunt oliuæ nigræ. Athen. lib. 2. Et σιμφυλίτης, lota quæ & ἀλυτικία.

Composita.

Α'γριοσταφίδες, & ἀγριοσταφυλίνες, vuæ sylvestres seu agrestes. Hesych.

Α'ποσταφιδόω, in vuam passam conuerto seu muto: vnde pass. Ἀποσταφιδωθῶσι, apud Theophr. de caus. pl. l. 2. (Epigr.

Ἐυσταφυλος, magnas ferens vuas, vel egregias & generosas in

Ο'φιοσταφυλα, vua anguina: sic à quibusdam appellari capparin tradit Plin. l. 13. c. 23. Pro quo in append. Diosc. legitur φυλλοσταφυλος, seu φιλοσταφυλος. Ο'φιοσταφυλον, autem vocant nonnulli vitem albam, teste Diosc. lib. 4. cap. 184. vbi tamen itidem sunt qui legendum putent φιλοσταφυλον.

Πολυσταφυλος, multas habens vuas, vuis abundans. Il. β.

Φερεσταφυλος, racemiger, vuiger, racemos seu vuas producens. Bacchi epith. apud Oppian. & in Epigr.

Σοχάτο, vide in Γ'δημι. appendo.

ΣΤΑΧΥΣ, υος, ὁ, spica. Hesiod. in Erg. Οὐ κεν ἀδ' ρόσειε σ' σταχυς κλίνων ἰφαῖς. Theocr. idyll. 10. Πλήσειν δ' ὁ σταχυς ὥτας. Plutar. τὸ σταχυον τοῖς κυκλικοῖς καὶ κοινοῖς ὅτι γέω. ¶ Sic & dicitur stella fulgida in virginis sinistra manu, teste Proclo, quam Latini quoque spicam appellant. ¶ Item ligamen quoddam medicinale, teste Hesych. ¶ Est & herbæ nomen marrubio similis de qua Diosc. l. 3. c. 120.

Σταχυώδ ης, ες, ὁ, ἡ, ὁ, spicatus, seu spicam ferens.

Σταχυηρὸς, ά, ὸν, idem.

Σταχυοομαι, ῶμαι, spicor, i. spicam protrudo: vel in spicam euado. Hinc ἐστάχυωμένος, spicatus, apud Diosc. l. 4. c. 11.

Α'στάχυς, etiam dicitur pro στάχυς, vt ἀσταφὶς pro σταφὶς, & similia, Iliad. ε. ὅτι τ' ἀμοῖν ἀσταχύεσσιν.

Composita.

Α'γάσταχυς, υος, ὁ, ἡ, ὁ, prægrãdes spicas habẽs vel abundãs spicis.

Εὔσταχυς, bonas spicas ferens: seu spicis abundans: Eurip. in Hec. & in Epigr.

Καλαβόστυχυς, spica truncatus: item breuem ferens spicam. Diosc. l. 1. c. 6.

Μεγαλόσταχυς, magnam emittens spicam. Diosc. ibidem.

Μικρόσταχυς, paruas spicas ferens seu protrudens.

Νεαρὸ σταχυς, spica nardi. Galen. ad Glauc.

Περιστεφανοῦσι μέσχοις, spicatum circundantes stolones.

Ὑποσταχίομαι, augeor in modum spiciferarum plantarum. Od. υ. οὐδ' ἐκεῖν' ἄλλους Α'ιδεί γ' ὑποσταχίουσ' ἔσαν ἠμὲν ἀρουραῖοι.

ΣΤΕΑΡ, ατος, τὸ, sebum seu seuum: oleosa & pinguis substantia, adipe ficcior, (quæ πιμελὴ dicitur) magisque concrescens. vide Aristot. de part. an. l. 2. c. 5. Diosc. l. 2. c. 86. Στέαρ κεκαρὸν χρῆσθαι ἐπιτήδειον. Od. φ. Ἐκ δ' ἐλίκας ἔφερε μέγα τρόχον, ἐνδ' ἐν ἐτύχθη. Eustathius στέαρ dici scribit τὸ κεκαυμένον, πιμελὴν autem τὸ μὴ ἐξὸν τῶν κίρατα. Etym. ab ἵστημι deducit, quod τὸ στάσιν καὶ πῆξιν ἔχειν. ¶ Significat & fermentum & farinã aqua subactam in panis aut offæ formam: apud Diosc. l. 2. c. 102. & l. 5. c. 99. Sic apud Strab. l. 17. ¶ Exponitur etiam, adeps, apud Plin. l. 20. cap. 9. (Diosc. l. 1. c. 91.

Στεατόω ῶ, ὁ, ἡ, ὁ, seuum referens odore aut colore: seuo, ui.

Στεάτιον, τὸ, aliquantulum seui seu adipis. Item aliquantulum fermenti seu pastæ. Paul. Ægin. lib. 5. cap. 28.

Στεατόω, in seuum aut adipem conuerto: vnde pass. στεατωθῶ: in Hippiatr.

Στεάτωμα, τὸ. dicitur tumor præter naturam, mali coloris, tactu lenis, primùm pusillus, temporis progressu amplior, adipem intra se mẽbrana conclusam habẽs. Aut. defin. med. & Poll.

Στὴρ, contractè dicitur pro στέαρ: apud Gal. τῶν κοῦ τόπ. l. 5. & Act.

Στεατώδ ης, pro στεατωδ ης. Gal. in lex. Hippocr. (l. 8. c. 33.

ΣΤΕΓΩ, F. ξω, tego, operio, occulo. Aristoph. in Vesp. Ὡς εὖ κατηρεφεστὲ καὶ γεγεστεγωμένα. Κεράμῳ τὸ γῶτον, ὥστε τὰς πλευρὰς στέγει. ita vt latera tegerentur. Eurip. in Ione. Κοῦ τόδ' ἀγλαὸν στέγει πλεύμασι. ¶ Itẽ tego, i. tueor, protego. apud Suid. Πύργοι μὲν οἱ πόλιν στέγουσι. ¶ Item cõtineo: propriè de iis quæ aquã ita continẽt, vt per rimas aut foramina non transmittant. Plat. de rep. l. 10. ὃ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐ στέγει. Item cõtineo, i. retineo, nõ elabi sino. Plut. σφῆν δὲ θυμὸν οἱ τῷ μετῆμεν τὰ φορτία μὴ στέγοντες, μὴ ἀναλαμβάνοντες. Plat. in Gorg. ὃ δὴ μυκαμβάλλω οὐ στέγω δῆλ λόβλω. ¶ Dicitur & ligna στέγειν, quum vermib. corrosa & terebrata foramina illa comprimũt in aquã demersa. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 3. ¶ Itẽ στέγω, sustineo, tolero, suffero, patior. Plut. in Cã. τῷ ξυλῷ κοῦ ἐκεῖνο τὰς πλαγὰς μὴ στέγοντος. Greg. in epitaph. frat. πάντα στέγοντες.

Στέγομαι, tegor, occulor. Soph. in Trach. Μόνον παρ' ἡμῶν εὖ στεγοίμεθ'. Item contineor, retineor. Galen.

Στέγη, ης, ἡ. tectum: propriè, tectum domus. Plut. in Lyc. & in apophth. Item ædificium, tectum & contignatum. Xen. Pæd. 6. & in Symp. Plutarch. in Probl. Rom. ¶ Exponitur etiam γαστήρ. Hesych.

Στέγος, ου, τὸ, idem: tectum, domus. Soph. in Aiace.

Στεγανὸς, ὁ, tectus, opertus: vt πύργοι στεγανοί. Thuc. lib. 3. Et τὰ στεγανά, quæ vel id quod effluere nititur, inclusum retinent: vel quæ arcent id quod intrare conatur: vt τεῖχος στεγανὸν, per quam aqua penetrare non potest. Xen. in Cyneg. ¶ Item στεγανὸς, qui secreta in pectore clausa retinet. Ælian. apud Suid. ¶ Τὰ στεγανὰ, dicuntur etiam tecta, στέγαι. Diod. Sicul.

Στεγανῶς, arctè, strictè, ita vt nihil effluat vel penetret. Dioscorid. l. 2. c. 91.

Στεγάσματα, Τὰ ἐν τοῖς τοίχοις dicuntur nexus & vincula quæ parietes continent ne dilabantur. Hesych.

Στεγνὸς, idem quod στεγανὸς, ex quo per syncopen est factũ. Propriè de vasis dicitur densioribus & solidioribus, ita vt nec rimis nec raritate liquorem infusum transmittant. Sic apud Eur. in Cycl. στεγνὰ σκιώματα, densa & solida tabernacula, seu tecta & operta. Exponitur etiam, astrictus: vt στεγνὰ φάρη, & στεγνὰ σώματα apud Diosc. ¶ Dicuntur & volatilia habere πτερὰ στεγνὰ, quorum alæ fissæ non sunt, sed vna membrana constant. Nic. in Ther. ¶ Στεγνὸν, τὸ, tectum. Xen. in Oecon.

Στεγνόω, idem quod στέγω, tego, operio. Galen. de alim. fac. l. 2. σώματα στεγνοῦντες ἀκριβῶς. Itẽ astringo. Diosc. ὅτε τὰ πυρέτοῦ στεγνοῦσι, astringor. Gal. & Alex. Aphr. [τὰ στεγνά.

Στέγνωσις, ἡ, astrictio seu constrictio. Diosc. l. 1. c. 161.

Στεγνωτικὸς, astringendi seu constringendi vim habens. Idem ibidem.

Στεγάζω, idem quod στέγω. Strab. lib. 4. Vnde partic. ἐστεγασμένος, tectus, apud Xenoph. & Theophr. Exponitur etiam, sustineo, fulcio.

Στέγασμα, τὸ, tegmẽ, teguminẽ. Plat. in Tim. Xen. de re Eq.

Στεγαστὸς, ὁ, tectus, opertus.

Στέγαστρον, τὸ, id quo tegere & operire aliquid possumus. Plut. in Crass. Στεγαστρὶς δορᾶς, corracea tunica qua corpus tegimus ad arcendas pluuias.

Στεγάλα, Hesychio, est ἡ ἄρπη, meteretris.

Τέγος, ου, τὸ, idem quod στέγος: ex quo & factum est dempto ν, teste Eust. Idem tamen etiam à στέγω derivari posse scribit, quoniam tectum præ cæteris partibus domus τέγος ἦν, i. pluuia madefit. Pro tecto domus vtitur Aristoph. in Nub. Ἢ τέγος ἢ κέραμον γαλαῖς σπαρεῖ ἡμῖν. & Xen. Pæd. 7. μὴ δὲ τέγη ἀναβάντες βάλλωσιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν. Pro ipsa domo accipit Hom. Odyss. α. σῆμα δὲ καὶ σκοπιὴν τέγος ἄνω πεσεῖται.

Τέγη, idem quod στέγη. Hesych.

Τέγος, (pro τέλεος) vt Τέγεοι θάλαμοι. Il. ζ. vel qui in superiore domus parte sunt super tecto: vel qui multa tecta & multas contignationes habent. Eust.

Composita.

Α'ναστέγω, idem quod στέγω, affligo.

Α'ποστέγω, totus coërceo & cohibeo. Theophr. de caus. pl. l. 1. Ἀποστέγει γὰρ καὶ τηρεῖ πάνυ ζωλεῖ. Item arceo, inhibeo, propullo. Polyb. πέτρας, ἃ βάλλοντες ἀποστέγει φλοῖσβος καὶ λίθους καὶ βαλανῶν.

Α'ποστέγω, idem quod στέγω. Athen.

Ἀποστέγω, detego. Strab. l. 4. Τὸ ἱερὸν ἀποστέγουσι. Item idem quod στέγω, tego, operio.

Ἀπόστεγασμα, τὸ, tegmen, operculum: tegumentum, protectio. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 18.

Ἄστεγος, ὁ, ἡ, tecto aedibúsque destitutus. Hesych. & Suid. item qui non retinet arcana in pectore clausa, loquax. Suid. & Proverb. 10. item qui sustinere non potest, intolerabilis. Hesych. & Suid. in qua signif. dicitur & ἀστεγνός, apud Dioscor. l. 7. c. 14.

Ἀστεγής, ὁ, ἡ, non tectus vel multis tectis clausus.

Ἀστατος, idem quod ἀστεγής. Hesych. Ἀστάτεκτος, intolerabiliter seu intolerantes. idem.

Ἀστέγαστος, non tectus seu opertus.

Αὐτόστεγος, qui ipse sibi tecti loco est, vel tecto natura sua instructus. Exponitur etiam perfectus, absolutus. Hesych.

Δεκάστεγος, decem tecta habens, seu decem tabulata & contignationes. Strab.

Δίστεγος, duplex tectū habēs, seu duo tabulata & cōtignationes.

Διστεγία, ἡ, duplex tectum, vel domicilium duobus tectis seu duabus contignationibus instructum. Poll. l. 4. c. 19.

Καθέστεγος, tectus, tecto opertus. Athen. l. 10.

Καθεστεγάζω, intego, operio. Καθέστεγασμα, τὸ, operimentum, tegmen, item tectum. Herodot.

Ὁμόστεγος, sub eodem tecto habitantes, contubernales.

Περιστέγω, circumtego, item munio. Περιστέγομαι, circumque operior.

Προστέγασμα, tecti prominentia. Plut. in Caes.

Προστέγασμα, τὸ, id quod in tecto prominet ad arcēdos imbres [Poll. l. 1. c. 8.

Συστεγάζω, contego, operio.

Τείστεγος, tria habens tecta: seu triplici tecto opertus. Τεῖστεγος, τὸ, tertiū tectum, seu tertia cōtignatio domus. Act. Ap. c. 20.

Ὑπόστεγος, qui supra tectum est. Hesych.

Ὑποστέγω, tubus tego seu occulo, item supertego. Soph.

Ὑπόστεγος, qui sub tecto est, qui in domo est. Soph. in Philoct.

ΣΤΕΒΩ, calco: Ἡν. Ἀγχίλλου μεγαθυμοῦ μιθύσας ἵππους Στείβει ὁμῶς νεκρούς τε καὶ ἀσπίδας calcabant defunctos & clypeos in via stratos. Sic apud Nic. in Ther. duo dracones dicūtur νόμους στείβειν, i. calcare & perambulare pascua loca. Interdū significat, sollonū more calcet vel Od. ζ. Στείβει δ' ἐν βούβρωσι. ¶ Habet etiam quandam densandi & constipandi significationem quum quæ calcantur, eadem & condensentur.

¶ *Derivata à στείβω, calco.*

Στειβομαι, calcor, teror, vt στειβομένου ὁδοῦ apud Xen. anab. l. 1.

Στειπτός, ὁ, calcatus. Soph. in Philoct.

Στιβαλίς, ίδος, ὁ, qui viam pedibus calcat seu terit: viator, Hesych.

Στίβω, idem quod στείβω, calco, tero. Euripi. in Hippol. ἵνα θηροφόνοι στίβοις κυνός.

Στιπτός, idem quod στειπτός, vel στειπτός, ὁ, ἡ, ός, Hesych. Exponitur etiam densus, solidus: apud eundem.

Στίβος, ὁ, ἡ, via, seu calles, semita: seu vestigium aut signum eius qui terram pedibus calcauit & trituit. Pro via, apud Herodot. & Polyb. Pro vestigio, apud Soph. in Philoct. & Xen.

Στιβεύω, calco seu peragro, peruado: *terram calcando*: vnde apud Soph. in Aiace, Πᾶν δεῖξον, ἢ πλείστον ἐπιστρέψον τόπον.

Στιβεύω, idem, item inuestigo, indago: *quemadmodum id fit sequendo vestigia*: Plut. de solert. anim. (de leonibus) μὴ τὸ καθ' ἡμᾶς στιβεύειν ἀνθρώπους τοῖς στιβεύουσιν. Metaphorice apud eundem in orac. Pyth. στιβεύοντι τὸ μέλλον, indaganti res futuras. Exponitur etiam, vestigiis imprimo: vnde στιβευόμενος τόπος, locus cui vestigia imprimuntur, apud eundem de caus. nat.

Στιβεύς, idem quod στιβεύς. Exponitur & fullo pro quo apud Schol. Nic. legitur στιβεύς. Item inuestigator.

Στιβευτής, idem quod στιβεύς. (inuestigatio.

Στιβεία, ἡ, iugtessus, quo terra calcatur & teritur pedibus, itē

Στιβάζω, & στιβίζω, calco, tero. Apud Etymol. ῥυθμοῦ τὸ ψεῦδος στιβάζουσι, exp. fugiunt, declinant.

Στιβί, idem quod στίβος, via. Suid.

Composita.

Ἀποστιβής, ὁς, ὁ, ἡ, qui abscessit, seu discessit: vel qui non eandem viam calcat. Hesych. ex Soph. Κυρίας.

Ἄστιπτος, ὁ, ἡ, nullis calcatus pedibus: ideóque vel non frequentatus, vel minus inaccessus. Soph. in Philoct.

Ἀστιβής, ὁς, ὁ, ἡ, non calcatus seu tritus: vel qui non calcatur seu teritur pedibus. Soph. in Aiace. & Oed. Colon.

Ἄστιβος, idem. Hesych. Ἀστίβητος, pro iisdem, vt ἀστίβητοι εἶναι. Suid. ex Epigram.

Δυστιβάτος, qui vestigiis difficulter indagatur, inuestigatu difficilis. Plutarch. in caus. nat. (ἵππων Πόνοις δυστιβεῖς.

Ἐπιστείβω, calco. Rhianus de imprudentia, ἐπιλαθόμενος ὑστερα

Εὐστιπτος, bene calcatus, vt εὐστιπτον φάρος, bene calcatum à tentore, ideóque densum & bene textum: vel bene calcatum à fullone, ideóque politum & mundum. Apoll. Argon. 2.

Εὐστιβής, bene tritus & calcatus viatorū pedib. Suid. ex Epig.

Θεοστιβής, à deo calcatus vel calcandus. Naz. orat. in pascha.

Νιφοστιβής, à niue calcatus: vel in quo niues calcantur, niuosus. Soph. in Aiace.

Πεδοστιβής, solum seu terram calcans, per terram gradiens: pedestris, vt πεδοστιβεῖς σφαγάς. Eur. in Rheso. Expon. etiam, humi stratus: apud eūdem ibidem. Δόμων πεδοστιβεῖς. Apud eundē in Medea, πεδοστιβεῖς ὄχους, vehiculū per terrā tractum.

Πυκνοστιβής, tritus, seu crebrò tritus. Schol. Nic.

Πολυστίπτος, multū calcatus. Hesyc. Πολυστιβής, idē Schol. Nic.

Προστιβάζω, praeit, vel praecedit. Hesych. Προστιβάς, ἀδος, ἡ, vestigium impressum ab eo qui praeit, vel κολαπτός incisum: vt sit in imperatis rupibus, apud Suid.

Χθονοστιβής, in terra calcatus, vel depressus. Et simpliciter, terrestris. Soph. in Oedip. tyrann.

Derivata à Στείβω, condenso, stipo.

Στιβάς, ἡ, ros matutinus frigore cōcretus & cōdensatus. Od. ε. & ρ. Στιβάδες, ἀντός, ἡ, pruinosus. Exponitur & substantiue, frigus aeris quod est sub auroram.

Στιβάω, rigeo, frigeo. Hesych.

Στιβαρός, densus, spissus, crassus. Item grauis, firmus, robustus.

Στιβαρῶς, dentè, spissè: vel firmiter, robustè. Il. υ.

Στιφρός, densus, firmus. Item torefactus, rigidus. Aristot. Exponitur etiam aridus, durus, contractus. apud Hippocr.

Στιβάς, ἀδος, ἡ, stratum stipatum & quasi calcatum: idem ferè quod Lat. culcitra. Plerunq; στιβάδες erant stramenta è frondib. teneris, calamis, culmis, aut aliis herbis, quale quid erat & torus apud Latinos. Aristoph. in Plut. ἀντὶ δὲ κλίνης ἔχῃς στιβάδα σχοίνου. Vtitur & Aristot. Plut. Xen. & ipsae etiam frondes ex quibus στιβάδες fiebant, στιβάδες vocātur, vt Marci 11.

Στιβάδιον, τὸ, tortulus ex herbis seu gramine & frondibus: stibadium.

Στειβάς etiam dicitur pro στιβάς: vnde στειβαδόω exp. in toro reponere, vel torum sternere.

Στοιβή, herba qua in extruendis stibadiis & toris vtebantur, quāque tomenti loco culcitras farciebant in Hippiatr. & apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 1. Scribitur & στοίβη apud Hesych. quod exp. etiam, constructio, compositio. Luth 3.7. Esa 55.13.

Στοιβάζω, construo, compono, digero. Luc. σὺ δὲ στοιβάζεις ἐξ ἀνωτέρου. Et Ecclesiast. c. 8. Στοιβάζειν ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ, struere ligna in στοιβάσεις, structio. Etym. (re ligna in pyram.

Διαστοιβάζω, (comp.) instipo, constiro.

Στῖφος, ους, τὸ, turma, caterua, globus militum. Xen. Pæd. 2.

Στήλαι, & Στηλοῦν, vide in Στέλλω, mitto. Στῆθος, &c. in Στενός. Στεφανίς, in Στείφω. Στεῖρα in Στερεός.

ΣΤΕΙΧΩ, F. ξω. Aor. 2. ἔστιχον, eo, vado. Il. α. Κύριε δὲ μὴ ἔστιχον. Il. ζ. Στείχῃν εἰς πόλεμον φθισήνορα. Eur. in Iph. Aul. δόμων ἔξω δ' ἐπορεύθην σιγῇ. A quibusdam propriè dicitur esse, ordine eo, seu incedo. Etym. exp. ὁ τάξει βαδίζω ἰόμενος.

Τὶξ, ιχος, ἡ, ordo, versus. Il. φ. Οὐ γὰρ ἔοικε θεὸς τόσον ἔστιν ὅσον τε στίχας ἐν γνάθοισιν. Sic & Il. γ. α. & c. in Epigr. στίχας φυτῶν, exp. vestiu.

Στίχος, ου, ὁ, idē quod στίξ. sed in prosa vsitatius. De ordine militari, apud Xen. Pæd. 3. Στίχον δὲ καὶ τάξιν ἔνθεν ἐνθεν τῶν ὁδῶν. De ordinibus seu vertibus plantarum & arborum, apud eundem in Oec. ἐφυτεύετο δὲ οἱ στίχοι τῶν φυτῶν. De versibus librorum etiam dicitur, i. lineis: & peculiariter de versibus metricis. apud Plutarch. de fort. Alex. lib. 1. & 2. Στίχος dicitur etiam esse ἡ ὅλη βαθὺς ὅλεθρος τῶν χορδῶν. Eust. in Il. ζ.

Στιχήρης, versu scriptus. Damascen.

Στιχίδιον, τὸ, versiculus. Plut. Symp. l. 9. probl. 4. Athen. l. 1.

Στιχιδεύς, ὁ, q. d. versus. Lucill. Epigr. l. 2.

Στιχηδόν, in modum versuum. Herodian. l. 4.

Στιχίζω, ordine dispono. Æschyl. in Prometh. item carmina scribo. (χίων τὸ.

Στιχάω, eo, vado vnde Il. ε. Ἡ ἐπὶ πρόσθεν βαίνων ὀστε-

Στιχάς, ἀδος, ἡ, herbæ nomen quæ aliàs σχοῖνος. Dioscor. l. 3. c. 31. & lib. 5. c. 52. & 53.

Στιχαδίτης οἶνος, vinum quod ex stœchade conficitur.

Στιχαδινὸν ἔλαιον, acetū stœchadicū. apud Dioscor. l. 5. c. 52. & 53.

Στοῖχος, idem quod στίχος, ordo, versus. in acie propriè στοῖχος dicitur ordo à fronte incipiens, & per succenturiatos à tergo siue subsites sigillatim ad extremum agmen porrectus. Thuc. l. 4. Herodian. l. 8. in cynegeticis στοῖχοι dicitur ipsa indago & series plagarum, quibus saltus stabulaque ferarum cinguntur à venatoribus. Xen. & Poll.

Στοιχάδον, ὁ, ἡ, ordine posita. vt Στοιχάδες ὀλκάδες. Nonn. ¶ Est & herbæ nomen quæ & στιχάς, quod vide.

Στοιχάριον, τὸ, parous ordo, seu parua series.

Στοιχηδόν, ordine, serie, more eorum quæ in versus disposita sunt. Gregor.

Στοιχίω, in versus rectos porrigor. Theophrast. item ordine procedo. Xen. Et simpl. incedo, ambulo. Rom. 4. Act. Ap. c. 21. & alibi in nouo Test.

Στοιχίζω, indagine cingo. Xen. Στοιχίζουσι δὲ ὑλόλαι.

Στοιχιστός, quum indagine cinguntur syluæ & stabula ferarum, expansio plagarum variis sortectarum.

Στοιχεῖον, τὸ, elementum, principium. Propriè στοιχεῖα dicuntur quatuor mundi elementa, à quibus omnia oriuntur & pro-

deunt. Plut. aduersus Colot. ἄγε φησὶ μὴ συμβῆναι τοῖς στοιχείοις ἀστοιχεῖ ἔτι. Apud Gram. Στοιχεῖα sunt elementa ex quibus syllabæ componuntur. Aristot. &c. Habent & aliæ res ac artes sua στοιχεῖα. Aristot. Philopon. Isocr. ¶ Στοιχεῖον dicitur etiam solarij vmbra, quia ex vmbris velut elementis horarum ratio temporisque momenta obseruatione deprehenduntur. Poll. lib. 6. cap. 8.

Στοιχειώδης, ὁ ἡ ὁ, elementalis, seu elementarius: elementaris, simplex. Aristot. metaph. 1. Plut. Apud Theophr. hist. pl. l. 8. c. 4. Στοιχειώδης κριθὴ, exp. hordeum in versus spicatum.

Στοιχειωδῶς, elementaliter. Laert. in Zen.

Στοιχειακὸς, idem cum στοιχειώδης. Et στοιχειακῶς, idem quod στοιχειωδῶς. Tzetz.

Στοιχειόω, elementa doceo, erudio principiis seu rudimentis artis alicuius. Apud Greg. Στοιχειούμενος φέβῳ, timoris prima elementa suscipiens.

Στοιχειωμαθὴς, idem quod στοιχεῖον. Στοιχειωμαθεῖς, elementarius. στοιχειωμαθεῖς vocari dicuntur ij qui cœlesti ratione imaginem cœlestem coniungunt, euentu sæpe mirabili ad fallaciæ dæmonum erroris que efficaciam.

Στοιχείωσις, ἡ, elementorum & primorum rudimentorum traditio. Dionys. Areop.

Στοιχειωτὴς, qui elementa & prima rudimenta tradit.

Στοιχαῖος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex στοιχ. & στιχὸς seu στίχος.

Ἀποστοιχῶ, abeo, discedo. Od. α. Ἢ μὲν ἔπειτ' ἄνα κοῖλον ἀπεστιχε δῶμα κατ' ἄκρον. Item reuertor. Soph.

Ἀποστιχῶ, idem vnde imperat. Ἀπόστιχε, abi, discede. Il. α.

Διεστοιχῶ, peruado, permeo: seu cō per, vado per. Eurip. in Androm. Ἀλλ' ἀμείψετε δ' ἄστεα διεστοιχῶν πόλιν.

Ἐπιστοιχῶ, adeo, accedo, aduento. Od. χ. Exponitur etiam, ingredior, ambulo.

Ἐπιστοιχόμαι, accedo, eo. Nonn.

Καταστοιχῶ, [illegible] tedeo, reuertor. Nonn. Τελεσφόρος κατεστοιχε τὸ πολλοῖς.

Μεταστοιχῶ, adeo. Eur. in Hec. Ἢ κοὐ μεταστοιχεῖν σε.

Ὁμοστοιχῶ, seu ὁμοστιχῶ, simul procedo, vna eo, comitor. Il. ω. φρεσὶν δ' ὑγαλίοισι βέεσκε λέων ἐμοστιχέων. Nonn. ἐμάρτεσκε ἐμοστιχέων.

Παραστοιχῶ, transeo, praeteeo: Hom. hym. 1. in Apoll. Λέσχε τ' ἀμφιστοιχῶ περιστιχέων, ἠδ' Μαγνήδας. Apud Nonn. παριστοιχεῖ δὶ ἑνὸς ἠὼς ἠδ' ἐρεμνὴ, duo dies praeterierant. Item prope accedo. Soph. in Oedip. tyr. ὡς μ' ἐφᾷ Ὀχήματος στοιχοῦντα. accedentem ad currum. (ξὰς κοῖλον λόχον ἀμφιφοιτῶν.

Περιστοιχῶ, circumeo, seu in orbem eo. Odyss. δ. Τρεῖς δ' ἐπεστοίχ-

Composita ex στίχος & στοιχῶ.

Ἀκρίστιχον, τὸ, initij versus schol. Thuc. Ἀκροστιχὶς, ἡ, idem. Euseb.

Ἀντιστοιχος, ὁ ἡ ὁ, oppositum seriem habens, è regione oppositus in serie ducenda. Ἀντιστοιχα dicuntur etiam, quorum alterum alteri velut ex aduersa parte respondet. Item ἀντιστοιχος, serie æqualis, vel simpliciter, æqualis. Eur. in Androm.

Ἀντιστοίχως, opposita serie, obuersatio.

Ἀντιστοιχία, ἡ, duarum rerum opposita inter se collocatio, vel collocatio duarum rerum ex aduerso sibi respondentium. De literarum inter se oppositione dicitur apud Athen. l. 11. quum ait, φιάλαι κατ' ἀντιστοιχίαν esse πεφιλίωμ. &c.

Ἀντιστοιχῶ, opponi sum è regione in serie ducenda, obuersor alij. Dicuntur & ἀντιστοιχεῖν, quæcunque sibi mutuo respectu velut opposita sunt. Est & verbum saltatorium apud Xenoph. in Symp.

Ἄστοιχος, in quo versus seu ordines nulli sunt.

Αὐτιστοιχος, qui solus secum meditatur. Suid.

Δίστιχος & δίστοιχος, duobus versibus constans: duos ordines seu versus habēs. vt δίστιχον μέτρον & δίστοιχοι ἐν ὅλῃ. Aristot.

Διστιχία seu διστιχιασις, ἡ, dicitur affectus palpebrarum, quum suo ordine pilorum palpebræ naturali alius ordo pilorum præter naturam increuerit: Aut. definit. med.

Δίστοιχία, ἡ, duplex ordo, seu ordines.

Ἑξάστιχος, senis constans ordinibus seu versibus.

Ἑτεροστοιχος, qui alterius est ordinis & diuersæ seriei.

Ἡμιστίχιον, τὸ, dimidium versus seu dimidiatus versus.

Μεταστοιχεῖ, ordine, serie. Il. ψ. (sus. Epigr.

Μονόστιχος, vno versu seu ordine cōstans. Μονόστιχον, vnicus ver-

Νεμαδόστοιχοι, qui à pascuis veniunt ordine incedentes. Hesyc.

Ὀλιγόστιχος, paucos versus seu ordines continens. (Plutarc.

Ὁμόστιχος, seu ὁμοστοιχος, in eodem versu seu ordine locatus.

Παραστιχὶς, continuus ordo, continuata series, capita & primæ versuum literæ. Diog. Laert.

Παραστιχίδιον, τὸ, (dimin. idem apud eundem in Epicharm.

Πεντάστιχος, quinque ordinibus seu versibus constans.

Περιστιχος, circumcirca in quincuncem ordinem positus. Demosth. contra Nicostr.

Περιστιχίζω & περιστοιχίζομαι, vndique cingo indagine. Xen. Metaph. apud Dem. Philipp. 1. κύκλῳ πανταχῇ μέλλοντες ὑμᾶς καὶ πανταχόθεν περιστιχίζειν.

Πολυστιχία, ἡ, versuum multitudo. in Epigr.

Σύστοιχος, qui eiusdem est ordinis seu seriei, in eadem serie seu eodem ordine locatus. Proprié συστοιχοι milites in acie dicuntur qui in eadem serie collocantur, ita vt primus secundo à tergo imminear, secundo tertius, & sic deinceps, &c. ¶ Hinc συστοιχα ea etiam dicuntur quæ cognata inter se sunt & consociabilia: seu quæ naturæ cognatione aut eiusdem qualitatis communione inter se conueniunt: vt homo brutis animantibus σύστοιχος est, quoniam τῷ ἀλόγῳ ψυχῇ cum iis vtitur. Et aër ignis σύστοιχος est, quoniam caliditate ei respondet. Aristot. de ortu & interitu. ¶ Item quæ ab eodem capite & genere descendunt, σύστοιχα sunt vt ea quæ sub substantia ponuntur genera speciēq; quæ subalternæ cum indiuiduis. ¶ Sunt & ea σύστοιχα quæ per annominationem dicuntur: seu eiusdem generis verba, quæ ab vno orta variè commutantur. vt apud Aristot. top. lib. 2. Τὸ δίκαιον καὶ ὁ δίκαιος τῇ δικαιοσύνῃ σύστοιχα sunt à qua denominantur. ¶ Interdum & ea sibi συστοιχα esse dicuntur, quæ sub diuerso quidem genere posita sunt, eandem tamen ad sua subiecta rationem habent: quæ ab Alexandro Συστοιχα κατ' ἀναλογίαν appellari posse traduntur vt est ἀόρατον ἡμῶν καὶ αἰσθητοῦ, cuius vtriusque eadem est ratio ad τὸ ὁρατὸν καὶ αἰσθητόν. vide Alex. Aphr. in top. l. 1. & Aristot. de sensu.

Συστοιχος, eodem ordine & eadem serie. Aristot. de sensu.

Συστοιχία, ἡ, propriè militum series in profunditatem porrecta, pendentem catenam repræsentans. Accipitur & pro quanis serie seu ordinis rerum communione, seu cognatione, natura atque conuenientia.

Συστοιχῶ, ῶ, eiusdem ordinis sum: in eadem serie seu eodem versu sum collocatus. Polyb. Συζυγῶν καὶ συστοιχῶν διαμένειν. Vtitur & Paul. ep. ad Galat. c. 4.

Τελεστιχὶς, ἀδος, ἡ, versus seu versuum genus quorum primæ vltimæque syllabæ cōnexæ esculentū aliquid aut poculentū, aut vas seu vtensile denotant: vt in hoc Homericio, Ἀρνειὸς θοῦς, θυμάτερ, ἀλφεῖον γιγνόμενος, prima & vltima syllaba coniunctæ ἄρτος constituunt, quod panem significat. Athen.

Τετράστιχος, seu τετραστοίχος, quatuor constans ordinibus aut versibus. Dionys. Areop.

Τετραστιχία, quadripartitus ordo, seu ordo & series constans quaternis versibus. (vita M. l. 3.

Τετραστοιχεῖ, quadruplici serie, per quatuor ordines. Phil. de

Τρίστιχος, qui tribus constat ordinibus, in ternos versus explicatus. Athen. lib. 13.

Τριστιχία, ἡ, tres ordines, triplex series. Τριστοιχεῖ, tribus ordinibus, triplici serie. Hesiod. in Theogon.

Composita ex στοιχῶ.

Ἀναστοιχεῖω, informo: *quasi ab elementis incipiendo.* Suid. Item in elementa resoluo. Gregor. de hom.

Ἀναστοιχείωσις, ἡ, informatio quæ fit quasi ab elementis incipiendo, Item resolutio in elementa. Alex. Aphr. in Probl.

Ἐγκαταστοιχείω, vnà cum primis elementis & rudimentis indo: vel imprimo & infigo quasi prima elementa & rudimenta. Plutarch. in Lyc.

Μεταστοιχείω, in aliud elementum muto, transformo. Suid.

Στιλγὶς, Στιλγγὶς &c. vide in Στλιγγὶς.

ΣΤΕΛΕΧΟΣ, εος, τὸ truncus, caudex arboris ea pars quæ ex radice surgit, & postea in ramos finditur. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 2. καυλὸν δ' λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' ἓν, ὃ δὴ τὸ δένδρον καλοῦσι, στελεχος.

Στελεχώδης, ες, ὁ & ἡ, q. d. caudicosus: seu caudicis truncique speciem gerens. Dioscl. l. 4. c. 73.

Στελεχιαῖος, idē. vt Στελεχιαία φλὲψ, vena illa magna quæ à sima secinoris parte exoriens altarum veluti truncus est. Gal. de loc. aff. l. 6. c. 4.

Στελεχίω, caudicem emitto. Epigr.

Composita.

Ἀστέλεχος, seu ἀστελέχης, caudicē nō habēs, trunco carēs. Hesy.

Βραχυστέλεχος, qui paruo seu breui caudice est.

Μακροστέλεχος, cuius truncus est procerus.

Μονοστέλεχος, seu μονοστελεχος, qui vnum à radice caudicem habet. Theophr.

Πολυστέλεχος, multos habens truncos. in Epigr.

ΣΤΕΛΙΣ, ἰδος, ἡ, arbori innascens quiddam: vt viscum & hiphear. Theophr. de caus. pl. l. 1.

ΣΤΕΛΛΩ, Ἔστειλα, mitto. Il. μ. Οὔ τε κε σε στέλλοιμι μαχεσσόμενον εἰς ευδιάνειραν. Plut. in Pet. χίλιους ἔστειλεν εἰς Χερρόνησον, mille in Chersonesum misit. Apud Luc. ἐδ' ἐς εἰς Κόρινθον στέλλω, via quæ ducit seu fert Corinthum. Apud Eur. in Oresl. ἐστείλαμεν ναῦν nauem traiecimus. & Στέλλειν στρατὸν, classem traducere: eidem. ¶ Item instruo, apparo, apto, adorno. Odyss. ξ. Ἑστάλη νῆας στόλῳ. Soph. in Aiace, ὧν δὴ τίνος πλοῦν ἐστελλόμην, cuius gratia hanc nauigationem apparauimus. Et cum genit. Plat. in epist. τῆς ἐμπορείας ταύτης οὗτος εὐστόλους ὅτι Ἀρχιδήμῳ ἐμπορεύεσθαι καλλίω. ¶ Item ornio, exornio, id est, vestimentis instruo & exorno, amicio, induo. Soph. in Trachin. Στελοῦσ' χρὴ σὲ πρὸς. Xenoph. κελ. ζ. στελοῦντο, ἔχοντ

ἀφ' ἅς ἅρπας, ἐξελθὼν ἄγαν τὰς τοῦ Μίλωνα, τρεῖς μόνους ἀφ' ἑαυτοῦ νεκρούς, τοὺς δ' ἄλλους ὡς θεραπαίνας. ¶ Item contrahovit ἱστία στέλλει, Od. π. & apud Apoll. Arg. 2. Item reprimo, inhibeo, sisto, compescovt apud Phil. de vita M. l. 3. πλὴν φωνὴ ὑφ' ἄλογον αἰτίαν φυσᾶν οὖσαν, ἀτυφίας ἕνεκα σωὶ διστόμῳ στέλλειν, coërcere & reprimere. Apud Alex. Aphr. τὰ στέλλοντα τὴν κοιλίαν, quæ aluum adstringunt & sistunt. Et apud Diocl. Στέλλουσιν ὑπερβαρκάμματα, carnem nimis excrescentem reprimunt & compescunt.

Derivata à στέλλω, mitto.

Στέλλομαι, mittor. Herodian. l. 2. φροσθεῖαί τε αὐτ' ἐκείνων τ' ἐθνῶν εἰς τὴν Ἀθήνας ἐστέλλοντο. Accipitur & pro πορεύομαι: & de vtroque itinere dicitur, magis tamen propriè de nauali. Soph. in Aiace. Τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην, propterea enim huc veni. Synes. ep. 110. Στέλλει δὴ πονηροὺς ἀνδρας, proficiscitur in improbos homines. Idem ep. 61. Τοῦτον τὸν οἶδα στόλον ἡ νεὼς εἰς τὴν Θρᾴκης χώραν στέλλει, in Thraciæ loca proficiscitur. Sic & apud Pausan. Metaphor. apud Aristoph. in Vesp. δὴ τυραννίδ' ἐστάλης, viam affectas ad tyrannidem.

Στόλος, ὁ, commeatus, profectio, iter. i. ipsa actio eius qui mittitur seu proficiscitur. Synes. epist. 61. Dicitur & de expeditione tam terrestri quàm nauali: propriè verò de nauali, teste Hesych. De terrestri, apud Arr. l. 4. De nauali, apud Suid. Sic dicuntur etiam copiæ quæ στόλοι: quæ si sint nauales, exp. classis: vt apud Thuc. lib. 8. si sint pedestres, exp. exercitus: apud Xen. anab. Exponitur & familia: apud Soph. in Trachin. Item appendix: apud Aristot. de part. an. l. 4. Στόλον ἔχει τινά, aliquid habet prominens. Apud eundem de part. an. l. 2. Στόλος κέρκου, exp. tenor caudæ. ¶ Est στόλος & nauis pars: apud Poll. l. 1. & Hesych. ¶ Alium signif. vide in secundo ordine deriuat.

Στύλος, ου, ὁ, foramen securis in quod immittitur lignum: (ὅπῃ δὲ κῆς στέλλει) τὸ ἐμβαλλόμενον ξύλον, inquit Eust. etymon exponens) Od. φ. Πελέκεων δ' οὐκ ἐμίβοντο πάσσων ἀρούτας στελεαῖς.

Στελεά, ᾶς, ἡ, securis manubrium: (quod nimirum τῇ στελεᾷ humanum) Odyss. 1. αὐτὰρ ὁ τὸν αὖτ' (πελέκυν) σήλειν ἀφικαλλὲς ἰλάων εὐ ἐκέκρικε.

Composita: ac primùm ex στέλλω, cum præpositione.

Ἀποστέλλω, mitto. Demosth. ἀποστέλλειν χρήματα. Thuc. ἀποστέλλειν στρατιάν, mittere exercitum. Interdum est, mitto aliquem cum mandatis, mitto legatum: vt apud Thuc. Μελήσιππον ἀποστέλλει εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀποστέλλειν ναῦν, cursum nauis aliquò dirigere & contendere: quod etiam is facit qui magistratum præposuit & exercitorem nauis, Demosth. Item ἀποστέλλω, amando, ablego: Eur. in Phœn. Τί τόνδ' ἀθείζεις πατρὶ ἀποστέλλον χθονός.

Ἀποστέλλομαι, mittor. Item mittor cum mandatis, mittor legatus. Item è litore soluo. Demosth. in Phorm. οὗτοι ἀποστέλλονται ἐκ τῆς ἐμπορίου.

Ἀποστολή, ῆς, ἡ, missio. Item dimissio, vel remissio. Plut. in Dio. item profectio eius qui naue proficiscitur: vt apud Thuc. l. 8. & Plat. ¶ Sic peculiariter dicitur in sacris literis munus apostolicum, seu apostolatus, vt in ep. ad Rom. c. 1. & Act. 1.

Ἀποστολεύς, έως, ὁ, magistratus rei nauticæ iurisdictionem habens, qui trierarchis iura reddebat. Suid. & Poll.

Ἀπόστολος, ὁ, interdum est adiectiuum: vt ἀποστόλα πλοῖα, apud Plat. ep. 7. quæ modò huc modò illuc dimitti solent à rei naualis præfectis: vel (secundum alios) quæ iam dimittuntur & è litore soluunt. Sæpius est substantiuum: interdùmque sic dicitur apparatus classium, & expeditio maritima: vt apud Dem. Olynth. 3. ἀφίκατο ὡς Ἀνδρίους Ἀθηναῖοι τὸν ἀποστόλον. Interdum sic appellatur imperator exercitus qui expeditioni nauali præficitur: teste Hesych. ¶ Apud Iurisconsultos dimissorias literas significat, seu appellatorias. l. 106. D. de verb. sign. ¶ Quidis etiam qui cum mandatis aliquò mittitur, ἀπόστολος dicitur. Peculiariter tamen legati Christi quos in totum terrarum orbem misit ad annunciandum euangelium sic dicuntur ab Euangelistis & ecclesiasticis script. Lat. etiam apostoli.

Ἀποστολικός, ad apostolos pertinens, aut apostolos decens, vel ab apostolis profectus. vt ἀποστολικὴ πολιτεία, apud Suid.

Ἀποστολιμαῖος, emissitius, seu missitius.

Decomp. Ἀντιαποστέλλω, vicissim emitto, remitto.

Διαποστέλλω, amando in diuersas partes, dimitto: seu emitto nuntium. Διαποστολή, missio internuntij.

Ἐξαποστέλλω, emitto. Polyb. l. 5. ἅμα δὲ τοὺς φυλάττοντας αὐτὸν ἐξαπέστελλον. Itè lego cũ mandatis, seu legatũ mitto. Diod. Sic.

Ἐξαποστέλλομαι, emittor. Greg. Naz. Ἐξαποστολή, emissio, ablegatio. Polyb.

Ἐπαποστέλλω, insuper amando, seu insuper mitto.

Προαποστέλλω, antè emitto seu prætermitto. Dem.

Ψευδαπόστολος, qui falsò sibi nomen apostoli vsurpat. in 2. ad Corinth. 11. c. 1.

Διαστέλλω, mando dimissis huc illuc nuntiis. aut simpliciter, mando, edico. Leuit. 4. διαστέλλων τοῖς χείλεσι κυλοποιῆσαι. Item decerno, destino. apud Iosuam c. 20.

Διαστέλλομαι, (medio) idem Marci 5. διαστείλατο αὐτοῖς πολλά. Sic & Matth. 16. & Act. Ap. 15. διαστέλλομαι, (pass.) mihi or edicor. Hebr. c. 12. καὶ ἔφερον τὸ διαστελλόμενον ἀλλὰ σημασίας ἕνεκα σὺν δεσμάτων & decorp. vide in corp. ex στέλλω, detraho.

Ἐκστέλλω, emitto, mitto extrà.

Ἐπιστέλλω, mitto ad: vt ἐπιστέλλειν ἐπιστολάς. Dem. Sæpe dicitur pro ἐπιστέλλω γράμματα. vt apud Herodia l. 4. ἐπιστέλλει βασιλεῖ παρθυαίων, dat literas ad regem Parthorum. Idem l. 4. ἰδίᾳ αὐτῷ ἑκάτερος ἐπιστέλλει λανθάνων, vterque seorsum clãculum literas missitabat. Interdum significat, per literas certiorem facio, missis literis significo. Plat. in epist. ἡμῖν οὐ δεῖ ἐπιστέλλειν, Thuc. l. 8. πρόφασιν ἐπιστείλας ὅτι Ἀλκιβιάδης αὐτῷ τὰ πράγματα φθείρει. Item mando, iubeo, præcipio. Xen. Pæd. 2. τὸν ἄγγελον ἐπιστείλας ταῦτα ἔπεμψε. cum mandatis misit. Eurip. in Heracl. Ἐμοὶ γὰρ φοῖς τι τὸν δ' ἐπιστέλλουσ' ἄγγελον. ¶ Item attraho, adduco. Epigr. Φῶς ἐπιστείλας κατὰ μαῦρον, velum capitis adducens & ad humeros trahens.

Ἐπιστολή, literæ quæ mittuntur. Herodian. l. 7. Item mandata, præcepta & iussa. Thuc. l. 3.

Ἐπίστολμα, τὸ, mandatum quod fit per epistolam.

Ἐπιστολικός, mandatiuus. Ponitur etiam qui scribendis epistolis operam dat.

Ἐπιστολαί, epistolæ, literæ quæ ad aliquem mittuntur. Thuc. Xen. Isocr. &c. Item mandatum iussum præceptum. Æschyl. in Prometh. Eurip. in Helen.

Ἐπιστολικός, epistolaris: vt ἐπιστολικὸς χαρακτὴρ & τύπος, apud Apollon. Thyan. & Demetr. Phal.

Ἐπιστόλιον, τὸ, parua seu breuis epistola, epistolium. Plutarc. in Polit. præcept.

Ἐπιστολεύς, έως, ὁ, epistolarum scriptor, epistolarum magister. X. n. Hell. l. 1. Exponitur etiam, tabellarius, seu tabellio: apud Suid. Sic dicitur etiam vicarius nauarchi, qui vicem geris eius qui toti classi præfectus est. Xen. Hellen. 2.

Ἐπιστολιμαῖος, idem quod ἐπιστολικός: vt καλλιγραφίαι ἐπιστολιμαῖαι, quæ fiunt per epistolas. Dionys.

Ἐπιστολύδιον, ornatè, succinctè. Hesiod. in Asp.

Decomp. Ἀντιπιστέλλω, per epistolam respondeo, rescribo.

Προσεπιστέλλω, insuper mando seu scribo. Thuc.

Μεταστέλλω, accersio, mitto qui aduocet. Eurip. in Phœn. ἥκω μεταστέλλων σὲ τῷδε.

Μεταστέλλομαι, idem Lucian. de luct. Ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ τοιαῦτα μεταστελλόμεθα. Exponitur etiam, transmitto, deporto.

Composita ex στέλλω, sine præpositione.

Ἀκροστόλιον, τὸ, summitas seu ora nauis. Athen. l. 5. Attia. Diod. Sic.

Αὐτόστολος, ὁ, ἡ, qui ipse sibi nauis est seu classis, i. qui sine nauigaticit. Musæus in Leand.

Μονόστολος, solus & desertus: seu qui solus it, solus missus. Soph. apud Eurip. in Phœn. λόχον ἀνάγκαν, ἢ μονοστόλῳ δορί, exp. an vt cohortibus imperent, an verò vt solit hasta sua pugnent. Pro eodem dicitur etiam μονοστολή, Hesych.

Ναύστολος, naui vehens. Æschyl.

Ναυστολέω, naui veho seu duco, naui deduco. Eur. in Orest. Καὶ δ' ἁμαρτὰ τὼ κακίστω ναυστολῶν εἰλόμεθον; Alciphr. in ep. ἐκ δὲ τῆς ἡμᾶς χερσὶν ἀκίμοσι ναυστολήσω πλεύσας. Item classe peragro, naui permeo. Soph. Ἱππεύειν ἢ κυμβαίνειν ναυστολεῖς χθόνα; Item naui peto, classe contendo. Interdum & simpliciter, proficiscor, vt Luc. in Lexiph. ναυστολεῖν εἰς τὸ βαλανεῖον. Exponitur etiam, rego & guberno veluti nauem: apud Eurip. in Supplic. κυμάτων ἄνευ πόλιν Σίδ' ναυστολήσεις.

Ναυστόλημα, τὸ, nauigatio: seu profectio quæ fit naui. vt πόντου ναυστόλημα. Eur. in Supplic. Ναυστολία, ἡ, idem. Suid. & Hesy.

Νεκροστόλος, ου, ὁ, elator funeris, pollinctor, libitinarius. Oecumen.

Νεκροστολέω, mortuos Plutoni mando. (Luc.

Νεκροστόλος, qui mortuos transmittit: Charbeis epith. apud

Νυμφοστόλος, ὁ, ἡ, qui sponso sponsam adducit seu conciliat. Hesyc. & Suid. Item auspex nuptiarum, instructor & exornator. Gregor.

Νυμφοστολέω, nuptam deduco, vel sponsam deduco ad sponsum. ¶ Item orno sponsam. vnde νυμφοστολήσασα noua nupta dicitur quæ ornata est & ad sponsum ducenda. Strab. l. 6.

Ὁμόστολος, qui simul στέλλεται, i. simul mittitur seu proficiscitur. Apoll. Argon. 2.

Πολύστολος, multam seu magnam habens classem.

Πομποστολέω, classem deduco. Lucian. in Amor.

Ψυχοστόλος ἐγώ, apud Nonnum dicitur vox Christi in extremo iudicio animarum quasdam Orco demitturi, quasdam in æternam requiem intromitturi.

¶ Derivata à στέλλω, apparo, ornor, exornor, &c.

Στέλλομαι, instruor, accingor, paror. Il. ζ. Ἄλλοι δὲ στέλλονται κρατί. Eurip. Στέλλει δὲ κινεῖν, accinguntur ad mouendum. Adulto accusat. exp. accingor ad, vel suscipio. Galen. Νῦν μὲν μακρὰν ἀναχωρήσεις στείλασθαι. Item ornor, exornor. Luc. ἐστολισμένος τοῖς ἐθνεσι.

Στόλος, ου, ὁ, apparatus, ornatus, amictus. Eur. in Supplic. Θέλει τὸ κλεινὸν ἐξεῖν ἐστόλος πάτερ.

Στολή, ῆς, ἡ, amictus, vestimentum, indumentum. Eurip. in Hecup. χρυσοῦ στολὴν δ' ἀμόρφον ἀμφὶ κῶμ' ἔχει. Interdum exp.

habitus

habitus, ornatus, & στόλος. Athen. l. 13. κόλπον κεκοσμημένον στολῇ γαμικῇ ornata apparatu nuptiali. Item stola: quod erat genus vestis promissæ Medisque propriæ. Xen. Pæd. 8. & Hellen. 4. Latini verò stola specialius vtuntur pro veste muliebri.

Στολίον, τὸ, parua stola, seu amiculum. Et pro veste philosophica, in Epigram.

Στολὶς ἡ, ἡ, ruga vestis, in extrema plerunque ora. Poll. lib. 7. Dicitur & de lineis seu strijs in fronte, ex quibus contracta fronte, fiunt rugæ. Poll. l. 2. Item de rugis & plicis in sede, quę plus æquo intumescẽtes in cõdylomata abeũt. Aet. l. 14. c. 3.

Στολιδωτὸς, rugosus: idem cum στολιδοειδὴς: Galen. apud Hippoc. & Aet. loco citato.

Στολιδόω, induo, amicio: vnde particip. στολιδούμενος, indutus, amictus. Eurip. in Phœn. Καὶ μείων ὢν τὴν ἡλικίαν στολιδούμενος ποτ' ἐγώ.

Στολιδωτὸς, rugatus, rugas & plicas habens. Xen. Pæd. 6.

Στολὴς ἡ, dicit esse genus armaturæ, lorica apud Suid.

Στολίζω, amicio, vestio, induo: vel orno, Greg. νυμφικῶς ἐστολισμένος nuptiali veste indutus. Item instruo, apparo. Hesiod. in Erg. Εὐεσθέμεν στολίσας νῆς πτερὰ πεντεκόρυνα.

Στολισμὸς, ὁ, vestimentũ, indumentũ, amiculum. Eur. in Hec.

Στολισμὲς, ὁ, amictus, i. ipsa actio exornandi & amiciendi veste. Hesych. Pro eo per syncopen dicitur στολμὲς apud Eurip. in Androm. & Hercul. furente.

Στολιστὴς, οῦ, ὁ, vestiarius qui stolas & alias vestes conficit. Regum lib. 4. cap 10.

Στολμοὶ, fasciæ quibus canum latera præmuniuntur. Xenoph. [in Cyneg.

Composita a, præmissa cum præpositione.

Ἀμφιστέλλω, circumcirca amicio vel orno: vnde particip. ἀμφιστολιδούμενος, ornatus & amictus. Theocrit. idyll. 2. Κἀμφιστέλλαμεν ἐν ξυστίδα τὰς Κλεαρίστας.

Ἐστέλλω, orno.

Κατεστέλλω, apto, adorno, compono. Eurip. in Bacch. Ἀλλ' αὖτ' (τὸ λοιπὸν) ἡμεῖς, εἰς σε διφασιάσ' εἰν μέλαθρα, Πέπλοις κατεστέλωμεν, circumnum tibi rursus aptabimus & componemus.

Κατεστολὴ, vestitus, amictus. Hesych. & Suid. Alias significat. vide in comp.

Περιστέλλω, cooperio, contego: seu obuoluo, circumcirca inuoluo. Odyss. ε. ἡ δ' ἄρα μήτηρ Κῶας ἐπεστείλατο, cooperiens vestimentis sepulcralibus. Plut. in Lyc. Τεθνεῶτα περιστέλλει εὐπρεπῶς. Interdum exp. compono seu decenter compono. Eurip. in Iphig. Taur. Πῶς οὖν μ' ἀδελφὸς χεῖρ' ἐπιστείλειν ἄν; Plut. adscrit. Celot. ὡς ἐν δίκτυοις ἐπιστέλλων τὸ ἐρκίδιον. Aliam significat. vide in comp. ex στέλλω, contraho.

Περιστολὴ, ipsa actio cooperiendi seu obuoluendi. Vide & in comp. ex στέλλω, contraho.

Περιστολὴ, vide ibidem.

Περιστελλίζω, circumcirca obtegendo.

Προστέλλω, protego. Thuc. l. 5.

Συστέλλομαι, decẽter componor & ornor, seu operior, inuoluor. Eurip. in Troad. εἰ δ' ἁμαρτεῖν ἐν χερσὶν Πέπλοις συνεστάλην. Alias significat. vide in comp. ex στέλλω, contraho.

Συστολίζω, simul orno. Epigr. Expon. & simpliciter, apparo, adorno. apud Eurip. in Orest. Σκύλων Φρυγίων δόξαι τυμβεῖν Ἀγάλματα συστολίζει χρόνῳ &c.

Composita sine præpositione.

Ἀστόλος, ἐπὶ ὁδοῦ, qui instructus non est, vestimentis non amictus. Hesych.

Ἀστόλος ὁδὸν, velle carens: vel non stolatus. Plut. in Num.

Γαμεστόλος, qui nuptias apparat & instruit. Musæus in Leand.

Γαμεστολέω, nuptias apparo.

Ἑπτάστολος, septem modis instructus seu exornatus. Apud Eurip. in Supplic. ἑπτάστολοι πύργωμα, Καδμείων ἴσι, ad septem turres Cadmeorum, i. ad vibem Cadmeorum septem turribus instructum.

Εὐστείλας, apud Hom. coniunctim dicitur metri causa pro εὖ στείλας. Od. ξ. Νῆας εὐστείλαντες τὰ κὐτοῖς ἐέρσησι, nauibus bene instructis & apparatis.

Εὐστόλος, qui bene instructus est, decenter ornatus. Luc. in Tim. τὸ σχῆμα εὐστόλος. Item succinctus & paratus. Herodia. l. 3. Item qui leuiter armatus est, ideóque expeditus. Thu. l. 3.

Εὐστόλως, decenti cultu seu ornatu, compositè. Luc. in Hermot. Item expeditè. Herodian. l. 4.

Εὔστολος, seu ἐύστολος, bene indutus, pulchrè ornatus. Item bene instructus, vt ἐύστολος ὁλκάς, apud Apoll. Rhod. Arg. 1.

Ἰδιόστολος, quem quis sibi proprijs sumptibus instruxit: vt ἰδιόστολα τριήρη, triremi suis sumptibus apparata. Plut. in Alcib.

Κυανόστολος, cærulea veste amictus. Bio Smyrn. in epitaph. Adon.

Λινόστολος, amictus lineis. Plut.

Νομεστόλος, vide in comp. ex στέλλω, mitto.

Πρωτόστολος, qui vel quæ clunes exornat. Hesiod. in Erg.

Ὑπόστολος, altè stolatus: vel altè succinctus, in alium succinctam vestem habens. (Herc. fur.

Χρυσόστολος, auro exornatus: vt χρυσόστολον φάος, Euripid. in

¶ *Derivata à στέλλω contraho.*

Στέλλεμαι, (medium) idem cum στέλλω, contraho. Ilia. Ἱστία μὲ

στειλάμενος. Item vito, declino: sumpta à nautis translatione, qui deflectunt vt scopulum declinent: vt in ep. ad Corinth. 2. ca. 8. Στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσεται. Item fallo: sumpta significat. ab iis qui clam impetus animi reprimunt: vt apud Suid. ἐβουλόμην μὲν στέλλεσθαι, εἰ μὴ ἐδεῖτο τὸ πρᾶγμα τῆς γνώμης. Στέλλομαι, (pass.) reprimor, cohibeor. Phil. de vita M. l. 1.

Στελλικὸς, qui vim habet contrahendi, cui vis inest reprimendi & astringendi seu sistendi. Diosc. l. 5.

Composita.

Ἀφιστέλλω, circumcirca astringo vel cohibeo.

Ἀνιστέλλω, reprimo, inhibeo, restringo, contraho. Eurip. in Iphig. Taur. ὥστ' ἀνιστεῖλαι πρόσω. Et apud Galen. χρῆσθαι τοῖς ἀνιστέλλουσι τοὺς ὑπερβαίνοντας χυμούς. Exponitur &, propulso impetum irruentis, apud Plut. ὡς μὴ πάλιν διωκόντας (ταῦς) ἀνιστέλλειν. ¶ Item succingo, subligo: vel etiam sursum traho, vnde voce media. apud Eurip. in Bacch. Νεβρίδας τ' ἀνιστείλασθ' ἑζώσατο σμάτων σφῶν ἱσμὸ' ἑλίκτυπα, nebridibus se succingebant quibus vinculorum nodi soluti erant, vel nebridas subligabant aut sursum trahebant.

Ἀνιστέλλομαι, reprimor, &c. Interdum terga verto, retrocedo. Thuc. Apud Plut. in apophth. ἀνεστέλλετο τὴν χιτῶνα, sursum retracta tunica.

Ἀναστελτικὸς, reprimendi & cohibendi vim habens.

Decomp. Ἐπαναστέλλω, idem quod ἀναστέλλω. Arist. de mũdo.

Προανιστέλλω, antè cohibeo & reprimo, prior compesco. Plut. in Pericle, ὥστε καὶ φόβους ὥσπερ εἴωθε προαναστέλλων τὸ θρασυνόμενον πόλεμον.

Διαστέλλω, (contraria simplici significatione) diduco: aperio, patefacio. laxo. in Hippiatr. οἷον διαστέλλοντες τὰ ἐφθαλμία, diducit oculi genis. Plut. in apophth. Τῷ βακτηρίᾳ τὴν σκηνὴν διαστέλλας, quum baculo tentorium aperuisset. Item diuido, separo, differmino. Rep. l. 4. c. 8. εὖ δ' διστελεῖν αὐτοὺς ἑαυτοῖς εἰς κληρονομίαν ἐκ πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς. in hereditatem tibi eos separasti. Interdum &, distinguo. Phil. de vita M. l. 3. ἀπλανεστάτοις κριτηρίοις τὰς τῆς μικρὰν διαφορὰς διαστέλλοντες, non errantibus indiciis exigua rerum discrimina distinguentes. Item determino, definio: vt διαστέλλειν μισθὸν φορέσι τινὰ, definire alicui mercedem. Gen. c. 30.

Διαστέλλομαι, distendor, diducor. Philopon. Διαστελλόμενα καὶ συστελλόμενα. Itẽ separor, diuidor. Suid. & Hesych.

Διαστέλλομαι, (medium) præcisè caueo, seu verbis conceptis & præcitè denuntio & testor. Polyb. ὅτιν τι Σκιπίας τεταγμένα διαστέλλεται. Item explico, disputo, discepto. Aristot. polit. 1. ἔτι μικρὰ διὰ διαστέλλεται βέλτιον.

Διάστολος, ου, ὁ, fœdus, pactum. Macchab. l. 2.

Διάστολὴ, distinctio, item diuisio, discretio, distractio. Polyb. Item dilatatio, diductio, extensio, cui oppon. συστολὴ. Interdum significat, pacificatio & reconciliatio amorum: vt apud eundem Polyb. Exponitur etiam, explicatio.

Διαστολὴς, ου, ὁ, instrumenti chirurgici nomen quo vtuntur in diducendo ore ægrotantis, aut matrice, aut aliis quæ præsta dissendere volunt.

Decomp. Ἀντιδιαστέλλω, aliquid ab alio distinguo, quasi contrarium exponens. Exponitur & simpliciter, distinguo. Iustin. Mart. ἀντιδιαστέλλει ἑαυτὸν τῶν τοῖς μὴ οὖσι. Ἀντιδιαστολὴ, distinctio, differentia: apud Moschop. & Gram.

Ἀποδιαστέλλω, dispesco, arceo, interseptio: apud Areop. Item diuido. Iosue c. 1. ἀποδιαστελεῖς τῷ λαῷ τούτῳ τὸν γῆν.

Ἐπιδιαστολὴς, instrumẽtum medicorum quo anum compressum, sede aliquando ita inflammata & angustata, vt per ipsam non transmittantur alui secrementa, diducunt.

Παραδιαστέλλω, disiungo, separo. παραδιαστολὴ, disiunctio, separatio, distinctio: nomen figuræ oratoriæ, qua similia discernuntur: de qua Quintil. l. 9. c. 3. Rutil. Lup. & Iul. Rufin.

Προδιαστέλλω, seu προδιαστέλλομαι, nominatim excipio & stipulatione caueo. Basil. ἀναγκαῖον ὄντα καὶ τὸ προδιαστείλασθαί τι φιλόξενον δεῖ. Προδιαστολὴ, cautio huiusmodi & definitio, quum in oratione addimus, duntaxat, vel particulam æquè pollentem.

Ὑποδιαστολὴ q. d. subdistinctio. Pro interpunctione vsurpatur apud Eust. & cæteros gram.

Καταστέλλω, idẽ quod ἀναστέλλω, reprimo, cohibeo: vel supprimo. Diosc. τὸ ὑγρὸν ἔρραιον καταστέλλει τὰ ὑπερβρύοντα. Et Plut. θορυβοῦντας τοὺς ἐν ἀξιώματι τινὸς καταστέλλειν βουλόμενος, cõpescere, seu ad modestiã reuocare & in officio cõtinere.

Καταστελτικὸς, cohibẽdi aut reprimẽdi seu sistẽdi vim habẽs.

Καταστολὴ, repressio, inhibitio, cohibitio. Apud Plut. in Per. καταστολὴ ἀβροδίαιτος, exp. modestia in vestitu.

Παραστέλλω, idem quod ἀναστέλλω. Hesych.

Περιστέλλω, cõprimo, arcto, contraho, item comprehendo, complector: vnde περιστελλόμενος, compendiosiores fiant: apud Dionys. in myst. theol.

Περιστελτικὸς, coarctãdi & cõprimendi vim habens. Galen.

Περιστολὴ, compressio, coarctatio: apud eundem.

Προστέλλω, cõtraho, adduco, vnde προστεταλμένος, astrictus, adductus, ideóque breuis, vt βραχὺ προστεταλμένον, Arist. hist. an. l. 9.

Apud

apud Gal. ad Glauc. l. 1. ὀφοστίγματος ὁ συμβαίνων ἔγκυος, astrictus & cohibitus erat schirrhi tumor.

Συστέλλω, contrahо, coarcto, coerceo: cui oppon. διαστέλλω. Plut. in Pericl. σωφρονεῖν αὐτὸς εἰς τὰ τείχη, compulit eos intra muros. Isocrat. de Pace. τοὺς μὲν ἀλλοτρίας συμφορὰς συστέλλουσι, cohibent & compescunt. Dicuntur & tristitia, dolor, aliáque eiusmodi πάθη aliquem συστέλλειν, deprimere & deiicere: apud Plut. ἐπὶ συστέλλω ἐμαυτῷ, in periculo me recipio & subdoco. Gregor. de Christo. ¶ Apud Gramm. significat, corripio.

Συστέλλομαι, contrahor: se fit in metu & pudore. Eur. in Iph. Taur. Ἡμεῖς δ' συστελλόμεθα, καὶ θαυμάζομεν. Σιγῇ καθήμεθα. Dicuntur & ij συστέλλεσθαι, qui prodigiores sumptus vitantes sese veluti contrahunt.

Συστολμός, correptè, correpta syllaba. Athen. l. 9.

Συστολικός, contrahendi seu coarctandi vim habens. Exponitur & corripiens.

Συστολή, contractio, coarctatio, in definit. Stoic. & Damasc. item correptio, figura grammat.

Ἐπισυστέλλω, decomp. idē quod συστέλλω, cōtraho. Arist. rhet. 2.

Ὑποστέλλω, idem quod συστέλλω, item subtraho, subduco in ep. ad Galat. c. 1.

Ὑποστέλλομαι, idem cū συστέλλομαι, animo demittor ac cōtrahor. Peculiariter significat, metuo, reformido, vereor. Isocr. in Euag. μὴ ὑποστελλόμενος. Sic & apud Dem. Philip. 1. itē vereor, nonnihil, non acriter nec omni conatu ago. Dem. in Mid. τῷ μὴ ὑποστελλομένῳ φοβεῖν, qui nihil remisit conatus quo metus contumelios elicit. Esp. etiam, consulto vincor & cedo parti. Item mihi subtrahitur. Aristot. magn. moral. lib. 2. ὑποστέλλομαι τῶν ἀγαθῶν, de bonis mihi detrahitur.

Ὑποστελής, contracto animo, timiditas. Greg. in 1. de filio.

Ἀνυποστόλως ῥητορ. (dec.) non prævaricans, qui in dicendo nihil unet aut veretur, qui liberè loquitur. Ἀνυποστόλως, sine prævaricatione, nihil remittendo. Hesych. exp. ἀνυπόστατος.

Σμίστολλος, quomodo hue pertineat, vide suo loco.

Στιλμωνάω, vide in Στιλλω, ωνο.

ΣΤΕΜΒΩ contumelia seu iniuria afficio, item assiduè moueo. Etym. & Eustath.

Στεμβάω, conuitior, irrideo. Hesych.

Ἀστεμφέστατος ἡ ὁ, (comp.) contumeliis probrisque careus. Etym. item immotus, firmus, stabilis: vt κλίος ἀστεμφέστατον. Euphor. apud Eustath.

Ἀστεμβέστατα, exp. lamentabiliter, flebiliter, apud Lycophr.

Ἀστεμβής, ὁ ἡ ὁ, idem immotus, firmus: item non perturbatus, stupore non attonitus, nec metu perculsus Hesych.

Ἀστεμφής, idem quod ἀστεμβής, immotus. Il. β. οὐ πρὶν ἔχων ἀστεμφὲς βουλεύεν. Adud Hesych. exp. etiam, asper, difficilis.

Ἀστεμφέως seu ἀστεμφῶς, immotè, rigidè, firmiter. Od. δ.

Στέμμα, vide in Στέφω. Στεμφυλον in Σταφις.

ΣΤΕΝΟΣ. τὸ ἡ, angustus, arctus: στενὰς ὁδοὺς. Xeno. Pæd. l. 1. Εἰς στενὸν συνελαύνειν, ad angustias redigere. Luc. in Hermot. Στενὰ dicuntur angustiæ seu angusti transitus in montibus aut fretis quos Latini fauces appellāt. Thuc. l. 2. μὴ ἐκπολιορκῶνται στενά. Sic & apud Herodian. l. 2.

Στενότης, τος ἡ, angustia.

Στενόω, angusto in angustum spatium redigo. στενοῦμαι, ῶμαι, in arctum cogor, coangustor. Herodian. l. 7. Τὰς ὁδοιπορίας ἐστενωμένας, angustè. (τω).

Στενός, Ionicè idē quod στενοχωρεῖν στενός πόρος, Herodot. in Polymn. Εἰς τὸ στενόν, angustiæ: apud eundem ibid.

Στενωπός, ὁ ἡ τὸ, via angusta, seu angosta locus. Il. ψ. & Od. χ.

Στενόω, idem quod στενοῦν. Στενώμα, τος, q. d. arctamen seu angustamen: idem cum στενός.

Στένω, ξ, νῶ, gemo, ingemisco, suspiro: (à στενὸς deductum, quoniā corde angustato, gemitus edi solent.) Demost. ἀνὴρ ἀγαθὸς στένων ἀφίκετο εἰς τὴν γῆν. Cū accusat. person. exp. deploro, lugeo cum gemitu: vt apud Eurip. in Hippol. coron. στένω σὲ μᾶλλον ἢ μὴ τὰς ἁμαρτίας. De mari dictum exp. sono, resono, strido. Soph. ἐπείμενον στένει τε πόντον. Sic & apud Eur. in Herc. fur.

Στενομαι, idem.

Στενόεις, εντος, ὁ, gemebundus. Hesych.

Στόνος, ου ὁ, gemitus, suspirium, vel gemitus fletu mixtus. Il. τ. & χ. Thuc. l. 7.

Στονόεις, idem quod στενόεις. Il. ζ. Od. λ. & ο.

Στοναχίω, ήσω, & στοναχίζω, ξ, ίσω, idem quod στένω. Mosch. in Epitaph. Bio. Ἀλλά μοι στοναχεῖτε κόπωνες Δάφνιν ὀδυρόμενοι. Epigr. l. 1. ἀθροστείνοντες ἐμὲ στοναχίζετε μόρον. Od. ι. ἀρ' οὐ μᾶλλον δὲ ὀδυρόμενος στοναχίζω.

Στοναχίζομαι, idem quod στοναχίζω. Il. π. μέγα δ' στοναχίζετο θυμῷ. (Suid.

Στοναχός, gemitus, idē quod στόνος. Il. ω. Od. ι. ὀλοὸν στοναχός, idē

Στενάζω, ξ, ξω, idē quod στένω, gemo, ingemisco. Plut. in Fab. μετὰ τὴν πλοῦν ἀθρόον ἀναστενάζας μέγα. Cum accusat. significat, cum gemitu deploro. Eurip. in Herc. fur. στενάζω τέκνων ὀλεθρον στέναγμα τό, & στέναγμος ὁ, gemitus, suspiriū. Priius apud Athen. l. 10. posteriore vtitur. Eur. in Orest. & Plut. in Cori.

Στεναχτός, gemebundus, lamentabilis, gemitu dignus: vt στεναχτὰ ἄτη. Eur. in Herc. fur. Στεναχτικός, idem.

Στεναχω, idem quod Στενάζω. Il. ω. Ἀλλ' εἰ στεναχω καὶ κόδ' ἐμὸν μυρία πάσχω. Il. ε. Ποιν' μάλα στεναχειν. Sic & Od. ω. & alibi apud Hom. In eadem significatione vtitur & pass. στεναχομαι. Il. ψ. versu 1.

Στεναχίζω, pro eodem. Il. ψ. ἀδινὰ στεναχίζων. Et cum accusat. Od. α. ἡ δ' ἔτι κεῖνον ἐὸν ὑπέμιμνε καὶ στεναχίζε. Oior. Pro eodem dicitur & Στεναχίω. Il. σ. ἀδινὰ στεναχίω, ἀφείλω.

Στείνω, etiā Ionicè pro στένω dicitur: vnde στείνομαι, quod itidem significat, gemo, gemitus & suspiria duco. Hesiodor. in Theogon. γαῖα πολύστονα στείνομαι. Exponitur etiā, arctor seu coarctor: vt deriuetur à στεινός, vt Il. ξ. στείνοντο δ' λαοί, in angustum cogebantur. Sic & Il. φ. & Od. ι.

Composita ac primum ex Στενός.

Ἀποστενόω, idem quod στενόω. Alex. Aphr.

Σύστενος, angustus, in arctum coactus. Hesych.

Ὑπόστενος, subangustus vel ima sui parte angustus.

Composita ex Στένω.

Ἀγάστονος, ὁ ἡ ὁ, multis mixtus gemitibus. Exponitur etiam multum resonans. Od. μ. Item multorum causa gemitum. Item multis gemitibus prosequendus.

Ἀναστένω, idem quod στένω: vel gemitus & suspiria duco. Eurip. in Orest. πρὸ τύμβου γὸν σ' ἐμὸν ἀναστένω.

Ἀναστενάζω, vehementer suspiro, graviter ingemisco. Idem in Iph. Aul. ὡς δ' ἐτοῖδ' ἐν Ἀτραμίτων ἀνάξ δῆτ' ὀφθῆς ἀς στεῖχον εἰς ἄλλος πέρι. Ἀναστενάζε. Item vehementer deploro. Idem in Iph. Taur. σὺ πάρος ἀναστενάξω γόοις.

Ἀναστονάχω, idem. Il. ψ. τὸ φωτὸς ἀναστονάχουσι Ἀχαιοί.

Ἀναστεναχίζω, pro eodem. Il. π. v. 9. ἐν δ' ἐλεεινὸν ἀστεναχίζε Ἀγαμέμνων.

Ἀστόνακτος, non gemebundus. Et actiē, qui non gemit, qui sine gemitu aliquid agit. Soph. & Eur. in Hec. (idem. Aristop.

Ἀστεναχής, sine gemitu, ita vt non ingemiscas. Ἀστεναχτεῖ.

Ἀστοῖ & ἀστοῖος, miser, calamitosus, qui multum ingemiscit vt fit comp. ex α. epitatico & Στένω. Vide & in comp. ex ἵστημι.

Βαρύστονος, graviter ingemiscens, graves gemitus & suspiria ducens: sic cognominati fuerunt histriones quidam apud Dem. pro cor. Exponitur & graves gemitus affereus, gravium suspiriorum causa, vt βαρύστονος λίθος, in Epigr.

Δυόστονος, infelix, miser. ἀφ' οὗ τὸ στένειν, vt fit graviter gemens. Hom. Dem. Plut. vide & in comp. ex ἵστημι.

Ἐπιστένω, ingemo, seu ingemisco ob. Hesiod. in Theog. ἐπίστενε δ' ἠρακλῆς ἥρως Σεσεμμένος. Eurip. in Med. Τί δ' ἐπιστένεις τοῖς δ' ὀπιστένεις τέκνοις.

Ἐπιστεναχίζω, seu ὀπιστεναχίζω, idem: apud eundē. Hesiod. ibidem: ἐπιστεναχίζε ὃ γαῖα, vbi legitur & ὀπιστεναχίζε.

Ἐπιστεναχόμαι, idē. Il. υ. ὀπὶ δ' στεναχίστο γυναῖκες, per tmesin, pro ὀπιστεναχίστο.

Συνεπιστένω, (Comp.) congemisco, condoleo.

Κατοστένω, ingemo, suspiro. Eur. in Phœn. τί τῶνδε κατοστένεις, quid hæc ducis suspiria? Apud eundem in Androm. κατοστένω σε, cum gemitu te deflco.

Κατεστεναχίω & κατεστεναχίζω, ingemisco. Epigr.

Κατεστενάζω, ingemisco, seu cū gemitu deploro. Basil. κατεστενάζω τὰς ἡμῶν ψυχάς. Et pass. voce apud Alc. κατεστενάζομαι τ' ἀνοστον φροντίδ' πόθεν, mutuscula cū suspiriis data.

Μετοστένω, ingemisco & suspiro ob: vt Od. δ. ἄτλω δ' μετέστενον, ob damnum ingemiscebam, seu deflebam cum gemitu.

Μετεστένομαι, idem Eur. in Med. Μετεστένομαι δ' ἐν ἄλγεσι, Ω τέκνα παιδὸς μήτης.

Μετεστεναχίζω, idem vnde pass. apud Hesiod. in Asp. ἔπεσι πολλὰ μετεστεναχίζετ' ἐφίσσω ἥν ἄτλω ἄχων.

Περιστένω, circumclica gemo. περιστένομαι, lamentis & gemitibus circumsono.

Περιστεναχίζω, & περιστεναχίω, idē quod περιστένω. Hesiod. in Asp. περιστεναχίζε δ' γαῖα, vbi legitur & περιστονάχουσα.

Περιστεναχίζομαι, vndique repleor & reboo gemitibus. Odyss. ι. περὶ δ' στεναχίζετο δῶμα.

Περιστενάζω, idem cum περιστένω. περιστενάζομαι, idem cū περιστένομαι seu περιστεναχίζομαι. Plut. in Ant.

Πολυστονος, multum gemens, multis gemitibus mixtus: vt πολύστονος νόος, in Epigram. Exponitur & multis gemitibus prosequendus, lamentabilis. Inclusofinem vt πολύστονα κηδεα. Il. α. & δ' αἷμα πολυστόνου. Eurip. in Herc. fur.

Συστενάζω, simul gemo, congemisco. Rom. 8.

Ὑποστένω, subtus ingemisco, subtus suspiria & gemitus duco. Lucian. in somn.

Ὑποστεναχίζω, idem. Il. δ. ὑποστενάζω, pro eodem: vel aliquantum ingemisco.

Στεπτός, &c. vide in Στέφω.

ΣΤΕΡΓΩ, F. ξω, naturali quadam charitate complector: qualis est amor parentum erga liberos, liberorumque vicissim erga parentes & sanguine iunctos. Isocr. in Panath. στέργουσι αὐτοὺς ὁμοίως ὥσπερ οἱ βέλτιστοι τοὺς πατέρας καὶ τοὺς μητέρας τοὺς αὑτῶν. Plut. τοὺς ἀδελφοὺς ὑπερφυῶς ἔστεργε. Item generaliter, amo, diligo. Moschin. id. 5. στέργειν τοὺς φιλοῦντας ἢ οὐ φιλοῦντε, φιλοῦντε. Plut. in Pericle, αὐτὸς δὲ τοὺς Ἀσπασίαν λαβὼν, ἔστεργε διαφερόντως. Interdum amo, i. delector. Isocr. ad Demon. μὴ γελοῖον τοῦτο τὸ στέργειν. ¶ Item acquiesco, sum contentus: vnde στέργειν ἀνάγκῃ, acquiescendum est. Euripid. in Herc. fur. Cum dat. Hoc. in Panath. στέργειν τοῖς οὖσι συμβεβηκόσι. Idē cum accusat. ad Dem. στέργειν τὰ παρόντα. ¶ Significat etiam oro, obsecro, seu opto, desidero. Soph. in Oedip. Colon. στέργω δὲ πλάσι ἀρωγὰς μολεῖν γᾶ τᾷδε καὶ πολίταις.

Στέργομαι, amor, diligor, charus sum: an Epig. ἐστέργομεθα μόλις.

Στέργησις, ἡ, amor peculiariter, qualis parentum est erga liberos, & vicissim: vel habitus animi præsentibus contentus.

Στερκτικός, ὁ amandi vi præditus. Τὸ στερκτικόν, vis illa amoris à natura insita parentibus erga liberos, & vicissim: vel generaliter, amanti in amatum aut amatam. Plut. in Alex.

Στέργημα, τό, amoris incentivum & illecebra: seu poculum amatorium: desiderij poculum. Horatio. Soph. in Trachin.

Στέργηθρον, τό, Hesychio idem est quod φίλτρον, amoris illecebra, apud Eurip. in Hippoll. Εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν, exp. simpliciter, amores mentis. ¶ Sic etiam dicitur herba quæ aliàs κοτυλήδων, & Latinis vmbilicus Veneris appellatur, vt est in append. Diosc. eo quòd ea ad philtra vtantur, teste Diosc. l. 4. cap. 92.

Στοργή, ἡς ἡ, peculiariter dicitur affectus ille amoris quo parentes liberos prosequuntur, & liberi vicissim parentes. Generaliter de quovis amore, vt apud Herodian. l. 1.

Στοργία, idem quod στέργω Hesych.

Composita.

Ἀποστέργω, odio prosequor. Exponitur etiam, contemno, vilipendo, apud Theocr. id. 24. Κ' εἰ μὲ δοκοῖς ἀποστέρξαιμι τὰ παῖδε καὶ οὐκ ἐθέλοιν ἴδοιν. (στέργω.

Ἀπόστεργος, ὁ ἡ ὁ, invisus. Hesyc. Putatur etiam sumi pro ἀ-

Ἀστεργής, ὁς, ὁ ἡ ὁ, inamabilis: vel inexorabilis. Soph. in Ajace.

Ἄστεργος, in quo non inest affectus amoris illius mutui inter parentes & liberos. Athen.

Θεόστεργος, Dei amator. Nonn.

Ὁμόστεργος, eodem amore prosequens, concors in amore. Idem.

Φιλόστεργος, propensus ad amorem. Propriè de parentibus dicitur, & liberis amore illo naturali mutuò se complectentibus. Xen. de Cyro. Πᾶς φιλόστεργος φύσει. Vtitur & Aristot. hist. anim. l. 9. & Plut. in Pericl.

Φιλοστοργία, amoris affectu illo inter parentes & liberos mutui & generaliter, amore magno. Plut. in Fab. & in sympos. sept. sap.

Φιλοστοργία, reciprocus ille amor inter parentes & liberos. Athen. l. 13.

Φιλοστοργέω, naturali illo amore prosequor. Polyb. & Athen. l. 13.

Ἀφιλόστοργος, (*Decomp.*) destitutus φιλοστοργίᾳ. Et generaliter non amans.

ΣΤΕΡΕΟΣ, ὰ ὸν, solidus: vt σχῆμα στερεόν, figura solida, apud geometras. Gell. l. 1. c. 20. ¶ Item solidus, i. integer, perfectus: vt ἀριθμὸς στερεός. Arist. polit. 5. ¶ Item solidus, i. rigidus, firmus, durus: vt στερεὸν λίθος. Od. 7. Et κίρκος στερεός. Arist. Sic & κάλαμος στερεός, apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 11. vbi exp. etiam spissus. * Deriuari traditur ἀπὸ τοῦ ἱστάναι τὸ ῥοῦν. solidæ nāque rei interest fluxis ac liquidis rectos terminos constituere: aut simpliciter, ἀπὸ τοῦ ἱστάναι seu ἑστῶσα.

Στερεῶς, solidè, item firmiter, constanter. Il. ψ. Item duriter, firmiter, arctè, tenaciter, apud eundem Hom.

Στερεότης, ητος, ἡ, soliditas.

Στερεόω, f. ώσω, solido, firmo, firmum solidumque reddo: vnde pass. apud Xen. pæd. 8. βουλόμενοι δὲ πόνων καὶ τὸ ῥῶτον τοῦ σώματος στερεοῦσθαι.

Στερέωμα, τός, firmamentū. Genes. c. 1. Basil. in Hexaëm. hom. 3

Στερέωσις, ἡ, solidatio, firmatio. Basil. ibidem.

Στερέμνιος, idem quod στερεός, solidus, durus, firmus: vt στερέμνιος φύσις, apud eundem. ibidem.

Στέριφος, pro eodem. Thuc. l. 6. & 7. Exponitur etiam, imbecillis, infirmus. Hesych. Item infœcundus, sterilis, apud eundem.

Στερρός, ὰ, ὸν, idem quod στερεός. Eurip. in Herc. στερρὰ γὰρ ἀνάγκη. Herodian. l. 6. κατατυπεῖς ὕπνῳ καὶ στερρὸν τὸ ῥεῦμα.

Στερρότης, idem quod στερεότης, soliditas, firmitas, duritas. Chrysost. Exponitur etiam, constantia, stabilitas, gravitas.

Στερρόω, idem quod Στερεόω. (Στερεόω.

Στέρνον, quomodo huc pertineat, vide suo loco. Στέρνα, vide in

---

ΣΤΕΡΕΩ, F. ήσω & ήσω, privo, orbo. Od. ν. Οὐκέτι με στερέουσι τῆς λυσιῳδοῦ θαλίας φάσος. Eurip. in Androm. ἀθλίων τέκνων μ' ἐστέρησε φοῖβος.

Στερέομαι, οῦμαι, privor, orbor, amitto. Xen. στερεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. Eurip. in Alcest. Ἐθελῶ γυναικὸς εἰς στερεθεῖσαι σφαγάς. Sic Στερεθεῖσαι τῆς ψυχῆς. Isocr. ad Philipp.

Στέρησις, εως, ἡ, privatio: cui oppon. ἕξις, apud Aristot. in categor. & in phys.

Στερητικός, privatus, vt στερητικὴ κατάφασις, apud eundem.

Στερίζω, & στερίσκω, idem cum Στερεόω. Epigr. l. 2. Ναῦ δ' ἐ ὁ γραμματικὸς καὶ τόδ' ἐστέρισεν. Xen. pæd. l. 7. Τὸ δ' ἰσχύειν καὶ ἐργάζεσθαι οὐ στερίσκουσι.

Στέρομαι, idem quod στερεῦμαι. Atticorum proprium, vt putatur, Hesiod. in Erg. Νίκης τε στέρη. Plat. de rep. l. 2. οὗτα στερόμενα τῆς αὐτῆς ἀρετῆς, τὸ αὐτὸ ἔργον ἀπεργάσεται.

Στεῖρα, ας, ἡ, sterilis, quæ non parit. quasi ἡ τὴν τεκεῖν οὐ στερομένη, teste Etym. In epist. ad Galat. c. 4. ex Esa. Εὐφράνθητι στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα. Legitur & στεῖρος in hac signif. apud Euripid. in Androm. Ἡ στεῖρος οὖσα μέτοχος οὐκ ἀπῆν. Τίκτουσας ἄλλας. Apud Hom. Od. υ. βοῦς etiam στεῖρα dicitur. ¶ Item στεῖρα, carina nauis. Iliad. β. ἀμφὶ δὲ κῦμα στείρῃ πορφύρεον μέγα λάχαινε νηὸς ἰούσης. hac signif. Etym. & Eust. στεῖραν dictum volūt quasi στερρᾶν. Pro eodem dicitur & Στέρωμα, apud Hesych. ¶ Dicitur & de coma certo quodam modo intorta, quod consuerunt mulieres comam carinare. Poll.

Στηρεθεῖσαι, sterilitati obnoxium esse. Item liberis priuari Chrysost. de sacerd.

Στέρωσις, sterilitas. Basil.

Composita.

Ἀποστερέω, fraudo, priuo, spolio. Xen. ἵνα ἀγαθῶν ἀποστέρησι. Isocr. in Trapez. ἀποστερεῖ με πάσιν χρήματα.

Ἀποστερέομαι, defraudor, priuor, spolior. Isoc. μικρῶν κερδῶν ἀποστερούμενοι. Cum accusat. Dem. δικαίως ἀποστερεῖται τοῦ ἀτελοῦς. Participi. ἀποστερημένος, priuatus in epi. Iacob. c. 5. ἀφιστερημένος μισθός, exp. merces intercepta.

Ἀποστέρησις, defraudatio, priuatio. Isocr. Thuc.

Ἀποστερητής, οῦ ὁ, fraudator. Plat. de rep. l. 1. Et fœm. Ἀποστερήτρια, fraudatrix, Aristoph. in Nub.

Ἀποστερητικός, q. d. fraudatius, i. fraudandi vim habens, ad fraudandum valens. Aristoph. ibid.

Προσαποστερέω, seu προσαποστερέσκω, (*Decomp.*) insuper priuo, fraudo præter alia. Chrysost.

Βιοστερής, ὲς ὁ ἡ ὲς, cui victus & vitæ necessaria non suppetunt. Soph. in Oed. Colon.

Ἡλιοστερής, Sole priuatus. Idem ibid.

Ὀμματοστερής, oculis priuatus, cæcus. Eurip. in Phœniss.

Ὑποστερέω, & ὑποστερέσκω, clanculum priuo, clàm defrauda. Exp. & simpl. priuo.

Στιερός, vide in Στερεός. Στερκτικός, in σέργω.

ΣΤΕΡΝΟΝ, ου, τό pectus: pars thoracis anterior, clauib. subiecta in quam costæ copulantur. Il. β. Κρεῖ δ' ζώνῃ στέρνον δ' Ποσειδάων. Xen. εἰς τὰ στέρνα πατῶν, pectus ferire. Herodian. l. 4. διαμένει μνήμη ἐν τοῖς ὑμετέροις στέρνοις ἐγκείμενη. in vestro pectore insidebit illius memoria. Pro cogitatione etiā & corde accipitur: quoniam cogitationum & cordis est sedes: vnde ἐν στέρνοις ἔχειν, in animo habere, cogitare, meminisse. Soph. in Antigon. Metaphoricè apud Nicand. in Ther. carmini medię passes σέρνα dicuntur: quoniam στέρνον in toto corporis trunco medium locum obtinuit. * Etym. deducit ἀπὸ τοῦ στερεοῦ τοῦ ὁ ἐστὶ τὸ ἑλκτικὸν aut σληρὸν εἶναι.

Στερνίτης, ου, ὁ, pectoralis. Fœm. Στερνῖτις, vnde στερνίτιδες πλοῦραι. Poll. l. 1.

Στέρνιξ, medulla, ἐντεριῶν. Hesych.

Composita.

Ἀντίστερνον, τό, pars aduersa seu opposita pectoris: quidam expon. spina dorsi.

Βαθύστερνος, cui profundum est pectus. Et metaph. profundos recessus habens. epitheton terræ, in Alis Sim. Rhod.

Δασύστερνος, ὁ ἡ ὁ, qui denso spissòque & bene compacto pectore est vel, hirsutum seu hispidum pectus habens. Hesiod. in Erg.

Ἐνστερνίζομαι, in pectoris sinum recipio, amplector, complector. Hesych.

Εὐρύστερνος, qui lato seu amplo est pectore. Poll. lib. 2. Dicitur & γαῖα εὐρύστερνος, apud Hesiod. in Theog. ob amplos sinus, seu amplas planities in quas panditur & diffunditur.

Εὔστερνος, cui bonum pectus est, firmum & validum. in Geopon.

Περιστέρνος, pectus cingens seu circundans. Περιστέρνιος, idem. vnde περιστέρνιον, pars corporis quæ pectus cingit, præcordia. Theophyl. ep. 9. & 15.

Ποικιλόστερνος, varium pectus habens. Item varia sub pectore versans, seu, qui est versuto & callido pectore.

Προστερνίδιος, pectori anteriùs applicatus. vt Προστερνίδια δοῦπλα. Xen. pæd. 7. (Hesych.

Προσστερνίζομαι, pectori meo applico, amplector, complector.

Ὑπόστερνος, qui sub pectore est. Et τὸ ὑπόστερνον, pars thoraci, pectori subiecta. Hesych.

Ὑποστερνίζω, mitto sub pectore, pectori subdo seu subijcio: vnde voce media, ὑποστερνίζομαι φύλλα πλαδαῖς. Plut. de fort. Rom.

Στέφις, vide in Στέφω. Στέφομαι in Στεφίω.
Στεφανὴ, Στεφοῦ, in Ἀστράπτω. Στεφὸς, &c. in Στεφιός.

ΣΤΕΦΩ. F. ῥῶ, corono, redimio, cingo. Eurip. in Alcest. ἐστέφετο μυρσίνοις κλάδοις, Ἀμητ' ὀλκαῖῃ. Idem in Bacch. ἰδρέψασι φῶ κόρα. Item circundo, circumfundo. Orph. de Dionysiacis. ἀστέρων, μήνας, ἀφθίτους, ἐν στέφει αἰθήρ. Il. σ. Ἀμφὶ δὲ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων. Itē orno, κοσμῶ. Soph. in Antig. χρυσῷ τεμισσόδουσι τὸν νίκιον στέφει. Exponitur etiam, impleo, repleo. Hesych. & schol. Theocr.

Στέφομαι, coronor, redimior, cingor. Eurip. apud Athen. l. 10. ἄνθρακι δ' ἐν χερσὶν ὁρῶν τε καρπαδῶν φύλλοις στεφθεῖσα.

Στέμμα, ατος, τὸ, sertum, corona. Il. α. Thuc. l. 4. Exponitur & vitta, infula. Schol. Soph. sic appellari scribit lanam quæ obnoxiæ ramæ olivæ, quem supplices gestare solebant. Itidemque Æschines στέμματα, vocat lanas, eò quòd colus cingant seu coronent. Apud Antiquos τὸ ἀξίωμα, στέμμα, dicebatur, teste Pol. 1. Sunt & gentium ac familiarum nobilium στέμματα. apud Eurip. in Androm. Plut. in Num.

Στεμματίω, sertis redimi vel vittis corono. Eurip. in Herac. ἡγοῦμ' ἐγὼ δεῖν σῶμα κατθανεῖν τόδε, καὶ στεμμάτοις τε, καὶ κατ' ἄρχεσθ' ἀλσεῖ.

Στεπτὸς, coronatus, serto redimitus, στεπτηφόρος, idoneus ad coronandum, quo coronare & redimere aliquem possumus.

Στεπτὰ dicuntur fuisse serta quædam quæ ex arborum ramis suspendebant ferui. Hesych.

Στεφὸς, ἡ, τὸ, corona seu corolla. Eurip. in Med. & Heracl. Callim. hym. in Dian.

Στεφίτης, qui corolla oleagineum ramum cinctum gerens supplex alicui ad genua accidit. Hesyc.

Στεφανὸς, ὁ, idem quod στέμμα & στέφος: vt στέφανον ὑφαίνειν nectere coronā. Plut. Lyng. 3. Athen. l. 3. δάφνης χλοῦς ἐστεμμένος. Virg. & Plat. Hesiod. &c. Interdum pro ipso præmio accipitur virtutis & fortitudinis: quoniam victoribus corona præmij loco dabatur. Thuc. lib. 2. ¶ Sic dicitur & fidus quoddam cœleste, ob similitudinem. Latin. etiam corona, apud Procl. & cæteros astronomos, interdum idem valet, quod κύκλος, circulus: quoniam vt plurimum coro liæ orbiculari rotunditate fiunt. Iliad. ν. Pro ambitu mœnium in orbem ducto: apud Orph. ἀστεφὲς ἀστεφέοισι κυκλωθεῖσιν. ¶ Podex quoque στέφανος dicitur à rotunditate orbicolari.

Στεφάνη, idem quod στέφανος, corona, sertum. Il. σ. Herodian. l. 5. &c. ¶ Sic & nominatur orbiculus quem mulieres onera gestantes capiti imponere solent. ¶ Item ille quasi orbis quem imi capilli circum caput describunt. Poll. l. 2. ¶ Item circulus inter album oculi & pupillam medius, apud Gal. ¶ Item ciborum extrema per somnum se contingentia. Rufin. Ephes. ¶ Sic & podex appellatur, teste Poll. libro 2. ¶ Item cibri seu interuiculi ambitus: vel certa quædam cibri species. Aristoph. in Concion. ¶ Circulo quoque venatoriæ suppellectilis στεφάνῃ tribui, testantur. Poll. & Xenop. in Cyneg. ¶ Apud architectos muruli qui in circuitu tectorum fiunt, στεφάναι vocantur: vt Deuteron. cap. 22. ¶ Et generaliter, quicquid coronæ modo quippiam cingit, στεφάνη, dicitur: vnde & Τύμβῳ στεφάνῃ, tribuit. Apollon. Argon. 2. ¶ Sic & dicitur galeæ species quædam eminentias habentis, teste Hesych. vt Il. λ. & κ. ¶ Montium etiam cacumina seu colmina sic nominantur: vt Il. ν. ¶ Ægyptius στεφάνῃ dictam esse thymum herbam, traditur in append. Dioscor. ¶ A quibusdam laurum Alexandrinam hoc nomen habuisse, scribit Dioscor. l. 4. c. 147.

Στεφανὴς, coronarius. στεφανεὺς, idem.

Στεφανίτης, ου, ὁ, pro isdem: vt στεφανίτης ἀγών, certamē coronarium, i. in quo de corona certatur. Aristot. Rhet. 1. Item coronatus, victor certaminis. Gregor. Fœm. στεφανῖτις, ἡ, coronata. vt στεφανῖτιδ' ἐς ῥαφάς. Poll. l. 2.

Στεφανίσκος, corolla. Anacreon. Pro quo dicitur & στεφάνιον. At στεφανίων est species graculi. Hesych.

Στεφανὸω, in modum coronæ seu in orbem circumcirca.

Στεφανόω, ῶσω, corono, corona cingo, seu redimio. Aristop. in Equit.

Στεφανοῦμαι, idem. Plut. in probl. Rom. Τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἵππους στεφανοῦσι. Idē in Coriol. ἐκεῖνον ἐστεφανωμένον δ' ὑμεῖς στεφάνῳ. Demosth. pro cor. ἐὰν ἡ βουλὴ στεφανοῖ. si senatus aliquem ornet. ¶ Item honoro, orno, decoro, quoniam honoris causa olim corona solebat. Aristoph. in Equit. ἐστεφάνωσό μ' ἀναγκαῖον. Dem. στεφανῶν τοὺς νικῶντας, &c. Exponitur etiam, victorem declaro, palmam tribuo, apud Galen. ¶ Item cingo, circundo, vel circumfusus sum. vnde pass. Od. κ. Νῆσον τῆλε θαλάσσῃ πεπυκασμένῃ ἁλὶ πολῇ, ἥ τε μάλ' ἐστεφάνωται, quæ mari cincta est. Sic & apud Hesiod. in Theogon.

Στεφανοῦμαι, coronor, corona cingor. Plat. in Symp. ἐστεφανωμένος εἰς τὴν κεφαλήν. Interdum, cingo mihi tempora corona, vt redimio. Plut. in Lyc. Στεφανοῦσθαι παρὰ γλῶσσαν. ¶ Item honoror ornor. Philostr. in Heroic. στεφανοῦμαι τὰ ἀγάλματα. ¶ Item cingor, circundor. cuius exemplia vide in Στέφανος.

Στεφάνωμα, τὸ coronamentum. Athen. l. 15.

Στεφανωματικὸς, coronarius, coronis texendis nectendisque aptus. Dioscor. Theoph.

Στεφάνωσις, ἡ, coronatio. Athen. l. 5.

Στεφανωτικὸς, idem cum στεφανωματικὸς. Athen. l. 3.

Στεφανωτιδ'ες μυρσίναι, myrti prouenientes modo coronatij operis. apud Theophr. hist. pl. l. 5.

Στέφος, ους, corium, pellis, (dictum à στέφω pleonasmo τοῦ φ, quoniam στέφει, i. σκέπει τὸ σῶμα, teste Etym.) in Epigr. αἰγὸς στέφος. Pro eodem dicitur etiam ἔφος, apud Nic. in Alexiph.

Στέφινος, coriaceus. Hesych.

Στεφὸς, Doricè, idem quod στέφος. Hesyc. Vide &' in deriuat. à στέφω.

Στριφόω, pelle intego. στρίφωσις, quum vas aliquod pelle seu corio operitur. Hesych.

Composita ac primum cum prepositione.

Ἀμφιστριφὴς, ὁ, ἡ, ὁ, vtrinque coronatus. Il. λ. Item vndique plenus. Hesych. & Suid.

Ἀνεστέφω, idem quod στέφω. Ἀνεστέφομαι, idem cum στέφομαι. Eur. in Hippol. Steph. Plut. in Thesco.

Ἐξανεστέφω, (*Decomp.*) denuò redimio. Eurip. in Bacch. θύρσον ἐκλελοπότες κισσῷ κομόντες αὖθις ἐξανεστέφον, thyrsum hederæ foliis nudatum rursum redimiebant seu de integro.

Ἀποστέφω, coronam aufero, coronam depono.

Ἀποστεπτικὸν ἄσμα, cantilena quæ canebatur quum corona capiti adimeretur. Etym.

Ἀποστεφανόω, coronam priuor. Luc.

Ἐκστέφω, idem quod ἀποστέφω, Pausan. apud Eust. Exponitur etiam, inanio, euacuo, apud eundem. Item corona exorno, seu general. exorno. Eurip. in Alcest. Ὦμοῖ, οἱ κατ' Ἀδμητοῦ δόμους, προσέλθετε κἀξεστέφετε.

Ἐκστέφομαι, exornor. Soph. in Oed. tyr. Γυναικείοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. Sic & apud Eur. in Here. fur.

Ἐπιστέφω, corona imposita redimio. Eur. in Iphig. Aul. οὐτ' ἔστι κάρα στέφουσι καλλιπέμπλοις Πλοκάμοις Ἀργεῖοι γ', cincinno capitum redimenti: *per emosin, pro* ἐπεστέφοντι.

Ἐπιστέφομαι, idem, vnde Od. κ. Κρητῆρας δὲ στεφέμεν ποτοῖο, i. crateres ad seminum vsque labrum implebant, vt corona imposita velut cincti videntur.

Ἐστέφω, corona imposita cinctus seu redimitus. Il. δ. & Od. ζ.

Καταστέφω, corono, corona cingo, serto redimio. Eurip. in Herac. Ἰολάου καθίω) παῖδες οἱ δ' Ἡρακλέους, βωμὸν καταστέψαντες. Soph. in Oedip. Colon. Κατεστεφόν πιδ'ιν.

Καταστέφομαι, corona cingor, &c. Æsch. in Ctesiph.

Περιστέφω, corona cingo seu circumcirca redimio. Item circumdo, circumtego. Hom. in Od.

Περιστέφομαι, idem cum καταστέφομαι. vnde metap. apud Aphthon. ἀμπελῶν περιστεφῶν).

Περιστεφὴς, corona circumcirca redimitus. Et simpliciter, circumseptus, seu cinctus velut serto. Plut. in Fab.

Περιστέφανος, idem cum περιστέφω. Aristoph. in Plut. ἐμὲ ποιῶ τὸν ὄχλον περιστεφάνους.

Περιστεφάνωμαι, pro eodē. Arist. de mū. κύκλῳ περιστεφάνωται τῷ οὐρανῷ, quasi corona cingunt orbem terrarum.

Ἀμφιπεριστέφω, (*Decomp.*) idem quod περιστέφω. vnde Od. θ. Ἀλλ' ἡ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφει ἔπεα ἔοικε, verba eius nulla comitatur gratia & venustas, vbi tamen legitur & ἀμφιστέφεται.

Προστεφανόω, prius corono, antè corona redimio, vel simpliciter, redimio. Athen. l. 4. προστεφανώσας ἕκαστον φιάλῃ εἰσελθεῖν ἐπιγράφει χρυσῇ.

Composita sine prepositione. (Aristot.

Ἀκανθοστεφὴς, ὁ, ἡ, ὁ, spinis coronatus, spinis cinctus. apud

Ἁλιστέφανος, ὁ, ἡ, ὁ, mari tanquam corona cinctus, mari circumdatus. vt ἁλιστέφανον πτολίεθρον. Hom. hymn. 1. in Apoll.

Ἀστέφανος, coronam non habens, corona non redimitus. Eurip. in Hippoll.

Ἀστεφάνωτος, idem. Aeschin. in Ctes. Xen. in Lac. rep. Dem. pro cor. &c.

Βοτρυοστέφανος, sertis ex botryonibus confectis redimitus.

Εὐστεφὴς seu εὔστεφης, bene coronatus, pulchra corona cinctus.

Εὐστέφανος, idem Epigr.

Εὐστέφανος, pro eodē. vt εὐστέφανος Δημήτηρ. Hesio. in Erg.

Εὔστεφανος Θῆβαι. Thebæ muris bene cinctæ.

Ἰοστέφανος, coronam è violis gestans, violaceo serto redimitus. Pind. in Solone.

Καλαμοστεφὴς, calamis coronatus. Hom. in batrachom.

Καλλιστέφανος, pulchra redimitus corona. Eurip. in Bacch. Καλλιστέφανος ἐλαία, oliua in coronario opere præstans: de qua vide schol. Aristoph. in Plutum ex Aristot.

Κισσοστέφανος Βάκχος. Bacchus hedera coronatus. in Epigr.

Λεπτοστέφανα φύλλα, q. d. folia quæ corollas aut serta desiuerunt, quæ à corollis seu sertis deciderunt. in Epigr.

Πιθυόστεπτος, pina redimitus. Pro quo dicit & πιθυοστεφὴς, in ep.

Πελιοστεφὴς, melis redimitus sertis. Soph. & Nic. in Ther.

Σταχυ-

Σταχυοστέφανος, spicea corona redimitus, spiceam coronam gestans. Cereris epith. in Epigr.

Φιλοστέφανος, coronarum amans seu cupidus, qui coronari amat: vt φιλοστέφανος Ἀπόλλων, in Epigr.

Φιλοστεφανέω, coronarum amans fum: seu coronam assequi contendo, corona m ambio. Polyb. l. 1. & Plut.

Χρυσοστέφανος, aurea redimitus corona, cui aureum sertum tempora cingit. Hesiod. in Theog.

Χρυσεοστέφανος, idem Eurip in Ione.

Στείδω. vide in Ἵστημι.

ΣΤΗΘΟΣ, εος, τό, pectus, stipes: idem quod στέρνον, teste Galen. Od. χ. βάλε στῆθος πρὸς μαζόν. Il. ν. χεροὶ δ' ἄρα πάλαι στῆθος πεπληγότες plangebant pectora palmis. Luc. in Nigr. ἐστῆθος ἀνοιξάν καθαιρεῖν. ¶ Sic etiam ab Hippoc. vocatur ima pedis planta teste Galen. ¶ Item carnosulum illud sub pollice στῆθος ἀντίχειρος dicitur, Latin. mons pollicis. Alterũ verò paulò depressius appellatur στῆθος χείρος. Poll. l. 2. ¶ Nautæ στῆθη vocant scrupulosas cautes sub aqua latentes, ad quas sæpe noctu naves allidunt: alias ταρίαι. Polyb. ¶ Etym. ab ἵστημι deducit, seu ab eius futuro στήσω, quoniam στῆθος stet ἀβλαβῶς, nec inflectatur, vt aliæ corporis partes: aut quoniam in ipso τὸ ἡγεμονικὸν ἵσταται.

Στηθίδιον, τό, pectusculum. Suid.

Στηθικός, τοῦ, pectoris locus.

Στηθίλιον, medium pectoris. Poll. lib. 2.

Composita.

Ἀποστηθίζω, ίσω, ex pectoro i. ex pectore depromo, aut eloquor, Suid. ἀπὸ τοῦ νῦν ἔχειν ἐς πλῆθος ἀπὸ στήθους ἀναγιγνώσκειν ἐς κάλλος.

Ἀκροστήθιον, τό, summa pectoris pars. Aristot.

Ἐντοστήθιος, ος, ον, qui intra pectus est. Et ἐντοστηθίδιον, penetralia pectoris, interanea. Poll. l. 2.

Εὐρυστήθης, qui laro seu ampio pectore est, pectorosus.

Ἐξοστηθίζω, fut. εσω, exp. ἀπὸ στήθους λέγω, ex pectore loquor, non ex membrana aut libro recito.

Μεταστηθίς, ίδος, intersectus inter τὰ στήθη. Μεταστήθιον, τό, interstitiũ inter τὰ στήθη, seu monticulorum in mano interstitium.

Περιστηθίς, ίδος, qui pectus ambit seu circundat, pectori circumfusus.

Περιστήθιον, τό, fascia pectoralis, pectorale. Exodi 28.

Προστήθιος, ία, ον, anterior pars τῆς στήλης. Poll. l. 2.

Προστηθίδιος, appositus seu applicatus pectori: vt ἵππων προστηθίδια ὅπλα, arma quibus pectora equorum belli tempore muniuntur. Poll. l. 2.

ΣΤΗΛΗ, ης, ἡ, lapis è terra exiens, vel munitionis gratia, vel signi, erectus. ab ἵστημι statuo. Il. μ. στῆλας τε φορεῦσι τεταγμένας ἐν ἀγορῇ. Ἀχαιοὶ πρὸς τῆς ἐν γυῖα δίδοσαν. & ea Pierunq; accipitur pro cippo seu columna quę in sepulchris statuebantur, aut in qua sacra inscribebantur, aut alia quæ posteritati mandare cupiebant. Il. ρ. ὅστε στήλῃ μέγα σῆμα τεθνηκότος ἠὲ καὶ ἀνδρὸς τύμβῳ Ἀτρείδαο κατὰ κρατερὸν ἐπιθεῖεν. Dem. pro cor. στῆλας δ' ἀναλαβεῖν τοὺς ἐχθροὺς. Sic στῆλαι ἀναγράφειν, in cippo proscribere. Isocr. ἐν ἀγῶσι.

Στηλόω, ιῶ, stelen seu cippum erigo. Item erigo & stabilio: vt cippũ: vel statuo, pono. 1. Reg. 18. ἐστήλωσεν ἐν αὐτῷ σκῦλα λίθινα. Itẽ metaph. ita me alicui rei dedo, vt ab ea non discedam: *instar columnæ quæ alicubi constituta firma sine loco & commota manet.* Greg. in epist. part. τὸν μᾶλλον ἐστηλωμένον ἑαυτὸν ἐν τῷ ἀγαθῷ.

Στηλόομαι, affigor alicui rei, ita vt ab ea non discedam: vide ἐστηλωμένος, affixus, deditus. Idem ἐστηλωμένος τοῦ θεοῦ. Itẽ neutraliter, in motus sto instar cippi, interdum & simpliciter, sto. 1. Reg. 17.

Στηλίτης, ου, ὁ, in stelen seu cippum inscriptus. Plerunque de iis dicitur qui ob crimina sua aliqua in cippo infamiæ causa proscribebantur, vt apud Dem. Philipp. 3.

Στηλιτεύω, ε. σω, in cippo inscribo. Poll. Et metaph. memoriæ prodo & omnibus innotescere facio velut in cippo aut columna inscriptum. Greg. (al. εἰκόνας) στηλιτεύοντες τοῖς τῆς εὐμορφίας. Idem ἐστηλιτεύθης τοῖς τῆς ἀνεργασίας, peruulgasti & omnibus notam fecisti.

Στηλιτεύομαι, velut in cippo inscriptus omnibus innotesco. Syn. ep. 38. Phil. de vita M. l. 3.

Στηλίτευσις, inscriptio in cippum seu stelam. Item, inuectiua qua aliquem velut in cippo notamus, scelera eius omnibus proponentes.

Στηλιτευτικὸς λόγος, oratio infamatrix seu inuectiua, cui velut cippo, flagitia alicuius inscripta omnibus opponuntur.

Στήλη, ἡ, & στηλίδιον, τό, parua stela seu cippus, columella.

Στηλίδια, exp. etiam, limites, termini. Hesych.

Composita.

Ἀνιστηλόω, erigo seu statuo super cippum. Plut. εἰκόνα χαλκῆν ἀνιστηλώσας. (est erectus.

Ἄστηλος, ὁ, ἡ, ἡ, stelen seu cippum nõ habens: aut cui cippus non κατεστηλίτευται, in stela neto, in stela seu in cippo proscribo. Luc. in dial. mercr.

Στηρμὸς, Στήμων, &c. vide in Ἵστημι. Στήρων Στίωρ.

ΣΤΗΡΙΖΩ, F. ξω, stativo firmiter figo. (*itidem ab ἵστημι, sicut præcedens* Στήλη, deductum: eiusq; significationem retinet, licet vehementiorẽ. Hesiod. in Theog. ὁ δ' ἄρ' ἐλεύθερος ἐστηρίζετο χθονὸς ἐν μυχοῖσι. Item stabilio, firmo, fulcio: vnde metaph. Lucæ 22. Στηρίξον τοὺς ἀδελφούς. Sic & in 2. ep. ad Thess. c. 2. ¶ Item neutraliter sto, consisto, firmo pedem. Od. ν. οὐδ' ἔτι πω δύνατο στηριξέμεν ποσὶν ἐμοῖσι, οὐδ' ἐπιβαιβάσαι. Sic Plut. mathematicis, τοὺς πλανήτας στηρίζειν, testatur quum cessant vlterius progredi. ¶ Dicitur & morbus στηρίζειν in aliquam corporis partẽ in quam incumbit, & qua tanquam fulcimento nititur: apud Thuc. l. 2. & Dioscor. l. 6. c. 1.

Στηρίζομαι, statuor firmiter, figor. Item stabilior, firmor, aliqua re ceu fulcro nitor. Il. π. οὐδ' ἔτι φῶς δύνατο, πάντῃ δὲ κακὸν κατὰ οἶδμα ἐστήριξο. Et metaph. in 2. epist. Petri c. 1. ἐστηριγμένους ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ.

Στήριγμα, τό, fulcimentum, stabilimentum: id cui res aliqua innititur. Plut. symp. 3. probl. 2. Sic & dicitur parti ægræ adhibitum firmamentum, quod quidem iniecta fascia fit, sed sine vinculo: apud Hippocr. ἐν τῷ κατ' ἐπιστήριον. Item temo curruis, apud Lyc. teste Poll. vel furca quæ curribus subiecta, eos sustinet. Plut. in Coriol.

Στηριγμός, ὁ, ipsa actio stabiliendi & firmandi. Suid. Item stabilitas 2. Pet. 4.

Στήριξ, fulcrum, idem quod Στήριγμα. Metaphoricè apud Xenoo. de re equ. tibiæ equi στήριγγες dicuntur. Significat etiam, furca, teste Plut. in probl. Rom.

Composita.

Ἀντιστηρίζω, contrà fulcio, protego quasi fulciendo. Psal. 37.

Ἀντιστήριγμα, τό, fulcimentum seu firmamentum aduersus quippiam. Exponitur &, protectio. Psalm. 17.

Ἀποστηρίζω, innitor facio, fulcio, sustento.

Ἀποστηρίζομαι, idem Themist. de an. l. 1. εἰς ὃ (σῶμα) καὶ τὰς ἐνεργείας ἰσοφῆ ἡμῶν ἀποστηρίζει (ἡ) ψυχή. Itẽ passiuè fulcior: vel innitor. Aristot. in probl. τοῖς σκέλεσι τὰς μορφὰς ἀποστηριζόμεθα.

Ἀποστήριγμα, τό, sustentaculum, fultura, idem cũ στήριγμα.

Ἀποστηρίξις, ἡ, sustentatio, innixus.

Ἀστήριστος, ὁ, ἡ, ὁ, qui stabilitus & firmatus non est. 2. Pet. c. 3.

Βαθυστήριγξ, fulcimentum profundum habens, profundè defixus. Epigr.

Διαστηρίζω, stabilio, fulcio, firmo. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἐπιστηρίζω, denuò stabilio, insuper confirmo vel stabilio & firmo super.

Ἐπιστηρίζομαι, fulcio me super, innitor, incumbo. Aristot. in probl. ὁ νοῦς ἀεὶ ἐπιστηριζόμενος ἐστὶ τοῖς αἰσθητοῖς.

Κατεστηρίζω, incumbo. Hippocr. ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τὰς φλέβας καὶ τὰ ἀγγεῖα κατεστήριξε.

Ὑποστηρίζω, suffulcio, & substituo & suppono aliquid alicui stabiliendo.

Στήτεω. vide in Ἵστημι.

ΣΤΗΤΗ, vel στῆτα, ας, ἡ, fœmina, mulier. Theocr. in Syringe.

Στήτας, αίος, ὁ, ἡ, mulieris furor Lydæ.

Στητοῦς, ός. vide in Στίωρ.

ΣΤΙΑ, ας, ἡ, lapillus, calculus, apud Sicyonios, teste schol. Apol. Arg. l. 2. ἐκεῖ δ' ἀνορφῶν πέλε τοῦ Σικυῶν. Pro eodẽ dicitur etiam στίον, apud Hippocr. Scribitur etiam στοία, ἡ.

Στιβαρός, ά, ὸν, durus. Gal.

Στιάλη, apud Hesych. exp. λίθοις βάλλω.

Πολυστίας & πολύστιος, (*comp.*) multos habens calculos, lapillis abundans. Nic. in Alex ipb. & Callim. hymno in Iouem.

Στίβω, &c. vide in Στείβω.

ΣΤΙΖΩ, F. ξω, pungo. Itẽ notis compungo, stigmata inuro, seu inuisis notis signo. Plut. in Per. τοὺς σιγμαλότους τῷ Ἀθηναίων ἐπιθεῖναι ἐστίζον εἰς τὰ μέτωπα γλαῦκας. Herodo. l. 7. ἐστίζον στίγματα βασιλήια τοὺς πλείστους τῶν θεραπόντων, compungebant notis regis. Metaphoricè significat, mordeo, incesso. Item taxo, infamo: apud Basil. & Chrysost. comm. in 1. epistol. ad Cor. Exponitur etiam, cædo, verbero, μαστιγόω. Hesy. ¶ Significat etiam, interpungo, punctis distinguo. Epigram. l. 1. Εὐφοῖβε Ἀθηναῖε στίξαντ' ἐπὶ πάθεα, qui punctis distinxerat & emendarat.

Στίζομαι, notis compungor. Artemidor. oniroc. l. 1. στίζονται δὲ θεραπεῖν εἰ δουλεύοντες πολλοὶ ἔσονται τὰς φλέας.

Στίγμα, τος, stigma: nota qua aliquis compunctus est, signũ alicui inustum. Herodot. Plut. Diosc. στίγματα dicuntur etiã maculæ seu notæ quibus aliquid distinctum variatumque est veluti punctis: apud Hesiod. in Asp.

Στιγματίας, ου, ὁ, stigmate notatus, notis compunctus: vt στιγματίας δοῦλος. Poll. lib. 3. cap. 8. Sic etiam dictus fuit Nicanor grammaticus, quod multa de punctis disseruerit: teste Eust.

Στιγμή, ἡ, punctum: apud Mathematicos minima lineæ pars, quæque is

eaque in partes dividi nequit. Euclid. Sic στιγμὴ χρόνου, tempora momentum, minimum temporis spatium. Plut. in consol. ad Apollon.

Στιξις, ἡ, ipsa actio compungendi aliquem & notis inustis eum signandi. Eustat.

Στικτός, ὁ, punctus, item variis notis compunctus seu distinctus, vt στικτὸς ἐλαφος, apud Sophocl. & στικτὸν ὑαίνας, Oppian. de venat. l. 2. (Suid.

Στιγμίς, ίδος, ἡ, macula, vel omne id quo pungimur: κεντητήριον, Στιγμὴ ἀφ' οὗ (seu στίζω) est apud Eustat. idem quod στιγμαστίς. Hesych. & Poll.

Composita.

Ἀναστίζω, rursum compungo notis, interdum idem quod στίζω. Παραστίζω, [*Decomp.*] iterum compungo addita & alia notare. Ἐπιστίζω, superstigmatizo.

Ἄστικτος, ὁ, ἡ, qui punctus nō est, item nullis compunctus notis, nullo stigmate signatus. Ἄστικτον χωρίον, dicebatur ager creditoribus non obnoxius: eò quod qui obnoxij erant, lapidibus vel columna signabantur. Poll. l. 3.

Διαστίζω, distingno punctis & notis. Aristot. Rhet. l. 3. Exponitur etiam in punctum desino: apud eundem ibidem.

Διαστιγμὴ, distinctio quæ fit punctis & notis.

Ἐπιστίζω, notis compungo: vel in superficie punctis notisque distingno.

Ἐπιστιγμαστός, notis distinctus maculis.

Κατιστίζω, punctis distingno. Basil. Κατεστιγμένος, punctis distinctus. Aristot.

Καστικτός, notis seu punctis variatus, notis compunctus, variatus, ut Κάστικτος δορὰ Eurip. in Bacch.

Λευκόστικτος, albis punctis seu maculis distinctus albis notis cōpunctus: Λευκόστικτος θῆρ, apud eundem in Iph. Aul.

Ὀμφαλόστικτος, pūcta seu notas in orthopygio habēs. Athē. l. 7.

Περιστίζω, puncto noto, nota figuo. Hesych.

Περιστίζω, notis undique cōpungo, circūcirca pūctis distingno.

Περιστίγμαθ & Περιστιγμῶν, signa sunt seu notæ quæ libris apponuntur. Laert. in Plat.

Περιστικτός, notis undique compunctus, circumcirca maculosus: Περιστικτὸς ἱρός, apud Nic. in Ther.

Τριπλαστικτός, ἄλεκτος: sic dictus à foraminibus quæ sunt in testicis, sunt enim punctis insignitæ quibus numeri denotantur.

Ὑποστίζω, subtus pungo seu subdistingno.

Ὑποστιγμή, ἡ, subdistinctio.

ΣΤΙΑΒΩ, splendeo, luceo, niteo, coruisco. Il. γ. Καλλός τι στίλβον, ἠ εἴματα, nitens oris specie & vestibus. Il. σ. χιτῶνας Εἷ ἐν ὑγρῷ ἠέρι στίλβοντας ἔλαμψε. Aristot. φαίνεται γὰρ τὸ ὕδωρ στίλβον τυπτόμενον. idē in 2. de cœlo. ἡ πλανῶμενα μὴ στίλβει, non micare seu coruscare, item, niteo, i. sum nitida & bene curata cute. ¶ Item transmitto, illustro, fulgorem addo, nitidum reddo. Diosc. l. 1. c. 112. Στίλβει πρόσωπον ἀποχριόμενον. Participi. Στίλβων, nitens, splendens. Sic etiam dicitur stella Mercurij, apud Aristot. de mundo.

Στίλβος, ὁ, nitor, splendor. Hesych. Sic & apud Atticos dicitur speculum, teste eodem. item ellychnium, lucerna. Poll. l. 6. cap. 18. ex Plat. Com. & l. 10. c. 26. ex Aristoph. Phœn.

Στιλβώδης, nitidè, splendidè. Suid. Στιλβωδέστερον, ὁ, ἡ, nitor, splendor: apud eundem.

Στιλβόω, nitidum & splendidum reddo. Psal. 7. τὸν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει. Diosc. l. 5. c. 173. ὥστε ἐρυθροειδοῦς χρῶν ἀφεῖς τὸ λεῖον καὶ στιλβῶν. poliendo auro vt resplendent.

Στιλβοῦμαι, nitidus & splendidus reddor. Greg. ἡ ἀφ' Θεοῦ μακαρία ἐστιλβώθη ἔτι.

Στίλβωμα, τὸ, id quo aliquid nitidum redditur, quod nitorem concilat. Diosc. l. 1. c. 36.

Στίλβωσις, ἡ, politio qua aliquid nitidum redditur & splendidum. Exponitur &, nitor, splendor.

Στίλβωτρον, τὸ, idem quod στίλβωμα. Diosc. l. 1. c. 33.

Στιλβίς, ὁ, fugadus, lucidus. Suid.

Στιλπνός, ὁ, nitidus, splendidus. Il. ζ. Diosc. l. 5.

Composita.

Ἀποστιλβόω, idem quod στιλβόω, nitorem vel splendorem emitto. Aristoph. meteor. 2. Cum accus. exp. etiam, emitto cum fulgore. Anth. χρυσοῦ ἐξ ἀποστίλβων λαμπρότατος.

Ἀποστιλβόω, idem quod στιλβόω. Epigr.

Διαστιλβόω, transluceo, splendeo per. Poll. l. 10. c. 26. ex Aristoph. Βαβυλῶνος, ἡ διαστιλβοῦσ' ἐρωμένη ἐπὶ κεφαλῆς λυχνοῦχος, πολλὰς τὰς ἐξεμιλᾶ.

Ἐπιστιλβόω, idem quod στιλβόω. Lucian.

Καταστιλβόω, pro eodem. Hom. hymn. in Mart. πρὶν καταστιλβῶν πᾶσι φίλοισιν εἰς βιότοιο ἡ μυστήριον.

Περιστιλβόω, circumfulgeo, circumcirca niteo & splendeo. Epig.

Ὑποστιλβόω, aliquantum splendeo: vel subtus niteo.

ΣΤΙΑΝΗ, ἡς, ἡ, numulus, minutum quoddam numisma, apud Callistratum, teste Poll. Vnde sumitur pro τῷ ἐλαχίστῳ, minimum. Aristoph. in Vesp. Τί οὖν δοκοῦμεν ὅτιοῦν εἶναι στίλβον

ΣΤΙΜΜΙ, τὸ, stibium, Lapis est metallicus colore nonnihil similis lapidi plumbario. Apud Plin. l. 6. cap. 33. spumæ candidæ & nitentis lapis dicitur. Vulgò vocāt antimonium. Pro eodem dicitur & ἡ στίμμις, apud Ionem tragicum, teste Poll. & Eust. quam vocem Ægyptiorum propriam esse tradit Aristophan. gramm. apud eundem. Eust.

Στιμμίζομαι, exp. stibio superciliis fuco, stibio vtor ad pigmentum oculorum.

Στιμμόπμαθα τῶν ὀφθαλμῶν, oculorum pigmenta & fucus. Hesyc.

Στίξ, vide in Στείχω. Στίον, in Στία. Στιπτός, &c. in Στείβω. Στιχός, &c. in Στείχω. Στιωός, in Στία.

ΣΤΛΕΓΓΙΣ, ίδος, ἡ, strigilis instrumentum quo vtimur in corpore destringendo. Aristoph. οὐ γὰρ αὐτὴ σλεγγὶς οὐ λίκυθος. Sic apud Plut. Spartani dicuntur vsi fuisse, σλεγγίσι οὐ σιδηραῖς ἀλλὰ καλαμίναις, strigilibus non ferreis, seu arundineis. ¶ Sic etiam dicitur laminula seu bractea aurea, quam capiti circumdare solebant vt patet ex Athen. l. 5. Schol. Aristoph. mulierum gestamen fuisse scribit. Pollux. σλεγγίδα quoque vocari tradit τοῦ κεφαλιδίου.

Στλεγγίζω, ίσω, destringo, strigili rado seu abrado: vnde σλεγγιζόμενος, apud Aristoph. Suid. exp. ξυρούμενος.

Στλέγγισμα, τὸ, sordes quæ stringendo seu destringendo auferuntur, stringmentum. Hesych.

Στλεγγὶς, idem quod σλεγγὶς, ex quo factum transposito λ, & γ priore ablato. Hesych. & Suid.

Στλεγγίζω, idem quod σλεγγίζω. Στλεγισμὸς, τὸ, idem quod σλεγγισμὸς. Etym. Σλεγγιστὴρ, idem quod Στλεγγὶς.

Στλεγγὶς, quoque dicitur pro Στλεγγὶς. Et στλεγγίζω, pro σλεγγίζω.

Composita.

Ἀποστλεγγίζω & Ἀποστλεγγίζω, destringo, abrado. Lucian. & Poll. l. 7. c. 18.

Ἀποστλέγγισμα, τὸ, ramentum.

Περιστλεγγίζω, distringo circumcirca. Hesych.

ΣΤΟΑ, ας, ἡ, porticus. Xen. Hell. 5. ἐν ᾧ ἦν ἡ μὲν βουλευτήριον ἐν ᾗ ἀγορᾷ στοὰ δὲ τὸ τῶν γυναικῶν ἐν τῇ Καδμείᾳ βασιλεῖον ἦν. Erant autem variæ porticus: vt μακρὰ στοά, apud Dem. & ἡ εἰς τὸν Κεραμεικὸν, Aesch. in Ctesiph. & ποικίλη στοά, apud eundē, & Athen. l. 3. & Στοὰ Βασιλεία, Athenis porticus regia: vide Paus. in Harpocr. & Poll. ¶ Στοαὶ dicebātur etiam loca in quib. frumentum recondebātur, vide Schol. Aristoph. in Concion.

Στωϊκοὶ, Stoici philosophi qui dicebantur etiam οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. Dicti sunt & Στοϊκοὶ per contemptum, apud Athen.

Composita.

Περίστοον, Atticis dicitur locus septus columnis, qui & Περιστῶον. Poll. l. 1. A Suida exponitur etiam, Στοὰς ἔχον, circa quod porticus & ambulacra sunt & ea columnis in orbem cincta. Scribitur etiam Περίστωον.

Πρόστοον, locus qui ante porticum est: porticus vestibulum. Plato. ἐν τῷ πρόστῳῳ περιπατοῦντες.

Στοιβάζω, &c. vide in Στείβω. Στοιχός, &c. in Στείχω. Στολὴ, &c. in Στέλλω.

ΣΤΟΜΑ, ατος, τὸ, os: interdum est totum id spatium quod diductis labris ad imas vsque fauces interiacet, in quo sunt dentes, palatum, lingua, gurgulio & tonsillæ duæ: interdum verò id tantùm spatium quod diductis labris continetur. Iungitur diversis epithetis: vt λάβρον στόμα, apud Soph. os procax. Et apud Aristoph. in Ranis, ἀχαλινόν ἀκρατές, ἀπύλωτον στόμα, os effræne, incontinens, nullis valvis seu portis clausum, pro ἀπύλωτον στόμα dicitur etiam ἀθύρατον, apud Plut. de lib. educ. Iungitur & diversis verbis: vt verba factum dicitur ἀνοίγειν καὶ λύειν στόμα, apud Isocr. & Sophoc. aperire & solvere os: pro quibus dicitur & διαίρειν τὸ στόμα, diducere os, apud Demost. & Luc. Κοπὰ ἐχέν στόμα, apud Eurip. Suppl. os cohibere: sic pro eodē δέκειν στόμα, apud Aristoph. in Nub. & ἐπιλαβεῖν στόμα, apud Soph. in Antig. Dicitur & ἐμφράττειν στόμα, apud Dem. & Plut. os obturare seu obstruere. Ītēgitur & variis præpositionibus: vt κατὰ στόμα ἔχειν, in ore habere. Il. C. & Xen. in Hierone. Κατὰ στόματος εἰπεῖν, memoriter dicere. Xenop. in Symp. & Plut. symp. 6. indēque in Solone & Them. ἐν στόματι εἶναι: vt apud Theoc. idyll. 14. φαῖν ἐν στόματι, sub. ἐστὶ, in omnium ore est, in omnium sermone versatur: sic vtitur & Herodot. & Plut. Ἐξ ἑνὸς στόματος, vno ore, apud Aristoph. in Equit. Plat. lib. 1. de leg. & lib. 2. de rep. Ἐπὶ στόμα ἰέναι, apud Aeschyl. & Plut. in Erotico, & Plat. de rep. 2. in buccam venire, καὶ στόμα & πρὸς στόμα, in os, coram. In sacris literis στόμα sæpe dicitur ipsa oratio seu verba ore prolata, vt Luc. 19. Matth. 18. 1. Pet. 2. & alibi. ¶ Metaphoricè alis etiam rebus tribuitur: vt στόμα τῆς γαστρός, os seu orificium vēntriculi, Gal. ad Glauc. Στόμα τῶν ἀγγείων, vici introitus & fauces. Νεῖλου στόματα ostia Nili apud Arist. de mun. Στόμα λιμένος, fauces portus. Thuc. & Plutarc. στόμα μαχαίρας, acies gladij.

Luc. 21.

Luc.21. Itidem in exercitu στόμα dicitur acie, seu frons, primi ordines, apud Xen & Plut.

Στοματικός, ad os pertinens: vt στοματικὰ φάρμακα, apud Galen. Exponitur etiam, ori gratus. Item qui oris vitiis laborat.

Στομαδής, ά, ές, ὁ, qui amplo ore est seu magno. Poll. l. 2.

Στομίας, ά, ὁ, magnum os habens. στομίας ἵππος dicitur equus oris duri & contumacis. Suid. & Hesych.

Στόμιον, ου, τὸ, osculum, parvum os, apud Athen. l. 9. Dicitur de vasis venatum & aliarum rerum introitu, apud Gal. Alex. Aristot. &c. ¶ Item ea fræni pars quæ inditur ori equi. Xen. de re equ. & Eurip. in Hippol. Coron.

Στόμις, dem quod στομίας, duri & contumacis oris equus. Æschi.

Στομόω, ῶ, f. ώσω, os facio: vt στομῶν ὄγκον, tumori suppurato os facere quo pus exeat, ostiolo facto aperire, apud Gal. Apud Hippocr. l. 6. τὸ ὀπίσθιον accipitur pro ἀναστομῶ, recludo atque adaperio quæcunque partem adhibito medicamento. Dicitur στομοῦν εἶδος, qui acie ferrum instruit seu acuit, apud Greg. Inde factum vt στομοῦν accipiatur pro roborare: vt apud eundem, Greg. inuect. in Iulian. τοῖς κατὰ μικὸν στομοῦντες, qui obdurarunt & confirmarunt animum periculis. In exercitu στομοῦν significat, infestam aciem obuertere, infesto agmine exercitum firmare, apud Plut. in Ant. Dicitur etiam λιμὸς στομοῦν, qui eum stomate instruit.

Στόμωμα, τὸ, id quod exacutum est, id quod stomate instructum est: vt χαλυβδὶν στόμωμα, ferrum acie chalybea instructum & roboratum, apud Poll. στόμωμα σιδήρου, apud eundem pro σιδηρῷ ἐστομωμένῳ, ferrum quod candens acie chalybea præfixum est & aquæ immersum ac induratum. Metaphoricè etiam dicitur στόμωμα, robur, vis, vigor: vt στόμωμα τῆς εἴνης, apud Plut. symp. l. c. 7. Dicitur etiam στόμωμα, robur aciei, apud eundem in Flamin.

Στόμωσις, ipsa actio τοῦ στομοῦν, quum faber candefactum & exacutum ferrum in aqua extinguit vt durius fiat ac firmius. Plut. in symp. lep. sup. Exponitur etiam, acies, acumen, robur, vt στόμωμα, Soph. in Oed. Colon.

Στόμαχος, quomodo hue pertineat, vide suo loco.

Deriuata paulò remotiora.

Στόμος, garrulitas, item conuitium λοιδορία, Hesych.

Στωμύλος, (pro qua tamen scribendum videretur στομύλος cùm à στόμα deriuetur, teste Poll. l. 2.) ὁ, garrulus, loquax λάλος ὁμιλητικός. Hesych. vt apud Theocr. idyll. 5. ὦ φιλαρὲ καὶ στωμύλε νῦν δὲ σε κομψὸς, pro quo paulò antè, ὡς λάλος ἐστί. Exponitur etiam, qui sua loquacitate aliquem circumuenit. Accipitur etiam in bonam partem pro, lepidus, facetus. Hesych.

Στωμυλία, ἡ, loquacitas, seu versura & fallax loquacitas. Apud Aristoph. in Ran. στωμυλίαν εἰδὼ ἀξῆς. Schol. exp. εὐστομία, κολακείαν, πανουργίαν.

Στωμυλιῶ, loquax sum. Hesyc. vnde στωμυλῆδρομοι δὲ καὶ λεῖς, garruli, loquaceique conuiuæ. apud Athen. l. 9.

Στωμύλλω, idem quod στωμυλίω. Aristoph. in Nub. Οὐ στωμύλλων κἀπὶ τῶν ἀγορᾶς περιβολιστὰ πλὴν οἷα περ εἰ νυνὶ, non deblaterans & ore loquaci garriens. στωμυλλόμαι, idem: apud eundem in Ran. & in Acharn. Hinc στωμύλμα, τὸ, nugamentũ, nugæ. Idem in Ran. Et comp. καταστωμύλλω, deblaterat: vnde κατεστωλμυλμένος, deblateratus, & pro deblateratore, apud eundem. ibid.

Στόμυλος, ὁ, qui ore dilato grauem vocem clamorémque edit. Gal. apud Hippocr. exp. βαρύοχος, βαρυφθόγγος.

Στομβάζω, ore dilatato grauem vocem edo, seu ore latè diducto loquor.

Στόμφος, ου, ὁ, (vt apud Dion. Lõg. εἰς ἀλληγορικὸν σλόμφον ἐκφέρεσθαι) videtur esse grandiloquus quædam verborum.

Στομφάζω, vtor grandibus verbis, magnificè loquor, grandi os loquor. Aristoph. in Vesp. Στομφαστικὸς, grandiloquus.

Στομφάξ, ακος, ὁ, idem. sic dicitur Aeschylus poeta, apud Aristoph. in Nub.

Στόβος, idem quod στόμυλος, conuitium. Hesych.

Στοβάζω, conuitior, idem.

Composita ac primum cum præpositione.

Ἀμφίστομος, ὁ, ἡ, geminum os habens, accipiendo στόμα in metaph. significat vt ἀμφιστόμου φλογὸς, apud Aelian. & ἀμφίστομος ἕξις, Arrian. l. 6. Ἀμφιστόμοι, gemini seu geminæ, Aristot. histor. an. l. 9.

Ἀνάστομος, apertus, laxus, dehiscens.

Ἀναστομόω, q. d. facio os laxius & apertius: relaxo, aperio. Euri. in Cycl. Δίψαις φάρυγγος ὡς Κυκλωπὸς. Ἀναστόμου τὸ χεῖλος, aperi labrum ampli gutturis. Apud Xenop. præd. 7. ἀναστομοῦν τὰς τάφρους, exp fossas repurgare. ¶ Item ἀναστομόω, arcto, angusto, in fauces comprimo: vnde ἀναστομούμενος, in fauces compressus, apud Aristot. de mundo. ¶ Item q. d. os facio, exacuo: vt apud Athen. l. 4. τοῦτο τὸ ἐδεσμάτιον Ἀναστομοῦν τὴν γεῦσιν ταῖς ὀπτήσεσι.

Ἀναστόμωσις, ἡ, laxatio, relaxatio. Item arctatio, compressio in fauces. Item exacutio palati: de cibis dictum. Athen. l. 4.

Ἀναστομωτικὸς, apertiendi vim habens & oris patefaciendi: vt ἀναστομωτικὸν φάρμακον. Item exacuendi palati vi pollens.

Ἀναστομωτέον, idem Hippocr.

Ἀντίστομος, aduersam frontem habens seu aduersas frontes. Aelian.

Ἀποστομόω, os obturo, os occludo, apud Suid. Item (de ferro dictum) aciem eius hebeto & retundo: vnde metaph. apud Luc. δύο ἀκτῖνες (Σκεφαίων δεῖς) dicuntur ἀποστομούμεναι. Item ore facto aperio: apud Diosc. & Gal.

Ἀποστόμωσις, apertio facto ostio. Aristot. in probl.

Ἀποστοματίζω, memoriter recitare iubeo. Plat. in Euthyd. ὅπῃ ἂν δοκῇ ἀποστοματίζει ὑμῖν ὁ γραμματιστής. Et simpliciter allicio ad loquendũ. Lucæ c. 11. ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλείονων. Item memoriter recito seu refero. Athen. l. 8. λοῦ (ἐστίασιν) δὴ τὴν παρόντων ἀποστοματίζειν τὰ δεινὰ ἔπη. Sic apud Plut. in Thes.

Ἀποστομίζω, idem quod ἀποστοματίζω. Hesych. Exponitur etiam obstruo: apud eundem. Item aciem retundo & hebeto, apud Plut.

Διαστομόω, diduco ore patefacto. Διαστόμωσις, ἡ, diductio & apertio oris. Alex. Aphr. διαστομωτὶς μύλη, specillum quo os clausum aperitur & diducitur.

Ἐνστόμιος seu ἐνστόμιον, qui in ore est. Diosc. l. 1. c. 116.

Ἐνστομίζω, fræno mitio: vnde ἐνστομισθέντων, apud Suid. quibus fræno mitio iniecto, erat. & ἐνστόμισμα, τὸ, fræno: quod nimirum ori inuicitur ad coercendum & regendum iumentum. Ioseph. (Ione Trag.

Ἐπιστομίζω, os obturo & loquentem repimo. Athen. l. 8. Luc. in

Ἐπιστόμισμα, τὸ, obturamentum, præpedimentum quo os alicui homini seive obstruitur. Et metaph. obstaculum. Ioseph. in Antiq. Iud.

Ἐπιστόμιον, τὸ, idem.

Ἐπιστόμιζω (dictum quasi ἐπιστομίω, μ. mutato in ζ. teste Etym. irrideo, contumelia afficio, conuicior. Apollon. Arg. l. 3. Μὴ μὲν κερτομίοις ἐπιστόμιζε γυναῖκας.

Καταστομίζω, tacere facio. Exponitur etiam, ad infantiam redigo, apud Plut. in Aristid.

Καταστομὶς, pars quædam tibiæ. Hesych.

Περίστομος, qui circum os est, os ambiens. περίστομος διφαλαγγία dicitur cuius frons vtrinque aduersus hostes vergit, apud Aelian.

Περιστόμιον, τὸ. Hesychio est, ὁ τῆς ὀπῆς λοιπὸς τόπος ἐν τῷ βρόχῳ. Exod. c. 28 exp. capitium.

Πρόστομος, acuta cuspide præfixus, mucronatus.

Προστόμιον, ἡ, seu προστόμιον, τὸ, labiorũ commissura. Poll. l. 1.

Ἀπρόστομος, (Dicamp.) qui acuta cuspide præfixus non est, non acutus in summa sui parte.

Σύστομος qui est ore sensim compresso & contracto. Aristot. de part. animal. l. 3. Item mutus, elinguis: vnde proueb. συστομώτερος κακῆς, apud Hesyc. & Suid.

Συστομόω, os contraho, ostiũ constringo & coangusto. Exponitur &, simul in fauces contraho: apud Aristot. de mundo.

Ὑπόστομα, fræni ferramenta quæ mandit equus. Poll. l. 1.

Composita citra præpositionem.

Ἀθρόστομος, cuius os nullis foribus cohibetur, aut cohiberi potest: hoc epithero echo cognominatur apud Soph. in Philoct.

Ἀθυροστομία, ἡ, oris incontinentia, oris petulantia, loquacitas, garrulitas. in Epigr.

Ἀθυροστομέω, linguam non contineo, linguæ petulantia vtor.

Ἀλλόστομος, habens os varium. Sic ab Æschylo oracula vocantur, quoniam vt plurimum ambigua sunt & intricata, varióque sensu exponi possunt.

Ἀρτίστομος, cui est εἶμα ἄρτιον, integrum: qui integra verba, ita vt intelligi possint, pronuntiat, seu qui verba alicuius linguæ pronunciat integra & perfecta. Suid. ex Dionys. Exponitur etiam, vndique planus. Gal. apud Hippocr.

Ἀρτιστομία, integra & perfecta verba pronuntio. Strab. l. 4.

Ἄστομος, qui os non habet: ideoque loquendi facultate destitutus. Luc. in Lexiph. Exponitur etiam, cui parum os est, in Cynegi. Ἄστομος ἵππος, equus duriores oris, qui fræno cohiberi nequit ob contumaciam. Æschyl. Cibarius. Ἄστομος tributum significat oris ingratum & insuaue, seu id quod saporem est ingrato. Athen. l. 7. ¶ Ἄστομοι dicuntur & populi quidam, quòd ore careant. Plin. l. 7. c. 2.

Ἀστόμωτος, qui exacutus non est, acie non temperatus aut roboratus: seu qui non tinctus est aut immersus postquam candefactus fuit & exacutus. (Rav.

Αὐθάδεστομος, qui est ore contumaci & temerario. Aristoph. in

Βαρβαροστομος, qui barbarè effert verba alienæ linguæ.

Βαρβαροστομία, vitium quo quis barbarè verba linguæ alicuius pronuntiat. Strabo. l. 4.

Βαρβαροστομέω, barbarè pronuntio vel loquor.

Βραχυστομος, qui breui ore est, vel parvo ostiolo. Plut. de aud.

Δίστομος, geminum os habens: vel duo habens ostia. Item acceps, vtrinque acutus seu scindens: vt δίστομα φάσγανα, apud Eurip. in Orest.

Δύστομος, qui difficili seu malo ore est: vt δύστομος γλῶσσα, in Epigram. Vide & in comp. εὐ τὴν.

Ἐκστο-

ἑκατόστομος, centum ostia habens: ἑκατόστομοι ῥοαί. Euripid. in Bacch.

Ἐλευθεróστομος, qui est ore libero, qui liberè loquitur quæ in buccam veniunt.

Ἐλευθεροστομία, ἡ, libertas loquendi, quæ & παῤῥησία.

Ἐλευθεροστομέω, liberè loquor, παῤῥησιάζομαι, Aeschyl. in Prometh. & Eurip. in Androm.

Ἑπτάστομος, septem ora seu ostia habens, septenis ostiis sua fluēta in mare fundens. Apud Eurip. in Bacch. πόλισμ' ἑπτάστομον, vrbs septem habens portas.

Ἑτερόστομος altera tantum parte aciem habens, ex altera tantùm parte acuitu vt ἑτερόστομοι κοπίδες apud Synes.

Εὐρύστομος, qui lato ore est aut ostio.

Εὔστομος, qui pulchro ore est. Item qui est ore magno. Xenop. in Cynes. Luc. in Lexiph. Εὔστομος ἵππος, qui fræno facilè paret, qui est ore tractabili. Plut. Synecdochicè εὔστομος dicitur qui eleganti est forma seu oris specie. Hesyc. Exponitur etiam, bene pronuncians. Item bene loquens, facundus, disertus. Eurip. Ion. Item ore seu lingua fauens, vnde apud Soph. in Philoc. εὔστομ' ἴσθι καὶ, faue lingua, file, tace. Sic εὔστομα μοι κείσθω, ore fausto, apud Herodot. in Eut. & Plut. de exil. Cibaria verò εὔστομα dicuntur, quæ ori grata sunt & iucunda, apud Theop. de caus. plant. l. 6. & Dioſc. l. 1. c. 161.

Εὐστομία bona pronuntiatio. Item oris festiuitas. Sic etiam dicitur sapor ori gratus, apud Theoph.

Εὐστομέω, suauem & concinnum ore cantum modulor. Sop. in Oedip. Colon. Exponitur etiam, ore rotundo loquor. Item ore fauco, bona verba dico. Aristop. in Neb.

Εὐστομία, (dec.) concinna suauique melodia cantillo seu perstrepo in. Philostr.

Θρασύστομος, qui audaci ore est, qui nihil non audet proloqui. Eur. in Aegeo, ἀλλὰ γὰρ γυναῖκες δ' ἐστὶ θρασύστομοι.

Θρασυστομέω, audacter & insolenter loquor. Idem in Hecub. ἐνταῦθ' ἐτώσ, λίαν θρασυστομεῖ.

Κακόστομος, qui mali oris est, maledicus. Eurip. in Iphig. Aul. Αἰσχροὺς ἀνθρώπους καὶ κακοστόμους φιλεῖ. Item qui perperam effert verba alienæ linguæ.

Κακοστομία, vitium quo quis male pronunciat verba alienæ linguæ. Strab. l. 14.

Κακοστομέω, maledico, conuitior. Item male pronuncio.

Κολόστομος, qui cauo ore est, qui cauo ore loquitur, seu in cuius ore vox obscuratur, velut in cauo recessu. Κολόστομος διφαλαγγία dicitur quæ duces vtrusque phalangis in iidem partibus collocatos habet, aut dextris, aut sinistris. Aelian.

Κολοστομία, vitium illud quo vox in ore quasi in specu obscuratur & velut in recessu auditur. Quint. l. 1. c. 9.

Λαμπρόστομος, qui est ore procaci seu garrulo, garrulus, loquax.

Λαμπροστομία, procax os, seu procacitas oris. Hesyc.

Λαμπροστομέω, procaci ore sum, procax sum in loquendo. Aesch.

Λαυροστομέω, procaciter & præcipitanter loquor: vel pleno ore blatero. Idem.

Μονοστόμος ἀξίνη, securis vnicum tantùm habens stoma, vnica tantum parte scindens.

Μικρόστομος, qui paruo seu angusto ore est.

Ὀζόστομος, cui os fœtet. in Epig.

Ὁμοιόστομος, ore similis, os simile habens. Ὁμοιόστομος διφαλαγγία, quum cohors præcedentem sequens simili forma sequitur. Aelian.

Ὀξύστομος, qui acuto ore seu rostro est: vt ὀξύστομοι ἐμπαίδες, apud Aristop. in Aubus. Dicitur & ὀξύστομος μάχαιρα, gladius acute scindens seu acutam cuspidem habens: apud Euripid. in Supplic.

Παχύστομος, qui crasso ore est. Item qui crassè loquitur, crassilinguis. Strab. l. 14.

Παχυστομία, os crassum, seu crasse pronuncians. Idem ibid.

Παχυστομέω, crasso ore loquor, crasse pronuntio.

Πλατύστομος, qui lato seu patulo ore est: vt πλατύστομος κρατήρ, apud Dioſc. l. 5. c. 101.

Ποικιλόστομος, cuius os varium est: seu rostrum variegatum habens. i. vario colore pictum.

Πολύστομος, multa habens ora. Πολύστομος ἠχώ, sonus seu vox ex multiplici ore proficiscens: apud Nonn.

Βαρυστόμος, grauis ore, qui grauiter loquitur. Aeschyl. in Prometh.

Στενόστομα, inter Danubij quædam ostia numeratur. [l. 14.

Τραχύστομος, qui aspero ore est, seu qui asperè loquitur. Strab.

Τρίστομος, tria habens ora seu ostia. Item cui triplex est acies, trigemino mucrone præfixus. in Epigr.

Τυφλόστομα, cæcum os seu ostium. Eustath.

Χαλκόστομος, æreum habens os, seu æratum rostrum: vt χαλκόστομος κόπις. Soph. in Aiace.

Χρυσόστομος, aureum os habens, aureo ore loquens, seu aurea verba ore fundens: sic cognominatus fuit Ioannes Antiochenus, teste Sud.

Ψαλίστομος, forficem aut forcipem in ore habens: epitheton cancri, apud Hom. in Batrachom.

Ψευδόστομα, falsa & mentita ostia. Herodot. Ψευδόστομος, qui mendaci ore est.

Ψευδοστομέω, mēdaci ore sum, mentior. Soph. in Oedip. Col.

ΣΤΟΜΑΧΟΣ, ου, ὁ, stomachus: illa canalicula seu fistula quæ faucibus ad linguæ radices subiacent esculenta poculentáque in ventrem transmittit, quo cum contingitur. Interdum huius fistulæ superior pars hoc nomine intelligitur, i. gula: vt Iliad. ε. Ἤ ῥ' ὅγε τὸν στόμαχον κάππυσε δῖος Ἀχιλλεὺς χαλκῷ. Sic & Il. γ. & ρ. interdum verò sic dicitur stomachi pars inferior, i. orificium ventriculi superius: vt apud Gal. meth. lib. 13. Interdum ipse ventriculus cum suo orificio sic appellatur: vt apud Athen. l. 12. καὶ οἰκείως διατιθεμένου τὸν στόμαχον, esse languenti stomacho. Hippocrates sic etiam nominauit os seu orificium vulnæ, vt quum inquit, παραδιδοῦς τῆς κεφαλῆς ἀφεστηκότος ἐκ τοῦ στομάχου. Quidam deducunt ἀπὸ τοῦ στόμα καὶ ἄχω, quod cibum stomachus inferiore orificio ad intestina transfundat. Quidam à στόμα & ἄγχω. Alij simpliciter per paragogen à στόμα factum putant, sicut μόναχος ex μόνος & ἀστόναχος ex ἀστός.

Στομαχικός, stomachicus: vt στομαχικὴ διάθεσις, quum stomachus malè affectus est: apud medicos. Item qui stomachi vitio laborat. Dioſc. l. 4. c. 37. Interdum sic specialiter dicitur ad vomitum procliuis, qui cibum non continet, teste Gal. περὶ κρ. πάθ. lib. 8.

Composita.

Εὐστόμαχος, ου, ὁ, bonum habens stomachum, cuius stomachus bene habet. Item de cibariis dictum, stomacho conueniens, vtilis, aut grauatus, stomachum corroborans, sæpe apud Theoph. & Dioſc.

Εὐστομαχία, ἡ, bonus ventriculus, ventriculi bona affectio. Item sapor stomacho gratus, seu gratia saporis stomacho incundi Dioſc. l. 2. c. 18. Athen. l. 7.

Κακόστομαχος, cuius stomachus malè affectus est seu male habere solet. Et κακόστομαχα, quæ ingrata sunt stomacho eumque læduntur & infirmum reddunt. Dioſc. l. 1. c. 181. Athen. l. 3.

Στόμβος, στομόω, στομοῦλος, στόμωσις, &c. vide in Στόμα.
Στοῖος &c. in Στίνω. Στόμφη, &c. in Στόμφω.

ΣΤΟΡΕΩ, ῶ, Fut. ήσω, sterno. i. deiectum expando humi aut alio in loco planè: vt in Epig. ἐστόρεσε δ' ἀπιδῶν, humi straueruit. Sic dicitur στορέσαι λέχος. i. suis linteaminibus & operculis superstratis regere. Il. ω. Od. κ. Dicitur & aër serenus ac tranquillus πόντον στορέσαι, i. tranquillum reddere, sedare, apud eundem Hom. in Od. ¶ Item prosterno, humi deiicio, ita vt se expandat: vnde metaph. apud Thuc. l. 6. ἵνα Πελοπόνησον στορέσωμεν τὸ φρόνημα.

Στορεύς, ἕως, ὁ, strator, qui sternit aut sternere solet. De Deo dicitur aut aëre silente, qui æquora sternit & tranquilla reddit. Hesych. Sic appellatur etiam fomes qui substerni solet ad concipiendam flammam aut scintillam quæ è silice excuditur, teste eodem & schol. Apollon.

Στορεννύω, seu στορέννυμι, idem quod στορέω. Per syncopen etiam στόρνυμι dicitur pro στορέννυμι.

Στρωννύω & στρώννυμι (deriuata ex στορέω syncopen passo futurum habentia στρώσω) idem quod στορέω. Xenoph. Paed. 7. ὁ αὐτὸς κλίνας στρώννυσι. Athē. l. 13. στρώσω ἡμῖν ἐνθάδε. Exponitur etiā. substerno: vt in geopon. στρώννυσι τοῖς αὐτοῖς ἄχυρα.

Στρῶμα, τό, stratum, stramentum, stragulum: seu vestis stragula. Peculiariter sic dicitur quo lectus aut torus solet insterni: seu quod dormituro substernitur. Xen. Paed. 5. & 6. Plut. in Alex. Athen. &c.

Στρωματῖτες, ου, ὁ, Hesych. est conuiuium quoddam collatitium in quo sibi ipsis præbebant stragula & stramenta.

Στρωματίζω, sterno, insterno: apud eundem.

Στρωματοδίς, ίδος, ὁ, vestis aliqua sutilis, aut saccus ex pannis lineis laneisve consutus, in quo stragula deponi solebant & colligari. Poll. l. 7. c. 19. & Theophr. hist. pl. l. 4. c. 2. ¶ Sic etiam nominatur piscis quidam, quoniam tergum eius virgis aureis coloris variegatum est, instar στρωματίδος διαστικτοῦ. Athen. l. 7. ¶ Inscribuntur & libri quidam στρωματεῖς, apud Clem. Alex. ob varietatem argumenti, vt ipse testatur l. 4.

Στρωμαστής, ὁ, idem quod στρῶμα. Xen. Paed. 4. Plut. in Them. Athen. Herodian. &c.

Στρώσις, εως, ἡ, stratio, stratura. Et peculiariter, lecti structura & compositio: apud Athen. l. 2.

Στρωτήρ, ῆρος, ὁ, strator. Στρωτῆρες dicuntur trabiculæ seu tigellæ quæ tignis maioribus insternuntur. Suid. & Harpocr. item textiles crates quibus tugurionum culmina solent insterni. Poll. l. 10. c. 43. ex Aristoph. Babylon.

Στρωτής, οῦ, ὁ, strator. Et peculiariter, lecti strator. Athen. l. 2.

Στρωτός, stratus, instratus, stragulis intectus. Hesiod. in Theog.

Composita ac primum ex στορέω & στορέννυμι, seu στορέννυμι.

Κατάστορέω, sterno humi, prosterno seu deiicio. Herodot. item consterno, complano. Philo de vita M. l. 3. κ. τὴν ὑπερκείμενον γῆν πᾶσαν ἐπιστορέσας

πιλάγης κατεστόρεσεν. Dicitur & placidus ventus aut aër sedatus, æquor καταστορέσαι: apud Basil. vnde metaphor. pro sedare, componere & demulcere vsurpatur: vt apud Plut. καταστορέσαι τὴν φιλοτιμίαν.

Καταστορεννύω seu καταστορέννυμι, idem. Pro eo per syncopen dicitur καταστόρνυμι, ex quo rursus syncopato fit καστόρνυμι: vt Od. ρ. Κύπα καστερνύσα θρόνους ἐπὶ δ' ἀμφὶ ἀλίωσι.

Παραστορέω, iuxta sterno, Exponitur &, sterno, extendo, apud Aristoph.

Ὑποστορέω, substerno, subiicio: vnde tertia persona præteriti passiui ὑπεστόρεσται, substratum subiectúmque est, apud Basil. in epist. ad Greg.

Ὑποστορεννύω, seu ὑποστορέννυμι, idem. Pro quo per syncopen dicitur ὑποστόρνυμι, apud Eustath.

Composita ex στρωννύω seu στρώννυμι ac primùm cum propositione

Διαστρωννύω siue διαστρώννυμι, sterno, insterno. Athen. lib. 4. φοινικοῦν ἀφεζομένων πρὸς αὐτὸν, περιβόλιον διεστρώννυτο.

Ἐπιστρωννύω, seu ἐπιστρώννυμι, insterno, supersterno, vel instrato tego. Luc.

Ἐπίστρωμα, τὸ, instragulum.

Καταστρωννύω, aut καταστρώννυμι, consterno. Gal. ἀμπέλων ὀλίγοις καταστρωννύουσι τοῦ ἄφους. Item sterno, prosterno. Eur. in Herc. fur. δ' ἁμαρτεῖν καὶ πάλιν νιν κατέστρωσεν βέλει.

Κατάστρωμα, τὸ, superius tabulatum nauis: seu tabulatum quo nauis superiore ex parte strata est, quódque nautas discurrentes aut milites propugnantes sustinet. Thuc. l. 1. & 7. Pol. l. 1.

Κατάστρωσις, ἡ, constratio. Item prostratio.

Περιστρωννύω, siue περιστρώννυμι, circumcirca sterno, circumquaque consterno.

Περιστρώματα, τὰ, aulæa & tapetia quibus triclinia nec non lecti torique circumquaque sterni solent. Athen. l. 5.

Ὑπερστρωννύω, siue ὑπερστρώννυμι, supersterno, seu super insterno.

Ὑποστρωννύω, & ὑποστρώννυμι, substerno, stratum subiicio. Eur. in Hel. ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί. Herod. l. 4. χρυσοῦφεῖς στρωμνὰς ὑποστρωννύντες.

Ὑποστρώνυμαι, mihi substernitur. Athen. l. 4. ἀμφίβαστοι, ἀλληγορίας ὑπέστρωτο τὰς κλίνας.

Προϋποστρωννύω, seu προϋποστρώννυμι. (*dec.*) prius substerno.

Composita ex στρῶσις & στρωτὸς: sine propositione.

Ἀστρωσία, ἡ, sine stragulis cubare, stragula sibi non substernere Plat. de leg. l. 1.

Ἄστρωτος, ὁ καὶ ἡ, qui stratus seu instratus non est, stragula non intectus: vt ἄστρωτον πέδον, Eurip. in Herc. fur. [pud Suid.

Βαθύστρωτος, profundè seu altè stratus: vt βαθύστρωτος κοίτη, a-

Κερόστρωτος, cornibus seu corneis laminis stratus. Plin. l. 11. c. 37.

Λιθόστρωτος, lapidibus stratus. Idem l. 36. c. 28.

Ὁδόστρωσία, viarum stratura, seu munus sternendæ viæ. Iustin.

Φυλλόστρωτος, foliis stratus. Eurip.

Χαμαιστρωσία, humile stratum lectus humi stratus. schol. Soph. Sic etiam dici potest, quum quis in solo herbido decumbit, & herba ipsa stragули vicem præstat.

ΣΤΟΌΡΘΥΓΞ, cuspis hastæ, spiculum hastæ. Suid. in qua sign. se tribitur στόρθυ, apud Hesych. ¶ Sumitur pro priapo, in Epigr. ¶ Ibidem στόρθυγγα δικέρατον de cornibus cerui, q. d. bicornem ramum. ¶ Item στόρθυγγες, capilli cum sordibus impliciti, apud Poll.

Εὐστόρθυγξ κορυφὴν, in Epigr. claua è valido pulchróve stipite.

Στόρνυμι, vide in Στορέω.

ΣΤΟΧΑΖΩΜΑΙ, F. άσομαι, P. άσαμαι, collimo & rectà ad scopum tendo, vt qui ὀρθῷ κανόνι στοχῶν. (*nam à στόχος deriuari dicitur*) Polyb. στοχάζεσθαι σκοπῶν καὶ ἰδιωτικῶς. Xenop. λοῦ δ' ἔστι καὶ πόλεμος ἡμῖν) ἵνα δ' ἰδιωτικῶς τὸν ἀνθρώπων στοχάζεσθαι, collimando oculos figere & directo ictu ferire aduersarios. Metaphoricè etiam accipitur. Philo de vita Mos. lib. 3. στοχαζόμενοι ὥσπερ ἐν ταῖς τοξείαις σκοπῷ τὸν βίον, velut in scopum vitæ destinantes. Plato in Euthyd. πάλιν ἐστοχάζετο τὸν μειρακίου, iterum petiit & aggressus est iuuenem argumentatione. Significat etiam, propositum est mihi, specto seu respicio: vt Aristot. polit. 1. πάλαι ἀγαθοῦ τινος στοχάζου. Idē eth. 5. στοχάζομαι τὸν ἡδὺ εἶναι, scopus mihi propositus est vt placeam, seu studeo vt placeam. Idem rhetor. 3. δεῖ στοχάζεσθαι τὸν μετρίου, habenda est ratio mediocritatis. Plato de leg. στοχάζομαι πρὸς τοῦτο. ¶ Item coniicio, coniecturam facio: vt in epigr. τί στοχασώμεθά σου, quid de te coniicere possumus? Plutar. in Fab. καὶ ὀρθῶς στοχαζόμενοι τὸν ἀνδρός, non rectè coniectantes & iudicantes de viro. Apud Phalar. Στοχάζομαι ἀπὸ τρόπων, è moribus coniecturam facio. Apud Plut. in Pericle, ἐστόχασται τοῦ εἰρημένου τὸν ὡς ὄντα σολοικοφανῆ, hæc ita exposita sunt, vt magna ex parte res euenit.

Στόχασμα, τὸ, id quod in scopū intenditur, seu quo ad scopū collimamus. Eur. in Bacch. Οὐκ ἀγκυλωτοῖς Θεσσαλῶν στόχασμασιν, nō incuruis arcubus Thessalicis, qui in scopū intendi solēt,

Στοχασμός, οῦ, ὁ, collimatio & petitio scopi, in scopum intentum esse & eum assequi cupere. Plut. de solert. an. Item coniectatio seu coniectura. Suid. Sic dicitur etiam tensio, teste Poll. l. 5. c. 4.

Στοχαστής οῦ ὁ, coniector, qui coniecturis colligit: vel qui bene limat & rectà ad scopum tendit.

Στοχαστικός, recta collimans & ad scopum tendens, qui scopum attingere probè nouit. Metaphoricè apud Aristot. eth. 6. c. 7. ὁ τῶν ἀρίστων ἀνθρώπων τὸν φρονήσει στοχαστικὸς καὶ λογισμῶν, qui aciem mentis & cogitationē intendit in id quod homini facere maximè conducit. Itē qui solertis est coniectura, consultus. Itē cōiecturalis: vt στοχαστικὴ δόξα. Quint. l. 3. c. 7.

Στοχαστικῶς, coniecturaliter, more eorum qui coniiciunt. Aristot. rhet. 1.

Στοχάς, ἀδος, ἡ, retium tensio. Item strues ex materia aut lapidibus ad æquanda loca concaua & inæqualia in quibus tendunt ipsæ plagæ Poll. l. 5. c. 4.

Composita.

Ἄστοχος, ὁ καὶ ἡ, qui non bene collimat nec scopū tangere potest. Item qui non bene coniicit & rationem ad veritatem dirigit.

Ἀστόχως, more eorum qui non bene coniiciunt. Polyb.

Ἀστοχία, ἡ, quum quis non bene collimat: Item quum quis non bene coniicit, sed aberrat à scopo. Exponitur &, opinionis & spei frustratio.

Ἀστοχέω, non rectà ad scopum tendo: aberro à scopo: vnde metaph. Plut. de def. orac. ἀστοχοῦσι τῆς μετρίου καὶ σωφρόνος.

Ἀστόχημα, τὸ, erratum, propriè eius qui non recta ad scopum tendit, ideóque eum non attingit.

Διεστοχάζομαι, coniector, coniectationibus auguror.

Δυστόχαστος, coniectu difficilis qui non facilè coniectura colligitur: vt δυστόχαστ' αἰνίγματα. Eur. in Supplic.

Εὔστοχος, bene collimans, felix in tangendo scopo: ideoque & iaculandi peritus: vt εὔστοχοι ἀκοντιστῆρες, apud Eur. Idem (de re dictum) rectà ad scopū tendens, directus: vt εὔστοχος βολὴ τῆς ἀστραπῆς, Sapient. 5. Τὸ εὔστοχον, dexteritas illa attingendi scopum. Herodian. l. 1. Item εὔστοχος, solers, acutus, ingeniosus. Laert. de Diog. Cyn. εὐστοχώτατος ἐγένετο ἐν ταῖς ἀπαντήσεσι τῆς λέξεως.

Εὐστόχως, dextrè, aptè, modo eorū qui à scopo non aberrāt.

Εὐστοχία, ἡ, dexteritas in iaculando, certa manus in mittendis sagittis. Herodian. l. 1. Et metaph. dexteritas in coniiciendo, seu coniiciendi rectitudo. Aristot. eth. 6. c. 9.

Εὐστοχέω, dexter sum in attingendo scopo, à scopo non aberro. Item solerter coniecto, acutus sum in perspiciendo quid facto opus sit. Polyb. l. 2.

Κατευστοχέω, (*Dec.*) bene cōiecto, seu bene coniecto cōtra.

Καταστοχάζομαι, collimo seu collineo, ad scopum tendo. Et metaph. velut scopum propositum habeo, specto. Basil. ὁ κριτὴς τῶν δικαίων καταστοχάζεται τὸ πρόσωπα λαμβάνων.

Στραβός, &c. vide in Στρέφω.

ΣΤΡΑΓΓΟΣ, ῶν, ὁ, tortus, tortuosus, peruersus, distortus, obliquus. Suid. & Hes. Scribitur etiam Στραγός, apud eūdem Suid. vnde Στραγότερος, quod expon. impudentior, apud Basil. in ebriolos, μήπως ὁ μὴ ἀνυποτακτὸς, στραγότερος ἦν), ὁ δὲ καταπονηρὸς, τὴν ἀφιστοτέρα λύπην καταφοδῆ.

Στραγγόω, torqueo. Hesyc. Suid.

Στραγγόομαι, torqueor, seu torqueo me. Aristop. in Nub.

Στραγγίω, F. ίσω, torqueo, vel premio. Hesych.

Στραγγάλη, ἡ, laqueus, quo alicui collum obtorquetur. Exponitur etiam, strangulatio, apud Ioseph.

Στραγγαλία, ἡ, tortuosus laqueus, nexus intricatus: tendicula. Exponitur etiam, via tortuosa & obliqua: item versutia, dolosum consilium. Psal. 124.

Στραγγαλώδης, ῶδες, ὁ καὶ ἡ, tortuosus, peruersus, dolosus: Item distortus, peruersus. Suid.

Στραγγάλια, τὰ, apud Apsyrtum in Hippiat. dicuntur esse tophi & durities ex humore concreto, maximè in articulis.

Στραγγαλιώδης, ἡ, idem quod στραγγαλιά. Suid. ex Pherecrate, & Pol. l. vlt. cap. 47. Item στραγγαλιώδεις, dicuntur quidam globuli nodosi, quum humor non coquitur nec excernitur, sed in nodosos concrescit globulos: quales ferè sunt etiam αἱ στράγγες. Aristot.

Στραγγαλίζω, obtorqueo. seu stringo.

Στραγγαλόω, ῶ. torqueo, contorqueo. Hesych. Item strangulo, suffoco. Item stringo, apud Alex. Aphr. probl. 76. lib. 1. Apud Suid. στραγγαλωτὴ μάστιξ, exp. lorum nodosum quo cædebantur serui.

ΣΤΡΆΓΞ, γγος, ἡ, gutta, stilla: humor per parua foramina paulatim defluens, teste schol. Aristop. Menander apud Etym. ὕδωρ στράγγα ἔχων. * Deducitur à στάξω futuro verbi στάζω, pleonasmo τοῦ γ & ρ, inquit idem Etym.

Στραγγίζω, f. ίσω, guttatim exprimo, stillatim excludo. Diosc. l. 1. c. 31. χωρὶς τοῦ στραγγίζειν τὸ ὕδωρ, ita vt ne extillet aqua. Sic & apud eundem l. 2. c. 84.

Στραγγίω

Στραγγίω, Idem. Et metaph. ptemo & quasi perangustum foramen exire cogor: vnde pass. apud Aristop. in Nub. τί ταῦτ' ἔχων στραγγίομαι;

Στραγγεῖον, τὸ, instrumentum quo humor exprimitur vt stillatim defluat. Alex. Aphr.

Στρεβλόω, (quasi στραγγόω) dolore afficio: item expugno: item tardo, cesso. Hesyc.

Στρεβλόομαι, (quasi στραγγόομαι) paulatim & veluti guttatim deficio, seu tabesco, aut consumor. Il. ο. Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἵνα χρόνον αἰὲν ἐόντα, Ἢ δ' ὀδυρὰ στρεβλούμενον ἐν ἀνίῃσι δ' ἀνιστῇ. Exponitur etiam moram traho. Hesyc.

Στρεβλώδων, ὀνος, ἡ, stranguria. Nicand. in Alexip.

Composita.

Ἐκστραγγίζω, idem quod στραγγίζω.

Ἐπιστραγγίζω, facio distillare.

ΣΤΡΑΤΟΣ, ὁ, exercitus, copiæ militares, seu terrestres seu navales. Il. ο. πλεῖ δ' ἑτέραν πόλιν ἀμφὶ δ' ἑοῦ στρατὸς εἵατο λαῶν, Τείχεσι λαμπόμενοι. Thuc. l. 4. ἐξάγειν στρατόν, educere exercitū. De navalib. copiis dictū exp. classis: vt apud eundem l. 2. ἐὰν μὴ οἱ πολέμιοι νύκτωρ στρατῷ ἐπιπλέωσι τῇ πόλει. Metaphoricè apud Plu. aduersus Col. ὑπὲρ παντὸς στρατῷ τῶν ἄλλων φιλοσόφων.

Στρατόομαι, ῶμαι, exercitum collocatum habeo: seu castra pono aut metor. Il. φ. Οἱ ῥα πάρ' ἰσχατόων παρ' ὄχθας Σκαμανδρίοιο, exercitum locārunt.

Στρατεύω, l. εύσω, exercitum in expeditionē educo, cum exercitu venio. Et ex consequenti bello inuado. Thuc. l. 2. εἰς τοὺς ἡμῶν ἡμῖν στρατεύσει μετὰ πάντων. Idē l. 3. στρατεύειν ἐπ' Οἰνιάδας. Item multo, stipendiū facio. Eur. in Erechth. Οὐδεὶς στρατεύσας ἐξέπεμψε πώποτε. Aristot. ther. l. 2. νεώτατος καὶ οὐκ ἐστρατεύσατο. Item imperatoris munus obeo, dux sum. Thuc. l. 1. ἐπολιόρκουν Λεωκράτους στρατεύοντος.

Στρατεύομαι, idem quod στρατεύω. Xen. Præd. 4. εἰ κατὰ τοὺς Ἀθήνας στρατεύοιμεθα. Et cū dat. apud eundē. Significat & militis, stipēdia facio. Interdū absolutè: vt apud Xen. in Hell. Thuc. l. 8. Interdū cum gen. vt μισθῷ στρατεύειν apud eundē. Xen. Interdū cū dat. peri. vt στρατεύειν Καίσαρι. Greg. Cæsari meretor. Aliquāto cum præpos. ἐπὶ, vt apud Plut. in Cam. στρατεύεσθαι ἐπὶ Φοινίκων. Dicitur & στρατεύειν στρατείαν, militare in expeditione aliqua: apud Dem. in Mid. Plu. & Poly.

Στράτευμα, τὸ, exercitus qui in expeditionem ducitur, agmen: idem cum στρατός. Thuc. Dem. Xen. &c.

Στρατευματικός, militaris, bello habilis seu idoneus.

Στράτευσις, εως, ἡ, expeditio. Στρατευσιμος, ὁ καὶ ἡ, qui in expeditionem educi potest militiæ maturus. Xen. Hell. 6.

Στρατευτικός, idem: item bellicosus, pugnax, moenis militaribus assuetus. Athen. l. 13.

Στρατεία, ἡ, expeditio, militia. Dicitur ὁρμᾶν στρατείαν, suscipere expeditionē: apud Xen. præd. 8. & pro eodē, στρατείαν ποιεῖσθαι, apud Thuc. & Isoc. Apud eundē dicitur & στρατεία γίνεσθαι, i. expeditio fieri. Propriè de pedestri expeditione dici traditur, vnde & apud Thuc. l. 1. ναυμαχία & στρατεία sibi opposita inueniuntur. Significat etiā idem quod στράτευμα & στρατιά, i. ipsum agmen & copias militum quæ in expeditionem ducuntur, apud Xen. præd. 7. Pro eodem Ionicè dicitur στρατιή.

Στρατία, ᾶς, ἡ, cognomen est Iouis & Matris, apud Herodot. l. 5. & Strab. lib. 14. Quidam exp. militaris, alij castrensis: alij exercituum seu expeditionum præses. Minerua etiam στρατία dicta fuit quòd bello & militiæ præesset, apud Luc. in Dial. meretric. Τὶς στρατία, expon. magnum, hostile, formidabile, ab Hesych. & schol. Aristop. apud eum in Vesp.

Στρατιά, ᾶς, ἡ, idem quod στρατός. Plat. Thuc. Xen. &c.

Στρατιώτης, ου, ὁ, miles. Plut. Herodian. Athen. &c. Sic etiam dicitur ipsa militum multitudo, apud Thuc. l. 6. ¶ Est & herbæ nomen, cuius duo genera describit Diosc. l. 4. c. 102. & 103.

Στρατιῶτις, ιδος, ἡ, fœmina quæ militat. Est & eadem herba quæ apud Diosc. στρατιώτης dicitur, apud Hesyc. Interdum est adiectiuum: vt στρατιωτίδες νῆες, naues quibus vehuntur seu traiiciuntur milites pedestre certamen inituri, apud Thuc. l. 6. Plut. in Per.

Στρατιωτικός, militaris, ad milites pertinens: vt σκεῦη στρατιωτικά, Xen. præd. 4. Et στρατιωτικοὶ κίνδυνοι. Isoc. ad Philipp. Item qui militiæ studet. Herodian. l. 4. ὡς στρατιωτικὸς ὑπ' αὐτῆς ἐφιλεῖτο. Item militaris rei peritus. Idem l. 1. & 4. Τὸ στρατιωτικόν, l. τέχνημα, dicuntur ipsi milites, apud Plut. & Herodian. Et τὰ στρατιωτικά, res militares.

Στρατιωτικῶς, militariter. Thuc. l. 2. Isoc. in Areop.

Composita.

Ἀρχιστράτηγος, ὁ καὶ ἡ, dux exercitus. Minerua epith. apud Hesiod. in Theog.

Ἀντιστρατεύω, seu ἀντιστρατεύομαι, expeditionem suscipio adversus aliquem, bellum infero alicui. Et generaliter, aduersor, pugno. Rom. c. 7.

Ἀστρατεύτος, immunis à militia, militia solutus. Æsch. in Ctesiph.

Ἀστρατεία, ἡ, militiæ vacatio. Aristop. in Pace. Sic dicitur etiam desertio militiæ: seu quum quis non militat, qui tamen legibus militare tenetur: vnde τῆς ἀστρατείας ὑποδικεῖν γράφεσθαι, reum esse desertæ militiæ, apud Plat. de leg. l. 6. Est & Dianæ cognomentum, cui sacellum extructum fuit in agro vrbis Pyrrhichi, quòd inde Amazones prælianteſ vlterius non processerint apud Pausan.

Ἀποστρατεύω, vel ἀποστρατεύομαι, militia mittor, exauctoror. Appian. de bell. ciuil. l. 5.

Ἐκστρατεύω, exercitum in expeditionem educo, infesto exercitu agmine. Aristot. œcon. 2. Polyb. lib. 5.

Ἐκστρατεύομαι, idem, Thuc. l. 5. Xen. Hell. 7.

Ἐκστρατεύσις, εως, ἡ, eductio exercitus in expeditionē, expeditio.

Ἐκστρατεία, idem. Greg.

Ἐπιστρατεύω, expeditionem suscipio aduersus, infesto agmine tendo in. Cum dat. Thuc. l. 3. τοὺς ἡμῖν ἐπιστρατεύσαντας. Cū accus. Eurip. in Troad. Οἱ τοὺς δ' ἐπιστρατεύσαν Ἕλλησι φόλον. Cum ἐπὶ apud Aristot. Oecon. 2. Cum πρὸς, Thuc. l. 1.

Ἐπιστρατεύομαι, idem Aristoph. in Vesp. Κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως τῆς ἐπιστρατεύσεως Μῦδος.

Ἐπιστρατεία, ἡ, expeditio quæ aduersus aliquem suscipitur. Dem. & Thuc. Pro quo Ionicè dicitur ἐπιστρατιή, quod apud Herodot. exp. etiam, superuenientes copiæ, exercitus.

Λειποστρατήσας, ὁ, qui militiam deserit seu recusat.

Λειποστρατία, ἡ, & λιποστρατία, ἡ, desertio expeditionis seu militiæ: illud apud Herodot. hoc apud Thuc. Scribuntur & sine diphthongo per λιπ.

Πανστρατιᾷ, cum vniuerso exercitu: cum omnibus copiis. Thu. l. 2. Dicitur & πανστρατί pro eodem, apud Suid.

Συστρατεύω, seu συστρατεύομαι, vnà expeditionem suscipio, vnà in militiam proficiscor seu simul milito. Thuc. l. 2. Xen. præd. 3.

Συστρατιώτης, commilito. Herodia. l. 4.

Ταραξιππόστρατος, equestris seu equestrium copiarum perturbator. Sic vocatur Cleon apud Aristoph.

Φιλοστρατιώτης, militum amans. [Etym.

Φοβόστρατος, Minerua epith. quæ hostes in fugam coniicit: apud

Φοβοστράτη, idem. Suid.

Στρεβλὶς, &c. vide in Σπρίφω. Στρεπτόμαι, in εἰρήγξ.

ΣΤΡΕΦΩ. F. ψω, verto, vertio, flecto, torqueo. Eurip. in Hercu. fur. Θησεῦ, πάλιν με στρέψον ὡς ἴδῃ τέκνα. Dem. in Mid. Ἅπτο τὸ πρᾶγμα οὐδὲ καθ' ἓν παντάχοθεν στρέφων οὐδ' ἐπὶ τοῦ αἰωνίου ἐστ' ἐμοί, in omnem partem versus. Apud Xen. in Hipp. ἐκ δὲ ἱππάσεως ὁ στρέψας δὲ εἰς πάλιν ὁρμᾷ, flexo seu reflexo equo. Apud Athen. l. 3. κἂν δ' ἄρα στρέψῃ με κατὰ τοῦ γαστέρος ἢ τὸ ὀμφαλοῦ, si me circa ventrem ad vmbilicum torqueat. Item torqueo. i. ango. Plat. de rep. l. 1. στρέφουσιν αὐτοὺς τοῦ ψυχοῦ μὴ ἀληθεῖς δόξαι, eius animum angunt sint ne veri nēcne. Exponitur etiam, luxo. Item verso voluto, cogito. Basil. in ep. ad Eust. κατ' ἐμαυτὸν ἐστρεφον, mecum ipse animo versabam. ¶ Neutraliter quoque vsurpatur, significans reuerto, remeo, reflecto pedem. item versurè ago, idem quod κλίνω, apud Aristoph.

Στρέφομαι, vertor, i. à cœpto progressu pedem retrorsum agens reflecto. Il. ζ. οὐδ' τ' ἄρ' ἐμέλλε στρέψεσθ' ἐκ χώρης ὀπίσω ἀπὸ νηυσὶν ἐόντας. Xen. præd. 3. σιραφέντες ἐφεύγον εἰς τὸ ἔρυμα. Interdum conuertor: vt fœtus in vtero στρέφεσθαι dicitur. apud Aristot. Item torqueor, contorqueor: vt ligna ἐν τῇ ἐργασίᾳ στρεφόμενα. apud Theoph. interdum contorquendo luxor: vt apud Herodot. ἐστρέφετο πόδα. Item versor, circumagor: vel in propria vel in metaph. signif. Propriè Il. α. ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα. Et apud Plat. ep. 7. ὅλην γῆν στρέφεσθαι, in terra versari. Metaph apud Plut. in Coriol. στροφάς τε παντοδαπὰς ὑπ' ὀδυνῶν στρεφόμενος: de homine ad angustias redacto aut doloribus exagitato. Sic apud Plat. polit. 12. homo litigiosus fallaciis technitis iudicium euadere cogitans, ἱκανὸς dicitur πάσας στροφὰς στρέφεσθαι. Quod & generaliter omnibus dolo ac tergiuersatione vtentibus tribuitur: vt apud Aristoph. in Acharn. & eundem Pla. in Phædro.

Στρέμμα, τὸ, id quod tortum seu intortum est. Hesychio opus quoddam pistorium à torquendo sic dictum. Sic appellatur etiam quum membrum aliquod luxatum est. teste Vlpiano in Dem. Olynth. 2.

Στρέψις, εως, ἡ, versio, conuersio. Item fraus. Hesyc.

Στρεπτός, ὁ, versatilis seu versabilis, qui circumagitur: vt σφαῖρα πολυστρεπτοτάτη. Il. υ. Item flexilis, qui flecti potest: vt στρεπταὶ φρένες. Il. ο. Item tortus, tortilis: vt σφεῖρα λύγου, apud Eurip. in Cyclop. Et στρεπτὸς χιτών. Il. ε. Interdum absolutè στρεπτός seu στρεπτόν, aut στρεπτοὶ seu στρεπτά dicitur pro, torques: vt apud Dem. pro cor. Xen. præd. 1. Plut. in Themist.

Στρεπτίνδα, ludus genus, in quo testulam aliquam aut numisma in tabula iacens, desuper iniecta alia testula aut numismate conuertebant. Poll. l. 9.

Στρόφος, ου, τὸ, idem cum στρέμμα. Hesyc. At στρόφος pro στόρφος, vide cum στόρφος, in στέφω.

Στροφάσκω, idem quod στρέφω.

Στροφή, ῆς, ἡ, versio, vertura, flexus: vt στροφὴ τραχήλου, apud Poll. lib. 2. Interdum sic dicitus flexus quo sessor equum pro-

gredientem habenis reflectit, vel in obliquum flectit: vt apud Xen. de re equ. In fabulis Poetarum comicorum & tragicorum στροφὴ erat, quum chorus ad spectatores conuersus decantabat seu pronunciabat versus quosdam: vel quum in dextram partem mouebatur: apud schol. Aristop. & Eurip. Exponitur etiam, conuersio & reuolutio: vt στροφαὶ ἡλίου, apud Plat. de leg. Sic & nominatur tergiuersatio fraudulenta, qua quis fallere aliquem studens modo huc, modò illuc se conuertit, vt elabendi aliquam viam inueniat: strophæ: apud Aristop. & Plat. polit. 3.

Στροφαῖος, ὁ. versutus, qui multas nouit strophas. Mercurij epitheton: sic dicti vel ἀπὸ τῆς στροφῆς, i. à versutiis dolosis, vt testatur Carion apud Aristop. vel quòd iuxta ianuam statui solebat ad arcendos alios fures: vt vult Aristoph. schol. vel à cardine ianuæ, qui στροφὶς dicitur, vt tradit Hesyc.

Στροφάς, ἀδος, ἡ. quæ circumagitur seu circumuertitur. Sop. in Trach. Στροφάδες dictæ fuerunt insulæ, quædam ἐκ τῆς στροφῆς, i. conuersione, quòd ibi Zethus & Calais vlterius persequi Harpyas desistentes ad nautem reuerterunt, teste Apollon. Argon. 2.

Στροφεῖον, τὸ, theatri pars in qua erant heroës indigetati, vel in bello mortui, vel in aquis. Poll. l. 4.

Στροφὶς, ἰδος, ἡ, vertebra: vt στροφὶς τραχήλου. Poll. l. 2. Item cardo in foribus qui circumuertitur. Theophr. hist plant. l. 4.

Στροφιγξ, ιγγος, ὁ. idem. Eurip. in Phœn. & Dion. Longin. Sic dicitur etiam vertibulum quod salientium fictulis aut epistomiis additur, vt verso eo effluere possit aqua, & rursus conuerso retrimi. schol. Aristoph. in Nub. Metaphoricè & linguæ tribuitur στρόφιγξ. apud Aristoph. in Ran.

Στροφιγγία, ἡ. conuersio. item volumen & spira: vt πλεκταὶ ἱμάντων στροφιγγες. apud Eurip. in Androm. ¶ At στρόφιγξ, ὁ. versatilis ingenij homo, versutus, versipellis. Aristoph. in Nub.

Στρόφιγξ, ὁ. funiculus è loro aut cannabe aliáve materia tortus & plexus. Odyss. ρ. & ρ. Item tormen intestinorum. Aristop. in Thesmoph. Στρόφιγξ μ' ἔχει τὴν γαστέρ' ὥστερ καὶ ἐγώ. Sic apud Athen. lib. 3. & Dioscor. l. 3. c. 166. ¶ Item στρόφιγξ idem dicitur quod στρόφιον, apud Suid. Apud Galen. method. lib. 10. στρόφιγξ ἐστὶν, exp. haplus lacq contortæ.

Στρεφίζομαι, οῦμαι. intestina mihi torquentur, torminibus vexor seu laboro. apud Dioscor. & in Hippiatr.

Στρόφιον, τὸ. teres zona qua mulieres cingi solebant. Poll. ex Aristoph. Scribitur & στρωφίον, apud Hesych. Et at & στρόφιον redimiculum quoddam quo tam viri quàm fœminæ circa caput vtebantur: apud Herodot. & Athen. l. 12.

Στροφαλίζω, idem quod στρέφω, verto, verso, circumago. Odyss. σ. Τῷδε παρ' ἠλάκατῃ στροφαλίζετο, torquere fusos.

Στροφαλιγξ, ιγγος, ἡ. conuersio, vortex, flexus gyrus: vt στροφαλιγγι κοπίς. Od. ω. Sic & dicitur lactis siccati caseus, apud Nic. in Ther. à forma orbiculari, quam induit dum lac coagulatur. Item axis circum quem rota vertitur. Hesych.

Στροφαλὶς, idem cum στροφαλιγξ, in secunda signif. scholiast. Nicand.

Στροφάω, verso, circumago, στρωφῶ, versutiis & strophis vtor. Epigramm.

Στρωφάω idem quod στροφάω. Od. ξ. Ἠλάκατῃ στρωφῶν' ἀλεπόρφυρα. Στρωφᾶσθαι, vertor, circumagor, versor. Opp. de venat. l. 3. Στρωφωμένῳ ἀμφ' ὀδὸν οἴκοιο. Hesiod. in Eig. ὅτι κυνέων ἀνὰ ῥῶν ἀ ἡμὲν τε πόλιν τε στρωφᾶται, versatur per populum.

Deriuata remotiora.

Στρεβλὸς, ὴ, ὸν. tortus, tortuosus, flexuosus. Hom. in batrachom. de canetis. Λεξάσθαι στρεβλαί. Aristot. Rhet. 1. εἴ τις ᾤμηλλε χρῆσθαι κακοῖς, ἢ τὸν πόνον στρεβλῶν. Et metaph. peruersus, callidus, versutus: vt στρεβλοῖσι πολαίσμασι, apud Suid. Apud Hippocr. Στρεβλὸς idem significat quod στραβὸς, ὁ διεστραμμένος ὄμμασι, teste Gal. in eius lex. (anim.

Στρεβλότης, ητος, ἡ. tortuositas, flexuositas. Plutar. de solert.

Στρεβλὸν, ὁ. instrumentum ligneum nauticum, cuius labris constringuntur plantæ in compingenda naui, adactis cuneis ligneis. Hesych. Accipitur etiam pro tormento, apud Atticos, teste eodem: vt apud Gregor. in Maccab. encom. Et pro prelo: apud Plut. de primo frig.

Στρεβλόω, torqueo, torto distraho. Demosth. pro cor. οἱ δὲ στρεβλώσαντες αὐτὸν ἀποκτείνατε. Sic & Plut. in Artox. Exponitur etiam, distorqueo, peruerto, deprauo.

Στρεβλοῦμαι, torqueor, torto distrahor. Plato polit. 1. Aristop. in Plut.

Στρεβλωτήριον, τὸ, tormentum.

Στραβὸς, ὴ, ὸν, qui est oculis distortis seu peruersis. Gal. in lex. Hippoc. Στραβοὶ ὡς καὶ στραβοὶ ὀνομάζεται. Etym. deriuanti à στρέφω est ὁ διεστραμμένος τοὺς ὀφθαλμούς.

Στραβίζω, sum strabo, sum oculis distortis.

Στραβισμὸς, οῦ, ὁ, distortio oculorum: in definit. med. vide & Actuar. & Paul. Ægin.

Στραβών, ὼν, ὸν, ὁ, idem quod στραβὸς, apud Poll.

Στραβοῦμαι, compedes, quæ potius πεδοστραβαί.

Στραβυλὸς, Achiuorũ lingua dicitur qui est tereti aut quadrato corpore. Videtur accipi & pro, tortuosus, tortus.

Στραβήλαι. Hesychio sunt κοχλίαι. Legitur apud Athen. l. 3.

Στρέφω, l. στρω, circumago, torqueo. Aristoph. in Equit. ἀλλ' ἐπιθὴ καὶ σπηρίβῃ. Idem in Nub. πάνυ γε σφόδρα τὸν θοῦν στρέβῃ σφονδύλῳ. Item exagito, vexo, perturbo. Plut. in Num. λεπτοῦ τινος νοσεῖν τὴν Γαλάτειαν ἐστρέβετο.

Στρόβος, ου, ὁ, vortex, vertigo, gyrus. Nic. & Hesych.

Στροβίλος, ου, ὁ, instrumentum fullonum, cuius ἔργον est ἀφαιρεῖν καὶ στρέφειν, inquit schol. Aristop. Quidam putant esse verticillum.

Στροβιλὸς, ὁ, tortuosus, flexuosus, incuruus. Hesyc.

Στρόβιλος, ὁ. vortex: ventus seu procella vorticosa, turbo. Aristot. de mund. Item turbo, trochus, quem pueri per plana exagitant versãtque verbere sentiçe. Plat. de leg. l. 4. Plu. in Lys. ¶ A quorum trochorum forma sic etiam dicitur nux pinea: nũ ipse nucis pineæ nucleus. Dioscor. Athen. l. 2. Ipsa etiam pinus στρόβιλος dicitur. Plut. symp. 3. Diosc. l. 1. c. 87. ¶ Apud Etymol. στρόβιλοι nominantur etiam οἱ κοχλίαι καὶ θαλάσσιοι κοχλίαι. ¶ Numeratur & στρόβιλος inter saltationis genera: apud Athen. l. 14. & Pol. l. 4. c. 14.

Στροβιλώδης, ης, ες, ὁ, ἡ, turbinatus. Exponitur etiam, frequẽs anfractibus.

Στροβίλινος, ὁ, pineus. Diosc. l. 1. c. 91.

Στροβιλίτης οἶνος, pineus nucib. conditum vinũ. Idẽ l. 5. c. 36.

Στροβιλόω, idem quod στρέφω, turbineo vortice circumago. Legitur & στροβιλοῦν apud Plut. in Apophth. Lacon. ἀ στροβιλοῦν, τὸν στροβιλοῦν τὴν γλῶσσαν, egregiè linguam vertat seu circumagit.

Στρομβὸς, idem quod στρόβιλος, turbo, rhombus, trochus. Il. ξ. Στρόμβεον δ' ὡς ἔστριφε βιήφι, θεῖε δ' ἐν χερσὶν. Et conchæ genus, seu cochlea. Nic. in Alexiph. & in Ther. & apud Aristot.

Στρομβώδης, turbinis seu coni figuram gerens, in turbinatum mucronem desinens. Arist. hist. an. l. 4.

Στρομβοειδὴς, turbo, conus. Nic. in Ther.

Στρομβοειδὴς, turbinis in modum turbinatim. Epigr.

Στρομβόω, turbineo vortice verso seu circumago: vel simpliciter verso, voluto. Hesyc.

Compositæ ex στρέφω, cum præpos.

Ἀναστρέφω, inuerto, inuerso seu præposterè ordine colloco: vt ἀναστρέψας τὰ πράγματα. Hermog. Item in contrariam partem verto. vt Eurip. in Supplic. ὁ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πάλιν, omnia in contrariam partem vertit, vel vice versa disponit. Item conuerto retrorsum: vt ἀναστρέφω πόδα apud eundem. Interdum retrorsum euerti cogo. Æschin. τοὺς στρατιώτας τοὺς ἡμετέρους ἀνεστρέψαν οἱ Θηβαῖοι. Item verso, perpendo. Plat. de leg. l. 1. τὸν λόγον ἀναστρέψαιμι. Item subuerto. Ioan. c. 2. ¶ Neutraliter etiam sumitur pro, inuerso ordine collocor. Item reciprocor, conuertor. Hermog. Item retro vertor, redeo. Luc. Νῦν τῆς νυμφῆς ἀναστρέψας. Item terga verto interdum &, in hostem insequentem conuertor. Xen. Hell. 4. οἱ μὲν ἔφευγον οἱ δ' ἀνεστρέφοντο.

Ἀναστρέφομαι, retro vertor, redeo. Xen. Hell. 6. Item subuertor, euertor. Hocr. Archid. Item versor: vt ἀναστρέφεσθαι ἐν ὀφθαλμοῖς, ante oculos versatur. Plut. in Rom. Et cum accusat. Γῆν ἀναστρέφομαι. Cum præpos. ἀκὶ sequente accusat. versor circa quidpiam. i. in eo sum occupatus. Diod. Alias etiam significationes actiuæ vocis sequitur.

Ἀναστραμμένος, inuersè, præposterè, ordine præposterò.

Ἀνάστροφη, inuersio, præposterà rerum collocatio: nomen figuræ, apud Gram. Item conuersio retrorsum seu in contrariam partem, reciprocatio. Xen. in Hipp. Item reuersio, reditus: apud eundem. Item conuersatio aut commoratio, apud aliquos 1. Pet. c. 2.

Ἀναστροφάω, idem cum ἀναστρέφω. Hesych.

Ἀνστρέφω, per synccopen apud poetas dicitur pro ἀναστρέφω. Et ἀνστρέφομαι pro ἀναστρέφομαι seu στρέφομαι ἀνὰ, verso per, perturro, peruado. Hesych.

Ἀναστροφάω, verto, verso, idem quod στροφάω. Odyss. φ. τόξον ἀνεστρόφα. Πάντα ἀναστροφῶν. Ἀναστρόφω, verò exp. conuerto. Epigramm.

Decomp. Ἐπαναστρέφω, retrorsus ago, reuerti seu retrocedere cogo. Exponitur etiam, subuerto. Ἐπαναστρέφομαι, reuertor, refero pedem. Xen. Ἐπαναστροφὴ, reuersio seu reflexus. Est & schema orationis, quum membri vnius finis principium fit alterius. Hermogen. Exponitur &, conuersatio: in concil. Sardic.

Συναναστρέφω, vnà reuertor, vnà refero pedem, seu retrocedo. Plut. in Galb. συναναστρέφομαι congersor cum aliquo, versor, & congredior cum aliquo. Idem in Luc. Συναναστροφὴ, conuersio: item conversatio, consuetudo quotidiana quæ alicui cum aliquo intercedit.

Ἀντιστρέφω, in contrarium seu in contrariam partem verto, obuerto, inuerto. Item retrorsum ago seu repello: item vice versa facio. Athen. li. 3. & 15. Ἀντιστρέφει τὸν ἥλιον ὁ θεός. ¶ Item pass. signif. reciprocor & quasi retrorsum conuertor: vt ἀντιστρέφοντες

στρέφοντες συλλογισμοὶ, apud Aristot. & ἀντιστρέφοντα διαγράμματα.

Ἀντιστρέφομαι, in contrarium vertor, obuertor, reciproco, item redhibeor. in Pand.

Ἀντιστραμμάτως, vice versa: seu contrario modo, opposito modo: sæpe apud Aristot.

Ἀντίστροφος, ὁ ἡ, ὁ, oppositus, è regione situs, obuersus, vel obuersim respondens. Dion. Halic. Exp. etiã, cõtrarius, Isoc. ἀντίστροφα τυτων ἔφυξεν. itè ex aduerso respõdens & in cõiugatis æquè pollens: vt tyrãnis dicitur ἀντίστροφος esse regnota. apud Arist. Est & ἀνθίστροφος comœdiæ pars: de qua in ἀνθίστροφη.

Ἀντιστροφῶς, è conuerso, vice versa, reciprocè. Plat. polit. 7. item contrario modo. Luc.

Ἀντιστροφή, inuersio, conuersio quæ fit retrorsum seu in cõtrarium, reciprocatio. Est & schema rhetoricũ: de quo Eust. item comœdiæ pars, quæ & ἀντίστροφος, i. obuersim respondens τῇ στροφῇ. Moucbatur enim chorus quum recitabat ἀντιστροφίαν seu ἀντίστροφον, in latus sinistrũ. Schol. Arist. & Hephæstionis.

Ἀποστρέφω, auerto. Il. χ. Τοσσάκις μὲν φοιτήσασθαι ἀποστρεψασκε πατρεῦσι. Luc. οὐ γὰρ ἐμέλομεν τοῖς θεοῖς ἀποστρέψαι τὸ ἀλλοκότον τῆς φαντασίας, auertere vel depellere: item obuerto. Arat. ὅταν δ' ἀνάγωσι ἀποστρέψωσι κορώνας. Cic. vertit, *Obuertunt naucm parcum pondere nauta.* Exp. etiam, retroago, retroflecto. Od. χ. ἀποστρέψαντε πόδ' ἀμφ' χεῖρας ὑπερθε. Item conuertor vt ἀποστρέψω φρένας. apud Plut. ¶ Item neutraliter, abscedo, vel abò iter deflecto. Cum genit. Plut. in Demetr. Τυτων τῶν ἀποστρέψαντι quum ab eis abscessisset.

Ἀποστρέφομαι, auertor. Gal. ἀποστρεφῆ φρὶς ἑτέρα μέρεα. Item auerto me, i. vultum vel oculos. Xen. pæd. 5. Item auersor, exosum habeo, fastidio. Luc. Galen. Et neutr. abscedo, recedo. Plat. epist. 7. Significat etiam, conuertor. Aristot. probl. πότερον ἐν ἀποστραφέντες φρὶς τὸ φῶς ἢ βλέπομεν. Item contorqueor, retorqueor. Aristoph.

Ἀποστροφή, auersio. Et, nomen figuræ apud rhetores, quam Quint. sermonem auersum vocat, l. 4. c. 1. & l. 9. c. 2. Item auersio, depulsio, purgatio. Eurip. in Hippol. Ἀποστροφὴν ἔπας τοῦ αἰτίας ἀποστρέφω, sufficientibus argumentis culpam à te depulsi. Item auersatio, cui oppon. δυσθυμία, apud Themist. Item deiectio, proditio. Plut. in Alcib. Item effugium. Soph. in Oedip. Colon. Dem. contra Timocr. Item perfugium, receptus. Eurip. in Med. Ὑβρεῖς, ἐπειδὰν ἐς μὲν ἐστ' ἀποστροφὴ. Sic & apud Thuc. & Xen.

Ἀπόστροφος, auersus: vt ὀμμάτων ἀποστροφοι αὐγαί, oculi auersi vel peruersi. Soph. in Ajace. Et cum gen. auersus, i. abhorrens: vt ἀποστροφοι θεῶν, apud Synes. Item substant. pars ἀθυμάστως in comœdiis, quum chorus ad proscenium conuertebatur post recessum histrionum. Habent & grammatici ἀποστροφον, scilicet φωνῆεν, i. signum elisæ vocalis vel elisarum vocalium. Moschop.

Ἀποστροφία, Venus vna dicta cognomento, ex eo quòd humanũ genus à libidine inconcessa & factis nefandis auerteret.

Προσαποστρέφω, (*decomp.*) insuper auerto.

Διαστρέφω, distorqueo. Metaphoricè Psalm. 17. μετὰ στρεβλῶν διαστρέψεις, cum peruerso peruersus eris. Et apud Demo. pro cor. διαστρέψαν τὴν ἀλήθειαν, veritatem obscuraturus & mendacio contaminaturus.

Διαστρέφομαι, distorqueor. Aristop. in equit. Εὐδαιμονέστατος γ' εἰ διαστραφῶμαι, si oculos distorsero. Arist. in probl. διά τι τῶν ζώων ἀνθρωπος ἥμερος ἥμαλιστα διαστρέφεται;

Διαστροφή, distortio. Theop. Diosc. Et metaph. peruersitas: vt διαστροφὴ πραγμάτων, apud Chrys. de sacerdot.

Διάστροφος, distortus, peruersus. Eurip. in Herc. fu. διαστρόφοις ἐλίσσει γοργόπτοις κόραις. Athen. διάστροφος τὸν ὀφθαλμὸν, qui est distortis oculis.

Decomp. Ἀδιάστροφος, qui distortus seu peruersus non est: vt ἀδιάστροφος κακῶν, apud Plut. Metaph. Maccab. l. 3. ἀδιαστροφος εὐνοια, inconcussa benevolentia. [pressio.

Προσδιαστρέφω, insuper distorqueo, insuper peruerto & de-

Ἐκστρέφω, inuerto, id quod interius erat extrà verto, seu resupino. Aristop. in Plut. Κατέπλαττον αὐτὸν τῇ βλίφαρῳ ἐκστρέψας. Et metaph. immuto, commuto. Item in Nub. Ἐκστρέψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτῆς τρόπους.

Ἐξεστραμμένως, more eorum quæ inuersa sunt. Exponitur & ex transuerso.

Ἐπιστρέφω, conuerto, conuertere gressum cogo, retroagor vel in diuersum conuerto. Thuc. ἄφνω ὑπὸ τρέψαντες τὰς ναῦς. Item conuerto, i. errantem in veram viam reduco. Plut. in Alcib. ἐνίοις ἢ πάνυ τὸ λεχθὲν ἐπέστρεψεν. Et neutraliter, pedem refero, redeo. Aristoph. in Vesp. Ἀλλ' ἅπας ἐπέστρεφε δ' οὖρε. Sic & sæpe in nouo Test. vt Matth. 11. & Marc. 13. Item intorqueo, contorqueo: vnde metaph. apud Aristoph. in Plut. Ὁ δ' ὢν σὺ φρὸς τὰ κολάκχν' ἐκεῖ ἐπέστρεφεν. torquere, vexare. Exponitur etiam, adduco, attrahoo, corrugo. Epigr. l. 2. Item inflecto, incuruo, inuerto.

Ἐπιστρέφομαι, gressum conuerto, pedem refero. Herod. lib. 7. Item conuertor, i. faciem respiciendi causa conuerto. Luc. ἐπεστρέφετο γὰρ εἰς τὸ πίσω ὥσπερ οἱ δυσκίνητοι. Item sb ertor in viam veram reducor. Synes. epist. 17. πρὸς ἑαυτὸν ἐπεστρέφη: seu, resipisco, ad mentem atque intellectum redeo. Plut. Item reuertor. Arist. in probl. ¶ Item versor. Hesio. in Theog. Γαῖαν ἐπεστρέφετο. ¶ Apud Eurip. in Hellen. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφης πόδα; exp. vnde ad terram hanc appulisti? ¶ Significat etiam ἐπεστρέφομαι, curam facio, curam ago.

Ἐπιστρεπτικός, vim habens τοῦ ἐπιστρέφειν.

Ἐπιστρεπτός, ὁ ἡ, ὁ, solers, industrius: vt ἐπιστρεπτὸς ῥήτωρ, apud Xen. Hell. 5. Ἐπιστρεπτότερος, peruersior, item versutior.

Ἐπιστρεφῶς, solerter, accuratè: item fraudulenter, impostoriè: apud Herod. [Suid.

Ἐπιστρεπτεία, ἡ, solertia, industria, vel accurata diligentia.

Ἐπιστροφή, ἡ, conuersio. Thuc. Item reuersio, reciprocatio, vortex. Strab. l. vlt. Item turbatio: apud eundem. Et pro turba ac multitudine quæ congregatur aut conuersatur alicubi: vt μυρίαι ἐπιστροφαὶ κακῶν, apud Aristop. Item animaduersio, curatio: φρόνημα πολίτου dicitur ἐπιστροφὴς εἶναι, apud Polyb. Item castigatio, punitio: vt ἐπιστροφὴν ποιεῖσθαι, animaduertere, punire, apud Dem.

Ἐπιστροφίς, primus spondylus, qui vnà cum collo conuertitur & circumagitur. Pol. l. 2.

Ἐπιστροφίδες, crines contorti, cincinni. Eust. & Hesyc.

Ἐπίστροφος, qui cõuertitur, reciprocus, flexuosus: vt ἐπίστροφος ὁρμος, apud Dion. de situ orb. Ἐπίστροφος ἀνθρώπων, qui versatur inter homines, seu cum hominibus. Od. α.

Ἐπιστροφάδ' ὦ, huc illuc se conuertendo, studiosè. Item strenuè, fortiter, validè. Od. χ. & ω.

Ἐπιστροφία, cognomen Veneris, apud Pausan. in Att. quæ suprà ἀποστροφία.

Ἐπιστροφάω, versor in, oberro, obeo. Od. ρ. ἐπιστρωφῶσι πόλεας. Legitur & pass. ἐπιστροφάομαι, apud Eurip. in Med. πόθεν γῆς τῆς δ' ἐπιστροφᾶ πόδα; quod exp. vnde veniens in terra hac versatus, seu in hanc rectam diuersus?

Decomp. Ἀντεπιστρέφω, vicissim vel contrà conuerto. Ἀντεπιστροφή, conuersio mutua vel contraria, vel in contrariam partem.

Ἀνεπιστρόφος, nõ curans, securus. Exp. &, inexorabilis, ad veniam flecti nesciens: apud Iustin. Matt. Ἀνεπιστρόφως, idem.

Ἀνεπιστρέφως, more eorum qui non curant. Ἀνεπίστρεπτος, qui non conuertitur. Item ita negligens & securus, vt ne respicere quidem conuersa facie dignetur. Synes. de insomn.

Ἀνεπιστρεπτὶ & ἀνεπιστρεπτεί, ita vt non conuertaris, nec faciem controuertendo nec pedem reflectendo. Hesyc. Scribitur & ἀνεπιστρεπτεί. apud Plut. de def. orac.

Παρεπιστρέφω, paulum conuertor, leniter flector. Strab. l. vlt.

Παρεπιστρέφομαι, identidem conuertor & respecto. Diogen. Laert. Παρεπιστροφή, conuersio in latus: vt qui crebrò limis respicit oculis. Plut. Et Παρεπιστροφαί, versiones quæ vicissim fiunt ab vno ad alterum.

Συνεπιστρέφω, vnà conuerto: seu vnà conuertor & reuertor. Apud Plutar. in Num. κεφαλαὶ συνεπιστρέφονται τῇ συνεχείᾳ πρὸς ἀλλήλας. exp. apices densitate inter se conuersi, seu frequenter inter se conuoluti.

Καταστρέφω, subuerto. Aristoph. in Equit. πόλιν καταστρέφεις, item reuoco. Liban. κατέστρεψε λόγους εἰς πολιτείαν. Item exigo, finio, claudo: vt apud Ceb. Theb. τὸν λοιπὸν βίον καταστρέψεν ἐν φαύλῃ κακοδαιμονίᾳ, reliquum vitæ exigit in omnis generis ærumnis, interdum sine adiectione significat, finio vitam, morior. Plut. in Themist. κατέστρεψεν ἡμέρας τριάκοντα πάνυ. Sic & apud Herodian. libr. 5. item neutr. desino, finior. Pausan. τὸ ἐνιαυτὸν καταστρέψας, annũ exiuit. idem, κατέστρεψαι, εἰς τέλος, hunc exitum habuit.

Καταστρέφομαι, subuertor, euertor, destruor. Herodian. lib. 7. τὰ φρουρία ὑπὸ τῶν Μαξιμίνου στρατῶν κατέστραπτο. Frequentius pro actiuo vsurpatur, euerto, destruo, &c. Thucyd. βουλόμενοι Ἀκαρνανίαν πᾶσαν καταστρέψασθαι, interdum significat subiugo, in potestatem redigo. Demosthen. τοὺς ἐπὶ Θρᾴκης Ἑλλήνων κατεστραμμένους πόλεις. Herodot. κατεστραμμένῳ πολλοὺς γόνῳ. ¶ Apud Aristot. in Rhet. κατεστραμμένη λέξις, exp. conuersa dictio.

Κατεστραμμένως, aduersè.

Καταστροφή, subuersio, euersio, expugnatio. Sic dicitur etiam exitus rei, vel quum res ad exitum inclinat. Luc. item exitus, mors. Thucyd. l. 2.

Καταστροφικῶς, more catastrophorum, seu vt in catastrophis fabularum fieri solet. Athen. l. 10. (do.

Decomp. Ἐπικαταστρέφω, superinuerto, inuerto superiacien-

Περικαταστρέφω, inuerto, deorsum verto.

Μεταστρέφω, conuerto, propriè ex vno latere in aliud, aut ex vno statu locóve in alium: verto, verso. in Geopon. μεταστρέψατε τὰ ἀκόλουθα ἵνα πάντῃ ὁμαλῶς θάλπωσι. item inuerto, peruerto. Aristot. rhetor. 1. τὸ δίκαιον οὐκ ἔστι μεταστρέψαι οὔτ' ἀπάτῃ οὔτ' ἀνάγκῃ. item muto, flecto, conuerto. Iliad. ο. Ἦ τί μεταστρέψεις; an aliquid mutabis? ibid. Αἴψα μεταστρέψεις νόον μὴ τὸν ἐμὸν κήρ, conuerteret seu flecteret. Sic & Iliad. κ. ¶ Apud

Eurip. in Hipp. Step. Οὐδ' ὑποδίσμασι, οὔτε κολλητῷ ὄχῳ.

Μεταστρέφεται, exp. nihil lora, nihil bene compacta vehicula curantes.

Μεταστρέφομαι, conuertor, i. conuersa facie retro aliquid respicio. Xen. Pæd. 1. μεταστραφεὶς πρὸς τὰς λοχαγίδας. ἔφη.

Μεταστροφή, ἡ conuersionis Epigr.

Decomp. Ἀμεταστρεπτί, sine conuersione, ita vt non respicias conuersus. Plat. de leg. l. 10. & Luc. Ἀμεταστροφος, conuersionis & mutationis expers, immutabilis.

Παραστρέφω, peruerto, depraua. Theop. & Arist. polit. 2.

Παραστροφάω, idem: seu, in latus vel obliquè detorqueo: vnde apud Apoll. Argon. 2. ὁμμάτα δ' ἐφι λοξὰ παραστροφόωντι.

Περιστρέφω, circumago, in orbem verto, circũuerto. Hom. hym. 1. in Merc. χῇ χερσὶ περιστρέφει καρτερὰ δίνεμα, in pass. apud Arat. μιῇ περιστρέφεται φαλαγγι, breuiori conuertitur orbe.

Περιστροφή, conuersio, conuolutio, rotatus. Procl. Est & nomen figuræ, apud Rhet. de qua Fortunatian.

Περιστροφάω, idem cum περιστρέφω. Περιστροφῶμαι, circumeo, obeo. Apud Herodot. περιστροφώμενοι χρησμοί, exp. peruestigant oracula.

Decomp. Ἀμφιπεριστρέφω, idem cum περιστρέφω. Apud Hom. Od. 9. Ἀλλ' ἤ οἱ χρεὼ ἀμφιπεριστρέφει ὀνείατα, exp. verba eius nulla gratia comitatur, vbi legitur & ἀμφιπεριστρέφει.

Ἀμφιπεριστροφάω, idem, Hom.

Ἀντιπεριστρέφω, è contrario circumuerto, vel circumagendo verto in contrariam partem. Ἀντιπεριστροφή, circumactio è cõtrario, vel in contrariam partem, circumactio relatiũ facta.

Ἀπεριστρεπτος, qui nõ circũuertitur, vel qui circũagi nequit.

Συμπεριστρέφω, vnà circumuerto, vnà circumago. Aristot. de mundo.

Συστρέφω, contorqueo, cõuoluo in fascem, seu collectum contorqueo. Pla. de rep. l. 1. συστρέψας ἑαυτὸν ὅσπερ θηρίον ἦλθε ἐφ' ἡμᾶς, quum sese in ferae modum collegisset. Metaphoricè apud Dion. Hal. de Hist. τὸν τῶν συστρέψαι τε τεκμαίρεσθαι καὶ συμπλέκειν ἐπιφέρειν, intextis contortis ytendo. Item in compendiũ contraho. Idem, κολλύβων οἱ τεχνογράφοι συστρέψαι τὰς εἰπεῖν τὸ σῶμα. Iũ cogo, coagulo, condenso Atheo. l. 2. Et specialiter, agmẽ cogo, factionẽ creo. Arist. pol. l. 2. Neutraliter etiam pro coẽo sumitur, seu pass. cogor, condensor: apud Diod. l. 1. c. 94.

Συστρέφομαι, contorqueor, colligor. Item cogor, contrahor, condensor: plerumque de humidis quæ coalescunt: vt Aristot. de mun. χάλαζα γίνεται ὑπὸ συστροφῆς. Interdũ & de aliis rebus. Dicitur enim agmen militum συστρέφεσθαι, quum se cogit & conglobat ad fortius faciendam impressionẽ: vt apud Polyb. l. 1. Dicuntur & ipsi milites συστρέφεσθαι in acie condensati & confertim euntes: vt apud Xen. Hell. 5. Item quum diffusi & dispersi, ab hoste eos circumueniente se rursus conglomerant & globam faciunt. Idem Hell. l. 6. ἐπειδὰν ἐκεῖνοι τῷ πολεμίῳ ἐπιόντες αὖθις πειρᾶσθαι συστρέφεσθαι. Quatus etiam multitudo συστρεφεῖ, quæ factiosè coit, sese conglobat & conspirat. Dem. Phil. 3. συστρεφόντες ἄνθρωποι πολλοὶ καὶ χρεῖαι οἱ ἔχοντες φιλόπολιν. Ἐς ἑαυτὸν συστρέφεσθαι, exp. in seipsum vergere: apud Greg. de Theolog.

Συστραμμένως, contortè. Aristot. rhet. l. 2.

Συστρεμμα, τὸ, coagmentum compactile: seu globus, conuolutio. Ἐξ ἑνὸς σύστρεμμα, hanc contortæ hapsus. Paul. Ægin. l. 3. c. 27. Significare etiam dicitur agmen militum composito ordine progredientium, impressionẽque hostiliter facientium: apud Polyb. l. 1. Est & verbum castrense, significans certum numerum militum, vt mille in lib. περὶ τάξεως πολεμικῆς.

Συστρεπτόν, τὸ, globulus: ità vortex. Arist. de mirab. aud.

Συστρεπτικὸς, cogendi & condensandi vim habens. Hippoc.

Συστροφή, conuersio & conuolutio in orbem, vortex, vertigo. Helyc. Sic etiam dicitur quum animal (præsertim ad pugnam se parans) sese contorquet & conglobat ad impetum vehementius faciendum: vnde metaphor. Συστροφὴ λόγων apud Demetr. Phal. Est & vitium quoddam in arboribus, quum se conuoluẽre venæ, velũtque nodum effecit collecta & contorta materia. Theop. hist. pl. lib. 5. c. 6. Quales etiam nodi & lectiones in corpore humano συστροφαὶ dicuntur: apud Diosc. l. 1. c. 35. Dicitur & συστροφὴ multitudinis alicuius ad seditionem concitatæ cõtio. Act. Ap. c. 16. ¶ Item συστροφαὶ, viarum compita apud Dion. Hal. Rom. antiq. l. 6.

Ὑποστρέφω, (*dec.*) vnà conuerto ad aliquid suscipiendum contra aliquem, vel vnà cogo & colligo. Macab. l. 1. cap. 14. ἐπὶ συστρέψαι συστρόφιον, exp. conuocare conuentum.

Ὑποστρέφω, conuerto, auerto: seu conuertere gressum & referre pedem: coqueduco & reuerti facio. Ilia. 4. ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους. Phil. de vita M. l. 1. πολὺ πλοῦτον ὑποστρέψαν. Et neutr. pedem refero, reuertor. Ilia 7. ὑποστρέψασκε ἑλυμπόνδε. Gregor. Naz. πολὺ ὑποστρέψαι εἰς οἶκον.

Ὑποστρέφομαι, idem. Exponitur etiam, auertor & flexu fallo: fugiendo ludificor. Xen. in Cyneg.

Ὑποστροφὴ reuersio, reflexio: seu reuerti, retrocedere. Dem. Polyb. apud interpretes sic dicitur quum ad expositionem interruptam ἐπεμβαλῇ seu παρεμβάλῃ aliqua, reuertitur oratio, Hermog. Accipitur & pro callida reflexione.

Ὑποστρεφῶν, qui reuersus est, redux. Hesych.

Composita sine præpositione: ac primùm in στρεφὴς aut στρεφὴς desinentia.

Ἀεισστρεφὴς, ὁ ἀεί, qui semper vertitur & circumagitur, qui semper torquetur.

Ἁλιστρεφὴς, qui in mari versatur, marinagus, Musæus.

Ἀμφιστρεφὴς, in orbem flexus: vel sibi mutuò implicatus & innexus. Il. λ. κεφαλαὶ δ' ἐν οἱ ἦσαν Τρεῖς ἀμφιστρεφέες: legitur tamen & ἀμφιστριφέες.

Ἀστρεφὴς, qui flecti nequit: & *ex consequenti*, durus, immobilis. Soph. in Mysis.

Εὐστρεφὴς, & poët. εὐστρεφὴς, pulchrè torrus, seu tortilis, flexilis. Odyss. 1. & ξ. (agitur.

Εὐστραφὴς, versatilis, versabilis, qui dextrè & agiliter circum-

Composita in στρεπτὸς desinentia.

Ἁλιστρεπτὸς, ὁ ἀεί, idem quod ἁλιστρεφὴς.

Ἀστρεπτος, qui flecti aut torqueri nequit: ex quo intelligitur, rigidus. Exponitur etiam, quem vertere seu circumagere non licet.

Εὐστρεπτος seu εὐστρεπὴς, qui facilè versari, flecti aut torqueri potest: flexilis, tortilis. Od. 6.

Composita ex στροφὴ.

Ἀγχιστροφὸς, ὁ ἀεί, conuersioni mutationique propinquus. i. subitude mutabilis: vnde ἀγχίστροφος μεταβολὴ, subita mutatio, apud Thuc. l. 1. Et ἀγχιστροφα βουλεύεσθαι, sententiam mutare. Herod. in Polymn. Dicitur & ἀγχιστροφος, homo qui versatili est ingenio, quique velum vento obuertit pro vt è re sua esse videt: apud Suid. Ἀγχίστροφος δίωξις, persecutio quæ fugiens persequentem retro flectere pedem cogit & in fugam vertit. Procop.

Ἀγχιστρόφως, subita ac repentina conuersione seu mutatione. Dion. Longin.

Ἀμφιστροφὴ, deflexio, reflexio. Hesych.

Ἀστροφοστροφα συνθέματα, quæ dissimiles strophas habent. Hæc in ἑτεροστροφα diuiduntur, & ἀλλοιοστροφα: de quibus vide schol. Aristoph.

Βωλοστροφία, ἡ, glebarum inuersio & repastinatio. Gaz. de senect.

Γλωσσοστροφὲω, linguam agiliter verso, blatero. Aristop. in Nub.

Δημοστρόφος, ὁ, in populo versor.

Ἐδροστρόφος, ὁ, exp. on. podicem inuertens, apud Theocr. Idyll. 15. δοῦ σκελέων ἐδροστρόφοι Ἀργόθεν ἀνδρὸς Ἀλλάλως σφάλλοντε πελαίστιμοντι.

Ἑτεροστροφα, dicuntur metra quædam apud schol. Aristoph. quorum Hephæstio quoque meminit & Triclin. apud Soph.

Εὐστρόφος, qui facili motu versatur & circũagitur, agilis: vt καὶ εὐστρόφος, apud Plut. in Ant. Item tortilis, flexilis: seu bene aut pulchrè tortus: vt εὐστροφοι ἵπποι, apud eundem de deo Socr.

Εὐστροφία, ἡ, versatilitas. Idem de solert. anim.

Ἡνιοστρόφος, ὁ, qui habenas vertit, i. qui habenis huc illuc flectit equos, auriga.

Ἡνιοστροφὲω, habenas verto, sum auriga. Et general. rego, gubernio. Eur. in Phœn. Ὁς ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ βίβας.

Γραμμοστροφος, qui funem lorum quo aqua è puteo hauritur, versat. Aristop. in Ran.

Καλωοστροφος, qui funes intorquet seu torquet. Plut. in Per.

Μονόστροφος, vnicam habens στροφὴν. Theop. hist. pl. l. 5.

Νεόστροφος, super tortus, ideoque nouus. Il. ο.

Οἰακοστρόφος, qui gubernaculum manu versat, gubernator: vt νηὸς κυβερνὴς οἰακοστρόφος, apud Eur. in Med.

Οἰακοστροφὲω, gubernaculum manu verso: rego. Suid.

Πολύστροφος, qui multis gyris circumagitur: item versatilis, mobilis.

Σχοινοστρόφος, qui funem è iunco torquet. Plut. περὶ ἔρωτ.

Χρυσοστροφος, qui auro torquetur. Soph. in Oed. tyrann.

Φιλόστροφος, qui verti & mutari amat, mutabilis, inconstans. Pol. lib. 6.

Composita ex στρεβλὸω.

Ἀποστρεβλὸω, idem quod στρεβλὸω, torqueo, &c. Ἀποστρεβλῶσθαι, exp. &, collidi.

Διαστρεβλὸω, torto seu tormentis distraho. Æschin. in Crespho.

Καταστρεβλὸω, Idem. Καταστρεβλωμένος, depranatus.

Composita habentia στρεβ.

Ἀστρεβὴς, qui tortus seu tortuosus non est, qui non torquetur & depranatur. Theop. hist. pl. l. 5. c. 3. Plat. polit. l. 7.

Ἀστρεβαλίζειν, corrigere, dirigere, complanare, ἀστρεβῆ ποιεῖν. Hesyc.

Ἀστρέβη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Εὐστρεβὴς, qui facilè torquetur seu flectitur. Theop.

Composita ex στρόβιλος.

Διαστροβιλὸω, rapido vorticè & impetuosè peruado. Plut. Θαλάσσαν πλαγίαν ἀς διεστροβιῶ.

Ἐνστροβιλὸω, exp. contero. Suid.

Πολυστροβος, & poët. πολύστροφος, multùm strepens: vel turbolentus multis agitatus fluctibus. Nic. in Ther.

ΣΤΡΗΝΗΣ, ής, ές, ἡ, aspes, τραχύς. Hesych. à quo exponitur etiam ὀξύς, acutus. Ὁ δὲ ἐν τοῖς manifestus: σύνοιδε, tristis. idē σφοδρὸς ἐπὶ κακῷ. Interdum σφοδρὸς aduerbialiter significat, atrocè, horrendè seu horribiliter, vt Epigr. lib. 3. σφοδρὸς ἀεὶ φωνῶν παρ' οὖκτι. Sic Apoll. Arg. 2. σφοδρὸς ἢ ἀεὶ συθλὰ βρίμῃ ἀετοῦ. Legitur etiam σφοδρὸς pro σφοδρὸς, aspher, acutus.

Ἀσφοδρὸς, ός, ὁ, ἡ, (comp.) idem quod σφοδρὸς, acutus, ὀξύς. Hesych. Ab eodem exponitur etiam, τραχὺς δ' ἐστί.

ΣΤΡΗΝΟΣ, ά, ός, τό, luxus, deliciæ. Apocal. 18. καὶ εἰ ἐμποροι τῆς γῆς οἱ τῆς δυνάμεως τοῦ σφοδρὸς αὐτοῦ ἐπλουτήσαν.

Σφοδρύνω, ῦνῶ, in deliciis fum seu viuo, luxurior: item lasciuio. Apocal. 18. καὶ ἐσφοδρύνθη. Sunt qui hoc verbum deducant ἀπὸ τοῦ σφοδρὸν καὶ ὀξυπαθῆ τὰς λύσσας, vt sit metaphora sumpta ab equis qui frenis excussis ferociunt & suopte ingenio feruntur.

Καταστρηνιάω, (comp.) insolentiùs & lasciuiùs me gero aduersus. lasciuio & insolesco contra. 1. Tim. 5.

ΣΤΡΙΒΟΣ, exilis & tenuis vox auis. Schol. Aristoph.

Στριβλιγξ, vide in λιγξ.

Στρεβὶς, &c. vide in στρέφω.

ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ, η, ὸν, rotundus, i. in formam rotundam aut turbinatam contractus aut conglobatus: cui oppon. μακρὸς, longus, oblongus: vt στρογγύλαις χεραῖν, apud Aristoph. Et στρογγύλα συνθεσίας, alumen rotundum, apud Dioſc. Sic dicuntur nates στρογγύλαι, quæ rotundiores sunt, apud Thuc. lib. 2. Et corpora στρογγύλα breuiora & magis compacta, non procera, nec gracilia, apud Aristot. in hist. an. de leonum generibus & Athen. l. 13. Metaphoricè etiam στρογγύλη λέξις dicitur apud Dionys. Halic. ¶ Item teres, instar cylindri: vt ξύλα στρογγύλα dicuntur rudia adhuc nondum architecti manu polita, apud Theophr. hist. pl. l. 5. c. 6. Fœmin. στρογγύλη substantiuè dicitur pro ἡ στρογγύλη ζώνη, teres zona: apud Poll. lib. 17. c. 14. Quidam exp. etiam rapum. (teres figura.

Στρογγυλότης, τητος, ἡ, rotundè. Plut. in symp. sept. sap. & Demetr. Phal. item

Στρογγυλότητος, τητος, ἡ, rotunditas, figura rotunda aut teres.

Στρογγυλόω, rotundo rotundum efficio: vnde pass. apud Alex. Aphr. ἀποστρεφόμενον ὕδωρ ἐξ ὑψους στρογγυλοῦται, rotundatur.

Στρογγύωμα, τὸ, coagmentum rotundum aut teres orbis. Reg. lib. 1. c. 19. (lib. 1. c. 17.

Στρογγύωσις, ἡ, rotũdatio. Pro exercitu accipi traditur. Reg.

Στρογγυλαίνω, idem quod στρογγυλόω: vnde ἐκστρογγυλαίνεσθαι, exp. rotundari, connolui.

Στρογγυλίζω, pro eodem: seu ore rotundo loquor atque enuntio. Dion. Halic. in vita Lys. στρογγυλίζῃ τὰ ὀνόματα.

Γογγύλος, ὁ, idem quod στρογγύλος. Athen. li. 4. ἀρίστου δὲ ἐπιφερόμενοι γογγυλωτὸν ἢ τῶν ἰδίων. Γογγύλη substantiuè vocatur maza rotunda, seu quæ inter subigendum rotundata est: apud Aristoph. in Pace. Quidam exp. etiam rapum.

Γογγυλίος, idem quod γογγύλος. Gal. apud Hippoc. & Suid.

Γογγυλιδιός, ά, ὸν, rotunda. Gal. in lex. Hippocr. Et subst. rapum vel rapa. Athen. l. 2. & 10. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Γογγυλίδιον, τό, rapidium. Apud Galen. in lex. Hippocr. γογγυλίδια, exp. μικρὰ σφαιρία, pilulæ minutæ.

Γογγυλίζω, idem quod στρογγυλίζω. Scholiast. Aristophan. & Suid. ex non. μεταστρέφω.

Γογγυλόω, idem: vel μεταστρέφω. Hesych. Γογγυλοῦν, pro iisdem: vnde γογγύλωμα, idem quod στρογγύλωμα. Hesych.

Composita ex στρογγυλος.

Ἐπιστρόγγυλος, in rotundum inclinatus, subrotundus, seu turbinatus. Aristotel.

Συστρογγυλίζω, in rotunditatem conglobo. Metaphoricè Nicomachus apud Athen. l. 2. ὑπόδειγμα καὶ παλαιόπαστος μὲν τὴν πατρῴαν οὐσίαν συστρογγυλίσας καὶ ἐξαίφνης ἐν μικρῷ ὀλίγοις, ὥσπερ ἐν τρισὶν, i. bona patris velut in rotundam massam conglobata intra paucos menses deuorauit & instar oui sorpsit.

Συστρογγύλωσις, idem. Metaphoricè de eadem re, apud Athen. l. 4.

Ὑποστρογγυλίζω, idem quod ὑποστρογγυλόω.

Στρόμβος, &c. vide στρέφω, in Στρέφω.

ΣΤΡΟΥΘΟΣ, ου, ὁ, passer, passerculus (* dictus ἀπὸ τοῦ μὴ εἰδέναι τὸν Ἀφροδίτου θεόν: vnde & in vltima accentum habet, secundum canonem grammat. quo in θος dissyllaba, quæ τὸ θεον inclusum habent acuuntur. Etym. & Eust. Iliad. β. Ἔνθα δ' ἄρα στρουθοὶ νεοσσοὶ νήπια τέκνα. Athen. lib. 9. καὶ οἱ στρουθοὶ ἀκόλαστοι. Hinc & metaphoricè στρουθὸς dicitur falax & ad venerem nimium pronus, vt passer στρουθὸς μεγάλη, dicitur ὁ στρουθοκάμηλος, struthio. apud Aristoph. in Aub. Pro eodem dicitur & στρουθὸς Ἀφρικανὸς seu Λιβυκὸς, à regionibus in quibus præcipuè inuenitur, apud Aristot. lib. 4. de part. anim. c. 12. & hist. anim. lib. 6. c. 5. A volatu humili vocatur & στρουθὸς καταπτὰς & χαμαιπετὴς. Herodot. l. 4. ¶ Item herba quæ & στρουθιον. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 13.

Στρούθος sive στρουθὸς, struthe: vt στρούθος μηλίου & στρουθὸς μήλου, struthea malus & struthea mala. Theophr. hist. pl. lib. 2. cap 3. Dioſc. l. 1. c. 191. Athen. l. 3.

Στρουθίον, ου, τὸ, passerculus. Athen. lib. 13. & 14. ¶ Item herbæ nomen, quæ Lat. radicula & herba lanaris. Dioſc. lib. 2. c. 193.

Στρουθάριον, ου, τὸ, idem quod στρουθίον, passerculus, apud Athen. l. 2.

Στρουθίζω, passeris in modum strido. Aristoph. Esaiæ 10. dicitur de aiium pullis qui ore hiante & stridente seu vociferante eleam à matre petunt. ¶ Item radicula pargo, lanariæ herbæ succo mundum ac candidum reddo. Dioſc. l. 2. c. 84.

Composita.

Ἀστρουθίζω, qui radiculæ succo eiotus purgatusque non est.

Καλλιστρουθία σῦκα, callistruthiæ ficus. Athen. l. 3.

Στρυφνὸς, &c. vide in στρέφω. Στρυφνὶς, in στύφω.

ΣΤΡΥΧΝΟΣ, ου, ὁ, solanum, herba de qua Dioſc. l. 4. c. 71. & tribus sequentibus. Eadem dicitur & neutro genere στρύχνον, apud eundem l. 4. c. 72. Dici verò & fœm. gen. ἡ στρυχνὸς, tradit Æl. Dion. apud Eust. in Odyss. Pro eodem τρύχνος idem fœm. gen. dici testatur Etym. Apud Theocr. idyl. 10. ἀφωνὰ ἢ τρύχνα exp. mollis, i. ἰσοπῆχα τρυχνῷ, inquit schol.

Στρῶμα, στρωτήρ, στρωτὸς, &c. vide in στρέω.

Στραφὰν, in στρέφω.

ΣΤΥΓΕΩ, ῶ, F. στυξῶ. ab inusitat. στύγω, odio prosequor, odi. Il. θ. Νεῦ δ' ἴμεν μ' ἐυγὶ φίτυε φίτυε δ' ἐξίω υσε βιλὸς. Soph. τοὺς ἢ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι, τοὺς δὲ στυγοῦσι τοὺς κακούς. Item exhorresco, extimesco, reformido. Il. π. τίνα τε στυγεῦμεν ἢ ἄλλον. Sic & Il. υ. Cum infinitiuo exp. metuo, non audeo. Il. α. στυγεῦ ἢ κ' ἄλλῳ Γ' ἔτι ἐμοὶ φάσθαι καὶ ἐμεῖο δ' μύθῳ κεύθω. Od. λ. Τῷ κε τέω στυγέοιμι μόλῳ καὶ γήρας ἀπέτοιμι. exp. terribiles seu terrificas reddiderint. Significat etiam, tristor, tetre Hesych. vt apud Apol. Arg. l. 2. οἱ δ' ἔστυγον ἐστάοντες, tristati sunt.

Στυγέομαι, οῦμαι, odio & horrori sum. inuisus sum. Sophocl. in Trach.

Στύημα, τὸ, odium, aut quod aliquis odio prosequitur. Eurip. in Orest.

Στυγετὸς, odiosus, qui odio & horrori est: vel odio dignus. Item horribilis.

Στυγὸς, ός, τὸ, odium. Epigr.

Στυγερὸς, ά, ὸν, odio dignus, horribilis & terribilis. Il. ξ. στυγερὸς δ' οἱ ἐκλέτο θυμὸς, & στυγερὸς πόλεμος horribile bellum. Il. υ. Sic & Il. σ & ν. & alibi apud Hom. &c. Exponitur & tristis, tristificus: vt στυγερὸν πένθος. Od. κ. Item grauis: vt στυγερὰ τίνοις, apud Apoll. Rhod. Pro eodem dicitur & στυγνὸς, apud Hesych.

Στυγερῶς, horribiliter, horrendum modum. Il. π.

Στυγερότης, ητος, ἡ, tristitia, mœstitia.

Στυγνὸς. Idem cum στυγερὸς. odiosus, inuisus. Soph. in Trachin. στυγνὸς Εὐρυσθεύς. Item grauis, tristis, tristificus: vt στυγνῶν λωβᾶς, apud eundem. Soph. & στυγνὸν προσώπῳ, tristi & tetrico vultu, apud Eurip. in Alcest.

Στυγνότης, ητος, ἡ, mœstitia, mœror: vel horrifica tristitia, rumor. Athen. l. 4.

Συγνάζω, tristor, tristitia molestiaque afficior. Marci 10. Improprie cœlum συγνάζει dicitur Matth. 16. i. obductum esse nubibus, non esse serenum.

Στύξ, γὸς, ἡ, Styx fons ad Nonacrin Arcadiæ, ab horribili frigiditate nomen adeptus: quæ tanta est vt etiam necet eos qui aquam illam gustarint. Vide Plin. l. 2. c. 103. & l. 31. c. 2. & Vitru. l. 8. c. 3. Sic etiam nominatur palus quædam apud inferos, itidem ab horribili geliditate, per cuius aquam iurare superi fingunturà poetis. Od. ε. Il. θ. ξ. &c. Hesiod. in Theog. ¶ Item horror tremorque ex perstrichione. Theophrast. de caus. pl. lib. 5. cap. 10.

Στυγερὸς, ά, ὸν, stygius, infernalis: vt στυγερὸν δόμον, apud Soph. & στυγερὸν ἡμέρα. Plut. de non fœner.

Composita.

Ἀποστυγέω, odio habeo, auersor, abhorreo. in ep. ad Rom. ca. 12. ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρόν. Ioseph. ἐν Φαυστίνῳ ἀποστυγήσας τὸν ὑπηρέτην, ἀπέκτεινε τὸν Πόρρον δ' ἐκέλευσεν.

Βροτοστυγὴς, ές, ὁ, ἡ, hominibus inuisus. Schol. in Prometh.

Ἐπιστυγέω, tristor ob aliquid, contristor. Basil.

Θεοστυγὴς, Deo exosus, Deo odiosus: vt Ἑλένη θεοστυγὴς, apud Euri. in Troad. Item qui Deum odit, Deum exosus. Rom. c. 1.

Θεοστυγία, ἡ, odium Dei.

Καταστυγέω, idem quod ἀποστυγέω. Apud Hom. καὶ δ' ἔστυγον αὐτὰρ ἔπειτα per enclisin pro καταστύγεον, quod est vel aor. 2. à futuro στυγήσω, vel præt. imperf. ab inusit. καταστύγω.

Ψευδοστυξία, ἡ, odor mendacii. in Epigr.

ΣΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, columna, idem quod κίων teste Poll. l. 1. c. 76. c. 52. ἐξάγει τοὺς ἀφεστῶτας ἐξωθεν τοῖς στύλοις τοῖς κατωτέροις Metaph. apud Eurip. initio Iphig. Taur. στύλοι γὰρ εἰσὶν οἱ τοῦδε κίονες. Et 1. Cor. c. 3. στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας. *Eiusdem originis esse cum στύλῳ (de quo supra) docent

gramm.& inter hos Etym. nimirum ab ἵστημι. Pro graphio etiam accipitur, quo in tabulis cereis exarabant.¶ Apud Vitruu. in cochlea aquaria sunt etiam styli ferrei qui tignis vtrinque positis infiguntur, siue à columnæ siue à graphij similitudine ita dicti.

Στυλίτης, ου, ὁ, supra columnam locatus. Suid.

Στυλίς, ίδ Ꞓ, ἡ, columella. Est & pars nauis ἡμιολίας teste Hesych. Sic & dicitur illud quod nares instar muri dispescit, quod & κίων & διάφραγμα. Poll. l. 2.

Στυλίσκος, ου, ὁ, columella.

Composita.

Ἀραιόστυλος, ὁ ἡ, raras columnas habens. Vitruu. l. 3. c. 2.

Ἄστυλος, columnis carens.

Αὐτόστυλος, per se & suapte natura columnis fultus. Hesych.

Δεκάστυλος, decem columnas habens. Vitruu. l. 3. c. 1.

Διάστυλος, qui amplius patentibus columnis est. Idem l. 3. c. 2.

Διαστυλόω, columnis fulcio. Polyb. lib. 5.

Ἑξάστυλος, sex columnas habens. Vitruu. eiusdem lib. c. 1.

Ἐπιστύλιον, τὸ, trabs aut lapis qui supra columnas ponitur. Plut. in Pericle.

Εὔστυλος, cuius columnæ iustis interuallis distributæ sunt, ideóque columnarum specie decorus. Vitruu. l. 3. c. 2.

Ὀκτάστυλος, octo columnas habens. Idem l. 3. c. 1.

Περίστυλος, circumcirca columnatus, columnis in ambitu cinctus. vt ἀθέριστυλος δόμος, apud Eurip. in Androm. ἀθέριστυλον, τὸ, locus columnis cinctus. Athen. l. 5.

Περιστύλιον, τὸ, idem Vitruu. l. 6. c. 9.

Πολύστυλος, multas columnas habens. Plut. in Pericle.

Πρόστυλος, ab anteriore parte columnas habens. Vitruu. l. 3. cap. 1.

Ἀμφιπρόστυλος, (*decomp.*) omnia habet quę prostylos, pręterea que habet in postico ad eundem modum columnas & fastigium. Idem ibidem.

Πυκνόστυλος, qui est crebris columnis. Idem l. 3. c. 2.

Σύστυλος, qui columnis est paulo remissioribus. Idem ibidem.

Τετράστυλος, quatuor columnas habens: apud eundem.

Στυξ, vide in Στυγέω.

ΣΤΥΠΗ, siue στύππη, ας, ἡ, stupa. Ioseph. apud Suid. Πληροῦντες τῶν σχισμῶν στύπης, ἢ ἀσφάλτου, καὶ κηρίνης. * Ἀ στύφω (inspisso, stringo) deductum videtur quibusdam, quoniam stupa rimæ & foramina solent stipari & obtrui, aut etiam à τύφω, quasi τύφη. ¶ Στύπη. Exponitur etiam ab Hesych. stipes, stirps, truncus, caudex.

Στυπάδιον siue στυπεῖον, ου, τὸ, idem quod στύπη, stupa, Xen. Pęd. 7.

Στύπαξ, vel στύπακος, venditor vestium stupearum. apud Poll. l. 7. c. 16. Pro eodem dicitur & στυππακίς apud Hesych.

Στυπός, ᾱ Ꞓ, τὸ, idem quod στύπη, stipes, caudex, truncus. Apoll. Arg. 1. Apud Nic. in Alex. Ὀλμοῖσι στυποῖς adiectiuè vsurpatur. i. in ligneo pila, seu in ligneo mortario.

Στυπόω, stipite pello. Hesych. Κατεστυπόω, (*comp.*) stipite depello aut persequor: apud Archilochum.

Στυπτηρία, vide in Στύφω.

ΣΤΥΡΑΞ, ακος ὁ, cuspis teli seu hastæ: apud Athen. ἥν τε μηλοφόρεν τῷ δ' ἐρυφόρων, ἔθη τ' στυράκων μῶλα χρυσᾶ ἔχοντες. Vide Poll. Hesych. & Suid.¶ Itē arbor Syriæ quæ malo Cydonio ferunt esse similis, cuius etiam lacryma στύραξ vocatur. vide Dios. l. 1. c. 80. Arist. an. 4. Theoph. l. 8. pl. c. 7. & Plin. l. 12. c. 17.

Στυράκιον, ου, τὸ, idē quod στύραξ in prima signif. Thu. l. 2. [& 25.

Στυράκινος, vt στυράκινον μύρον, ex styrace confectum vnguentum. Diosc.

Στυρακίζω. Hesych. exp. κινηρίζω. Item styracem refero. Diosc. l. 2. c. 109.

ΣΤΥΦΩ, F. ψω, adstringo: de iis quæ dum gustantur, linguam adstringunt. Diosc. lib. 1. c. 169. (de achrade) στύφει ὁ ἡ ἁφὴ λαλῶν αὐτῆς. Sic & cap. sequenti de mespilis. Exponitur etiam, spisso, quoniam quæ adstringunt, densare & spissare solent.

Στέμμα, τὸ, spissamentum astringendi vim habens. Diosc. lib. 1. cap. 69. Galen. τῶν κατὰ τόπον. lib. 3.

Στύψις, εως, ἡ, astrictio. Gal. ad Glauc. Item spissatio. Dioscor. lib. 1. cap. 76.

Στυπτικός, ὁ, astrictorius, stringendi vim habens. Diosc. l. 1. c. 169. & alibi.

Στυφός, idem Basil. in Hexaëm. homil. 3. Στυφεινός, pro eodem. schol. Nicand.

Στυπτηρία, ἡ, alumen dictum ἀπὸ τοῦ στύφειν, quoniam potentissimè astringit. Vide Diosc. l. 5. c. 123. & Paul. Ægin.

Στυπτηριώδης, ες Ꞓ, ὁ ἡ, aluminosus, alumen resipiens: vt ὕδωρ τὸ στυπτηριῶδες. Gal.

Στρυφνός, ά, ὁ, idem quod στύφος [ex quo & factum creditur pleonasmo φ ρ] astringens, acerbus, austerus. Theophr. de caus. pl. l. 6. & Aetius in præfat. l. 1. Sic & apud Gal. στρυφνὸς πικρός, & apud Athen. στρυφνὰ μῆλα, & apud Diosc. οἶνος στρυφνός. Metaphoricè dicitur homo στρυφνός, apud Aristoph. & Xen. vt Lat. acerbus, austerus.

Στρυφνότης, ητος Ꞓ, ἡ, acerbitas. Alex. Aphr. Probl. 70. l. 2.

Στυφελός, ά, ὁ, durus, asper. (ex στύφω quoque deriuatum creditur, eò quòd quæ astringuntur & inspissantur, soleant exasperari & indurari) Apol. Arg. l. 2. στυφελὰ ῥηξήνορα κέντρα. Epigram. lib. 1. στυφελὸν γαμόν.

Στυφελίζω, duriter asperéque tracto, duris verberibus aut verbis asperis incesso, duriter & asperè excipio. Il. π. Od. σ. & alibi sæpe. Sic & Apoll. Arg. l. 2 Καὶ ἰνίον πολίοιο κύκλῳ ἐστυφέλιξεν, multis conuitiis probrisque insectatus est. Item dispello, discutio, dissicio, Il. λ. ὡς ὁπότε ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ. Item deturbo, depello, deiicio. Il. α. Ἐξεθέων στυφελίξαι.

Στυφελισμός, ᾱ, ὁ, iniuria, contumelia: quam quis verberibus verbisve asperis excipit. Aristophan. in Equit. Dicitur & quum quis iniuriosè loco suo deturbatur.

Στυφλός, ᾱ, ὁ, idem quod στυφελός, ex eoque factum per syncopen. Lycophr. Μεδεῶν στυφλὸν ἄκαστον ἀλίτου. Æschyl. Ἐρέψ' ἱμαντίοις τὰς δ' ἀπὸ στυφλῶν πέτρας.

Στυφρός, ᾱ, ὁ, idem, durus, rigidus. Hesych. Exponitur etiam retorridus, duratus, callosus. Arist. an. l. 2.

Στυπτὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ac primùm ex Στύφω.

Ἀνασύφω, tristitiam præ me fero, tristor. Hesych. ex Soph.

Ἀποσύφω, idem quod στύφω, astringo. Idem.

Ἀστυφία & Ἀστυφία, ἡ, astrictionis vacuitas, astrictionis expertem esse, apud eundem.

Εὐστύφω, idem quod στύφω. Nicand. in Alexiph.

Ἐπιστύφω, astringo, apud eundem & Athen. 3.

Παραστύφω, pro eodem.

Προστύφω, antè astringo. Item antè inspisso.

Πρόσυπτος, adstrictus: item substrictus.

Ὑποστύφω, leuiter astringo, aliquantulum astringo. Gal. ad Gl. & Diosc. lib. 1. c. 171. Item astringo simul & inspisso. Theophrast. in lib. περὶ ἰσχίου.

Composita ex στυφνός.

Γλυκύστρυφνος, sapore acerbo simul & dulci præditus, simul dulcis & acerbus.

Ὑπόστρυφνος, subacerbus, qui est sapore leniter acerbo. Dioscor. lib. 3. c. 7.

Composita ex Στυφελός.

Ἀποστυφελίζω, depello, deturbo. Il. σ. Τεύς ἦ δὺ' Αἴαντε θοὺς ἐπεμώλυε κλόνῳ, Νεκρῶν ἀπεστυφέλιξεν. Hectora deturbabat.

Ἀστυφέλικτος, minimè durus aut asper, non salebrosus. Epigr.

Ἀστυφέλιστος, non disturbatus, inconcussus, immotus. Nōn. In Eurig. ἀστυφέλιστος ἄγκων χάρεν, exp. non dissectus.

Καταστυφελός, valdè durus aut asper. Hesiod. in Theog. καταστυφέλῳ ἐν χώρῳ. Pro eodem per syncopen dicitur καταστυφλός, vt καταστύφλῳ πέτρας. Eurip. in Iphig. Taur.

ΣΤΥΩ, F. ύσω, tentigine laboro: priapū extēdo. Aristoph. in Lyst. σύνιστ' ἐν ἀνδρὸς κἀπτυομένου πλοκῆν. Ib. ἀλλ' ἔστυκας κἀμεμαρμάρωσται.

Στυομαι, idem quod Στύω, apud comicos. Exponitur etiam, tristitia afficior. Aristoph. in Acharn. κἀγὼ κατιδοῦσ' ἐστυόμην καὶ στεναχόμην.

Στυμα, τὸ, tentigo: πάθος τῶν αἰδοίων, Eust.

Ἀστυτος, ον, [*exp.*] qui Στύει nequit: vt ἀστυτὸς γέρων, apud Eust.

Ἀστυτος εἶδος, exp. ἄγονος, ἄκαρπος, apud eundē ex Xenarcho. Apud eūdē dicitur etiā ἀστυτος ῥοιδάκος, & ἀστυτὶς τρίχλη.

Στυμιόλος, &c. vide in Στύμα.

ΣΥ (pro quo Æoles & Dores dicunt τύ: vnde addita syllaba νυ fit τυίν) tu, Genit. σοῦ, tui. & Ionica dialysi σέο, & metri gratia ι inserto, σείο. Atticè σέθεν, & per Syncopen σθεν. Doricè seu Æolicè σεῦ & τεῦ apud Theocr. &c. Dativus σοί, tibi & Doricè ἐοῖ & τίν, pro quo pleonasmo literæ ν, τέοιν, Il. λ. & Odyss. ο. Accusat. σέ τε, & Dor. τέ & τύ. Theocr. id. 8. ὦ τῶ βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ, vsque adeò ne profundus somnus detinet te? Dual. num. nomin. vocat. & accusat. σφῶ, vos duo, ô vos duo, vos duos. Il. δ. Pro quo abiecto ι & mutato accentu dicitur σφώ: vt apud Homer. Εἰ δὲ σφὼ ἔνεκα θνητῶν ἐρεθεσθον ἔριδος, si vos duæ. Æolicè & Doricè pro eodem dicitur ὔμμε, quod tamen etiam est accusat. plural. pro ὑμᾶς. Genit. & dat. σφῶιν, vestrûm duorum, vobis ambobus. Il. δ. Signif. etiam, ipsorum duorum & ipsis duobus: vt Il. α. σφῶιν δ' ὁ γ' ἄγχι, tunc autem descendit ab ipsis duobus. Pro eo per contractionem & subscripto ι dicitur σφῷν. Od. δ. quod itidem pro αὐτῶ vsurpatur, ipsorum duorum, & ipsis duobus, originem videlicet ab σφῶ habens. Plur. nom. ὑμεῖς vos. Ion. ὑμέες. Dor. ὔμες. Æol. ὔμμες. Gen. ὑμέων, vestrûm seu vestri. Ion. ὑμείων, & inserto ι ὑμειέων. Æol. ὑμμείων. Dat. ὑμῖν, vobis. Pro quo Dores dicunt ὑμίν, vltima cotepta. Æoles ὔμμιν seu ὔμμι. Accusat. ὑμᾶς, vos. Ion. ὑμέας. Æol. ὔμμας, & Dor. ὔμμε, vt apud Theocr. id. 5. κοὔποτ' ὔμμε Πᾶσαν ἐγὼ λύσω. vos omnes lauabo.

Σός, ά, ὁν, Hesiod. in Erg. Ὦ πατερ ἡμέτερε τε καὶ ἐξοχε σός. Plutarch. syn-

pol.2. ὦς ὦς ἑταῖροι, ἡμεῖς ἢ ὑμεῖς. Τὸ σὸν, tuum commodum Soph. in Elect. τὰ σὰ, tua bona seu tuæ opes. Od. β. Pro σὸς Doricè dicitur τεός: vt ἄνακτ τεός. Od. ξ.

Σφωΐτερος, vester, propriè de duobus aut duabus. Il. α. Σφώϊτερος, idem. Hesiod. in Erg. σφώϊτερον κατὰ θυμὸν ἐνείκαι, vestrum patem. Vide alias significat. in Ε.

Ὑμέτερος, ρα, ρον, vester, vestra, vestrum. Ὑμός, apud poetas, idem: vt πόλεμον ὑμόν, Iliad. α. & κράτος ὑμόν, vestrum imperium. Hesiod. Theog.

Σύκινα σύκα, σύβακ, vide in Σῦς.

ΣΥΒΑΡΙΣ, ιδος, & ιος, ἡ. Sybaris: vrbs quædam Italiæ deliciis & luxu nimium in modum dedita: vnde pro summo & exquisitissimo luxu prouerbialiter vsurpatum inuenitur à Philostrato, vt Συβαρεῖ μαστὶ ἥκειν. item ἀν ἀφῶτα Σύβαριν ἐνιμφεύσῃ τὰ πολλά.

Συβαρίτης, ὁ, Sybarita, qui est è Sybari. Συβαριτῶν τραπέζαις, Sybaritarum mensæ. de mensis luxu refertis. Fœm. & συβαρῖτις, quæ est è Sybari. Dictæque etiã fuerunt à quibusdam συβαριτίδες breues fabulæ & compendiariæ, vt testatur schol. Aristoph.

Συβαριτικὸς: Sybariticus: vt Συβαριτικὸς μῦθος, & συβαριτικὴ τραπέζα. Interdum mollis, luxui deditus. Potest etiam aliquid συβαριτικὸν dici, in quo summus sit luxus.

Συβαρίω, (q.d. Sybariffo) deliciis & luxui indulgeo, mollitie luxúque diffluo, imitando Sybaritarum mollitiem atque luxum.

Σύβοτα, σύβοτον, σύβοτος, &c. vide in Σῦς.

ΣΥΚΗ, (per contract. factum ex Ionico σύκεα pro συκέα) ficus arbor. Od. ω. Οὐ φυτὸν, οὐ συκῆν, οὐ ἀμπελῶν, οὐ ἐλαίας. Theophr. hist. pl. l. 1. Συκῆ Γάδειρα, ficus Indica. Dioſc. lib. 8. cap. 181. Συκῆ μέλαινα. Eiusdem libri c. 184. Συκῆ ἀγρία, ficus agrestis, caprificus. ¶ Dicitur esse etiam plus species quædam, apud Theophr. hist. pl. lib. 3. Sic vocatur ab aliquibus & frutex ille qui & σύπλον dicitur, teste Dioſc. l. 4. c. 246. ¶ Item ficus, marisca, excrescentia carnis, seu vlcus ficui simile. Dioſc. lib. 1. c. 200. (de bulbis edib.) ἀφαιροῦσι τὴν κεφαλὴν τὴν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς.

Συκῆ, ἡ, ἡ, ficus nouella: ficus quæ non ita pridem pullulauit Poll.

Συκῆς, οῦ, ὁ, plantarium ficus, semen seu surculus qui è ficu auellitur aut excisus plantatur in cultura. Aristoph. in Lemnis. Item marisca. Hesych.

Σύκινος, η, ὁ, ἡ, ficulnus, siue ficulneus: vt σύκινον ξύλον. apud Aristoph. in Vesp. & Plut. symposi. lib. 6. & 5. probl. 8. ¶ Et quoniam signum ficulnum est inualidum, inde fit vt σύκινος capiatur pro ἀδύνατος, imbecillus, debilis, fragilis, inutilis: vt σύκινοι δεῖπνοι apud Aristoph. in Lysistr. Itidem Theocr. idyll. 10. Σύκινοι ἄνδρες vocat homines qui labores non adeunt nec tolerant strenuè, sed iis veluti succumbunt, vt lignum ficulnum ponderi alicui grauiori. Sic apud Luc. in libro ad indoctum, χωλὸν ἔχων καὶ σύκινον γνώμην, clauda ac ficulna mente prædius, i. nullius procij, inutilique ad aliquid excogitandum. Dicitur σύκινος etiam de calumniatore. Apud Aristoph. in Ploto.

Συκών, ῶνος, ὁ, ficetum, i. locus in quo ficus plantantur, seu ficubus consitus.

Συκάμινος, η, ὁ, arbor quæ & συκομορία: licet à quibusdam diuersæ esse arbores statuantur. Theophr. lib. 4. hist. plant. cap. 2. & Dioſc. lib. 1. c. 182. ¶ Fructus huius arboris eodem nomine appellatur, apud Athen. l. 2. Idem fructus neutro etiam genere dicitur συκάμινον, sycaminum: quod sæpius pro moro accipitur. Athen. l. 2. & Arist. lib. 9. hist. 20. ¶ Accipitur συκάμινος & pro moro arbore, apud Gal. l. 5. τῆς κ. τόν. c. 19. ¶ Item pro morbo & tumore qui σύκωσις dicitur, schol. Aristoph. in Ran.

Συκομορία, ας, ἡ, ἡ, mori seu lycamini speciem gerens: apud Athen. lib. 2.

Σῦκον, η, τό, ficus, fructus τῆς συκῆς. Dem. pro cor. Σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. De ficuum generibus vide Athen. l. 3. necnon Theophr. & Dioſc. l. 1. c. 184. ¶ Item marisca, ficus siue ficatio tumor est à ficis similitudine sic dictus Gal.

Συκώδης, ες, ὁ, ἡ, ficosus, similis ficui. vt βλέφαρα συκώδη, palpebræ ficosæ. Accipitur etiam pro συκοφάντης, vt docet schol. Aristoph.

Σύκινος, ἐκ ficis confectus. Plut. in Erotico. item ficulnus vide supra.

Συκίτης οἶνος, (qui & κυβρεστὴς dicitur) vinum quod è ficubus fit. Dioſc. lib. 5. c. 41.

Συκῶν, decoctum ficuum arefactarum. Gal. in lex. Hippocr.

Συκάζω, f. σω, ficus lego, seu ficus deligo, ficus colligo, ficus carpo. Poll. l. 7. Ab Hesych. exp. σῦκα τρώγω, ficus comedo. item συκοφαντῶ. A schol. Aristoph. exponitur etiam, τὰ σῦκα λοιδορῶ, ficus premo.

Συκοφάντης, ου, ὁ, qui ficus legit. item sycophanta, calumniosus delator, quadruplator, συκοφαντία, calumniosa delatrix. Hesych.

Συκόομαι, ώμαι, in ficum vertor, ficus fio, seu ficosus fio.

Συκωμα, τό, ficosum germen. In palpebris dicitur quum ficosi tumores in eis excrescunt. schol. Aristoph.

Σύκωσις, idem quod σύκωμα, vlcus seu carnis excrescentia à fici similitudine ita nominata. Gal. de simpl. med. faculc. lib. 11. Paul. Ægin. l. 7. c. 22.

Συκωτὸς, ἡ, ὁ, ficatus: vt συκωτὸν ἧπαρ, ficatum iecur, i. ficatum esu præparatum. Oribas. & Aet. l. 2. c. 127.

Συκαλίς, ίδος, ἡ, ficedula: aliis sic dicta quòd ficu pinguis fiat. Vide Athen. l. 2. Aristot. hist. an. l. 9. & l. 8. c. 3.

Composita.

Ἀμάσυκον μῆλον, malum vnà cum ficu florens. Eust. ex Paus.

Ἀμασυκάδες, αἱ, mala quæ cum ficis florent aut nascuntur, vel pira quæ cum ficis prouenunt. Hesych.

Ἀποσυκάζω, ficus decerpo. Accipitur etiam pro ἀποκοπάζω, exploro more eorum qui ficus carpunt. Aristoph. in Equit. Ab Hesychio exp. ficus comedo vel ficus decerptos comedo.

Φυλόσυκος, amans ficuum qui ficuum esu delectatur. Plut. lib. 4. sympos. (& συκεῶν vocari tradit.

Χαμαισύκη, humilis ficus: nomen herbæ apud Dioſc. l. 4. c. 170. quã

ΣΥΛΗ, ης, ἡ, præda, spolium vel q.d. prædatio, spoliatio, compilatio. Dem. inuitat. φοβεῖ Λακεδαιμόνιος ὡς ἐγὼ φοβοῦμαι, ὅπως μὴ σύλας ὦσιν Ἀθηναῖοι, vbi impunè expilare Athenienses non possint. Aristot. œcon. lib. 2. εἰ τις σύλας ἔχοι τῆς πόλεως, sicut impunè liceret compilare vrbem aliquam. Ibidem ὑπὲρ τῶν συλῶν ἀδικεῖν καλοῦσι, de direptionibus iudicio disceptarunt.

Σῦλον, τό, spolium præda. Eust. exp. etiam pignus. Hesych.

Συλάω, ῶ, spolio, deprædor, compilo. Il. ζ. Νεκρὸς ἀμπεδὸν συλῶσι τὸν θωρηκτὰς, Arist. Rhet. li. 1. οἱ συλῶντες τὰς καρχήσιας. Plato de leg. Συλᾶν τὴν πατρίδα, depeculari & compilare patriã. Interdũ cũ gemino accusatiuo (personæ & rei qua aliquis spoliatur,) vt Il. π. εἰ κέ μ' Ἀχαιοὶ τῶν χρεῶ συλήσωσι. Itẽ exuo, adimo, detraho, eripio. Il. κ. Τῶν χρεῶ συλήσας φορέτω κεφαλὰς δὲ τάδε νῶϊν. Et in Epigr. ζωλὸν συλήσας. Il. θ. αὐτίκα τοὔνεκα τοῦδε, exp. eduxit. (αὐτῷ τοῦδε τοῦτον.

Συλάομαι, ῶμαι, spolior, exuor. Dem. σεσυλημένοι ὑπὸ τῶν ἡμετέρων.

Συλόω, ῶ, idem quod συλάω. Hinc particip. pass. apud Isocr. ad Nic. οὐδὲ πόλεμον τὸν γιγνόμενον ἐπὶ τῶν συλωμένων ὑμῶν.

Σύλημα, τό, spolia, exuuiæ.

Σύλησις, εως, ἡ, spoliatio, depeculatio, compilatio. Idem quod σῦλα: vt σύλησις τῶν ἱερῶν.

Συλητὴς, οῦ, ὁ, spoliator, depeculator, compilator.

Συλίω, f. λίσω, idem quod συλάω & συλόω. Il. ι. Τὸν δὲ δρ' ἔδυμεν ἐσύλισαν θεράποντες.

Σεῦλον, seu σεύλων, τό, idem quod σῦλον, spolia, exuiæ propriè quæ mortuis detrahuntur: vt σεῦλα φρύγια, apud Eurip. in Orest. & Plut. symp. 8. σεῦλον Ποθοῦ & ἀκροθινίων καὶ τροπαίων ἀναθήματα. Peculiariter sic dicitur pellis feræ alicui detractæ: vt apud Callimach. (de pelle leonis) τὸ δὲ σεῦλον ἀνδρὶ παλαίστῃ γιγνόμενον νωφεῖ καὶ βιλλόν ἔρυμα. In eadem signif. legitur & σεῦλος, in Epigr. quod & de corio quo vestitur castaneæ nucis caro, dicitur apud Nic. in Alexiph.

Σευλάω, ἀς, ἡ, idem cum σεῦλον. Hesych.

Σευλάω, idem quod συλάω. Σευλάστρια, ἡ, spoliatrix, deprædatrix, compilatrix. Eust.

Σεῦλίω, idem cum συλίω. Thucyd. τὰς νεκρὰς ἐσεύλισαν. Arist. rhet. 3. οἱ τὰς τεθνεώτας σευλίοντες. Item spoliando detraho, exuo. Xen. Hell. 2. τὰς δὲ χλαίνας οὐδὲ τὰς τῶν πολεμίων ἐσεύλισαν, nulli ciuium tunicam detraxere.

Σευλίομαι, vestimẽtis & armis spolior, nudor. Dẽ, pro cor.

Σευλίμα, idem quod σεῦλον. Eurip. in Phœn.

Composita.

Ἀποσυλάω, dispolio, deprædor, depeculor. Item spoliando aufero seu eripio. Chrysost. Homil. VII. in ps. XCVI. p. 342.

Ἀποσκυλάω, idem quod ἀποσυλάω. Theocr. idyll. 26.

Ἄσυλος, ὁ, ἡ, præda immunis, i. prædæ periculo: cui periculum non est ne eius res præda fiat: vel inspoliatus. Eurip. in Med. Μενεῖς ἄσυλος, manebis inspoliata & tuta. Et cum gen. apud eundem in Helen. ἄσυλος λοῦτρα, secura etiam à nuptiis, seu non metuebam ne quis nuptiis meis ceu prædæ inhiaret. ¶ Item qui non spoliatur, quem spoliare nefas est, & ex consequenti, à violentia tutus, sacrosanctus, vt ἄσυλον ἱερόν, apud Phil. de vita M. l. 1.

Ἀσυλία θεός, Deus asyli. Plut. in Rom.

Ἀσυλεί, tuto, sine spoliationis periculo, vel ita vt adduci nequeat, nec nisi per summum scelus & nefas violari.

Ἀσυλία, ἡ, ius illud quo aliquis tutus est, nec nisi per summum scelus violari potest, quum ad asylum confugerit. Plut. in Rom. Phil. de v. M. l. 3.

Ἄσυλος, idem quod ἄσυλος, inspoliatus. Item qui non nisi per summum scelus violari potest, inuiolabilis. Euri. in Hel. Ναυσιᾶς ἐκεῖ ξένος ἄσυλος ἔφυ.

Ἀσυλί, quomodo hinc permutat, vide suo loco.

Θεοσυλὴς, sacrilegus, qui res Deo dicatas furatur: apud Suid.

Ἱεροσυλος, idem. Plut. polit. 1. Ἱεροσυλίας, sacrilegè. Ἱεροσυλία, sacrilegium.

Ἱεροσυλέω, sacrilegiũ cõmitto vel spolio aliquem per sacrilegiũ aut sacrilegè. Aristoph. in Vesp. Phal. in epist. Arist. rhet. l. 1.

Ἱεροσυ-

Γερσύλημα, quod sacrilegio raptum est, sacrilegium.
Νεκρόσυλος, mortuorum spoliator, Νεκροσυλία, mortuorum spoliatio.
Περισυλάω, circumeirca dispolio: vel spoliando & depeculando detraho. Plat. in Gorg.

ΣΥΝ & Atticè ξυὶ, cum, vnà cum, simul cum. Præpositio est quæ soli dativo iungitur: vt Il. δ. σὺν τε μεγαλῳ κτύπῳ σὺν εφόρει κεφαλῆνι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσι. Sic Matth. 27. τότε σταυροῦν σὺν αὐτῷ δύο λῃστάς. ¶ Σὺν θεῷ, Deo iuuante, Dei auxilio, Dei opere vel etiam Dei beneficio. Exponitur etiam Deo propitio, Deo fauente. Interdum παρεγκλιτικῶς dicitur σὺν θεῷ δ' εἰρήσθω, cum bona Dei venia dictum sit, absit verbo inuidia. sic σὺν δ' Ἀδρασείᾳ λέγω. ¶ Σὺν νόμῳ, secundum leges apud Plat. de leg. & Xen. ¶ Interdum veluti superuacaneè nō exp. vt Xen. σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι, tuo commodo pœnas sumere. Thuc. σὺν ἐπαίνῳ ἐποτρυνόμενον, laude incitare. Aliquando contrà omissa subauditur, vt Thuc. lib. 4. πεζῷ δόμῳ & ἑπτακοσίοις καὶ χιλίοις ὁπλίταις ἐς τὰ τῶν Θηβαίων, cum mille & septingentis militibus armatis. Xen. Pæd. 3. ἥκειν εἰς τὰς τάξεις καὶ τοὺς στίφους. ¶ Interdum sine casu aduerbialiter ponitur, adiuncto ἢ aut καὶ, pro pariter, vnà, simul: seu simul & pariter & Nicand. in Ther. κακοεργα φαλάγγια σὺν καὶ ἀνίγρους Αἰγύπτους ἰσχνάς τε. ¶ In compositione interdum ornat: vt in συναγελάζω. ¶ Σὺν, lucem, vide Σύς.

Eccles. 3. Mat. 10. 17. 20. 4. Luc. 23. 39. 2. 8. 8. 15. 17. c. 9. 16. 2. 11. 7.

ΣΥΡΑΙ, parvæ villæque lacernæ. Schol. Aristoph. in Nub. apud Dionem hist. l. 37. διάπτερα φρίξ πανήγυρις τινα ὧν συρᾶν ὁ κοσμημένος κίνησις ἀπτῆς ἀπτ. apud Hesych. συραις, exp. μαχαιρας.

Συρία, eidem Hesychio est pinguis & crassa læna: vel διὰ τὴν σπυρίνην, vel quoniam in Cappadocia fit. in ea autem sunt Syri. Vide & Poll. ¶ Est etiam herba apibus grata. Aristot. hist. an. lib. 9. c. 40.

ΣΥΡΒΗ, ης, ἡ, tumultus, θόρυβος. Aristoph. gramm. & Suid. ¶ Sic etiam dicitur ἡ αὐλοθήκη, Suid. & Hesych. ¶ Idem Suid. & Etymol. innuunt esse quoque vocem qua subulci ad sues vtuntur.

Συρβίδιος χορός, prouerbialiter dicitur ἐπὶ τῶν ἀτάκτων χορῶν, testibus iisdem Etym. & Suid.

Συρβιωδής, tumultuosus: metaphora sumpta ab iis qui cum strepitu & tumultu fistula canunt. Etym. & Suid. Item pauper: ὁ δὲ τὰς αὐλοθήκας καὶ φαρίσας νεκρὰς, inquit Etym. Hesychio est etiam αὐλητής, vium huius vocis ex Cratino ὁ Θρᾶττας afferenti.

Τύρβη, Atticè dicitur pro σύρβη, tumultus, turbæ: vt Eust. ex Rhetorico lexico tradit. Polyb. ἀμιξίας καὶ θορύβου καὶ τῆς λεγομένης τύρβης πλήρες τὸ στρατόπεδον. Item turba, i. incondita hominū multitudo. Luc. Φοβοῦμαι μὴ συνταραχθείεν ὑπὸ τοσούτῳ τύρβῃ.

Τυρβάζω, turbas seu tumultum excito, tumultuor. Plutarc. de aud. poem. ex Soph. πάντα τυρβάζει κακά, tumultuando quæ ius excitat mala. Aristoph. in Vesp. ἢ πάλιν ὥσπερ ἀστραγᾶς τυρβάσεις βοηδίζων, lutum turbabis.

Τυρβάζομαι, turbor. Luc. c. 10. καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά, quidam exp. tumultuaris circa multa, turbaris circa multa: alij, satagis de multis.

Τυρβασία, ἡ, dicebatur saltatio dithyrambica. Poll. l. 4. c. 14.

Composita.

Ἀνατυρβάζω, conturbo, perturbo. Aristophan. in Equit. τοὺς πόλιν ἀνατετυρβακώς.

Σικινοτύρβη, nomen modi cuiusdam tibia canendi: à τύρβη seu σύρβη significante fistulam: apud Eust.

Συρία, vide in Σύραι.

ΣΥΡΙΣΣΩ, seu συρίττω, sibilo, sibilum edo. Item sibilo eticio, exibilo. Dem. in Mid. εἰσιὼν εἰς τὸ θέατρον ἐσυρίττετο. ¶ Item fistula cano, fistulo. Aristot. (de ceruis) καταλειπόντας τὸν τῆς ἡδονῆς συρίττοντας, καὶ ᾀδόντας.

Συρίττομαι, exibilor, explodor. Æschin. in Ctesiph. ἠγέρετο τοῖς ἀρίστοις εἰς τὸ θέατρον, ὥστε καὶ συρίττεσθαι δεῖν τοῦ ἀσχημονοῦντος.

Συριγμός, ὁ, sibilus, sonitus seu stridor ille qui sibilando editur, seu quo aliquis exibilatur. Propriè homini tribuitur & serpenti. Plut. in polit. præcept. Aristot. De elephantibus etiam dicitur, quod exp. barritus: apud Arrian. in exped. Alex.

Συριστής, οῦ, ὁ, sibilator. Item fistulator, vnde apud Theophr. idyll. 8. Συριστὰ Μενάλκα.

Συρίζω, idem quod συρίττω, sibilo. Eurip. in Iph. Taur. Συρίζοντα καὶ φθόγγον Εὐρώπας πολύκλαυτον, Λύδιος ὁ τοξότας, ἢ Πυθίου ἐξόρμημα. ¶ Item fistula cano, fistulo. Idem in Iphig. Aul. Βάρβαρα συρίζων φρυγίων αὐλῶν, barbaras cantilenas canens Phrygiis fistulis. Pro eodem Doricè dicitur συρίσδω: vt apud Theocr. idyll. 1. ἁδὺ δὴ καὶ τὸ Συρίσδες, dulce canis fistula. ¶ Significat etiam, Syrè loquor aut ago: & Syrorum modo sum mollisculus, deductum videlicet à σύρος.

Συρισμός, idem cum συριγμός, sibilus, stridor. Luc.

Σύριγξ, ιγγος, ἡ, fistula: propriè pastoria. Il. κ. Hesiod. in Asp. Theocr. idyll. 11. Arist. de arte poet. Plut. &c. Sic etiam vocatur à Theophrasto arundo fistularis, hist. pl. l. 4. cap. 11. Item exterior cassiæ fistularis cortex: apud Galen. de antidot. l. 1. cap. 14. Pro fistula alueari apum fumi dicitur apud Greg. Naz. ¶ A fistulæ similitudine sic etiam appellatur vagina seu receptaculū hastæ. Il. τ. ¶ Item fistula illa seu canalis quo dorsi medulla continetur. Poll. lib. 2. ¶ In rota curtus σύριγγες sunt foramina fistulam sua cauitate imitantia, in quæ axis inseritur: apud Eurip. in Hipp. Steph. ¶ Eandem appellationem habent & siphones. ¶ Sophocli in Aiace sic dicuntur venæ colli grandiores, quæ collo truncato sanguinem effundunt. ¶ Apud medicos σύριγξ est sinus angustus, oblongus, callosus, interdum etiam obliquus, os habens cui cicatrix obduci nequit, per quod humor certis temporibus excernitur, sæpe apud Diosc. ¶ Σύριγγες γῆς vocantur concaui sub terra meatus, seu cauernæ in ea longæ in modum fistulæ: Aristot. de mundo. ¶ Σύριγξ exp. etiam, fibula. apud Apoll. Arg. 4.

Συριγγώδης, ους, ὁ, ἡ, fistulosus seu fistularis: fistulæ figuram gerens. (lib. 1. c. 115.

Συριγγίασμα, ὁ, idem: vt Συριγγίας κάλαμος: apud Diosc.

Συριγγιώδης, ὁ, ἡ, pro eodem: συριγγὶς κακοήθεια, apud Gal. de antid. l. 1. c. 14.

Συρίγγιον, τὸ, parua fistula. Plut. αἰεὶ κόσμος ἦν. Item modiolus rotæ. Hesych.

Συριγγόω, in fistulam excauo: vnde συριγγώθω, in fistulam excauari. in Hippiatr.

Composita; ac primùm ex συρίσσω.

Ἀποσυρίττω, idem quod συρίττω, exibilo, fibilis eticio.
Ἀσύριστος, ὁ, ἡ, qui exibilatus non est, intactus à fibilo.
Ἐκσυρίττω, exibilo. Demosth.
Ἐπισυρίττω, fibilo ad, fibilis excipio. Exponitur etiam, exibilo: apud Dem. Item more gruum vociferor.
Κατασυρίττω, fibilum edo, fibilo. Aristoph. in Plut. Item exibilo.

Composita ex συρίζω.

Ἀποσυρίζω, fibilo: vel cum fibilo emitto. Hom. hymn. in Merc. Ὀφρύσι μειδιάζουσαν ἱρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα Μακρὸν ἀποσυρίζων. Luc. τιφωνὰ καὶ σωιχὶ μέλη ἀποσυρίζων. Item exibilo.
Διασυρίζω, idem. Daniel. c. 4. διεσυρίζων exp. flans spiritus.
Προσυρίζω, subfibilo, insufflo. Polyb.
Ὑποσυρίζω, resono. Æschyl. in Prometh.

Composita ex σύριγξ & συριγγόω.

Ἀποσυριγγόω, in fistulam conuerto. Hippocr.
Ἐκσυριγγόω, aperio & pertusi reddo, velut fistulam. apud eūdem.
Πεντεσύριγγος, quinque fistulas seu quinque foramina habens. vt πεντεσύριγγον ξύλον. Aristoph. in Equit.

ΣΥΡΩ, F. σῶ. traho. Herodian. l. 5. παρὰ δὲ τῷ σύρῃ καὶ ὀνομάζουσι τοῖς βυλευτῆρσι. Idem lib. 1. Σύροντες τὰ σώματα. trahentes corpora. Dicitur & σύρῃ qui progreditur & contendit aliquò, Pisides apud Suid. Σύρῃ πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατὸς μὴ δρόμῳ. Sic & serpentes corpus suum σύρουσι, quoniam tractu progrediuntur. Dicitur & de iis qui rastris stipulas aut simile quid in vnum acceruum contrahunt, & qui scopis sordes è parietibus detrahunt, aut in pauimento conuertunt. ¶ Significat etiam extraho: vt gladium aliquis σύρῃ dicitur. ¶ Exponitur etiam, fibilo: item fistula cano: apud Hesych.

Σύρομαι, trahor. Herodian. lib. 7. συρόμενος ἀπὸ τῆς ὁλκῆς τοῦ ὁλκοῦ τοῦ ἁρμάτος.

Σύρμα, τὸ, quod trahitur seu attrahitur. Peculiariter nomen est vestis cuiusdam longæ, quam veluti trahunt inter incedendum qui ea sunt induti. Latinis quoque syrma: apud Poll.

Σύρματα, τὰ, stramina aut paleæ quæ rastro corraduntur & coaceruantur. Arist. eth. 10. Apud Diosc. l. 5. c. 8. 5. Σύρματα καμίνων, sordes seu purgamenta scopis vel radulis è fornacibus detracta.

Συρματὶς, quæ rastro purgamenta aut stipulas aut simile quid in vnum acceruum contrahit & colligit: vt συρματὶς ἁρπαγή. Hesych.

Συρματίνη, ἡ, ὁ, ἡ, vt συρματὶς κόσκινον, finus ex purgamentis, stipulis aut stramentis, paleisve quæ scopis aut rostro coaceruata fuere. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 7.

Συρμός, ὁ, tractus. De tractu serpentis, apud Plut. in Ant. De tractu aquæ qui turbineo vortice circumagitur: apud Phil. de mundo. Dicitur & συρμὸς, quum aquæ feruentes vorticoso quodam tractu gyrantur: apud Nic. in Alex.

Συρμὸς χαλαζήνης, quum grando quasi tractu quodam decidit. in Epigr.

Συρμαία, ἡ, dicta est à quibusdam raphanus, quòd concitando vomitui esset idonea. Apud Poll. & Diod. est genus quoddam raphani. Est & cibi quoddam genus, quod veteres ex adipe & melle conficiebant, teste Hesych. Idem docet sic appellari potionem è sale & aqua missis, purgando ventri idoneam. Eidem sic nominatur certamen quoddam apud Lacedæmonios vsitatum, in quo qui vicisset, præmij loco habebat συρμαίαν

μαίον. ¶ Apud Herodot. συρμαῖον, exp. apium, pro quo apud Hesychium συρμίον dicitur esse herba quædam apio similis. ¶ Schol. Aristoph. in Pace dicit esse succum herbæ, qua Ægyptij vtuntur πρὸς διαῤῥοιαν.

Συρμαίζω, exp. κενοῦμαι, euacuor, Etym. Συρμαϊσμός, à veteribus appellata fuit modica vacuatio, quæ vel per vomitum vel per alui deiectionem fiebat. Gal. comm. 2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Σωμιστὴρ, Hesychio est lignorum venditor: propriè sic dici videtur qui ligna in syluis hinc inde corrasa & collecta vēdit.

Σύρσις, εως, ἡ, tractio.

Σύρτις, ἡ, ὁ, tractor. Hesych. frænum, habena. Σύρτις, εως, ἡ, in mari dicitur vbi limum arenámque & saxa ingentia fluctus trahunt. Strab. Sunt & terrestres syrtes in locis arenosis, quum nempe arenarum cumuli vento agitati faciem terræ mutant, ita vt sublimia sint aggere quæ prius valle residebant, sint autem profunda vallibus quæ prius excelsa erant.

Συρτός, ὁ, tractus, qui trahitur. Strab. l. 3.

Σύρδην, tractim, Exponitur etiam, funditus, impetuosè: apud Eurip. initio Rhesi.

Συρφετός, οῦ, ὁ, sordes & purgamenta quæ rastro aut scopis corrasa iuntidem quod σύρμα: Hesiod. in Erg. 2. Χέρτον τ' ἐκκομίζει καὶ συρφετόν. Exponitur etiam, quisquiliæ. Metaph. dicitur de vilium & contemptorum hominum turba, seu de hominum colluuie. Luc. de hist. scrib. τὸ συρφετὸ καὶ τὸ πολυὸ δῆμον, Suidæ est etiam incondita verborum colluuies. Exponitur etiam, χοῦμα.

Συρφετώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, vt Συρφετώδης ὄχλος apud Plut. de educ. puerorum, idem quod συρφετός, vilium & abiectorum hominum colluuies. item inconditus, incompositus, in modum τοῦ συρφετοῦ. Plut. περὶ ἀοργησίας.

Σύρφαξ, ακος, ὁ, idem quod συρφετώδης, Luc. & Phryn. item subintanuè pro συρφετός, seu Συρφετώδης ὄχλος, apud Luc. in Lexiph. & Aristoph. in Vesp.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνάσυρω, sursum traho seu retraho: vt mulier ἀνασύρει vestem dicitur quum ea sursum retracta pudenda retegit. sic apud Diog. Laert. in Stilp. item metaph. detego, quod intus est aut quod latere & tectum esse decet, vt apud Athen. l. 12.

Ἀνασύρομαι, pass. sursum retrahor: vnde ἀνασεσυρμένη mulier dicitur quæ pudenda retegit veste sursum retracta, apud Plut. item in media voce pro ἀνασύρω, apud Diog. Laert. & Plut. in lib. de virt. mul.

Ἀνάσυρμα, τὸ, quod sursum retractum est: aut sursum retrahendo retectum. Eubulus comicus per iocum sic vocauit furtiuum conceptum: vt scribit Poll.

Ἀναξυρὶς, ίδος, ἡ, braca seu bracca, femorale seu feminale: pro ἀνασυρὶς (teste Etym. & Eust.) quoniam induendo ἀνασύρεται. Xen. Pæd. 8. ἔχων περὶ τοῖς σκέλεσιν ἀναξυρίδας ὑγιεινοτάτας. Est etiam indumentum pedum. Hesych.

Ἀπόσυρω, detraho. Diosc. item retraho. Apud Paul. Ægin.

Ἀπόσυρμα, τὸ, id quod detractum seu abrasum est: fiustum alicunde abrasum seu excussum vel euulsum, apud Aristot. περὶ θαυμασίων ἀκουσμ. Exponitur etiam, locus desquamatus: apud Gal. & Diosc.

Διασύρω, distraho ægrè traho, in Hippiatr. item lacero, i. obtrecto, probris & conuitiis incesso, calumnior: vel eleuo. Dem pro corona, ὃν ἄν σου λοιδορούμενον καὶ διασύρων καλέσῃς κατέλυον. idem in eadem orat. Συκοφαντεῖν & διασύρειν synonymè ponit.

Διασυρμός, distractio. Peculiariter sic dicitur figura orationis qua dictio aliqua ad duo diuersa significata trahitur. Vide & Aquil. Rom. & Iul. Rufin. item obtrectatio.

Διασυρτικός, aptus ad obtrectandum: seu factus ad lacerandam alicuius famam probris: vt διασυρτικὴν διήγραμμα.

Decomp. Προδιασύρω, prior traduco & carpo. Arist. Rhet. 3.

Προσδιασύρω, insuper traduco & carpo. Aristoph.

Ἐπισύρω, attraho, post me traho. Exponitur etiam, tractim duco, strictim traho: in Hippiatr. (de equo ægrotante) καὶ ἐπιπαρὲν ὑπισύρῃ τὴν ἄουγα, ingreditur vngula non sublata. ibidem, καὶ ὑπισύρῃ τὰ ὀπίσθια erigere posteriores pedes non potest. Apud Lys. & Demosth. Budæus ὑπισύρειν significare putat, ambage verborum qua de re agitur implicare, quasique in rem in longum tractim ducere, cardinem causæ non attingere.

Ἐπισύρεσθαι in media voce, idem quod ὑπισύρειν: Poll. Metaph. apud Basil. aliquis dicitur ὑπισύρεσθαι quos in comitatu post se trahit. in incessu aut cursu ὑπισύρεσθαι dicit qui pedes velut egrè trahit post se. Xen. in Cyneg. (de lepusculis) ὑγρομιλῆ ὄντα ὑπισύρεται ὅλα ὅσα τῇ γῇ, ingrediendo toto corpore terram stringunt & luculentiora vestigia imprimunt: quasi tractim sese agunt. Apud Luc. γράμματα ἐπισεσυρμένα vocantur literæ hiulcæ, tractim ductæ ab homine celeriter scribente.

Ἐπισεσυρμένως τὶ ποιεῖν, quasi tractim & languidè. Significat etiam dissolutè, inconditè, incompositè, remissè, sensim.

Ἐπίσυρμα, τὸ, idipsum quod aliquis post se trahit: seu vestigium corporis tractim sese agentis. Hippocr. in ep. ad Philopœm. Xen. in Cyneg.

Καταστύλω, detraho, deorsum traho. Alciphron. in epist. Τὸ πρῶτον καὶ παραχρῆμα καταστύλωσαν ἐπὶ θάλατταν κατεσύραμεν, statim in mare detraximus, seu confestim deduximus in mare scaphulam quā paulò antè subduxeramus. Philo de mundo, ἅπαντα τὸν ὑδατῶδη κατεσύρει φύσιν, vniuersæ aquæ naturam secum detractam inuehit. Exponitur etiam, populor, diripio, vexo, apud Polyb. l. 2. & alibi.

Καταστύρομαι, detrahor, deorsum trahor. Apud Greg. lapis à suo pondere dicitur καταστύρεσθαι à loco arduo in decliuem.

Προσκαταστύρω, (*Decomp.*) insuper traho. in Epigr.

Παρασύρω, præposterè traho, traho in latus in quod trahere non decet, peruerto, distorqueo. Greg. εἰς Ἀθανασ. παρεσύρουν τὸν χρυσὸν τὸν ἀλθενῶν. Basil. in orat. ad diuites ὥσπερ οἱ πολεμικὸν ἀνυπόστατον λαβόντες τὸν αὔξοντα τῶν βιαίων τῆς φορᾶς τὸ ἐνεστάλμενον παρεσύρουσι, omnia obstantia, transuersa auferunt. Exponitur etiam abstraho, auello. Diodor. Chrys. Hom. 1. p. 13.

Παρασύρομαι, peruertor & deprauor, transuersus trahor ac rapior. Greg. & Luc.

Περισύρω, circumcirca traho: seu circumeundo & obeundo trahо Greg. inuect. 2. in Iul. (de Philosophis) οἱ τὰς βαθείας ὑπόνοιας ἕλκοντες καὶ τὸ κάμψιν περισύροντες ἡμῶν τὸ βιβλίον. Exponitur etiam, in diuersum traho, distraho diuello, lacero, vexo, diripio. Polyb. l. 4. τὰ χρήματα τῆς νεὼς περισύραντες, ἀπῆγαγον.

Περισύρομαι, circumcirca trahor. Luc. ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, huc illuc circumagor & inuitus rapior. Alij interpr. huc illuc abripior & distrahor.

Συασύρω, diuexo, contumeliosè tracto.

Ὑποσύρω, ex imo sursum traho, funditus euello, stirpitus extrahо. Exponitur etiam, imminuo, subduco. Chryso. Videtur etiam significare, allicio & subdolè attrahо, apud Greg. in lib. περὶ φιλοπτωχίας.

Composita sine præpositione.

Ἀείσυρτος, semper trahens: vel qui sese semper trahit, *videlicet in incessu* Æschyl. in Prometh.

Ἄισυρτος, lenis, agilis, tenuis, sublimis, ἀπὸ τοῦ ἀεὶ σύρεσθαι. apud Suid. & Eust.

Ἀσυρὴς, pro scelerato aut temerario ponitur, apud Polyb. l. 4.

Βλοσυρός, ῶ, ὁ, terribilis aspectu, truculentus, ἀπὸ τοῦ βλέμμα ὑποσύρων. Eust. Accipitur tam in bonam quàm malam partem. Il. ν. Μηδείων βλοσυροῖσι προσώποισι. Hesio. in Asp. ὅθι βλοσυροῖο μετώπου Δείνα ἔχεις πεφόβητο. Dicitur & βλοσυρὸν ὄμμα, aliquo ictus seu vultus truculentus & βλοσυρὸν δέρας, apud Nicand. Metaphoricè transfertur etiam ad alia: vt πέτρα βλοσυρωτέρα & βορβορώδης, apud Theophr. & φοφὴ βλοσυρωτέρα apud eūdem de caus. pl. lib. 6. c. 21. & βλοσυρωτέρα ὕλη, cap. 8. & βλοσυροὶ κύματα, in Epigram.

Κολοσυρτός, ῶ, ὁ, confusanea multitudo, puluis excitatus & in altum se tollens, tumultus, Il. ν. Ὅτε μὴ ἐν κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολεμίων ἀνδρῶν sic & Aristoph. in Pluto. παρὰ κρῖνον ὑποφαίνοντον καὶ χρυσίδιον κολοσυρτόν, turbam, promiscuam multitudinem. Apud Hesiod. in Theog. ἀργαλέον κολοσυρτόν, sunt qui velint propriè esse strepitum ac puluerem qui excitatur quum virgultorum stipularumve fasces per terram trahuntur.

Κολοσυρτεῖ, tumultuatur, tumultum strepitumque excitat, turbas dat. Hesych.

Πάνσυρτος, omnia trahens. πάντα σύρων. Soph. in Electra.

ΣΥ Συς, ὁ, vel ἡ, sus, porcus. (Ἀπὸ τοῦ σύειν seu συεῖν, i. ἑρμηνικῶς ἰέναι, vt Etym. & Eust. tradunt.) Il. ι. συὶς σπάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ. Plut. in præc. lauit. Συὸν δὲ φορυτοῦ μαργανέειν. Dicitur & de agresti sue seu apro. Il. ν. Od. σ. & alibi: qui & Σὺς κάπρος. Il. ρ. & σὺς ἀγρός, Il. ι. Xen. in Cyn. Paus. in Att. Plut. Symp. 3.

Συός, ὁ, ἡ, porcinus, suillus. Dicitur in hominem immundum & ipsi cum in modum suis amantis lutum. apud Suid. Exponitur etiam ἀμαθής, item truculentus.

Σύειος, suillus, porcinus, qui ex sue seu porco est, vt σύεια κρέατα, Suillæ carnes. Athen. l. 3.

Συικός, ῶ, ὁ, & σύινος, suillus, porcinus Epigr.

Συάς, ἀδος, ἡ, sus. Hesyc.

Σύαινα, ης, ἡ, piscis nomen est apud Oppian.

Σύλαι, volutabra suum, loca cœnosa seu lutosa in quibus sues volutari amant. Hesych.

Συικός, qui porcinis est moribus, aut qui porci modo stupidus est & insulsus.

Συικία, ῶ, porco similis sum immunditia & spurcitia. Suid.

Συικία, apud eundem exp. ἀμαθία, σκαιότης, stultitia imperitia, ineptia: porcina immunditia.

Σύβακχος, ὁ, qui porcinis moribus est. Hesyc.

Σύβας, & συβάλλας, procliuis ad Venerem more suis, salax & libidinosus in modum suis, apud eundem Hesych.

Συβίνη, theca ex suillo corio ἐρμαθήκη. Suid. ex Aristophan. Thesmoph. apud Poll. l. 7. cap. vlt. legitur Συβίνη Hesych. autem Συβίνη est hasta qua apri figuntur: venabulum quod iaculantur venatores in apros. Idem exp. etiam ἰμβέλιον.

Σεβίνη, idem quod συβίνη, apud Poll. lib. 10.

Σεβινὴ

Σιβυλα, etiam legitur pro eodem. Hesychius esse dicit telum hastæ affimile, spiculum: Suidas, iaculum Romanis vsitatum. Apud Diod. Sicul. exp. hastile. Sic & apud Athen. l. 5. & 12. Legitur & ζιβυνη pro eodem, Esa. c. 2.

Σιβυνιον, ν. τὸ, parua σιβυνη, hasta, spiculum, hastile. Polyb.

Σιγλω & siue σιγλωις, idem cum σιβυνη. Suid. σιγλωας ait à Macedonibus vocari δόρατα. Ab Hesych. exponitur ξυστα δόρατα, item ὀλοσιδ' ἡμας ἀκοντας. Epigr. Legitur & σιγυνιον vel σιγυμνον, ν. τὸ, pro iaculo quod totum est è ferro. vide Eustath.

Συφαιός, ᾶ, ὁ, subulcus, porculator. Hesych.

Συφεός, ῶ, ὁ, stabulum suum, hara porcorum, suile. Od. ξ.

Συφεόνδε, aduerbialiter ponitur pro εἰς συφεόν. Od. κ.

Συφεων ὠνθ, ὁ, idem quod συφεός, apud Suid.

Συφός, idem Poll.

Υς, idem quod σῦς, ex quo & factum esse tradunt quidam: alij (ὑειν ἀντὶ τοῦ θύειν dici volunt, quòd sit amica luto sus. & ὑδαλὸς ὑπνεφωνος), alij (vt est apud Athen. lib. 9.) quasi θυς à θύω, immolo: quòd à suillo pecoris genere immolandi initium primum sumptum videatur. Od. 2. Ἐν δ' ὑες ἠερόφοιτοι τεθαλίασιν ἀλωφῆ. Xenoph. ὑς πολλὰς καὶ φῦς ἠγρεύομεν. Et ὑς ἄγριος, sues feri, apri, apud eundem. Xen. & Æschin. Et θαλάττιοι ὑες, porci marini, apud Athen. l. 7.

Υώδης, ης, ες, ὁ, ἡ, suillus, porcinus, sui similis: spureus & immundus, vel etiam stupidus & crassus vt pecus suillum.

Υωδία, ἡ, porcina insulsitas, porcina stupiditas ac crassa imperitia, aut porcini mores. Aristoph. in Nub.

Υωδης, ες, ὁ, suillus, porcinus, idem quod συωδης. Athen. l. 7. Σαὶ δὲ καὶ ὑωδεα κρέα. (Xen. apomn. l. 1.

Υωδεα, ῶν, τὰ, idem, vt ὑφὸν κρέας Poll. Scribitur & ὑωδές, apud

Υς, ὑός, ὁ, sucula, vt συὸς suprà. Υὸς Bacchæ, nutrices Bacchi: à quibus etiam Bacchus ipse denominatur ὑὸς secundum quosdam. Item ὑὸς stellæ quædam, de quibus vide apud Gell. 13. c. 9. & in deriuatis ex Υω.

Υαινα, ἡ, sucula aut porcella, piscis nomen est qui συαινα suprà. Athen. lib. 7. Est etiam feræ nomen, de qua Oppian. Cynег. lib. 3. Aristot. hist. an. lib. 6. c. 31. & 18. c. 5.

Υαινις, ίδος, ἡ, hyænula, piscis per diminutionem dictus, qui & ὑαινα, apud Athen. lib. 7.

Υλιὸς idem quod συλιὸς: vt ὑλιὰ ζρίμματα, suillũ pecus. Xen.

Υλιδίς, idem, apud Suid.

Υλιότης, ἡ, idem quod συλιότης, mores suilli, porcina insulsitas, porcina stupiditas, suillum ingenium. Aristoph. in pace.

Υλιόω, ῶ fum insulsus in modum porci. Suid. ex Plat.

Υς θυσία, ἡ, suum immolatio, festum in quo sus immolabatur. Athen. l. 3.

Υδιον, ν. τὸ, porcellus. Xen. apomn. lib. 1.

Υίζω, grunnio. Υισμὸς, grunnitus.

Υραξ, ακος, ὁ, mus: Schol. Nicand. in Alexiph. dicit esse Æolicum vocabulum, dictum à suillo rostro.

Υις, siue υῖς, ος, ὁ, vomer: Ἀπὸ τῆς ὑὸς nomen accepisse docet Plut. Symp. l. 4. probl. 5. Vtitur & Hesiod. Erg. l. 2.

Υιτη, idem, apud Hesych. idem capra, apud eundem.

ΣΥΦΑΡ, exuuium anguis & cicadæ: quod & λεβηρις & γηρας. Luc. in Hermot. ἐφίως τὸ σύφαρ. ¶ Item pellicula rugosa quę lacti superstat, alio nomine γραῦς, dicta. Hesych. & schol. Nic. ¶ Item rugosa & exucca senum pellis: Callim. Νηῖ μὰ τὸ γηρεὸν σύφαρ ἐμοὶ. Ab Hesychio exponitur etiam, summa senectus seu extrema. Sophron in Mimis, Τί μὰν ξυνελθεῖν τὸ γὰρ σύφαρ ἀντ' ἀνδρός; Exponitur etiam corrugata ficus. Hesych.

Συγεύς, vide in Σῦς. Συγγυός, &c. in Ηυκτός. Σύω, in Σοίω. Συωδης, in Σῦς. Σφαγαιον, σφαγή, &c. in Σφάζω.

ΣΦΑΔΑΖΩ. F. σω, pedes agito, pedes iacio seu iacto. Propriè de eo dici putatur, qui stare nesciens pedibus terram quatit seu pulsat. Quod aliquando lætantis exultantisque est, vt apud Plut. in probl. Rom. Σὺ δὲ σφαδάζεις, πῶλε ὡς ἀφορμῆς, & in Cæs. μάλιστα δὴ ἐσφαδάζων οἱ ἱππεῖς ὅτι τοῦ μάχου, pugnam iuire gesticbant. Interdum est dolentis, ægrè ferentis aut succensetis: Soph. Ὁ δ' ἐσφαδάζων, οὐκ ἔχων ἀναλλαγάς, pedibus terram quatiebat, in angore constitutus. Vnde etiam exponitur, doleo, ægrè fero, succenseo, atque adeò Etymol. Atticos in hac significatione, & inter hos Xenophon, vsurpare tradit. Plut. de educ. lib. Τοὺς ἀμφ' αὐτὸ ἀγανακτοῦντας καὶ σφαδάζοντας. ¶ Peculiariter de morientibus dictum seu ægrè animam exhalantibus exp. palpito, iacto pedes, vt Etym. ex rhet. lex. testatur.

Σφαδάω, quoque pro eodem dici videtur: vnde apud Etym. ex Euripid. & Plat. δῆγ' ἀκτὸς βίου σφαδῶ ἰ. χαλεπαίνει, μετ' ὀργῆς γνάθοι.

Σφαδασμὸς, ὁ, quum quis pedes iactat, aut conuellitur modò in hoc modo in illud latus. Hesych.

Σφαδαυὸς, vehemens, terribilis: apud eundem.

Composita.

Ἀνασφαδάζω, idem quod σφαδάζω, palpitans subsilio. Hesych.

Ἀσφαδαστος, ὁ, ἡ, expers ἀσφαδασμοῦ: vt σφάδαστος θανατος, mors in qua non palpitatur, seu in qua moriens pedes non iacit, Sophocl. in Aiace.

Ἀσφαδάστως, sine palpitatione, ita vt non conuellaris nec pedibus terram pulses.

ΣΦΑΖΩ. seu σφάττω. F. ξω, iugulo, macto seu gener. interficio sicut & Φαω. (*à quo deriuatum esse Etymol. cum Eust. tradit.) Il. α. Αὐτὰρ ἔπειτα τὸ σφῶϊν ἐν ἀγκεσι θῆκε φίλοισιν. Arist. Eth. 5. ὅν φασι νῦν ἐνίοι σφάττειν. Σφαζομαι, iugulor, mactor, interficior. Il. 4. βοὸς ἀρχὸ ἱερὸν ἔντερον ἀμφὶ σὺν ἄρῃ Σφαζόμενον. Plut. de virt. mor. Ὁ μὴ σφαζόμενος δ' ἐστὶν ὀνόμαζε δ' ἔχει.

Σφακτὸς, ῶ, ὁ, macratus. Eurip. in Hec. Τὸ σφακτὸν apud Poll. dicitur esse nomen tributi quod pendebatur pro mactata hostia.

Σφαστρια, ἡ, iugulatrix, mactatrix, sacrifica Suid.

Σφαγὴ, ῆς, ἡ, iugulatio, mactatio, cædes. Iocr. de Pace, σφαγὰς ὅλας πόλεσι ἐποιοῦντο. Item iugulus seu iugulum, pars colli qua aliquis iugulatur. Thuc. l. 4 Plut. περὶ φρενοφλογίας, l. 2. Pollucі est etiam concauitas illa quæ sub pectore est, præcordia.

Σφαγὶς, ίδος, ἡ, pro eodem. Hesyc. σφαγίδες dicuntur etiam cultri quibus resoluunt seu feriunt iugulos pecorum mactandorum. Eurip. in Electr.

Σφαγίδιον, τὸ, cultellus quo iugulum alicuius petitur. Suid.

Σφαγίτης, ου, ὁ, iugularis, ad iugulum pertinens. Et fœm. σφαγῖτις: vt σφαγῖτιδες φλέβες, venæ, apud Cels. l. 4. c. 1.

Σφαγιον, τὸ, victima, hostia: bestia quæ iugulatur seu mactatur. Thuc. l. 6. μάντεις σφάγια φερόμενα καὶ τεμαχόμενα. Item locus quo excipitur sanguis pecudum quæ mactantur. Hesych. Pollux lib. 10. vas esse dicit. Σφαγεῖα, ῶν, dies qua sacra fiunt mactatis iugulatisque victimis. Hesych.

Σφαγιάζομαι, f. ιάσομαι, victimas iugulo, hostias macto, seu victimis mactatis sacrifico. Plut. de Deo Socr. ἀδὴν τῷ Θεῷ τὰ καθ' ἑαυτὸν ἐν εἰρήνῃ τοῖς σφαγιαζομένοις Et cum dat. pers. cui sacra fiunt. Idem in Thes. σφαγιάσας ἀμφὶ τὸ φοῖβῳ, quum Phœbo sacrificasset. Interdum cum accusat. rei quæ mactatur. Idem in Lyc. ἐσφαγιάζετο τὴν χίμαιραν. Particip. σφαγιασθεὶς, exp. mactatus.

Σφαγιασμὸς mactatio, trucidatio. Eurip. in Electr.

Σφαγιαστὴς, ου, ὁ, iugulator, mactator. Xen. Hell. 5. Impropriè Soph. Aiax gladium seu mucionem vocat σφαγέα, quoniam eo iugulum resoluitur.

Σφαγεῖον, τὸ, vas quo iugulatæ pecudis sanguis excipitur. Etym. & Suid.

Φάσγανον, τὸ, ensis, gladius: Il. β. Ἡ ὄγε φάσγανον ἐξὺ ἰμεραίμεν ἀμφὶ σὺν ἄρῃ. Etym. & Eust. per hypertheſin literarum dictũ volunt quasi σφαγανον, à σφάζω. Idem tamen Eust. addit alios deducere ἀπὸ τὸ τοῖς σφαγεῖσι βάνειν. ¶ Est & nomen herbæ, quę alias ξιφίον, apud Diosc. l. 4. c. 20.

Σφάκελος Σφάξ, quomodo hue pertineat, vide suis locis.

Comp. ac primum ex σφάζω seu σφάττω, cum præpos.

Ἀποσφάζω, seu ἀποσφάττω, idem quod σφάττω. Demosth. Phil. 3. ἀπεσφαξεν ἑαυτὸν. Ἀποσφάττομαι, idem quod σφάττομαι. Xen. pæd. 1.

Ἀπόσφαγμα, τὸ, Gal. apud Hippocr. exp. σφόδρα παρήθημα, faculentum quod per colum transmissum est.

Ἀποσφαγὴς, ῆς, ἡ, exp. excelsum præcipitium: seu præcipitium in rupibus à se diuulsis. Hesyc.

Διασφάζω, siue διασφάττω, iugulum alicui disseco, iugulum alicui aperio.

Διασφακτὴρ, ῆρος, ὁ, iugulum alicui resoluens, seu aprus ad aperiendum iugulum: vt δ' διασφακτῆρες οὐδ' ἄρρω. in Epigr.

Διασφαγὴς, ῆς, ἡ, hiatus ille qui cernitur in iugulo seu gutture dissecto. Et generaliter, quinis hiatus, quodlibet interstitium: vt de hiatibus in muro disiupto. Esdræ l. 3. c. 4. 7.

Διασφαξ, interstitium quo duræ rupes distant à sese auulsæ. Herodot. in Thal.

Ἐπισφάζω, vel ἐπισφάττω, iugulo seu macto super. Eurip. in Hec. ἄρα κἀμ' ἐπισφάξαι τάφῳ δοκεῖς; Ἀχιλεῖ κλθεῖν. Et simpliciter, iugulo, macto, trucido. Plut. in Fab.

Ἐπισφαγὴς, ῆς, ὁ, iugulator, mactator. Hipp. & Poll. l. 2. sic dicitur canum illud cervicis prope spondylum σφαφίον, quoniam ibi nonnullis pecudibus culter immittitur.

Ἐπισφαγιάζομαι, immolo seu macto super, immolo post.

Κατασφάζω, aut κατασφάττω, idem quod σφάττω. Eur. in Rhes. Luc. &c. (dis, sanguinolentus.

Κατασφακτικὸς, iugulatorius: seu auidus iugulationis & cę-

Ἐπικατασφάττω, [dec.] idem quod ἐπισφάττω. Luc. de luct. Paus. in Messen.

Προσφάττω, macto seu iugulo ante.

Πρόσφαγμα, hostia, victima. Eurip. in Hec.

Ὑποσφάττω, subtus iugulo, iugulum succido.

Ὑποσφάγμα, τὸ, videtur dici sanguis qui colligitur vasculo suppposito pecudi iugulatæ. Item eiusmodi sanguis in cibum formatus, varia conditura: vt apud Atheu. libr. 7. sic dicitur cibarium

barium ex sanguine pecudis recēs iugulatæ confectum ex sale, caseo, melle, cumino, laserpitio, &c. Sic & dicitur suffusio sanguinis in oculo ex ictu, apud Gal. de symptom. Paul. Ægin. l.3.c.22.

Ὑποσφάξ, itidem appellatur cauitas iugulí cui subditur cultri iugulatorius: seu hiatus inter partes iugulí dissectas. Eust.

Composita ex σφαγή, aut ser. a ἐσφάγλαι, & σφαγίς.

Αἱματοσφαγής, ές, ὁ, ἡ, sanguinolentè, iugulans, sanguinolentam cædem habens. Æschyl. [Phœn.

Αὐτοσφαγής, ipse à seipso iugulatus, qui se ipse occidit. Eurip. in

Βουσφαγία, boum mactatio. Eurip. in Elect.

Βουσφαγία, boum mactatio. Epig.

Μηλοσφαγία, oues iugulo, oues macto seu immolo.

Μηλοσφαγία, ouium iugulatio aut immolatio. Hesyc.

Νεοσφαγής, nuper iugulatus, recēs occisus. Eurip. in Hec. Apud Soph. νεοσφαγῆ φόνον, recēs editam cædem.

Νεοσφαγής, Idem.

Παρασφαγίδιος, ία, ον, pars iugulo vicina. Poll. 2. [Sych.

Χοιροσφάγος, ου, ὁ, qui porcos mactat, porcorum iugulator. He-

---

ΣΦΑΙΡΑ, ας, ἡ, sphæra, globus: *quum de astronomica seu cælesti sphæra dicitur.* Plut. symp. φ. τοῖς τοῦ ὁρατοῦ σφαιρῶν περιφορᾶς. ¶ Item pila qua in sphæristerio luditur. Od. ζ. Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια. Sic & Odyss. θ. Sunt & pugilum plumbeæ σφαῖραι, pilæ seu massæ ex plumbo: vnde σφαιρομαχία. Alia etiam in modum sphæræ rotunda & globosa σφαῖραι dicuntur. Athen. l.11 σφαῖρας ποιοῦντες, formantes in massas rotundas seu pilas. Metaphoricè Alexis apud eundem lib.4. ἐν ἕτερον δ' ὑπὸ Σφαῖραν ἀπὸ ἕξ τοῦ πανταχόθεν ὑπάρχον. bona sua velut in pilam conglobata denotauit. ¶ Σφαῖρα θαλαττία dicitur recrementum quoddam maris globosum, è spuma maris in littoribus & scopulis concrescens. Aristot. hist. an. l.9.c.14. Gal. τῷ κῷ τόπ. l.1.c.1.

Σφαιρικός, ή, ὁ, ad sphæram pertinens, sphæræ seu globi proprius: vt σφαιρικὴ λόγος. Et τὰ σφαιρικά, sphærica, res sphæricæ. Eprig. l.1. Exponitur etiam, globosus. Fœm. σφαιρικὴ, idem quod σφαιρίτις apud Athen. l.1.

Σφαιροειδής, in modum sphæræ seu globi, quemadmodum pila. Plut. de orac. Pyth.

Σφαιρήτης, ου, ὁ, rotundus & globosus in modum sphæræ, seu pilæ. Fœm. σφαιρῆτις, ἰδος, ἡ, vt σφαιρῆτις κυπάρισσος, cupressus quæ pilulæ in modum rotunda semina fert. Gal. τῷ κῷ τόπ. l.1. Act. l.12.c.44.

Σφαιρίον, τὸ, globulus, pilula. Theoph. hist. pl. l.3.c.8. Diosc. l.1. cap. 213. ¶ Sic etiam dicitur totus ambitus nationum. Poll. l.2. σφαιρίδιον *idem* pilula seu globulus.

Σφαιρυδίον, in modum pilulæ seu pilulæ, faciendo pilam seu orbem. Il. ν. Oppian. de venat. l.3.

Σφαιρόω, ῶ, conglobo, in pilam seu rotundam & globosam massam conformo. Gal. Alex. Aphr. probl. l.1.

Σφαιρόομαι, ῶμαι, in pilam conglobor, &c. Dioscor. lib.1. cap. 37. Dicitur & hasta aut iaculum σφαιρούμενον quum ei rotunda aliqua ex ligno pila infigitur ne pungere possit, aut quum à fabro cuspis seu mucro rotundatur, ita vt ex mucronata cuspide fiat rotunda pilula. Xenoph. de re equ. ἐσφαιρωμένον τε ἔχων ἀκόντια.

Σφαίρωμα, τό, massa rotunda seu globosa in modum pilæ, idem quod σφῦρα. Arist. in mechan. σφαιρώματα dicuntur rotundæ ac globosæ natium partes. Schol. Aristop. in pace.

Σφαιρωτήρ, ῆρος, ὁ, corrigia siue ioctum calcei. Greg. in oratio. εἰς ὕπνον.

Σφαιρωτός, rotundatus, in globosam rotundámque massam coactus in modum pilæ. Xen. de re eq.

Σφαιρίζω, f. ίσω, pila ludo: Plut. de aud. Τίς σφαιρίζουσιν ἅμα ἢ βαλεῖν καὶ λαβεῖν τοῦ σφαίρου κ' μαθεῖν.

Σφαιριστικός, ή, lusio pilaris, ludus pilæ. Aristot. rhet. 1.

Σφαιριστήριον, τό, locus in quo pila luditur. Vitur Sueton. in Vespasian. & Plin. iun. ep. 17. l.2.

Σφαιριστής, οῦ, ὁ, qui pila ludit, qui callet artem ludendi pila. Athen. lib.12. σφαιριστικός, pertinens ad σφαιρίζειν. Item peritus ludere pila. Et fœm. σφαιριστική, ἡ, τέχνη, ars seu scientia ludendi pila. Athen. l.1.

Composita.

Ἀποσφαιρίζω, eiaculor & relido pilam, pilam repello seu resilire facio. Item retorqueo & relido in modum pilæ. Aristot. probl. 9. sect. 24.

Διασφαιρίζω, in modum pilæ desicio. Euripid. in Bach. πᾶσα δ' ἀ ματωμένη χεὶρ, διεσφαίριζε σάρκα τοῦδε, carnem Pentheci, instar pilæ, quæ à ludentibus huc illuc impellitur, dissipabat.

Ἡμισφαίριον, τό, dimidiata sphæra, dimidiatus globus, seu dimidia sphæræ aut globi pars. in Axiocho.

Συσφαιρίζω, vnà cum alio seu aliis pila ludo.

Συσφαιριστής, οῦ, ὁ, collusor in ludo pilæ: apud Suid.

ΣΦΑΚΕΛΟΣ, ου, ὁ, apud medicos dicitur partis alicuius inflammationem perpessæ mortificatio. (Διὰ τὸ σφάττειν, propter caloris natiui insiti extinctionem.) vide Galen. com. in Aph. 79. l.7. & Act. l.3 serm. 2. c.56. ¶ In arboribus sic appellatur quum radices nigrescunt atque emoriuntur: apud Theoph. ¶ Accipitur & pro gangræna, i. incipiente sphacelo: apud Athen. l.2. ¶ Equis etiam σφάκελος tribuitur apud Apsyrt. in Hippiatr. apud Æschyl. Φρενοπληξία & mentis emotio hic nominatur, in Prometh. ἐκ τοῦ μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαις θαλπωσι. furore atque insania accendor. ¶ Suidæ etiam est medius digitus qui & infamis nominatur. ¶ Est & species quædam σφάκου, de qua in σφάκος. ¶ At σφάκελλος, vide in σφάκελλος.

Σφακελίζω, f. ίσω, infestor eo morbo qui σφάκελος dicitur. Plat. in Tim. σφακελίζοντος ὀστοῦ, os tabefactum & carie exestum, item gangræna vitiori. Apud Hippocr. l.7. Aphorism. 50. Apud Dios. l.2.c.153. σφακελίζοντα τραύματα, vulnera tandem putrescentia.

Σφακελίζομαι, idem quod σφακελίζω, in priori signif. ¶ Arbores etiam seu plantæ σφακελίζεσθαι dicuntur, quum earum radices nigrescunt atque emoriuntur: apud Theophr. de caus. pl. lib.3.c.30.

Σφακελισμός, idem quod σφάκελος. Theoph. hist. pl. l.4.c.16.

Σφακελίας, ου, ὁ, qui infestatur σφακέλῳ. Idem de caus. plant. lib.5. cap.11.

Φάκελος, idem quod σφάκελος. Pro quo apud Ammon. legitur Φάκελον, τό.

Composita.

Ἀποσφακελίζω, idem quod σφακελίζω. Exponitur etiam σφάκελον, induco, debilito, putrefacio.

Ἀσφακέλιστος, ὁ, ἡ, ὁ, ἀσφακελιστόβρωτος, non infestatus σφακέλῳ.

ΣΦΑΚΟΣ, ου, ὁ, saluia: herba nota, de qua Dios. l.3. c.40. & Apul. de virtut. herb. Aristoph. ἀφ' ὁ τὰ ἐνεῖβε καὶ φέλ' ἀς, ἄνθος, σφάκου.

Σφακώδης, ους, ὁ, ἡ, abundans σφάκῳ. Hesych.

Σφάκελος, ου, ὁ, species est quædam saluiæ, quam quidam esse volunt saluiam marem. Theophr. hist. pl. l.6.c.2. ¶ Alius signif. vide in σφάκελος, quod præcessit.

Ἐλελίσφακος, ὁ, seu ἐλελισφακὸς, ὁ, (*comp.*) idem quod σφάκος. Quidam eorum intelligunt saluiam sylueſtrem & saluiam fœminam, per ἐλελίσφακον. Vide Dioscor. & Apul. locis citatis & Theop. ibidem. item Plin. l.21.c.25.

Ἐλελισφακίτης οἶνος, vinum saluia conditum: apud Diosc. lib.5.c.71.

Σφακτός, vide in Σφάζω.

ΣΦΑΛΛΩ, f. λῶ, supplanto, euerto, prosterno. Odyss. ρ. οὐδ' ἄρα μιν σφήλειν βίλος Ἀντινόοιο. Xen. de rep. Laced. αἱ δὲ ἀνατρεπόμενα μὲν πόδας σφάλλουσι τὰ σώματα, σφάλλουσι δὲ γνώμας. Pleruoque metaphor. vsurpatur, vt euerto, labefacio, apud Lat. Eurip. in Hippol. coron. Τοὺς μὲν σίδηρος τάμα φρουροῦν κρατεῖ· Σφάλλει δ' ὄλβος φρενῶν εἰς ἡμᾶς μέγα. Thuc. l.5. οὐδὲν ἀφέλει τὴν πόλιν ἐπράξατο. nihil fecit quo reipub. labefactari posset & euerti. item fallo, circumuenio. Plat. ep. 7. ταύτῃ δὲ καὶ Διονυσίου ἔσφαλε, idem Dionem quoque fefellit. Plut. de def. orac. πολλοῖς γὰρ οἶμαι θεοὶ σοφισμάτων, ἀλλὰ φρονημάτων σφάλλουσιν ἡμᾶς, multis modis Dii nos non captiosum, sed verum fallunt, interdum expon. frustror spem alicuius, facio vt quis sua spe excidat: vt apud Herodian. l.2. ἔσφαλε δ' αὐτὸν τοῦ γνώμου ἡ τύχη. Exponitur etiam, in errorē induco, apud Hermog. item euertor apud Plut. in Themist.

Σφάλλομαι, supplantor, euertor, labefactor. Plu. de laude propriæ. οὐκ ἔστι τύχης σφαλλόμενος, interdum, titubo, vacillo. Aristoph. in Vesp. Ὁ δ' ἐν ᾧ σφαλλόμενος φρονεῖ. De titubatione in sermone, apud Plut. in Alcib. πολλάκις ἐσφάλετο. Significat & labor, decipior, erro, fallor. Isocrat. ἡ ψυχὴ πολλὰ σφάλλεται διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν δόξαν, in multis errat. Exponitur & offendo, rem infeliciter gero, frustror, excido. Plat. polit. l.1. ἐὰν ἄρα σφαλῇ τι. Thu. σφαλεὶς τῆς δόξης. spe deceptus. Eccum dat apud Heredia. l.6. Σφάλλομαί τι τοῦ σοῦ. aliquid detrimenti abs te accipio. Xen. Dicitur & res aliqua σφαλῆναι, i. malè geri, infelici successu administrari: apud Thuc. l.1.

Σφάλμα, τὸ, lapsus, casus, error: vt σφάλμα τῆς φωνῆς, lapsus vocis, vt apud Plut. in Alex. Et ὀλίγοι τοῦ κῷ τοῦ πορείου σφάλματι, itineris errore. Phil. de vita M. l.1. item peccatum, delictum, offensa. Xen. Pęd. 8. Exponitur &, infortunium, infelix successus, cladesive: apud Thuc. l.8.

Σφαλμός, labor, collabor, concido. Polyb. de equo Scipionis. ἐκ μὲν ἐμπεσεῖν ἐσφαλμοῦ.

Σφαλερός, ὁ, qui inter eundum lapsat, qui titubat & vacillat fallens vestigio. Nic. in Alexiph. Dios. l.6.c.19. De re dictum exp. lubricus, instabilis, fallax, quo tutò niti non possis. τὸ σφαλερὸν πόρρω φύλαξαι. apud Soph. in Atac. Sic σφαλερὸν γόνυ senum titubantis & succidui, Epigr. l.2. Exponitur &, periculosus, noxius.

Σφαλερῶς lobricè, parum tutò, dubié. Isocr. in Areop.

Σφαλερός, qui facilè labefactari aut commoueri potest. Hesych. Exponitur etiam, dentus, obliquus, apud eundem.

Σφάλας, ατος, τό, scabellum: (dictum ὡς ἐκ τοῦ πρᾶξιν σφαλλέσθαι, ὅ ἐστιν ἀναστρέπεσθαι, teste Eust.) Od. σ. Ὡς ἄρα φωνήσας σφάλας ἔλαβεν. Sic & Od ρ. apud Nic. Alexiph. Ἡ σφάλᾳ ἢ ὅλμῳ κεκάδοις; schol. dicit esse lignum cauum vt pila. Dicitur & de lede remigum in naui. Hesych. & Eust.

Ἐπισφάλατος, (comp.) remex. Hesych. & Eust. ex Pausan.

Composita ac primùm ex σφάλλω, cum præpositione.

Ἀνασφάλλω, erigo lapsum, suscito, attollo. Item à morbo recreo: apud Luc. Et neutr. erigor à lapsu, attollor. Item à morbo recreor, conualesco. Synel. ἐὰν ἀνασφάλῳ, ἐπὶ τοῦ Ἀλεξανδρείας ἀνδρὸς ἴσμαι. Sic μέρεα ἀνασφαλεῖς, membra sanitati restituta: apud Alex. Aphr. probl. l. 2.

Decomp. Δυσανάσφαλτος, ὁ ἡ ὁ, difficulter ex morbo resurgens, qui conualescit. Hippocr. ἀρχὴ τροφῆς.

Εὐανάσφαλτος, facilè reualescens, ibidem.

Ἀποσφάλλω subuerto, pessundo. Itē à via aberrare facio, seduco. Od. γ. ὄφρα κε μοῦνον ἀποσφάλωσιν ἄλλων. Ἐς πέλαγος μέγα πεῖον. Et cum genit. facio excidere ab incœpto, impedio. Il. ι. μέγα δ' ἔσφας ἀποσφάλεν πόνοιο.

Ἀποσφάλλομαι, subuertor, pessundor, delabor, Plut. in Per. Itē aberro, frustror, excido. Cū genit. apud Plut. & Xen. pæd. l. 5.

Ἀποσφάλσις, aberratio. Suid.

Διασφάλλω, aberrare facio, fallo. Διασφάλλομαι, fallor, aberro. vt Διασφαλεῖσι τῆς φρὸς ὑμᾶς συμμαχίας, Aeschin. in Ctesiph.

Ἐπισφάλλω, idem quod σφάλλω.

Ἐπισφαλής, ές, ὁ ἡ ὁ, qui labefactari potest, lubricus: instabilis, incertus, periculosus. Plut. in Fab. ἐπισφαλὲς δὲ πᾶν δύστε ἀνθρώπῳ ἐνὶ τύχῃ τελικοῦτα πράγματα.

Ἐπισφαλῶς, ita vt labefactari & euerti queat, lubricè, non sine periculo. Idem in Sol.

Παρασφάλλω, aberrare facio: propriè, à latere alicui adstās. Il. θ. ἀμφὶ δὲ τόξον χὰ Ἀπόλλων, eius ictum aliò auertit.

Παρασφαλής, idem quod σφαλερός, lubrico pede incedens, vacillans, titubans. Nic. in Alexiph.

Composita desinentia in σφαλής, citra præpositionem.

Ἀκροσφαλής, ές, ὁ ἡ ὁ, proclinis ad lapsum: vt ἴχνη ἀκροσφαλές, apud Nic. in Alexiph. Et metaph. lubricus, periculosus. Sic etiam dicitur homo qui statim in hanc vel in illam partem labitur, cui imminet periculum à re aliqua Plut. ἀκροσφαλὴς φρὸς ὀργὴν, ad iram proclinis iracundus. Exponitur etiam, qui citò labitur & peccat, apud eundem. & qui citò periclitatur morbo apud Plat.

Ἀμφισφαλής, valde lubricus, in quo facilis est lapsus. Hom.

Ἀσφαλής, minimè lubricus, & *ex consequ.* tutus, non periculosus: vt ἀσφαλὴς τόπος, apud Dem. in ep. Philipp. Sæpe absolutè dicitur ἐν ἀσφαλεῖ, pro ἐν ἀσφαλεῖ τόπῳ: vt apud Xen. Pæd. 3. ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι τῷ μὴ παθεῖν tuti sunt ab omni periculo. Sic & alibi apud eundem. Interdum ἀσφαλὴς dicitur qui non potest euerti & deiici, tam firmus vt subuerti nequeat. vt ἀσφαλὴς ἵππος, apud Plut. in Per. Et qui tutus est aduersus fortunæ incursus seu insidias, cui tutum esse solet consilium: vt apud eundem ibidem Pericles dicitur ἀσφαλὴς καὶ δραστήριος τοῖς πολίταις, ciuibus fidi loco præsidij. Τὸ ἀσφαλὲς, securitas. Luc.

Ἀσφαλῶς, tutò, securè, sine periculo. Iliad. ρ. & Odyss. ε. & apud Hesiod. Pro eo contractè dicitur ἀσφαλῶς, in prosa apud Xenoph. & Herodian. Exponitur etiam, certò, haud dubiè: apud Thucyd. lib. 1.

Ἀσφάλεια, ἡ, securitas. Et μετ' ἀσφαλείας, tutò securè. Isoc. de Pac. Et ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι, in tuto esse, apud Thu. In cōtractib. & fide data ἀσφάλεια dicitur cautio, aut pignora & sponsores, vnde ἀσφάλειαν ποιοῦμαι, satisfio, apud Theophyl. instit. l. 2. & ἀσφάλειαν διδόναι, dare cautionem seu idoneos sponsores. Exponitur etiam, libera & secura potestas huc illuc commeandi, fides publica, saluus conductus: vnde πομπεύειν μετ' ἀσφαλείας ἀφικνεῖσθαι apud Plut. in Alcib. Interdum significat firmum præsidium: apud Greg. in Maccab. encom.

Ἀσφαλίζω, f. ίσω, firmo, stabilio: propriè eum qui lapsat, in lubrico loco pedem figere non valens.

Ἀσφαλίζομαι, idem confirmo, affirmo, pro certo affero. Chrysost. in ep. ad Corinth. Item tutum reddo, munio. Polyb. ἀσφαλισάμενος τὰ ἐν τῇ πόλει, quum oppidum munitionibus firmasset. Dicitur & is ἀσφαλιζόμενος, qui aliquem securum reddit datis sponsoribus, seu qui fideiussoribus cauet: vt in Biantis sententia, περὶ τῶν μελλόντων ἀσφαλιζόμου. Item qui seipsum quasi munit ne aliquid faciat, hoc est qui sibi ab aliquo facto cauet. Greg. ἀσφαλίσαι μὴ πάλιν κακοῖς ἐξωθοῦσι, caue ne rursus malè pullules. Significat etiam ἀσφαλίζομαι, propulso arceo: cum accus. apud Polyb. ¶ Passiuè etiam sumitur *pro* munior, tutus reddor. Item securus reddor accepta cautione. Item affirmor, confirmor.

Ἀσφάλισμα, τό, id quo aliquem securum reddimus & certū: pignus. Item tutamen, munimentum, locus quo nos munimus.

Ἀσφαλιῶν & ἀσφάλιον, q. d. tutelaris aut stabilior: cognomen Neptuni, apud Plut. in Thes. & Oppian. in Halieut. sic dicti quoniam fundamina terræ inconcussa custodit, teste Opp.

Ἄσφαλος, qui labefactari nequit, immobilis. Hesyc.

Dec. Διασφαλίζω & διασφαλίζομαι, idem quod ἀσφαλίζω & ἀσφαλίζομαι, munio, tutum reddo. Polyb. l. 5.

Ἐξασφαλίζω, pro iisdem.

Κατασφαλίζω, idem: vel demissum munio, aut securitatis causa demissum obtrudo. Macab. l. 3.

Παρασφαλίζω, iuxta munio: aut obiter & leuiter munio.

Προσφαλίζω, pro munio.

Νεοσφαλής, vt νεοσφαλὲς ὄμμα, mente captus oculus, oculus insaniam præ se ferens.

Ἄσφαλτος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΣΦΑΡΑΓΟΣ & σφάραγος, ου, ὁ, sonus qui gutture emittitur. Item ipsum guttur, fauces. Eust. & Etym.

Σφαραγέω, ὁ, gutture sonum edo. Interdum de alio quoque sono dicitur. Od. ε. Γλαῦκες κεκορυθμένοι, σφαραγεῦντο δ' ἄρ' ἄκραι πυρὶ μάλα πολλῷ strepebant. Ibidem de (ouibus quibus erant vbera lacte distenta) Οὐθατα γὰρ σφαραγεῦντο.

Σφαραγίζω, cum strepitu excito. Hesio. in Theog. Σειὼ δ' ἄνεμοι ἔνοσιν τε κέλευθ' ἅμα σφαραγίζον.

Ἀσφάραγος, idem quod Σφάραγος, II χ. Item asparagus: vide in Ἀσπάραγος.

Composita.

Ἀνεμοσφάραγος, vento perstrepens. Pind.

Βροντοσφάραγος, grauistrepus. Idem.

Ἐυσφάραγος, idem: Hom. hymn. 1. in Merc. Exponitur etiam, qui magno & elato collo est. Hesych.

Περισφαραγέω, ῶ, circumstrepo. apud Nicand.

Πυροσφάραγος, igni perstrepens. Theocr. in Syringe.

Σφάττω, vide in σφάζω. σφιδανός, in σείδω.
Σφίκλη, in φίκλη. σφίλας, in σφάλλω.

ΣΦΕΝΔΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, acer arbor. Theophr. hist. pl. lib. 2. Pro eodem legitur & τὸ σφένδαμνον, apud eundem lib. 3. ¶ Est & species cannabis. Suid.

Σφενδάμνινος, acernus. Idem durus, firmus, solidus: quoniam tale est huius arboris lignum, apud Aristoph. in Acharn.

ΣΦΕΝΔΟΝΗ, ης, ἡ, funda. dicta ἀφ' τοῦ σείδω δίνησιν δ' ἐν αὐτῇ κατεποίησε τῶν λίθων ἄφεσιν, inquit Eust. Euip. in Phœn. φρουρὰ μὲν τέξεσι καὶ μηχανήμασι Μαρεώτιδα, σφενδόνας τε βολὸς. Xen. pæd. 7. σφενδόνας τε καὶ τόξα ἐκπαιδεύσασιν ἐγγυητὰς ἔστι δοῦναι. ¶ Σφενδόνη τὸ δ' ἀσπίδιον, pala annuli. Plat. polit. 2. ¶ In oculo sic nominatur quod pupillam in se continet, vt funda lapidem. Poll. l. 2. ¶ A similitudine τῆς περιφόλου σφενδόνης dictum fuit etiam σφενδόνη ornamentum quoddam muliebre, apud Poll. l. 5. c. 16. & Eust.

Σφενδονήτης, seu σφενδονάστης, ου, ὁ, funditor, qui fundæ rotatu lapides aut plumbum iaculatur. Phil. de vita M. l. 1. Per *n* scriptū inuenitur apud Xen. pæd. 7. & Plut. ac tum potius est verbale à σφενδονάω, seu σφενδονέω.

Σφενδονοειδὴς, in modum fundæ. Etym.

Σφενδονάω, seu σφενδονέω, funda vtor: fundam torqueo. Xenoph. Hell. 2. κιστοτόξοι, βάλλοντες, τοξόται, σφενδονῶντες. Plut. in probl. Hel. ἵππον, ἐξ ἀστραγάλων ἐκόλουον, σφενδονῶντες, item funda insequor, funda peto. Greg. σφενδονᾶ τὰ θηρία. Item more fundæ roto seu torqueo. Ar stot. (de struthio camelo) τοὺς διωκόντας λίθους εἰς ὀπίσω σφενδονᾷ τοῖς ποσὶν, lapides in fuga contra insequentes pedibus ingerit more fundæ.

Σφενδονάομαι, ῶμαι, funda torqueor. Item velut funda tactus dificior. Eur. in Phœn. ὀκνῶ δ' κλιμάκων Ἐσφενδονᾶτο χερὶ ἀλλήλων μέλη.

Σφενδονίζω, idem quod σφενδονάω. Reg. l. 1. c. 25. πέλω δ' ἐγὼ τῆς ὀχθῶν σφενδονίσεις, instar fundæ rotabis.

Composita.

Ἀποσφενδονάω, seu ἀποσφενδονέω, funda torqueo, funda rotatum emitto. Luc.

Ἀποσφενδονήσας, ὁ ἡ ὁ, funda emissus. Item funda repulsus Plut. in Problem. Hell.

Διασφενδονάω, aut διεσφενδονέω, fundæ rotatu dissipo, funda dificio. Impropriè apud Plutarch. Alexander dicitur Bessum διεσφενδονῶν, i. duab. arboribus in terram flexis corpus eius alligasse, quæ deinde in altum tedeuntes secum id rapiebant & discerpebant.

Διεσφενδονίζω, idem Plut. in Marcello.

Ἐκσφενδονάω, seu ἐκσφενδονέω, funda eiaculor. Item funditoris more eiaculor, seu veluti funda tortum emitto. Basil.

Ὀπισθοσφενδόνη dictum fuit muliebre quoddam ornamentum, apud comicos, quod ita capiti circumponebant, vt latiores eius partes pone, extremitates autem acuminatiores & ligamen à fronte apparerent. Quidam exp. reticulum. Eust.

Σφῖρ, σφίριος, &c. vide in Ε' se. Σφαῖρ. &c. in Σφε.
Σφαλὲς, in σφαλλω.

ΦΗΝ, ἡ, cuneus quo ligna aut lapides, in scissuras indito & adacto vi mallei finduntur. Suid. ¶ Item instrumentum torturæ quo veritatem extorquent, apud Aristoph.

Σφηνίσκιον, τὸ, cuneolus. Suid.

Σφηνίσκος, ὁ, idem. ¶ Item figura geometrica, à cuneoli similitudine, constans ex latis & quadratis lateribus in angusta & tenuia desinentibus, apud Nicom. ¶ Item lineamentum in cunei formam involutum & intortum, apud medicos: vt Paul. Ægin. l. 6. c. 4. (lib. 7.

Σφηνίς, ἴδος, ὁ, cuneus: ita dicitur species quædã πυρίτου Athen.

Σφηνόω, cuneo, i. cuneo fido, cuneo adacto diuello. Item obstruo & obturo cuneo, vel obturo velut adacto cuneo. Exponitur etiam, condenso, stipo.

Σφηνόομαι, ῶμαι, cuneo adacto scindor: vt apud Suid. σφηνωθεὶς τὰ ἀνωτάτω. Item obstruor velut cuneo: vt ἐσφηνωμένοι κολπῶν τοῦ ἀνέμου, apud Diosc. l. 5. c. 40. Item condensor, stipor: vt αἱμάτος ἐσφηνωμένου, condensati & infarti sanguinis, apud Gal.

Σφήνωσις, ἡ, id actio cunei. Itẽ obstructio quæ fit cuneo: quasi obturatio: vt apud medicos σφήνωσις dicitur, cũ humor alicubi hæret artus velut disceneãs. Plut. in præcept. sanit. (studio.

Composita ex σφήνοω.

Διεσφήνοω, discuneo, adacto impactoque cuneo dirimo & diffindo.

Ἐνεσφήνοω, cuneum in cuneo vel incudo. Item impingo veluti cuneum vnde χοῦς ἐνεσφηνωμένος, apud Ægin. Item obstruo & infarcio velut adacto cuneo. Diosc. l. 5. c. 29.

Κατεσφήνοω, cuneo. Hippocr. de nat. inf.

Περισφήνοω, vndique obstruo adactis cuneis. Et simpliciter vndique obstruo.

ΣΦΗΞ, ηκος, ἡ, vespa. Hom. Il. μ. ὥς τε σφῆκες μέζον ἀείλοι ἢ κατὰ κωμὴν. Σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχύθησαν. Eiusd. Iesc. Aristot. Σφῆκες ψηφῶσι. Exponitur etiam, crabro, apud eundem hist. an. lib. 9. c. 41. * Eust. scribit denominari τοὺς Σφῆκας ἀπὸ τῆς σφηκώδους ἐκ τῆς κοῦ τὸ μέζον ἐστῶσης, quoniam nimirum inflexa in medio sunt vespæ, & hiatus quidam in iis conspicitur.

Σφηκώδης, ὡς, ὁ ἢ ἡ, lignum oblongum & in acutum desinens, ita vt lamindo paulatim contrahatur, à similitudine vesparum quæ admodum adductam habent & strictam aluum. Quidam exp. cuneolus. Vtitur Aristoph. in Plut.

Σφηκοῦς, οῦς, ὁ ἢ ἡ, vespæ modo in acutum & angustum desinens. Item homo cuius venter præ gracilitate & macie adductus est & angustus. Aristoph. in Plut.

Σφηκὺς, ὕ, idem. Hesych. Exponitur etiam, robustus. Item versicolor, apud eundem. Substantiue significat cristæ in galea extremitatem angustam & constrictam, teste eodem.

Σφηνόω, ex lato & crasso in angustum contraho, cuneo: vnde pass. Il. ρ. Πλοχμοὶ δ' εἰ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήνωντο, ex lato crassóque ambitu in angustum & tenue acumen constricti erant. ¶ Item obstruo & obturo velut cuneo iniecto, Diosc. l. 5 cap. 64. Σφηνώσας ἐγχέαντες. ¶ Apud Etym. Σφηνῶσαι. exp. δῆσαι, ligare, additúque sic vtitur passe Phrynichum.

Σφήνωμα, τὸ, id quod ex lato in angustum contractum est: in galea seu crista ea pars cui pinnæ inseruntur. Aristoph. in Pace. Item id quo aliquid velut cuneo iniecto, obturatur & obstruitur, apud Diosc. in præfat. l. 8.

Σφηνῶν, ῶνος, ὁ sedes & domicilium vesparum, cella vesparum. Aristot. hist. an. l. 9. c. 41.

Σφήνιον, τὸ, idem. idem ibidem. Pro quo apud Hesych. scribitur Σφηκῶν. Est Σφηκῶν & phalangij genus quoddam apud Nican. in Ther.

Σφήκια, ὰ, examen vesparum. Plut. περὶ ἀοργησ.

Σφηκιωνὶς, ἡ, fani vesparum: vel nidi vesparum aut crabronum.

Σφηκισμὸς, genus harmoniæ quod vesparum susurro non erat absimile. Hesych.

Composita.

Διεσφηκόω, in vespam conuerto, vespæ figura & habitu induo: vnde pass. apud Aristoph. in vesp. θαυμάζω μ' ὁρῶν μέζον διεσφηκωμένον.

Κατεσφηκόω, idem quod σφηκόω.

Περισφηκόω, circumcirca obstruo: velut iniecto cuneo: vel simpliciter obstruo, obturo. Diosc. l. 5. c. 26.

Ψευδόσφηξ, vespa commentita & fictitia. vide Plin. 70. c. 10.

ΣΦΗΤΤΙΟΣ, qui est e tribu quæ vocatur σφῆττος. ¶ Interdum, acerui: ἐξ σφήττων. Aristoph. in Pluto. acerum acre vel acerrimum: metaphora ἀπὸ τῶν Σφήττων qui πικροὶ erant & κακοφανεῖς. vide Schol.

ΣΦΙΓΓΩ, F. ξω, stringo, constringo: Theocr. idyll. 10. σφιγξὶν ἐμαλλοδέτας τὰ δράγματα, manipulos demessos cõstringite, vos qui eos colligatis. Philo de mundo, συνάγων πάντα τὰ μέρη καὶ σφίγγων, coagmentans omnes mundi partes & constringens. Exponitur &, complector, arceo, cogo.

Σφίγγομαι, stringor, cõstringor. Plut. de primo frig. συνάγει τὴν αὔρα καὶ σφίγγει ἐμβῶν καὶ δεῦρο ψυχρόνοσα, cogitur aeris frigore constrictus.

Σφιγκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui stringit, constringit, aut stringit. Apud medicos sic dicitur musculus ani rotundus vltimam intestini recti oram ambiens, & adstringens intestinum rectum, ne ante tempus excrementa effundat. Poll. ipsum podicem sic appellari testatur lib. 2. ¶ Apud Tarentinos σφιγκτὴρ vocatur ὀχετὸν teste Hesych.

Σφιγγία, ἡ, exp. parsimonia & sordes victus: quum quis strictiore manu quàm decet, sumptus facit. Ecclesiast. 11.

Σφίγξ, ιγγος ἡ nomen vatis cuiusdam alatæ, faciem virginem habentis, reliquo corpore leonis similis, quæ responsa consulentibus intellectu difficilia reddebat: vt tradit schol. Eurip. vel quæ loquebatur ἐσφιγγόμενα ῥήματα, vt inquit Etym. omnibus homines ita stringebat vt expedire se non possent. Eadẽ à patris dicitur φιξ, apud Hesiod. in Theog. teste eius schol. vide φικιον, rupes quam incolebat, plura vide apud Tzetz. & Suid. ¶ Apud Athen. l. 9. & 10. sic vocatur qui ænigmatice loquitur, seu qui ænigmaticis suis quæstionibus aliquem implicat. ¶ Referitur & inter animalium monstrosorum genera apud Diod. Sicul. & Plin. ¶ Per iocum apud Athen. lib. 13. & 6. meretrices nadentur dici posse σφίγγες.

Composita.

Ἀποσφίγγω, stringo, adstringo, comprimo, coarcto: propriè, alicũde abstractũ stringo. Luc. εἰς μὴν ἀποσφίγξατε, Ἀσφιγκτὴρ, ὁ ἡ ὁ, qui constringi nequit vel non constrictus.

Διασφίγγω, perstringo, valde stringo. Erasist. Item cohibeo, colligo.

Ἐπισφίγγω, adstringo, adductum ad me stringo & arctè cõplector. Alex. Aphr. ἡ φύσις ἐπεσφίγξε εἰς ἑαυτὴν τὸ ὑγρόν.

Περισφίγγω, circumcirca stringo vel constringo, coarcto, complector. Diosc. in præf. l. 8.

Συσφίγγω, constringo, stringendo cogo & cohartato. Athen. l. 2.

Ὑποσφίγγω, substringo, subtus stringo. in Epigr.

Σφιδύλος, &c. vide in ἀποσφιδύλος.

ΣΦΟΔΡΟΣ, ὰ, ὸν, vehement, qui impetu feritur, validus, vegetus. Dem. pro cor. ἐστί τι σφοδρὸν ἐπιφέρειν τὴν πολιτικὴν ἀμφοῖν καὶ τὴν ῥώμην δεῖν.

Σφόδρα, (adverb.) vehementer, impetuosè: Aristoph. in Plut. ἔστ' εἰπεῖ μοι. Σὺ πλεῖν θέρει ἐκεῖνος ἀνὴρ σφόδρα; Plat. de rep. lib. 1. θαυμάζω τοῖς ὡς σφόδρα. interdum ὁ σφόδρα, vehemẽs seu vehementissimus: vnde apud Aristot. hist. an. l. 8. ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεσι. Aliquando σφόδρα seu σφοδρά γε, responsionis affirmatiuæ adhiberur, pro admodum, maximè: vt apud Xen.

Σφοδρῶς, *eadem* vehementer.

Σφοδρότης, ητος, ἡ, vehementia.

Σφοδρύνω, vehementem seu vehementiorem reddo. Et neutr. vehementior reddor, incrementum accipio. Alexand. Aphr. problem. lib. 1.

Σφοδρυνόμαι, idem: apud eundem probl. lib. 2.

ΣΦΡΑΓΙΣ, ῖδος, ἡ, [accus. ῖδα & σφραγῖν. Æolicè teste Suid.] signum, sigillum: nota quę rei imprimitur, vt dignosci queat. Plerunque de signo quod annulo imprimitur epistolę: vt apud Thuc. l. 1. ὅπου δὲ βούλοιο δηλοῦν καὶ τοῦ σφραγῖδος τὴν ὄψιν. Sic Herodi. l. 7. ἀποχρώντως δὲ σφρεῖ τοῦ σφραγῖδος ἐστὶ ἰδεῖν, circa signa agnoscenda occupato. Metaph. apud Gregor. in enc. Maccab. σφραγὶς ἀθλήσεως, obsignatio certaminis. Item nota crucis, apud eundẽ. ¶ Idẽ id ipsum quo nota imprimitur, vt sit annulus signatorius. Plat. in polit. præc. ἐκείνου τῆς σφραγῖδος ἐν σφραγῖδι τὴν ψυχὴν ἐμβάλλοντες, &c. Sic & apud eũdẽ de tolerand. anim. ¶ Σφραγὶς Λημνία, terra Lemnia ex eo dicta, quòd nõ nisi signata venderetur. Plin. l. 35. c. 6. Eadẽ dicitur & σφραγὶς ἀγγεία, apud Dioscor. l. 5. c. 113. ¶ Itẽ σφραγὶς, nomẽ trochisci seu pastilli, apud Aet. l. 9. c. 49. Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 4. ¶ Σφραγῖδες dicuntur gemmæ quibus signa & notæ insculpi possunt. Plin. l. 37. c. 7. * Dicitur videtur σφραγὶς ἀπὸ τοῦ φράσσω, munio, pleonasmo τοῦ σ, vt propriè sit signum quo aliquid munimus & confirmamus seu stabilimus. (ἀφίστω.

Σφραγίδιον, τὸ, sigillum, item annulus signatorius: apud Plut. περὶ

Σφραγίζω, ἴσω, signo sigillo, nota impressa insignio. Diod. l. 5. c. 113. σφραγίζοντες εἰκόνι κηρίνῃ. Item cruce insignio: apud Chrysost. comm. in ep. ad Tim. Item obsigno: approbo mea autoritate, veluti sigillo impresso. Ioan. cap. 6. & 3. Item consigno, seu obsignatum trado aut depono: vnde media voce, ep. ad Rom. c. 15. σφραγίσας μοι τοῦτο καρπὸν τοῦτον.

Σφραγίζομαι, signor, signo notor, obsignor. Eurip. in Iphig. Taur. Δεινοῖς ἐν συμφοραῖσιν ἐσφραγισμένοι. Item activè, idem quod σφραγίζω.

Σφράγισμα, τὸ, idem cum σφραγὶς, signum seu nota alicui impressum. Xen. Hell. l. 1. & 3.

Composita.

Ἀνασφραγίζω, resigno, signum tollo, in Pand.

Ἀποσφραγίζω, idem. Diog. Laert. μαθὼν τὰ δηλούμενα τὰ βεβαιούμενα ἀπεσφραγίζετο. Interdum idem quod ἐκφραγίζω: vide in passi. (ἀπεσφραγίζετο.

ua voce apud Eur. in Oreſt. (de Helena) καὶ δὲ πάλιν ἀπεσφραγίζετο, omnia mea ſignis notat: ſchol. exp. σφραγίδας ἐπιτιθεῖς δὲ πάντα πληρουμένα τὰ ἐμά.

Ἀπεσφράγισμα, idem cum σφράγισμα, ſignaculum ſeu ſigillum: ſeu in quo aliquid obſignatur. Athen. l. 13.

Ἀσφράγιστος, ὁ καὶ ἡ non ſignatus cui nulla nota impreſſa eſt. Exponitur etiam, paſtore carens. Etym.

Ἐκσφραγίζω, ex ſigno, alicunde exemplari ſumpto ſigno, ad exemplar. ſigno.

Ἐκσφράγισμα, effigies expreſſa Greg.

Ἐνσφραγίζω, ſignum imprimo, nota inſignio: pro quo Ionicè ἐνσφρηγίζω in Epigr.

Ἐπισφραγίζω, idem. Item probo, approbo, ſubſcribo. Item conſignoi: vnde apud Plat. in polit. δεῖ γὰρ ἡμᾶς εὐφυοῦς τε καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶν αὐτῇ μίαν ἐπισφραγίσασθαι. Apud Ariſtid. ἐπισφραγίσασθαι τῷ νόμῳ exp. concludere velut ſigillo.

Ἐπισφραγιστής, qui ſigillum imprimit, obſignator.

Προσεπισφραγίζομαι, (dec.) inſuper ſigillo meo comprobo. Metaph. apud Dem. in ep. ad Theram. calum. ἅπερ ἐπισφραγιζόμενος τῷ ἐμῷ δακτυλίῳ τάχα.

Κατασφραγίζω, obſigno, ſignaculo claudo.

Μυρσφραγιστής, vitulorum ſeu vitularum ſignator. [primo.

Παρασφραγίζω, adulterato ſigno noto, adulteratum ſignum im-

Πολυσφράγιστος, multis ſignis notatus. Item bene ſigillatus. Nonn.

Ὑποσφραγίζομαι, ſubſigno, ſubtus ſignum imprimo: ſeu ſinio & claudo ſuppoſito ſigillo. Phal. in Epiſt.

ΣΦΡΙΓΑΩ, ῶ, F. ήσω, turgeo: propriè de mamis lactis copia diſtentis: vt οὐθατα σφριγῶντα, apud Poll. Metaph. animus dicitur σφριγᾶν, apud Æſchyl. in Prometh. Item ſum corpore bene habito, ſum vegetus, vt qui adhuc ſunt in flore ætatis. Ariſtoph. in Nub. οὐ σώματι γὰρ καὶ σφριγᾷ. Plat. de leg. τὰ σώματα πολὺ μᾶλλον σφριγῶντες. Dicitur & ipſum σῶμα σφριγῶν apud Eurip. Significat etiam laſciuio, vt pecudes ſtabulis emiſſæ. Item κεκραιπάω, vt exp. Heſych. Sic apud Greg. in Carmin. σφριγῶντα ὄμματα, oculi libidinoſi & elati.

Σφριγητός, vehemens. item florens, vegetus. Heſyc. & Etym.

ΣΦΥΖΩ, ſalio, pulſo ſeu mico, palpito. Gal. ad Glauc. l. 1. αἱ ἀρτηρίαι σφύζουσι: arteriæ ſaliunt ſeu pulſant. Plerunque ea σφύζειν dicuntur quæ ex inflammatione aliqua palpitant & pulſant igneo quodam motu vt in Hippiatr. τὰς τε λαγόνας καὶ τοὺς θυμοὺς σφύζειν, Vnde ad cor etiam transfertur quum deſiderio rei alicuius incenſum ſalit & micat. Greg. de baptiſm. σφύζει μοι τὸ πνεῦμα. ſit ad hominem qui cupiditate gliſcente inflammatus continere ſe nequit, ſed deſiderio æſtuat. Piſides apud Suid. Σφύζω Ἀχιλλεῦ καὶ μεθύσκω τὰς φρένας.

Σφυγμός ὁ pulſus motus cordis & arteriarum dilatatione & contractione factus. Vide Gal. & Theoph. de pulſ. Apud Ariſtot. in meteor. terræ etiam tribuitur.

Σφυγμὸ, à veteribus nominatus fuit pulſus inordinatus & incompoſitus, teſte Gal. in lib. de pulſ.

Σφυγμικός, ὁ, vim habens ciendi pulſus, in quo pulſus conſiſtunt. Damaſc.

Σφυγμώδης, ης, ὲς καὶ ὴ, pulſitans, pulſui ſimilis, qualis eſt in pulſu. Paul. Ægin.

Σφυγμωδῶς, vt fit in pulſu, pulſum repræſentando. Gal.

Σφυγμοειδής, idem cum σφυγμώδης.

Σφυξις, εως, ἡ idem cum σφυγμός. pulſus ſeu percuſſus venarum & arteriarum. Dicitur & de cordis palpitatione, apud Ariſtot. in lib. de reſpirat.

Σφύδω, Doricè idem quod σφύζω apud Theoc. Idyll. 11. φασὶ τὸν κεφαλὰν καὶ τοὺς πόδας ἀμφοτέρους μὲν Σφύδειν, igneo motu

Compoſita. [pulſare.

Ἀσφυξία, ἡ, priuatio ſeu defectio pulſus in toto animali. Gal. l. 1. de præſag. expulſ.

Ἄσφυκτος, ὲς καὶ ὴ, non pulſans, pulſu omnino deſtitutus: vel in quo pulſus tam exilis eſt vt omnino nequeat deprehendi.

Ἀσφυκτέω, pulſu deſtitutus ſum, venæ mihi conciderunt. Dioſc. in præfat. l. 6.

Μικροσφυκτος, cui parum eſt pulſus & exilis: ſeu cui pulſus elanguit. Exponitur & debilis.

ΣΦΥΡΑ, ας, ἡ, malleus, inſtrumentũ fabrile. Od. 7. (de fabro arma ſua ſecum portante.) Ἀκμονά τε σφύραν τ', ἐπιτάνυσσέν τε πυρώγλαν. Ariſt. de gen. an. l. 5. c. 8. ὥσπερ δὲ χαλκεὺς ἄνευ σφύρας ὁ ἄκμων. Plut. de fort. Rom. σφύραις καὶ πλαξὶ κρουσμοῦν. ¶ Eſt & nomen piſcis cuiuſdam marini, qui alias κίχρα, teſte Heſ. Scribitur & σφυρά, apud eundem.

Σφύριον, τὸ, malleolus. Theoph. hiſt. pl. l. 5.

Σφύραινα, ἡ piſcis apud Ariſt. hiſt. an. l. 9. quem Plin. l. 32. ſodem à Latinis appellari ſcribit. Attici cum κίχρην nominant, vt teſtatur Straatis apud Athen. l. 7.

Ὁλοσφυρής, ſeu ὁλοσφύρατος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) qui totus malleo ductus eſt ſeu fabricatus: ſolidus. apud Heſyc. & Plin. l. 33. c. 4.

Σφυρὸν, τὸ malleolus pedis: vel quidã exp. à σφύρα, deductum eſſe inuenies, ob mallei ſimilitudinem. Il. p. Δεινὰ δὲ οἱ σφυρὸν ἀμφὶ τέτυκτο. Ariſtoph. in Acarn. Ἀνὴρ τέτρωται γόνατα διὰ τοῦ τάφρου, καὶ τὸ σφυρὸν παλαιὸν ἐξεκόπη, tranſiliens foſſam malleum pedis vulneratuit. Dioſ. l. 4. ἐξάρματα σφυρῶν, luxationes malleolorum. ¶ Metaphoricè σφυρὰ dicuntur imæ montium partes, vnde planities incipit, teſte Heſych. vt in Epigr. ¶ Per ſynecdochen totus pes σφυρὸν dicitur, apud Oppian. de venat. l. 3.

Σφυρὸς τε φλεψ, malleoli vena.

Σφυρόω, ῶ, idem cum σφυρόω. Act. Ap. c. 3.

Σφυρόω, ῶ, ſignificare putatur, malleolos pedum calceis aut ocreis munio, vel corrigia ſubſtringo: vnde apud Athen. l. 14. ἐλεγχωμίων πεσεῖν τὴν ἀλλ' γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος ὀξὺ μὲν ἐν καὶ κῆρ.

Σφυρωτὸν ὑπόδημα, corrigia calceamenti. Geneſ. cap. 14.

Compoſita ex Σφυρόν.

Ἀκροσφύριον, τὸ, extrema malleoli pars. Eſt & genus calceamentorum muliebrium. Heſych.

Ἐπισφύριον, τὸ, fibula ocreæ: ſic dicta quoniam ſupra malleolum pedis poni & ſtringi ſolet. Il. 7. Euſt. ἐπισφύρια nominari etiam ſcribit τὰ περὶ τὸ σφυρόν.

Εὐσφυρος, & poet. dialyſi εὐσφυρος, ὁ καὶ ἡ, pulchros habens pedum malleolos, & ſynecdochicè, cui eſt decora & elegans pedum forma. Hom. Heſiod. in Theog.

Καλλίσφυρος, idem. Exponitur etiam, pulchra habens calcanea. Heſiod. ibid.

Λευκόσφυρος, candidos habens pedum malleolos: & ex parte intelligendo totum, albos habens pedes: vt λευκόσφυρος Ἠώς. Theocr. idyl. 15.

Ὁμόσφυρος, qui ſuis σφυροῖς gradiens vnà cum aliquo iter facit comes. Exponitur etiam, frater.

Περίσφυρον, τὸ, faſcia qua malleoli pedis ſolent cingi: ſeu eſt ligamen quod cruribus circundatur, accipiendo σφυρὸν ſynecdoch. pro crure.

Περισφύριον, τὸ, idem. Herodot. in Melp.

Ταχύσφυρος, malleolus pedum extendens iter eundum, ſeu amplis latiſque paſſibus progrediens. Heſiod. in Theog.

Χλιδανόσφυρος, habens pedum malleolos delicatos & molleſcentes (ſynecdochicè) cui molles & teneri ſunt pedes: vt κόρα χλιδανόσφυρος, apud Anacreont.

Σφυρὰς, vide in ἀτυρὰς.

ΣΧΑΔΩΝ, animal quoddam pennis & pedibus carens. Etym. ¶ Item iactus quidam talorum. Heſyc. ¶ Σχαδὼν, ὁ, faui fucorum apud eundem Etym. ſeu faui apum. vt eſt apud Heſych. quomodo Theocr. vtitur idyl. 1. Πλῆρες τοι μέλιτος τὸ καλὸν κύκλον ὑπερκηφόωντα. Πλῆρες ἔχ σχαδόνων. Exponitur etiam, apum ſoboles, apud Ariſt. hiſt. an. l. 5. Apud eundem lib. 9. σχαδόνων θυμίδες, exp. cellæ ſobolariæ.

Σχαδίσκη, Etymologo eſt θηλάσκω, lactare. [gene.

Ἀνίσχαδον, (comp.) quod nõ peperit, nec fugi poteſt. Idẽ ex Dio-

---

ΣΧΑΛΙΣ, ίδος, ἡ, varus, paxillus ſeu furcula qua attolluntur ſuſtentantutque retia. Xen. in Cyneg. Πείσομεν δὲ καὶ τὰς σχαλίδας ὑπόντας ἄνω ἐν ἐπαγόμεθα ποιῶν τὸ σκότεινον. Dicuntur & σφάλιγγες.

Σχαλιδοῦν, erigere σχαλίδας, plagas erigere & funes fulcire: apud eundem.

Σχαλίδωμα, idem cum σχαλίς.

Ἀποσχαλιδόω, (comp.) idem quod σχαλιδόω. Ἀποσχαλίδωμα, τὸ, idem cum σχαλὶς & σχαλίδωμα. Xen. in Cyneg. Legitur & ἀποσκαλίδωμα, apud Heſyc. qui è Xen. ſic vocari dicit extremitates vatorum humanam ſpeciem repræſentantes.

ΣΧΑΩ, ῶ, F. ίσω, ſcarifico, ſcalpo aperio, incido, aut perrundo. Ariſtoph. in Nub. ἄπτων γὰρ ἐκ τοῦ συγγράφει, κἀπ' ἐκ τοῦ ἔχων ἀμελίας, non aperiebam cultro, vt ſpiritus exiret. Item laxo, remitto: vnde paſſ. σχᾶσθαι, apud Hippocr. exp. laxatur, remittitur. ¶ Exponitur etiam, demitto. item deduco. ¶ Item traduco, transfero: vnde σχάσαι, apud Hippocr. οὐδὲ ἀρθῶν l. 2. repentè ex naturali ſitu in alium transferri.

Σχάζω, eaſdem habet ſignificationes. Pro ſacrifico, apud Ariſt. hiſt. an. l. 8. ἐὰν τις σχάσῃ ὑπὸ τὴν γλῶτταν, ſi quis vene ſub lingua ſcitè adacto cultello ſanguinem detrahat. Sic & apud Gal. therap. l. 2. ¶ Item demitto, deduco. Xen. in Cyneg. σχάσαι τὴν οὐρὰν καὶ φράξαι ἡμικρέγκυκλον, cauda demiſſa. Sic in paſſ. apud Athen. l. 4. σχασθέντων τῶν φραγμάτων, deductis & demiſſis tabulatis. ¶ Item dimitto, intermitto, inſtituti mei tenorem abrumpo: vnde in voce media apud Ariſtopha. in Nub. σχάσας μόνον τὴν ἱππικὴν, dimiſſo ſeu intermiſſo & abcupto equorum ſtudio. ¶ Significat etiam, traduco, tranſpono: vnde σχάσαι, Heſych. expon. μετεβάλλα. ¶ Item inhibeo, ſiſto, cohibeo: vt apud Pindar. κώπαν δὲ μοι σχάσαις, inhibeas remũ. Sic apud Euripid. in Phœniſſ. σχάσον δ' ἡμῶν ὀμμα καὶ θυμὸν πνοάς.

Σχάσις, εως, ἡ, ſcarificatio, apertura ſeu inciſura quæ fit cultro. Theophr. hiſt. pl. lib. 4. c. 3.

Σχεσις.

σχοινία, ἡ, funis, trochlea, aut aliquid aliud quo organum inanimum laxatur, vel erectum demittitur. Aristot. de mundo. item funis ille qui in circo cursoribus prætendi solebat, & quo laxato in cursum effundebantur. Galen. comm. 2. in l. περὶ ἄρθρων.

Σχοινίον, τὸ, pugio seu scalpellus quo vtuntur in scarificando, seu in aperienda & incidenda cute aut vena. in Hippiat. ¶ Est & pars quædam in nari. Hesych. Eidem σχοινία sunt ὀρμητήρια, portus.

Composita ex σχίζω.

Ἀποσχίζω, idem quod σχίζω, scarifico. Gal. Therap. l. 13. Νῦν σχίζοντες τὰ μὴ πεπονθότα κύκλῳ.

Ἐπισχίζω, in superiore parte scarifico, seu cultro aperio.

Καθοσχίζω, idem quod ἀποσχίζω. Diosc. l. 7. (cta.

Καθοσχισμός, scarificatio, incisio aut apertura scalpello fa-

Ἐγκαθοσχίζω, (dec.) idem quod καθοσχίζω. Diod. l. 8. c. 15.

Παρασχίζω, inhibeo, sisto, regredi facio. Hesych.

ΣΧΕΔΟΝ, propè vel q. d. contiguè ἐσχοιδρίως, vt Eustath. exp. (Ἐσχίω vel ἔχω derivans seu ab ἔχομαι.) Il. 1. Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθὲ. Interdum cum genit. vt Odyss. δ' μάλα σχεδὸν ἠλθε θυώδεος αὐτῆς. Interdum cum dat. vt apud Hesiod. εἰ δ' ἐσφε σχεδὸν εἶσι. Exponitur etiam, cominus, i. è propinquo. Iliad. 1. σχεδὸν ἀτασθ χεῖρ' ὀλέσαι καρτοῦ. ¶ Item propè, i propemodum, fermè ferè vt σχεδὸν ἅπαντες, Domesthen. Item propè vel circiter. Plat. epistol. 7. σχεδὸν ἔτη τετταράκοντα γεγονός. Exponitur etiam, fortasse apud Sophocl. in Electr. σχεδὸν τι τοῦ σοῦ κατοικοῦν φύσιν. Interdum vacare dicitur, vt apud Plut. epist. 7. σχεδὸν οὐ εἰκάζω.

Σχεδόθεν, idem propè vt Od. 7. Στῆ' αὐτῆς σχεδόθεν, stetit, prope ipsos. Et cum dat. Od. 8. Σχεδὸν δ' ἐ εἰ ἦλθον Ἀθήνη.

Σχεδόν, Eust. similiter exp. ἐγγυτέρω πλησίον, propè, contiguè. exponitur etiam, pedetentim, lensim, vel retento gressu. Plut. in Cam. εἰ τῷ ξέν ἐ σχεδὸν ἴοι ἐπικαλοῦντ'.

Σχεδῶν, ὁ, ὁ, qui propè est. ἐγγὺς, ἐγ αὐθωρόν, inquit Eustath. in Iliad. 7. ¶ Exponitur etiam, extemporalis, subitò factus, inelaboratus, simplex: vt Σχεδῶν τροφή, apud Gregor. Et τὸ σχεδὸν, extemporaneum, apud Hermog. Form. Σχεδία, ἡ, ναῦς, navis quæ subitò & tumultuariè fit. ἡ δὲ ἐλίγα συμπαγεῖσα. & q. d. ex propinquo sumpta, teste Eust. Odyss. 1. Ἀλλ' ἔγ' ὅπ' σχεδίης πολυδίσμα πήματα πάσχω. Accusat σχεδίαν adverbialiter sumitur pro σχεδὸν, cominus, è propinquo. Il. 1. Τύψεν ὁ σχεδίαν: vbi tamen Eustat. annotat subaudiri posse substant. πλησίον vel τυπίον.

Σχεδιάζω, ex tempore facio & tumultuario opere. Greg. in Athanat. ἅ σχεδιάζει ἡμῖν ἡ ἀνθρωπίνη γνώμη γυνεμώτερα, quæ ex tempore memoria fundit & depromit. Item improvidè & inconsideratè ago, apud eundem. ὥρος τοὺς τὸ βάπτισμα σχεδιάζοντας, qui inconsideratè baptismum accipiunt. Exponitur etiam exalcio, apud eundem.

Σχεδίασμα, τὸ, opus ex tempore factũ. Vtitur Cic. ad Att.

Σχεδία, ἡ, tabella vel papyrus, aut philyra, aliúdve, in quo scribimus propriè, id quod ex tempore in mentẽ nobis venit, seu in quo tumultuariè aliquid scribimus. Quidam exp. pugillares.

Σχεδάριον, τὸ, tabellula eiusmodi. Eustat. exp. τὸ ὅλῳ σχεδίων λίθων ἐδάφιον.

Composita.

Ἀποσχεδιάζω, ex tempore facio, vel dico seu pronuntio. Athen. l. 14. item temerè agoinvnde ἀποσχεδιασμῶν νόμῳ, lex temerè lata apud Aristot. eth. 5.

Αὐτοσχέδιον, propè. Item cominus. Il. e. Hesiod. in Asp. Pro eodem dicitur & αὐτοσχεδόν. Il. π. sicut ἀμφαδὸν & ἀμφαδόν.

Αὐτοσχέδιος, idem quod σχέδιος, ex tempore factus, inelaboratus, tumultuarius: vt αὐτοσχέδιος ὅρκος, apud Herodian.

Αὐτοσχεδία, ἡ, μάχη, pugna quæ cominus fit & ex propinquo: seu qua pede cum hoste collato, decertatur Il. a. Accusat. αὐτοσχέδιον adverbialiter idem significat quod αὐτοσχεδόν, cominus. Il. ρ. Πλῆξ' αὐτοσχέδιον κυνέης ἀφ' χαλκοπαρῆα.

Αὐτοσχέδιος, ex tempore tumultuariè. Suid.

Αὐτοσχεδιάζω, ex tempore facio & tumultuariè. Item properè & illotis manibus quidpiam aggredior. Xen. apomn. l. 3. Item inconsultè ago & in re præsenti consilium capio. Isocr. in Evag. καὶ φύσει δ' οὐκ ἀλογιστοῦν, οὐδ' αὐτοσχεδιάζειν ὅτῳ τῶν πραγμάτων. Significat etiam, fingo & comminiscor, apud Athen. l. 13. Item temerè & confidenti animo quidpiam designo seu loquor. Plat. in Euthyphr. & in apolog. ¶ Item mea sponte ago, non iussu aut mandato alterius. Xen. Hellen. 5.

Αὐτοσχεδιασμός, dictio extemporalis. Αὐτοσχεδίασμα, opus ex tempore & tumultuariè factum. Poll. ex Plat. com.

Αὐτοσχεδιαστής, qui extemporalem habet orationem. Item qui ex tempore & tumultuariè agit aliquid: vt αὐτοσχεδιαστὴς τῶν πρωτευόντων apud Xen. m. l. ac. rep. Αὐτοσχεδιαστὴς λόγων, oratio extemporalis. Alcid.

Αὐτοσχεδιαστί, ex tempore, non præmeditatè.

Αὐτοσχεδιαστικός, ex tempore factus seu dictus. Αὐτοσχεδιαστικὴ δύναμις, facultas dicendi ex tempore. Alcidam.

Αὐτοσχεδὲς ὑπόδημα, calceamentum crassioti Minerva factum. Poll.

Ἐπισχεδὸν, idem quod σχεδὸν. Apol. Arg. 2.

Παρασχεδὸν pro eodem. Item illico. nos.

Παρασχεδιάζω, perperam & inconsultè interpretor. Greg. in 1. orat. contra Iulian.

Σχίθω, vide in Ἔχω. Σχιλδάς, vide σκιλδάς in Σκιλ@.

Σχίστος, in Ἔχω.

ΣΧΕΤΛΙΟΣ, ία, ον, miser, miserabilis, infelix. Theocr. idyl. 13. σχέτλιε τοῦ φιλέοντος. Dem. ἀλλ' ἐστὶ καὶ σχέτλια πάθη, res miserabilia. ¶ Item asper, intractabilis. Hia. αὐτὰρ ὁ χολωθεὶς. Ἀχιλεὺς δὲ σθένεσι θέλῳ μεγαλήτορα θυμὸν, σχέτλιος. Interdũ acer, audax, laborum patiens vt Od. μ. σχέτλιε καὶ νῦν αὖτε πολυμήχανε ἔργα μέμηλας. ¶ Item scelestus, nefarius, impius. Od. ξ. εἰ μὴ σχέτλια ἔργα θοοὶ μνώμενοι φίλοιο, facta impia & scelesta. Eust. deduci scribit ἀπὸ τοῦ σχέθειν καὶ λίλαιον.

Σχετλίως, miserè miserabiliter. Item scelerate. Hoc.

Σχετλιάζω, conqueror tanquam miserabilia aut scelesta passus, quæritor, lamentor. Aristoph. εἰ δ' οὐ σχετλιάζεις καὶ θεῶν. Æschin. in Ctesiph. σχετλιάζοντες ἐν τοῖς ἐπιλήσεσι ἡμῶν. Est cum accus. apud Plut. in Cam. τοῦτο σχετλιάζοντες.

Σχετλιασμὸς, quiritatio, lamentatio, apud Thuc.

Σχετλιαστικὸς, conveniens τῷ σχετλιάζοντι, seu σχετλιασμῶν indicans.

Κατασχετλιάζω, (Comp.) indignor aduersum.

Σχῆμα, &c. vide in Ἔχω.

ΣΧΙΖΩ, Fut. ίσω, findo, scindo, seu diffindo, dirimo, dilecto: vt σχίζειν ξύλα, apud Xen. Plat. in Tim. ταύτῃ τῇ ξύσει πᾶν τὸ σῶμα δι' ἀνάγκης μῆκος σχίζει, hanc omnem contunctionẽ duplicem in longitudinem diuidit. Metaphoricè aliquis ἐκλογίσασθαι σχίζειν dicitur, qui eam in contraria studia scindit, excitans dissensionibus & discordiis, apud Synes. ep. 58.

Σχίζομαι, findor, scindor, seu diffindor, dilecor: vt φύλλα ἐσχισμένα, apud Diosc. Arbor σχίζεσθαι dicitur, quum in plures ramos spargitur seu finditur, apud Theophr. Dicitur & multitudo aliqua σχίζεσθαι, quæ in contraria studia scinditur, apud Xen. in Symp. εὐθὺς ἐκεῖνοι μὴν τοῦ ἐσχίζεσθαι.

Σχίσμα, τὸ, fissura, scissura. Luc. 5. Pecuniariae sic dicitur fissura seu rima naturalium in muliere, teste Poll. lib. 2. Item in ecclesia σχίσμα appellatur, quum grex in cõtraria studia scinditur, & vnione rupta dissident qui prius consenserant. 1. ep. ad Cor. c. 11. & alibi in n. Test.

Σχισμὴ, ἡ, idem Hesych.

Σχίσις, εως, ἡ, scissio, fissio, vel fissura. Suid.

Σχιστὸς, ὁ, fissus, scissus, vel fissilis, qui findi & scindi potest: vt σχιστὰ ξύλα, apud Theophr. hist. pl. l. 5. & σχιστὰ κυπαρίσσια, apud Diosc. l. 5. c. 123. Dicitur & lapis quidam σχιστὸς, natura sua fissilis, apud eundem eiusdem l. c. 145. Appellatur & lac quoddam σχιστὸν, cuius serosa portio certo quodam modo exempta segregaráque est à caseo. vide eundem l. 1. c. 77. & Ægin. l. 1. ca. 88. ¶ Σχιστὰ, calceamentorum quoddam genus, apud Poll.

Σχίδαξ, ακος, ἡ, assula, fragmentum aut segmentum è ligno scisso. Diosc. l. 1. c. 130.

Σχιδακηδὸν, in modum assularum, assulatim. Idem lib. 5. c. 128. & Ægin. lib. c. c. 89.

Σχιδακώδης, assulosus, apud eundem Diosc.

Σχιδών, ὁ, τὸ, idem quod σχίδαξ. Hesyc.

Σχιδίον, τὸ, assula. Vitruv. l. 2. c. 1. σχιδία, idem quod σχίδαξ.

Σχίζα seu σχίζη, ἡ, idem quod σχίδαξ & σχιδών. Il. 8. Od. 7. & ζ. Hesych.

Σχιδαλμὸς, idem quod præcedens. Exponitur & fellocus. Hesyc. Pro eodem scribitur & σκιδαλμὸς, apud Galen. Metaphoricè apud Aristophan. in Nub. σκιδαλμοὶ dicuntur λεπτολογίαι, vt exp. schol. Scribitur & σχιδάλαμος, de quo in comp. ex Σκάλαμος.

Σχιδαλύλαστος, fissio, quæ assulosè fit. Hippocr.

Σχῖνος, ὁ, lentiscus: arbor de qua Dioscorides libro 1. capit. 90. ὅθεν σχίζεσθαι, derivari putetur, vel quod eius Σχίδακες solerent vti ad repurgandos dentes, vt testatur Dioscorides. vel quod oculos quasi proscindat, & inde vi sua lachrymas eliciat. ¶ Interdum exponitur scilla seu squilla. vt apud Aristophan. in Plut.

Σχινόδης, ος, ὁ, ἡ, lentiscum referens odore, colore, aut alia aliqua similitudine, seu qui est è lentisci genere.

Σχίνινος, lentiscinus: ἐξ σχίνου γενόμενον apud Diosc. l. 2. c. 91. & σχίνινον ἔλαιον, apud eundem eiusdem l. c. 52.

Σχινὶς, ίδος, ἡ, bacca lentisci, fructus quem fert lentiscus. Hippocr. de nat. mulieb.

Σχινίζωμα, ad dentes repurgandos & candefaciendos lentiscum mando vel scillam. Etym.

Composita ex Σχίζω.

Ἀκροσχιδής, ὁ, ἡ, ὁ, summa vel extrema sui parte scissus aut hiatus vel in cacumine diuisus.

Κατασχίζω, idem quod Σχίζω. Theocr. id. 28. Λύτοις δ' ἀρίμα λέοντ' ἀνασχίζοντ' ἐνύχοισι.

Ἀνασχινδυλεύειν, in palum seu in crucem tolli. Plat. de rep. l. 7. Scribitur & ἀνασκινδυλεύειν. Hesych.

Ἀποσχίζω abscindo, fissu auello, abrumpo. Eur. in Alcest. Πτόρθον ἀποσχίζω μυρσινῶν φύλλου, auellens comam à ramis myrteis. Metaph. apud Aristoph. in Nub. ὅθεν ἀπόσχισάς με τῆς λόγου, vnde me quasi auulsisti.

Ἀπόσχισις, ἡ, abscissio, auulsio quæ scissu aut fissu fit. Hesyc.

Ἄσχιστος, ὁ, ἡ, qui fissus non est, non scissus, indiuidous. Plat. in Tim.

Ἀσχιδὴς & ἀσχιζὴς, idem: vel qui findi scindive nequit.

Διασχίζω diffindo, discindo, disseco.

Διασχίζομαι, diffindor. &c. vt διασχιζόμεθα ὁδοί, apud Xen. Pæd. 4. Et metaph. apud Plat. in Symp. ὅπως μὴ καὶ αὖθις διασχισθησόμεθα, ne rursus in contraria scindamur studia.

Διάσχισμα, τὸ, frustum ex dissectione seu discissione. Apud musicos sic dicitur dimidium semitonij minoris. Boëthius l. 2. cap. 27.

Ἀδιάσχιστος, (*dec.*) qui diffusus aut diuisus non est.

Δισχιδὴς, bifidus.

Δύσχιστος, qui difficulter finditur seu scinditur.

Ἐκσχίζω, scindo ex, excindo. Aristot. de mundo.

Ἐπισχίζω, in superficie scindo vel infindo, incido. Apoll. Rhod.

Ἐπισχιδὲς, dicuntur cunei, quibus immissis aliquid finditur aut distinetur, ne fissura coeat. Vitruu. l. 10. c. 18.

Ἐπισχίδιον, idem.

Εὔσχιστος, qui facilè scinditur seu finditur. Diosc. l. 5. c. 145.

Εὐσχιδὴς, bene fissus seu scissus: Epig. vel idē quod εὔσχιστος.

Κατασχίζω, diffindo, discindo diffidendo conuello. Dem. in Mid. κατεσχίσθαι τοῖς θύραις τῶν οἰκημάτων. Et voce media apud Aristop. in Ran. Exponitur etiam, præcido.

Κατάσχισμα, frustum diffindendo auulsum.

Κατάσχισις, diffissio, discissio.

Λεπτοσχιδὴς, tenuibus incisuris seu rimis diffissus. Λεπτοσχιδεῖς, dicuntur calceamentorum genus quoddam. Poll.

Μεσοσχιδὴς, in medio fissus seu per medium.

Παρασχίζω, iuxta seu à latere findo, vel incido, diffindo.

Περισχίζω, circumeirca scindo, in orbem findo.

Πολυσχιδὴς, multifidus, in multas partes fissus. Luc.

Προσχίζω & Ὑποσχίζω, antè scindo, & subtus scindo. Πρόσχισμα & Ὑπόσχισμα, quod anterius aut subtus scissum est, genera calceamentorum, apud Poll. l. 7. c. 22.

Χαμαισχιδὴς, humi fissus, qui humi finditur seu scinditur. Theophr. de caus. pl. l. 4.

ΣΧΟΙΝΟΣ, ὁ, ἡ, iuncus: cuius descriptionem vide apud Diosc. l. 4. c. 52. & Theop. hist. pl. l. 4. c. 13. Theoc. Idy. 5. Ταὶ δ' ἁμαὶ νύκτιον τε καὶ ἄλιον ἀγκὶς ἐόντι καὶ σχοῖνον πατέοντι. ¶ Item funis iunco plexus. Et generaliter, pro quouis fune. ¶ Item mensura Ægyptiaca, sexaginta stadia capiens. vt testatur Herodot. l. 2. In qua signif. etiam fœm. gen. legitur apud Callim. Μηδὲ μεσηέν σχοῖνον Περσίδι τοῦ βόλου.

Σχοινώδης, ὁ, ἡ, iuncosus, vel iunceus: iuncum referens, aut qui est è iunci genere.

Σχοίνεος, iunceus, è iunco factus. Hesych.

Σχοινία, ἡ, iunci planta seu stirps vna cum suo cæspite. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 13. Exponitur etiam, funale seu funis: apud Ioseph. in antiq. Iud.

Σχοινίον, τὸ, funiculus è iunco plexus, resticula iuncea. Aristoph. Metaph. apud Plut. in lib. de discern. adul. ab am. ¶ Apud Aristophan. in Vesp. sic per iocum nominatur penis seu veretrum. ¶ At σχοῖνος dicitur esse nomen auis apud Aristot. hist. in l. 9.

Σχοινίζω, fune metior, fune circumscribo & finio.

Σχοινίζομαι, obscœnè penem agito. Athen. l. 14.

Σχοίνισμα, τὸ, pars agri fune demensa & descripta.

Σχοινισμὸς, ὁ, dimensio & descriptio quæ fit fune. Est & tortura genus, quod funibus fit & fidiculis tractorius. Plutar. in Lucullo.

Composita.

Ἀποσχοινίζω, fune circumscriptum seiungo & separo. Et simpliciter, seiungo, separo.

Ἀποσχοινίζομαι, separor & disiūgor veluti fune. Chrysost. ὑφ' ὧν ἀλλήλων ἀποσχοινίζομαι. Et ἀποσχοινισμένος, separatus, seiunctus, seclusus, apud Dem. orat. 1. in Aristogit.

Βαθύσχοινος, ὁ, ἡ, altos & sublimes iuncos ferens, epitheton Nili. Il. δ.

Δεκάσχοινος, decem schœnos patens, decem schœnos longus.

Ὀλόσχοινος, iunci quoddam genus crassum & carnosum. Diosc. l. 4. c. 52. Theoph. hist. pl. l. 4. c. 13.

Ὀξύσχοινος, iuncus acutus. Diosc. l. 4. c. 52.

Πεντάσχοινος, quinq; schœnos patens, quinq; schœnos longus.

Περισχοινίζω, fune circumscribo, fune circumsepio. Poll.

ΣΧΟΛΗ, ῆς, ἡ, otiū, vacatio & feriatio à negotiis. Aristot. pol. 7. τοῖς γὰρ πόλεσιν οἱ πολέμοι σχολὴ δι' ἀσχολίας. Xen. Pæd. 4. μὴ δ' ἀμφὶ αὐτοὺς σχολὴ μόνον διαφέρεσθαι, &c. Dicitur aliquis σχολὴν ἄγειν, qui otiosus est & otium terit, idq; absolutè interdum. vt Xen. Pæd. 4. σχολὴ δὲ ἐστὶ καὶ ἄγειν. Interdum cū infinit. vt Luc. σχολὴ γὰρ ἄρχειν τοῖς ἐν φόβῳ ἀκούειν, non est eis otium. Interdum cum præpositi. dat. sequente, Plat. in apol. & sequente accus. apud Luc. sequente genit. apud Plut. & Aristo. Aliquando cum solo genit. vt Plat. de rep. lib. 2. τῆς ἄλλων σχολὴν ἄγων, ab aliis cessans. Cum dat. solo. apud Luc. in lib. de calumn. Dicitur & aliquis ἔχειν σχολὴν ἀμφί τινα, habere otium quod impendet alicui, vt apud Xenop. pæd. 7. Item σχολὴ infinitiuo additum exp. otium aliquid agēdi. Cum genit. significat vacationem ab aliqua re. Plat. de rep. lib. 2. σχολὴν τῆς ἄλλων φλυαρίας ἂν εἶν δ' εἰμόρον, egeat otio ab aliis rebus. Ἐν σχολῇ, καὶ σχολὴν ὄντι σχολῇ, in otio, per otium. Plat. Æschin. ¶ Item σχολὴ mora eius qui lentè agit. Thuc. l. 1. ¶ Item lucubratio quam quis per otium seu in otio composuit: vt apud Plut. in exordio lib. de aud. ¶ Ipse etiam locus in quo otium impenditur alicui rei, σχολὴ nominatur, schola. Idem in Pericle, ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν φιλοσόφων.

Dat. σχολῇ adverbialiter significat, otiosè, per otium. Andoc. εἰς σχολῇ ὥσπερ τῶν εἰωθότων πολλοῖς ἐκποιοῦντες. Item lentè, tardè, more hominum otiosorum. Thuc. l. 3. Item vix, ægrè, magno cum labore. Xen. pæd. 4. Item haudquaquam, nullo modo, nullatenus. Soph. in Oedip. tyr. σχολῇ σ' ἂν εἴκοις τοῖς ἐμοῖς ἐξαλάμασιν. Sic & apud Aristot. metaphy. 2.

Σχολαῖος, ὁ, lentus, tardus, segnis. Thuc. l. 3. Syn. ep. 104. Compar. σχολαιότερος, & per syncop. σχολαίτερος. Herodia. l. 7. Superl. σχολαιότατος & per sync. σχολαίτατος.

Σχολαίως, per otium seu lentè, tardè, cunctanter. Aristot. eth. 9. c. 11. Compar. Σχολαιότερον & per sync. σχολαίτερον, tardiùs, segniùs: Aristot. de mundo, & Herodian. l. 8. Superl. Σχολαιότατα & σχολαίτατα, tardissimè, cunctantissimè, apud Xen. in Lac. rep. & Hell. 5.

Σχολαιότης, ητος, ἡ, tarditas, cunctatio. Thuc. l. 1.

Σχολικὸς, ad scholas pertinens, scholis conueniens: vt σχολικὰ ὑπομνήματα. Athen. l. 3.

Σκόλιον, τὸ, glossema: quod vel scribitur in id quod per otium legitur: vel quod per otium scriptum explicationem continet vocabulorum intellectu difficilium, teste Etymol. Lucian. Vit. aut.

Σχολιαστὴς, qui scholia scribit in aliquem autorem, & iis eum illustrat: vt σχολιαστὴς Ἡσιόδου, apud Eust.

Σχολεῖον, τὸ, ludus literarius. Suid.

Σχολάζω, otior, otium ago, lum otiosus. Plu. in Alcib. πυθόμενος μὴ σχολάζειν, quum intellexisset ei otium non esse. Interdum cum dat. ac tum exp. etiam, vaco, operam do, studeo. Cum dat. person. Xen. in Symp. Σωκράτει σχολάζειν ἡμέρας, totos dies Socrati do operam. Plut. in Alex. τοῖς φίλοις ἐσχολάζειν, amicis studuit. Cum eodem significat etiam, discipulus seu auditor fuit: vt apud Athen. οὐ μόνον Πλάτωνι ἐσχολάκεσαν ἀλλὰ καὶ Ξενοκράτει. Cum dat. rei. Herodian. lib. 7. τοῖς πυρετοῖς σχολάζειν. Sic & lib. 3. & 4. Interdum cum præposit. iungitur: vt apud Xen. Pæd. 7. ἐπὶ δὲ τούτῳ σχολάσεις, si otium habebis ab hoc. Cum ἐν verò πρὸς in post. signif. sumitur. Chrysost. πᾶσαν τὸν βίον ἐν προσευχαῖς καὶ τῷ θείῳ λατρείᾳ σχολάζειν, per totum vitæ tempus precibus vacare. Aristotel. polit. 5. ἐν ᾗ σχολάζῃ πρὸς τοῖς ἰδίοις. Et seq accus. apud Xen. Cum infinit. aep. non est mihi otium, mihi non vacat. Xenoph. pæd. 8. οὐκ ἐσχολάζομεν τοῖς τοιούτοις ὑπακούειν, non otium erat ei eos audiendi. Sic & apud Plut. in Pericl. ¶ Σχολάζουσα ἐκκλησία, vacans ecclesia, i. rectore & pastore carens, can. 16. concil. Antioch.

Σχολαστήριον, τὸ, locus in quo commodum est otium agere & quiescere post labores. Exponitur exhedra, apud Atheo. l. 5. ab aliis etiam, schola.

Σχολαστὴς, οῦ, ὁ, otium agens, otio indulgens, qui deditus est otio. Plut. de discern. adul. ab am. Interdum adiectiuè sumitur, pro otiosus: vt σχολαστὴς βίος, apud eundem in præcept. san. Exponitur &, discipulus.

Σχολαστικὸς, qui otiari solet, otio deditus. Aristot. polit. 8. Οἱ σχολαστικοί, cœtus festi, apud eundem polit. 5. Et τὸ σχολαστικόν, otiandi facultas, vel otium apud eundem eth. 10. c. 7.

Composita.

Ἀποσχολάζω, vaco, remitto animum & quieti indulgeo. Aristot. eth. 10. cap. 6.

Ἄσχολος, ὁ, ἡ, cui otium non est, occupationibus & negotiis districtus. Dem. Philip. 4. Θηβαίων ἀσχόλων ὄντων τῷ Φωκικῷ πολέμῳ ἠγωνιῶμεν. Arist. polit. l. 5. c. 5. ἄσχολον ὄντα πρὸς τοὺς ἔργους, occupatum in opere faciendo.

Ἀσχολία, ἡ, negotia, occupationes: vnde ἀσχολίαν παρέχειν, negotia exhibere, apud Xen. in œcon. & ἀσχολίαν ἔχειν, negotiis distrahi, apud eundem ibidem.

Ἀσχολέω, negotia facesso seu exhibeo, occupo: vel in opere detineo. Lucian. in Zeux. σκόπει ὅτι αὐτὸς ἀσχολεῖ με πολλοῖς κἀμὲ οὐδὲν &c. neutraliter, occupatus sum, negotiis distringor. Aristot. polit. 7. cap. 15. ἀσχολούμενοι μὲν καὶ πολεμοῦντες φαίνονται ἀγαθοὶ γίγνεσθαι μὴ ἀσχολοῦντες δὲ σχολάζοντες, ἀνδραποδώδεις.

Ἀσχολεῖν,

Ἀσχολοῦμαι, idem. Herodian. lib. 3 ἀστοῖς καὶ ἀσχολουμένοις τῷ Σεβήρῳ occupato Seuero. Et cum δεῖ apud Athen. δεῖ ταῦτα ἠσχολῶτο σφόδρα, vehementer in hæc incubuerant.

Ἀσχόλημα, τό, negotium, occupatio. item pro ἀσχολία, διατριβή, Ichol. Aristoph.

Decomp. Ἀνασχολέω, negotium facessens auoco, occupans & impediens abstraho. Herodian. Et simpliciter, occupo, impedio: vnde apud Luc. ἀνασχολούμενοι δεῖ αὐτῶν.

Διασχολέω, negotiis distineo: vnde pass. apud Herodot. lib. 7. διασχολουμένου καὶ ἐνείτα πρὸς τῶν τῆς σφραγίδος διάγνωσιν, co

Ἐνασχολοῦμαι, occupatus sum in. (occupato.

Πολυασχολος, multis negotiis occupatus & districtus Luc.

Εὐσχολος, qui abundat otio.

Εὐσχολέω, otio abundo, otio affluo: seu vacuus sum negotio & opere. Apud Luc. εὐσχολῶ τῶν καθ' ἡμέραν πειρασμῶν, exp. omnia iam deprehensa habeo.

Decomp. Ἐνδυσχολέω, otium & operam pono. in Luc. ἐνδυσχολῶ τοῖς λογισμοῖς.

Προσυσχολέω, idem. Exponitur & accuratè contemplor.

Κακόσχολος, otio malè vtens: vel otium malis rebus impendens.

Κακοσχολία, ἡ, otium quod in malis reb. teritur, otium inutile. Plut. in Probl. Rom.

Συσχολάζω, simul otior, vnà fetior: vel colludo in otio & feriis. Item in Alcib. Item συσχολάζων, condiscipulus. Pro quo & συσχολαστής. Plut. in lib. de aud.

Σωλήν, σωλῆνος, &c. vide in Σόλος.

ΣΩΛΗΝ, λῆνος, ὁ, canalis, tubus, fistula, velut in aquæductu. Plutarc. ὥσπερ οἱ κεραμεῖς σωλῆνας οὐ ἐν ἀναλαμβάνοντες εἰς ἑαυτοὺς, ἀλλ' ἀκρᾶς εἰς ἕτερον ἐξ ἑκατέρου μείονος. ¶ Apud chirurgos est instrumentum rotundum, oblongum, cauum, in quod crus aut femur fractum conicitur & continetur. Gal. comm. 1. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. ¶ Sic etiam ab anatomicis dicitur medium foramen quo omnes ceruicis vertebræ perforatæ sunt, & spinæ medulla à cerebro descendit: quoniã ad canalis similitudinem accedit. vide Poll. ¶ Σωλῆνες apud Aristot. & Athen. l. 3. pisces sunt testacei generis, quorum conchæ tubuli modo oblongæ: Plinio vngues seu dactyli.

Σωλήνωτος, ὁ, qui piscatur σωλῆνας pisces. Athen. l. 3.

Σωλήνιον sive σωληνίσκος, canaliculus, tubulus, siphunculus. Eustath.

ΣΩΜΑ, ατος, τό, corpus. * dictum quasi σῶμα, vel quoniam anima in eo quasi sepulta est: vel quoniam eius ministerio vtitur ad res, quas sibi obsignãrit, significandas explicandásque, aut σῷζει τὸ σῶμα vel σώζω, quòd in corpore anima tanquam in carcere seruetur, vt Socrates docet apud Plat. in Cratylo. Tam animatis quàm inanimis tribuitur. De corpore hominis, vt quum Xen. dicit δεῖ τὸ σῶμα ποιεῖσθαι τὰ ὅπλα, & Gal. ἀνελαμβάνειν τὸ σῶμα. recreare corpus. De aliis animantis corpore. Il. γ. λέων ἐχάρη μεγάλῳ ὅτι σώματι κύρσας. Apud Plut. κεκοιμῶντες τὰ σώματα. de corporibus hominum mortuis. Sic & apud Xen. Præd. 8. Rei verò inanimæ tribuitur, quũ quæritur apud Luc. ὁ λίθος σῶμα ἐστί; Sic passim apud Aristot. & cæteros philosophos interdum pars aliqua corporis animati σῶμα dicitur: vt apud Gal. ad Glauc. & Alex. Aphr. interdum σῶμα ponitur pro ἑρμαφρόδιτον σῶμα: vt Xen. in Symp. ὁ τὸ σώματος ἐρῶν. ¶ Item σῶμα τῶν, serui, mancipia, domesticum familitium. Aristot. rhet. 1. & Dem. Philipp. 3. Metaphoricè etiam σῶμα vsurpatur, sicut & corpus. Aristot. ibidem, εἰ δὲ περὶ μὲν ἐνθυμημάτων οὐδὲν λέγουσιν ἕτερον ἢ ὅτι σῶμα τῆς πίστεως.

Σωματοειδής, ής, ές, ἡ, corporeus, corporea natura prædius. Aristot. Plut. Athen. &c. Exponitur etiam, corpulentus.

Σωματικός, ὄν, ὁ, corporalis, qui est corporis: vt Σωματικοὶ πόνοι apud Aristot. eth. 7. & Σωματικοὶ ἀτυχίαι apud Plut. in Coriol. item corporeus, corpore constãs: vt βάσις σωματική, apud Phil. de mun. Exponitur etiã, corpulẽtus, crassus, itẽ corpori deditus.

Σωματικῶς, corporaliter, more eorum quæ corporea sunt. Plut. in lib. de def. orac.

Σωμάτιον, τό, corpusculum. Isocr. in ep. ad Philipp. Athen. l. 4. & 13 ¶ Item codex ac liber: in ecclesiast. hist. ¶ Σωμάτια, τῶν, numerantur inter ornamenta scenica apud Luc. in Ione Tragœdo.

Σωματεῖον, corpus, i. multitudo aliqua sedes coniunctas habens, & isdem viuens legibus: vnde & pro collegio accipitur. in Pand. Σωματεῖα, τῶν, dicuntur stolæ histrionicæ ad talos vsque demissæ & totum corpus integentes. Poll. l. 4. c. 18.

Σωματόω, ῶ, corpus esse facio, corporea natura induo.

Σωματοῦσθαι, corporeum fieri, corpoream naturam induere seu sumere. Aristot. de gen. an. l. 2. c. 4.

Σωματωσις, ἡ, ipsa actio corporeum aliquid efficiendi. Theophrast. de caus. plant. l. 6. c. 17.

Composita.

Ἄσωμος, ὁ, ἡ, incorporeus, incorporalis, qui corpus non est. Etymol.

Ἀσώματος, idem, ἀσωμάτως, sine corporis interuentu.

Δίσωμος & δισώματος, bicorpor.

Δουλοσώματος, mancipia, famuli seu serui. Poll.

Ἐνσωματος, corporeus, corporatus. Greg. Naz.

Ἐνσωματόω, idem quod σωματόω.

Μετασωμάτωσις, [*dec.*] corporis vnius in aliud corpus transmutatio. Plat. de leg. l. 10. Greg. de hom.

Ἐπίσωμος, corpulentus. Exponitur etiam, robustus in Hipp. iatr.

Ἐπισωματόω, idem quod ἐνσωματόω: vnde ἐπισωμάτωσις, corpus coalescere, corporari: apud Diosc. l. 5.

Εὔσωμος, qui bene habito corpore est, corpulentus: vel qui robustum habet corpus. Polyb.

Εὐσώματος, idem. Εὐσωμαίνω, sum corpore pulchro & bene habito, vel robusto. Eur. in Andr. τί γὰρ δ' ἂν ἀλλὸ ὀντ' εὐσω-

Εὐσωμαία, ἡ, bona corporis habitudo. Poll. l. 2. (μαστοῦς

Λεπτόσωμος, qui tenui & gracili corpore est. Eust.

Μεγαλόσωμος, qui magno est corpore, procero & crasso.

Πολυσώματος, multa habens corpora. Poll. l. 2.

Σκληροσώματος, qui durum corpus habet. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Σύσσωμος, qui eiusdem est corporis, concorpor. in ep. ad Eph. c. 3.

Τρισώμος & τρισώματος, tricorpor. Eur. in Ione & Herc. fur.

Φιλοσώματος, corporis sui amans: nimium corporis sui studiosus. Plat. in Phæd. Chrysost.

Φιλοσωματία, amor corporis: nimium studium in curanda cute.

Φιλοσωματέω, nimium amans sum corporis mei.

ΣΩΡΟΣ, ροῦ, ὁ, cumulus, aceruus. Hesiod. in Erg. ἀστὰρ δ' ἐπὶ σωρὸν ἄμαξαν. Plut. symp. 6. πυρῶν ἑστηκότες σωρῷ. tritici impositus aceruo. Et Σωρὸς χρημάτων, apud Aristoph. in Pluto. Apud Suid. εἰ κατεῖδες ἀκανθῶν σωρὸν συγκεκλασμένος exp. fasciculũ spinarũ.

Σωρηδὸν, aceruatim, cumulatim. Herodian. l. 4. Phil. de vita M. l. 1.

Σωρεύω, f. εύσω, cumulo, acerno: vel cumulatim, congero. Herodian. l. 4 λιθάκων τὰς βωμὸς ἐσώρευον.

Σωρεύομαι, cumulor, aceruor, cumulatim aggregor. Idem ibidem.

Σώρευμα, idem cum σωρός. Xen. Præd. 7.

Σωρευσις, εως, ἡ, aceruatio, cumulatio.

Σωρευτός, aceruatus, cumulatus. Athen. l. 7.

Σωρεία, ἡ, idem ferè cum σωρός & σώρευμα. Ab Hesych. & Suid. exp. πλῆθος multitudo.

Σωρός, idem cum σωρός factum ex σωρεύω, sicut φυλεός ex φυλεύω, inquiunt Etymol. & Eustath. qui etiam addunt σωρὸς contractum esse ex isto σωρεός.

Σωρείτης, ου, ὁ, dicitur argumentationis quoddam genus apud dialecticos. Vide Cic. de diuin. l. 2. & Diog. Laërt.

Σώρακος, Poll. vas esse dicit in quo histriones vestimenta sua reponunt. Hesych. vas in quod ficus coniiciuntur. Exponitur etiam, aceruus. apud Aristoph. quum inquit, Κακῶν τοιούτων σωρὸν ἐμοὶ σώρακον. ¶ Σωρακὶς dicitur esse instrumentum coquisonis cauum quo equi crines cohibentur. Poll. l. 1.

Composita.

Ἐπισωρεύω, accumulo, aceruatim aggero: vnde apud Eurip. in Phœn. Νεκροὶ δ' νεκροῖς ἐξεσωρεύοντο ἐμοῦ.

Ἐπισωρεύω, idem. Athen. l. 3 μίλλοντος δ' ὁ Κιμωλικὸς τοῖς ἐπισωρεύειν τινὰ ὁ Ποντικὸς ἔφη, &c.

Καταισωρεύω, accumulo, coaceruo. (obruo.

Περισωρεύω, circumcirca cumulo & aceruo, cumulo circumcirca

Συνσωρεύω, coaceruo, aceruatim congero.

Σῶς, σῶστις, σωτήρ, &c. vide in Σόος, i. saluus.

Σώτερον, in Σόος. Σώφρων, &c. in comp. ex φρένες.

Σώχω, in Σωχω. Σώω, in Σόος.

T

Τ, Nota decimænonæ apud Græcos literæ, cuius nomẽ τῶ Hebræis sumptum est. De hac multa scitu digna apud Cæl. Rhod. lib. 10. c. 8. ¶ Attica pro σ vsurpantur, dicentes τάμερον pro σήμερον, & θαλατία pro θάλασσα. ¶ Quarundam vocum à π cœpitarum syllabæ primæ inseruntur in τέλω & πόλεμος apud poëtas pro πόλις & πολεμος. ¶ Est etiam numeralis nota, de qua vide in Appendice.

ΤΑΓΗ, ης, ἡ, rancor, Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. τὰ λιπαρὰ καὶ ταγήσαντα ἀφαιρεῖν.

Ταγὲς, rancidus, qui rancorem contraxit: vt oleum ταγὲς: de quo Constant. Geopon. l. 9. c. 22.

Ταγγίζω, rancesco, rancidus fio: vt κάρυον ταγγίζον. Actio.

Ταγὴς, &c. vide in Τάσσω. Τάγλαυρ, in Τήγανον.

Τάγμα, ατος, in Τάσσω. Τάζω, in Τείνω. Ταί in Ο'. Ταινία, vide Τεταίνω, in Τείνω. Τάκερος, &c. in Τήκω. Τακίδι, &c. in Τάσσω. Τακατίζω, vide Τάκας in Τακάω.

ΤΑΛΑΝΤΟΝ, ου, τό, statera, libra, vel trifina lãs. Il. θ & χ. Καὶ τότε δὴ ζυγὸν πατὴρ ἐτάνυσε τάλαντα. Aristoph. Καὶ γὰρ τὰ λαντῶν